

Digitized by Vaidyan

தமிழ் வரலாறு

தேவநேயன்

தமிழ்த் தாய்

மேனாள் சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியன்,
மதுரைப் பண்டிதன், நெல்லைப் புலவன்,
சென்னைப் புலவ (வித்துவ) கலைத்தலைவன் (எம். ஏ.),
மொழிஞாயிறு
ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்
எழுதியது

திருநெல்வேலி. தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், விமிடு
154, டி. டி. கே. சாலை, சென்னை-18.
1990

1990 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS,
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY LIMITED,

கிளைகள் :

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-108.

திருநெல்வேலி-6₃   மதுரை-1₂   கோயமுத்தூர்-1₂
கும்பகோணம்-1.   சேலம்-1₂   திருச்சிராப்பள்ளி-2.

சமூக வெளியீடு : கடிசை

ஆசிரியர் : முதற் பதிப்பு : பிப்ரவரி 1967

சமூகம் : திருத்திய மறுபதிப்பு : அக்டோபர் 1990

P31v
N 90

TAMIL VARALARU
G. DEVANEYAN

ஆப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.

பதிப்புரை

உலக முதன் மொழிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப் பெறுவது தமிழ்மொழி. இதன் வரலாற்றை எழுத முன்னரே சிலர் முயன்றிருந்தாலும் அவை முறையான வரலாறு ஆகா. உலக மொழிக் குடும்பங்களுள் தனித்து நிற்பது திராவிடமொழிக் குடும்பம் என்பதையும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் மூத்த மொழி தமிழ் என்பதையும் உளமாற ஒத்துக்கொள்ளாதவர்கள் எழுதியவையே முந்திய வரலாறுகள்.

தமிழின் தனித்தன்மையை முதலில் நிலைநாட்டிய பெருமை கால்டுவெல் பெருமகனாரைச் சாரும். தமிழ் தனித்தியங்க முடியும் என்று கோடிட்டுக் காட்டியவர் அவர். அவர் வழி நின்று தனித்தமிழியக்கம் கண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழறிஞர்களுள் தலையாய நின்றவர் மறைத்திரு மறைமலையடிகளார் ஆவர். அடிகளார் அணித்தலைமை வகுத்துச் செல்ல, அவர்தம் தனித்தமிழ்ப்படையின் தலைமை வீரராகத் திகழ்ந்தவர் மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் பத்துறை நூல்களை அடிகளார் தனித்தமிழில் படைத்துத் தனித் தமிழ் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையை அமைத்தார். மொழி ஆய்வில் ஈடுபட்டுத் தமிழின் தலைமைத் தன்மையை நிலைநாட்டியவர் பாவாணர்.

பாவாணர் அவர்கள் மறைந்து பத்தாண்டுகளாக அவர் நூலை மறுஅச்சு கொண்டு வருவதில் காலத்தாழ்வு ஏற்பட்டு விட்டது வருந்தத் தக்கது. பாவாணர் வழியில் நின்று வேர்ச்சொல் ஆய்வு நிகழ்த்தும் அறிஞர்கள் சிலர் தோன்றியுள்ளமை மகிழ்ச்சியளிப்பதாக இருப்பினும் பாவாணரைப் போல் அடிப்படை நூல்களைப் படைக்க இன்னும் யாரும் முன் வராத நிலையில் அத்தகைய நூல்கள் தோன்றும் வரை, பாவாணர் நூல்களை மீண்டும் மீண்டும் அச்சிட்டுக் கொண்டேயிருத்தல் வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டில் தமிழுணர்வு குறைந்து கொண்டே போதும் சூழலில் இன்னும் மொழிஞாயிறு வழிநிற்போர்

தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கும் புதுவையிலும், கருநாடகத்திலும் கடல்கடந்த மலையகத்திலும் (மலேசியா) சிங்கையிலும் (சிங்கப்பூர்) பலர் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். அவர்களின் வேண்டுகோட்கிணங்கவே பாவாணர் நூல்களை வரிசையாக மறு அச்சு கொண்டுவரத் திட்டமிட்டுள்ளோம். அதற்கு மொழிஞாயிறு அவர்களின் அருஞ்செல்வன் திரு. தே. மணி உற்றுழி உதவிநிற்பதால் எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்த முடியும் என்று உறுதியாக நம்புகிறோம். அவருக்கு என் நன்றி:

மொழிஞாயிறு பாவாணர் அவர்களின் சில அடிப்படை முடிவுகள் இன்னும் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளாத நிலையில் உள்ளதால் அவர்தம் நூல்களை மீண்டும் வெளியிடுவது நலம். தமிழனின் பிறப்பிடம் சூமரிக்கண்டம் என்பதையும் தமிழே உலக முதன்மொழி என்பதையும் உலகம் ஒப்புக்கொள்ளும் வரை அவர்தம் நூல்கள் எல்லோராலும் படிக்கப்பெற வேண்டும். அவர்தம் நூல்கள் தொடர்ந்து வெளிவரத் தக்க பொருள் உதவியோ அல்லது வெளிவரும் நூல்களை அதிக அளவில் உடனுக்குடன் வாங்கியோ ஆதரவு நல்கவேண்டுமென்பது எங்கள் பெருவிருப்பம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முதற் பதிப்பின் முகவுரை

உலகமொழிகள் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் (2796) எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், தொன்மை, முன்மை; எண்மை (எளிமை), ஒண்மை (ஒளிமை); இளமை, வளமை; தாய்மை, தூய்மை; செம்மை, மும்மை; இனிமை, தனிமை; பெருமை, திருமை; இயன்மை, வியன்மை என்னும் பல்வகைச் சிறப்புக்களை ஒருங்கேயுடையது தமிழேயாயினும், அது அந் தகையதென இன்று தமிழராலும் அறியப்படவில்லை. அதற்குக் கரணியம், (காரணம்), பழம் பாண்டிநாடாகிய குமரீக்கண்டத்தைக் கடல்கொண்டதும், ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்டதும் முதலிரு கழகக்காலத்ததுமான பல்துறைப் பண்டைத் தமிழிலக்கியம் முற்றும் அழிவுண்டதும், தமிழ் வேந்தர் வேத ஆரியரை நிலத்தேவர் (பூசுரர்) என நம்பித் தம்மையும் தம் இனத்தாரையும் தாழ்த்திக்கொண்டதும், வேத ஆரியமும் சமற்கிருதமுமாகிய வடமொழி தேவமொழி என நம்பப்பட்டதும், வாய்மைத்தமிழ்ப்புவரர் வாழ்க்கையிழந்ததும், தமிழின் தூய்மை குலைவுண்டதும், தமிழ் வரலாறு மறைவுண்டதும், தமிழ் கோயிலுவழிபாட்டிற்குத் தகாதமொழியென்று தள்ளப்பட்டதும், தமிழரே தமிழை இகழ்ந்து புறக்கணித்ததும், பிறப்பொடு தொடர்புற்ற ஆரியச் சூலப்பிரிவினையால் தமிழர் சின்னபின்னமாகச் சிதைவுண்டு ஒற்றுமையற்றதும், பேதைமையூட்டும் புராணமெனும் தொல்கதைகளையே நீளக் கற்றுங் கேட்டும் பகுத்தறிவிழந்ததும், அவருள் தூற்றிற்குத் தொண்ணூற்றைவர் தற்குறிசுளானதும், பிறப்பிழந்த போலித் தமிழர் தொன்று தொட்டுத் தமிழைக் காட்டிக்கொடுத்து வருவதும், பிற்காலத் தமிழகத்தை அடுத்தடுத்துப் பல்வேறு வேற்றரசர் ஆண்டதும், ஆகும்.

ஆங்கிலராட்சியாலும் ஆங்கிலக் கல்வியாலும், ஒரு சார்த்தமிழர்க்குக் கண் திறக்கப் பெற்றதின் பயனாக,

மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழியக்கந் தோன்றித் தமிழ் மீண்டுந் தளிர்த்துத் தழைக்கத் தொடங்கிற்று. ஆயின், ஆங்கிலநீங்கியபின், ஆரியப்பகை புதியஇந்தித் துணையொடு வந்து அரசியல் வாயிலாகத் தமிழை அடர்த்து வருகின்றது. இதனால், அரசியல், பொதுவியல், பல்கலைக்கழகவியல் ஆகிய முத்துறையிலும், தமிழுக்கும் உண்மைக்கும் மாறான சொற்பொழிவுகளும் வெளியீடுகளும் தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன. தமிழைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பான பதவியிலுள்ள பல்கலைக்கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப்பேராசிரியர், தமிழைக் காட்டிக்கொடுப்பதும் அதற்கு உடந்தையாயிருப்பதும் அதைப்பற்றிக் கவலாதிருப்பதுமாக முந்நிலைப்பட்டுள்ளனர். அவருள், காட்டிக்கொடுப்பவர் ஆரிய அடிப்படையில் தமிழைக் கற்றவர்; ஏனையர் ஆரியத்தை அடியோடறியாதவர். இவ்விரு சாரார்க்கும், நெல்லை வட்டார நாட்டுப்புறத் தமிழை அறியாமை, சொந்தமாய் மொழியாராய்ச்சி செய்யாமை, தென்சொல்வளந் தெரியாமை, தமிழ்ப்பற்றின்மை, தன்னல முதன்மை, நெஞ்சுரமின்மை, புலமையமூக்காறு ஆகியவை பொதுவாம்.

இந்நிலையில், தமிழின் உண்மையான வரலாறு வெளிவருவது இன்றியமையாத தாகின்றது. தமிழ்வரலாறு என்னும் பெயரில் இதுவரை வெளிவந்தவை யெல்லாம், பெரும்பாலும் தமிழிலக்கிய வரலாறும் மொழிப்பற்றிய பொதுவான செய்திகளை எடுத்துக் கூறுவனவுமாகவே உள்ளன. வரலாற்றையும் மொழிநூலையும் தழுவி, முதன்முதலாக வெளிவரும் தமிழ்மொழி வரலாறு இதுவே. நான் சேலந் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியனாயிருந்தபோதே, தவத்திரு மறைமலையடிகள் இதை வெளியீடுமாறு என்னைப் பணித்தார்கள். ஆயினும், அது இதுவரை நிறைவேற வாய்ப்பில்லாது போயிற்று.

ஆங்கிலேயரும் ஐரோப்பியரும் அமெரிக்கருமான மேலையர் இற்றை அறிவியல்களில் தலைசிறந்தவரும் வழிகாட்டிகளுமாயிருப்பினும், தமிழர் நண்ணிலக் கடற்

கரையினின்று தென்னாடு வந்தவரென்றும், இந்திய நாகரிகம் வேத ஆரியர் கண்டதென்றும், இரு தவறான கருத்துக்கள் அவருள்ளத்தில் ஆழ வேருன்றியிருப்பதனால், பேரன்பாட்டனைப் பெற்றான் என்னும் முறையில், பிற்பட்ட சமற்கிருதத்தை முற்பட்ட தமிழக கடிப்படையாக வைத்தாய்ந்து, ஆரிய வெம்மணற் பாலைப்பரப்பில் அலைந்து திரிந்து வழிதெரியாது மயங்கி, எல்லாமொழிகளும் இடுகுறித் தோகுதிகளே என்றும், ஆயிரமாண்டிற் கொருமுறை மொழிகளெல்லாம் அடியோடு மாறிவிடுகின்றன வென்றும், அதனால் மொழித் தோற்றத்தைக் காணமுடியாதென்றும், முடிபுகொண்டு, மேற்கொண்டு உண்மைகாண முடியாவாறு, தம் கண்ணைத் தாமே இறுகக் கட்டிக்கொண்டனர்: மொழிநூல் திறவுகோல் தமிழிலேயே உள்ளதென்னும் உண்மையை அவர் உணர்வாராயின், வியக்கத்தக்க உண்மைகள் வெளிப்படுவது திண்ணம்: ஆதலால், அவர் இனிமேலாயினும் தக்கவாறு தமிழில் கவனத்தைச் செலுத்துவாராக.

இற்றைத் தமிழருள்ளும் நூற்றிற் கெண்பதின்மர் தற்குறிகளும் தாய்மொழியுணர்ச்சி யில்லாதவருமா யிருப்பதனாலும், ஆங்கிலங் கற்றாருட் பெரும்பாலார் தமிழிலக்கியங்கல்லாமையாலும், கல்லூரிகளில் தமிழாசிரியப் பணிசெய்ப்புகும் இளைஞரும் தமக்குள்ள தமிழ்ப்பற்றை இழக்குமாறு பல்கலைக்கழகச் சூழ்வெளி ஆரியவணுக்கள் நிரம்பியிருப்பதனாலும், அரசியற் கட்சிகளுள் தி. மு. க. தவிர ஏனைய வெல்லாம் இந்தியை யேற்றுத் தமிழைப் புறக்கணிப்பதாலும், இன்று தமிழ்ப்பண்பாட்டைப் பெரும்பாலும் தாங்கி நிற்கும் உயர்நிலைத் தமிழரான உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியரும், புதுத்தலைமுறையாக முளைவிட்டுக் கிளர்ந்தெழும் மாணவமணிகளும், புலவர்கல்லூரிகளிற் பயிலும் மழபுலவரும், பட்டம்பெற்ற பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி யிளைஞரும், இதைக் கருத்துன்றிப் படித்து, செந்தமிழின் உயர்தனிச் செம்மையையும் குமரிக்கண்டத் தமிழரின் கூர்மதி நுட்பத்தையும் உணர்ந்து, தம்மை உயர்த்துவதுடன் தமிழையும் உலகமுழுதும் பரப்புவாராக

இந்நூலைச் செவ்வையாக அச்சிட்டுத்தந்த, பாரி அச்சக உரிமையாளர் திரு: மு. நாராயணன் செட்டியார் அவர்கட்கு, தமிழகனைத்தும் கடப்பாடுடையதாகும்.

சிராய்ப் பிழையின்றிச் செந்தமிழ்நூ லச்சிட்டு
நேராய்த் தருபவர் நீணிலத்தில்—ஆராய்நீது
பாராய் பெருவழிப் பாரிப்பேர் அச்சகத்தார்
நாராயணன்செட்டி யார்

எத்தனை மெய்ப்பேனும் இந்நூற் கிடறின்றி
உய்த்தவை தாமும் உடன்திருத்தி—அச்சகம்
அகனமர்ந் திட்டார் அவருக்குக் கைம்மா
நெவன்புரி கிற்பார் எமர்.

கூர்ட்டுப்பாடி,

கஉ. கும்பம், கககஅ

(24-2-1967).

சூர் தே.

நன்றியுரை

இந்நூலும் 'வடமொழி வரலாறு' என்னூலும் வெளியிட நாலாயிரம் உருபா தொகுத்து நல்கிய திருச்சிமாவட்டப் பாவாணர் நூல் வெளியீட்டுக்குழுவின் செங்கைப் பகுதிக்கு, சிறப்பாகத் திருவாளர் நா. செல்வராசனார்க்கு, நான்மட்டு மல்வேன், இவ்வுலகிலுள்ள உண்மைத்தமிழர் அனைவரும் என்றுங் கடப்பாடுடையர்.

செட்டிகுளத் திற்குளித்த செந்தமிழ்த்தாய் செங்காட்டுப் பட்டியில் வந்து பருகப்பால்—அட்டியது
போல்வதே மீண்டும் பொலிந்தெழுந்த பாவாணர்
நூல்வெளியீட்டுக் குழு:

பாங்கா யமர் தலைமைப் பச்சைமுத்து நாகமுத்து
ஓங்கும் இராமுபுல வேணுகோபால்—தாங்கும்
பொதுமது செல்வராசன் போற்றும்பா வாணர்
புதுமுது நூல்வெளியீட்டார்:

செங்காட்டுப் பட்டிச் செழுமுத் தமிழ்க்கழகன்
தென்காட்டுஞ் செந்தமிழ்ச் செல்வராசன்—நன்கீட்டி
நாலா யிரம்வெண்பொன் நற்றமிழ்த் தாய்க்களித்தான்
நூலாய் வெளிவரல் நோக்கு:

முந்தியே ஆரியத்தால் மொய்ப்பழிந்த செந்தமிழ்
பிந்திய இந்தியாற் பேருமற—நைந்தழியும்
எல்லைவரு முன்னே இடுக்கண் களைந்தமகன்
செல்வராசன் என்றுயர்த்திச் செப்பு:

ஆங்கிலத்தோ டாசிரியம் ஆன்ற கலையிளைஞன்
ஓங்குமுளச் செல்வராசன் ஒண்டமிழைத்—தாங்கினான்
தந்நலமே கொண்ட தலைத்தமிழ்ப்பே ராசிரியர்
வின்னமுறத் தம்மையுந்தாம் விற்று:

கோடிக் கணக்கிற் குவித்துந் தமிழ்பேணாப்
 பேடிக் கயவரி பெயர்கருக்க—நாடித்
 துளிகூடு வெள்ளம்போல் தொக்கதுசெங் கையிற்
 கினியீடு வாய்த்த கிழி

இரப்ப திகழா தினியதமிழ்த் தாயைப்
 புரக்கவெழுந் தான்செல்வ ராசன்—புரக்கும்
 தமிழும் எவற்கும் தனித்தமுறை யன்றித்
 தமிழ் ரனைவர்க்குந் தாய்.

குன்றக் குடியடிகள் குன்றா வருட்கையால்
 ஓன்றிக் கொடுத்தகிழி ஓங்கியதே—அன்று
 தருமிக்குத் தந்தது தாராத் தமிழின்
 பெருமை வரலாறு பெற்று.

பல்லா யிரம்வேலிப் பண்ணைப் பெருமடங்கள்
 எல்லாம் இருள எழுந்தமதி—நல்லொளிபோனம்
 கூர்த்தவரு ளாலெனக்குக் குன்றக் குடியடிகள்
 போரித்திய பொற்கரைவெண் பட்டு.

தீவம் பலசென்று தேடிய பஃறாரம்
 நாவாய் ஒருதுறையில் நல்கியதே—மேவரி
 உறையூரி பலதந்த வெண்பொருள் எற்குத்
 துறையூரில் தந்த தொடர்பு.

உள்ளடக்கம் (Contents)

	பக்கம்
முகவுரை	v
தனறியுரை	ix
குறுக்க விளக்கம்	xviii
குறிவிளக்கம்	xx
கருவிநூற் பட்டி.	xxi
முன்னுரை :	...
1: வரலாற்றின் பயன்	1
2: மொழிநூலின் முதன்மை	1
3: தமிழ் தோன்றிய இடம்	8
4: தமிழின் தொன்மை	16
5: தமிழ் வரலாற்றைத் தெற்கினின்று தொடங்குதல்	24
6: தலைகீழாராய்ச்சி	26
7: கால்டுவெல் கண்காணியாரின் காட்சியுரைகள்	28
8: கால்டுவெல் கண்காணியாரின் கடுஞ்சறுக்கல்கள்	30
9: திரவிடமொழிப் பகுப்பு	33
10: தமிழ் என்னும் பெயர் வரலாறு	35
11: மூவேந்தர் பெயர்	47
12: பழந்தமிழக இடப்பெயர்கள்	53
நூல் :—	
I: இயணிலைப் படலம் (தோரா. கி. மு: 50,000—10,000)	
1: முற்படை :	
i. குமரிக் கண்டம் (கி. மு. (?)—5,500)...	59
ii. குமரிநாட்டு மாந்தன் தோற்றம் (தோரா. கி. மு: 5,00,000)	60

iii.	குமரி மாந்தர் மொழியற்ற நிலை (தோரா. கி. மு. 5,00,000-1,00,000) ...	60
vi.	இயற்கை மொழி (தோரா. கி. மு. 1,00,000—50,000) ...	61
3.	தமிழ்த் தோற்றம் (செயற்கை மொழி)— தோரா. கி. மு. 50,000 ...	68
3.	தமிழ் வளர்ச்சி—சுட்டடிச் சொல்லாக்கம் ...	84
i.	உரைநடை ...	84
(1)	கிளவியாக்கம் ...	84
சு	சொற்றிரிவு முறைகள் ...	84
(க)	அறுவகைத் திரிபு ...	84
(உ)	முக்குறை ...	85
(ஊ)	மும்மிகை ...	85
(ச)	பல்வேறு உயிர்த்திரிபு ...	85
(சூ)	பல்வேறு மெய்த்திரிபு ...	88
(சு)	பல்வகை யீறுகள் ...	91
(எ)	வலியிரட்டல் ...	101
(அ)	போலி ...	102
(ஈ)	மூவகைச் சொற்கிடக்கை ...	103
(க0)	பொருட்கேற்ற ஓவியமைப்பு ...	105
(கக)	மரூஉ ...	106
(கஉ)	முன்னொட்டுக்களும் அடைகளும் ...	107
(கஊ)	பின்னொட்டுக்களும் ஈறுகளும் ...	115
(கச)	புணர்ச்சி ...	115
(கஐ)	ஓரிய லமைப்பு ...	119
(கஈ)	ஒப்புமை யமைப்பு ...	120
(கஎ)	நானிலக் கருப்பொருட்சொற்கள் ...	121
உ	பொருட்டிரிவு முறைகள்	
(க)	உவமையாகுபெயர் ...	123
(உ)	மூவகைத் தகுதிவழக்கு ...	123

Digitized by Viruba

(ந) ஒரீனப்படுத்தலும் வேறினப் படுத்தலும்	...	124
(ஈ) ஐவகைப் பொருள் திரிவு	...	125
(2) சொற்றொடரடக்கம்	...	128
ii: செய்யுள் நடை		
தோரா. கி: மு: 15,000	...	129
4: நால்வகை எழுத்து		
(தோரா. கி. மு: 12,000)	...	129
5: எழுதப்பெற்ற இலக்கியம்		
(தோரா. கி: மு: 11,000)	...	129
6: இலக்கணம் (தோரா. கி. மு. 10,000)	...	130
i: எழுத்து		
க: எழுத்தொலியம் (Phonemics)	...	131
(1) முதலெழுத்துக்கள்	...	132
(2) சார்பெழுத்துக்கள்	...	137
உ: பலுக்கொலியம் (Phonetics)	...	148
விழுத்தம்	...	155
அழுத்தம்	...	156
ii: சொல்	...	156
(1) பெயர்ச்சொல்	...	158
க: மூவிடப் பகரப்பெயர்	...	158
உ: வினாப்பெயர்		
ந: படர்க்கைப்பெயர்ப் பாகுபாடுகள்	...	164
(க) அறுபொருட்பெயர்	...	164
(உ) இடப்பெயர்	...	171
(ந) காலப்பெயர்	...	172
(ஈ) சினைப்பெயர்	...	174
(ஐ) குணப்பெயர்	...	174
(ஊ) தொழிற்பெயர்	...	184
(3) வினைச்சொல்	...	185
க: இறந்தகால வினை	...	188
உ: நிகழ்கால வினை	...	194

ந.	எதிர்கால வினை	...	195
ச.	வினைவகைகள்	...	200
(3)	இடைச்சொல்		
க.	தமிழ்து வருவன	...	216
உ.	சொல்லிடத்து வருவன		
(க)	முன்னொட்டுக்கள்	..	223
(உ)	வரிசையிடைச் சொற்கள்	...	224
(ந)	இணைப்புச் சொற்கள்	...	224
(ச)	பல்பொருளிடைச் சொற்கள்	...	225
(ஞ)	பெயரீறுகள்	...	226
(ஈ)	வேற்றுமையுருபுகள்	...	244
(எ)	சாரியைகள்	...	252
(அ)	வினையீறுகள்	...	253
(4)	உரிச்சொல்	...	277
(5)	ஐவகைச் சொன்னிலை	...	278
(6)	சொற்படை வளர்ச்சி	...	279
(7)	பின்னமைப்பு	...	280
(8)	சொற் பண்படுத்தம்	...	281
(9)	சொற்றாய்மை	....	282
(10)	சொல்வளம்	...	284
(11)	மொழிச் செம்மை	...	286
(12)	மரபுவழக்கு	....	287
(13)	சொற்றொடர் வகைகள்	...	288
iii.	பொருள்	....	290
73	தலைக் கழகம்(தோரா. கி. மு. 10,000-5,500)		291
II:	திரிநிலைப் படலை (தோரா. கி. மு. 20,000—இன்றுவரை)		
13	ஊர்ப் பெயர்கள்	....	293
23	குலப்பெயர்கள்	...	295
33	செந்தமிழும் கொடுத்தமிழும்	...	295
43	இடைக்கழகம்(தோரா. கி. மு. 4,000—2,000)		297
53	கொடுத்தமிழும் திரவிடமும்	...	297

6	தெலுங்குத் திரிபு	...	299
7	பிராகுவீத் திரிபு	...	302
8	திசைமொழித் தெரிப்பு (RegionalDialectic Selection)	....	304
9	குடியேற்றப் பாதுகாப்பு (Colonial Preservation)	....	305
10	நடுத்திரவிடம்	---	305
11	வடதிரவிடம்	...	308
12	வடதிரவிடமொழிகள் ஆரியமாய் மாறியமை		318
13	வடதிரவிட ஆரியக் கருநிலை	...	319
14	மேலையாரியம்	...	321
15	சொன்மாற்றத் தொலைவுக்கணிப்பு (Glotto-telemetry)	...	328

III. சிதைநிலைப் படலம் (தோரா. கி. மு.

1, 500—இன்றுவரை)

1	இடைக்கழக அழிவும் இடைக்காலமும்	...	327
2	வேத ஆரியர் நாவலம் வருகை (தோரா. கி. மு. 2,000—1,500)	...	327
3	வேதக்காலம் (தோரா. கி. மு. 1,500—1,000)	...	327
4	வேதத் தமிழ்ச்சொற்கள்	...	328
5	வேத ஆரியர் தென்னாடு வருகை (தோரா. கி. மு. 1, 200)	...	330
6	சமற்கிருத வாக்கம்	---	330
7	சமற்கிருதத்தின் பின்மை	...	331
8	ஆரிய மொழிகளின் படிமுறைத்திரிபு	....	332
9	பாரததீகாலம் (தோரா. கி. மு. 1,000)	...	333
10	தொல்காப்பியம் (தோரா. கி. மு. 7-ஆம் நூற்.)	...	334
11	கடைக்கழகம் (தோரா. கி. மு. 8-ஆம் நூற்.—கி. பி. 4-ஆம் நூற்.)	...	335
12	கடைக்கழகத்தின்பின் தமிழ் சிதைந்த வகைகள்	....	336

Digitized by Viruba

IV. மறைநிலைப் படலம்

(தோரா. கி. மு. 1, 000 இன்றுவரை)

1:	தமிழ் மறைப்பு	... 341
2:	தமிழ் நாடு மறைப்பு	... 341
3:	தமிழ் இனமறைப்பு	... 341
4:	தமிழ் நாகரிக மறைப்பு	... 342
5:	தமிழ்க் கலை மறைப்பு	... 342
6:	தமிழ் முதலூலி மறைப்பு	... 342
7:	தமிழ்த் தெய்வ மறைப்பு	... 343
8:	தமிழர் சமய மறைப்பு	... 343
9:	தேவார மறைப்பு	... 343
10:	பொருளிலக்கண மறைப்பு	... 344
11:	தமிழ்ச் சொன் மறைப்பு	... 344
12:	தமிழ்ச்சொற்பொருள் மறைப்பு	... 344
13:	தமிழ்க் கருத்து மறைப்பு	... 344
14:	தமிழ் எழுத்து மறைப்பு	... 344
15:	முக்கழக மறைப்பு	... 344
16:	தமிழ் வரலாறு மறைப்பு	... 345

V. கிளர்நிலைப் படலம் (கி. மு. 100—இன்றுவரை)

1:	திருவள்ளூர். 2. நக்கீரர். 3. பரஞ்சோதி முனிவர். 4. சிவஞான முனிவர்;	... 346
5:	சுந்தரம் பிள்ளை. 6. பரிதிமாற் கலைஞன்.	
7:	மாணிக்க நாயகர்;	... 347
8:	சிநிவாசையங்கார். 9. கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் (S). 10. சேச ஐயங்கார்;	
11:	ஆபிரகாம் பண்டிதர். 12. கா. நமச்சிவாய முதலியார். 13. மு. கி. பூரண விங்கம் பிள்ளை.	... 348
14:	உ. வே. சாமிநாதையர்; 15. பவானந்தம் பிள்ளை. 16. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை	
17:	மறைமலையடிகள்.	... 349
18:	திருவரங்க நீலாம்பிகை அம்மையார்;	
19:	திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியார்;	

20. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.	21. சோமசுந்தரம் பிள்ளை.	22. வேங்கட சாமி நாட்டார்.	23. திருவரங்கம் பிள்ளை.	24. அண்ணாமலையரசர்.	...	350			
25. கதிரேசன் செட்டியார்.	26. மகிழ்நன்.	27. சாமிவேலாயுதம் பிள்ளை.	28. இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை	29. துடிசைக்கிழார்.	30. சோமசுந்தர பாரதி.	31. இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.	32. பாரதிதாசன்.	...	351
33. இராமசாமிக் கவுண்டர்.	...	352							
34. இராமநாதன்செட்டியார்.	35. குன்றக்குடி அடிகள்.	36. சொக்கப்பா.	37. மெ. சுந்தரம்.	38. சி. ஓலக்குவனார்.	...	354			
39. பெருஞ்சித்திரன்.	40. வ. சுப்பையா பிள்ளை.	...	355						

VI. வருநிலைப் படலம்

1. தமிழுக்குத் தமிழ்நாட்டிற் செய்ய வேண்டியவை	...	357
2. தமிழுக்கு வெளிநாட்டிற் செய்ய வேண்டியவை	...	60

குறுக்க விளக்கம் (Abbreviations)

1. இலக்கணக் குறியீடுகளும் பொதுச்சொற்களும்

ஆ. பா. - ஆண்பால்	ப. பா. - பலவின்பால்
இ. கா. - இறந்த காலம்	பல. பா. - பலர்பால்
உ. த. - உயர்தரம்	பெ. - பெயர்
எ. கா. - எதிர்காலம்	பெ. எ - பெயரச்சம்
எ - டு. - எடுத்துக்காட்டு	பெ. பா. - பெண்பால்
ஒ. நோ. - ஒப்பு நோக்க	பேரா. - பேராசிரியர்
ஒ. பா. - ஒன்றன்பால்	வி. - வினைச்சொல்
கி. பி. - கிறித்துவிற்குப்பின்	வி. எ. - வினையெச்சம்
கி. மு. - கிறித்துவிற்குமுன்	வி. மு. - வினைமுற்று
செ. வ. - செய்யுள் வழக்கு	வே. உ. - வேற்றுமைபுருபு
தொ. பெ. - தொழிற்பெயர்	comp. - comparative
தோரா - தோராயம் (உத்தேசம்)	dim. - diminutive
நி. கா. - நிகழ்காலம்	pron. - pronoun
நாற். - நூற்றாண்டு	suf. - suffix
பக். - பக்கம்	sup. - superlative

2. மேற்கோள் நூற்பெயர்கள்

அகம். - அகநானூறு	நாலடி. - நாலடியார்
இர. ஆ. - இரகுவமிசம்	நெடுநல். - நெடுநல்வாடை
உரி. - உரியியல்	பாரத. - வில்லிபுத்தூராமுவார்
கந்தபு. - கந்தபுராணம்	பாரதம்
கலித். - கலித்தொகை	பிங். - பிங்கலம் (பிங்கலந்தை)
குறள். - திருக்குறள்	பிரபு. - பிரபுலிங்கலீலை
குறுந். - குறுந்தொகை	பு. வெ. புறப்பொருள் வெண்பா
சிலப். - சிலப்பதிகாரம்	மாலை
சீவக. - சீவகசிந்தாமணி	புறம். - பறநானூறு
குளா. - குளாமணி	பெரியபு. - பெரியபுராணம்
சேனா. - சேனாவரையம்	பெருங். - பெருங்கதை
சொல். - சொல்லதிகாரம்	பெரும்பாண். - பெரும்பாணாற்றுப்
திரி. - திரிகடுகம்	படை
திவ். - திவ்வியப் பிரபந்தம்	பொ. - பொருளதிகாரம்
திவா. - திவாகரம்	மணி. - மணிமேகலை
தொல். - தொல் காப்பியம்	மலைபடு. - மலைபடுகடாம்
நன். - நன்னூல்	

3. மொழிப் பெயர்கள்

அ.-அரபி.
 அங்.-அங்கேரியம் (Hungarian)
 அபி.-அபிசினியம்
 அர.-அரமேக்கு (Aramaic)
 ஆ.-ஆங்கிலம்
 ஆசு.-ஆசுக்கன் (Oscan)
 இ.-இந்தி
 இசு.-இசுப்பானியம் (Spanish)
 இலத்.-இலத்தீன் (இலத்தீனம்)
 இலாப்.-இலாப்பியம் (Lappish)
 எ.-எபிரேயம்
 எசு.-எசுத் திரியன் (Estrian)
 ஐ.-ஐசிலாந்தியம்
 ஒ.-ஒசித்தியம் (Ostiak)
 க.-கன்னடம்
 கல.-கலதேயம் (Chaldean)
 கி.-கிரேக்கம்
 கு.-குடகு (குடகம்)
 குசு.-குசராத்தி
 குரு.-குருக்கு
 கொண்.-கொண்டா
 கோ.-கோத்தம்
 கோண்.-கோண்டி
 கோதி.-கோதியம் (Gothic)
 கோல்.-கோலாமி
 ச.-சமற்கிருதம்
 சமா.-சமாயிதம் (Samoiede)
 சி.-சிங்களம்
 சீ.-சீரியம் (Syriac)
 சி.-சிந்தியம்
 செ.-செருமானியம்
 செர்.-செர்மிசம் (Chermis)
 சென.-செனசெய் (Jenesei)
 த.-தமிழ்
 தி.-திபேத்தம்
 து.-துளு (துளுவம்)
 துங்.-துங்குசியம்
 துட.-துடவம்

துரு.-துருக்கி
 தெ.-தெலுங்கு
 நா.-நாய்க்கீ
 ப.-பர்சி(பர்ஜி)
 ப. ஆ.-பழைய ஆங்கிலம்
 ப. சா.-பழஞ்சாகசனியம்
 ப. செ.-பழஞ்செருமானியம்
 ப. பிரெ.-பழம் பிரெஞ்சு
 பி.-பிராகுவீ
 பிரா.-பிராகிருதம்
 பிரெ.-பிரெஞ்சு
 பின்.-பின்னியம் (Finnish)
 போ.-போர்த்துக்கீசியம்
 போதி.-போதியா (Bhotiya)
 ம.-மலையாளம்
 மங்.-மங்கோலியம்
 மரா.-மராத்தி
 மா.-மார்துவின்
 மெ. மெச்சு (Mech)
 வ.-வங்கம் (வங்காளம்)
 Ar-Arabic
 As-Anglo-Saxon
 Du-Dutch
 Goth-Gothic
 Gk-Greek
 L-Latin
 L G-Low German
 M E-Middle English
 M Du-Middle Dutch
 M L G-Middle Low German
 O S-Old Saxon
 O E-Old English
 O N-Old Norse
 O H G-Old High German
 OF-Old French
 Skt-Sanskrit
 Sw-Swedish

குறி விளக்கம் (Symbols)

குறி	விளக்கம்
-	இடைக்கோடு (hyphen)
—	வலமுறைத் திரிவுக்குறி
—	சமக்குறி, பொருட்பாட்டுக்கு
+	புணர்ச்சிக்குறி
×	எதிர்நிலைக்குறி (Opposite)
ஷெ, ''	மேற்படிக்குறிகள்
.....	விடுபாட்டுக் குறி

— — —

கருவி நூற்பட்டி (Bibliography)

தமிழ் :

தொல்காப்பியம்

புறநானூறு

கலித்தொகை

இறையனார் அகப்பொருளுரை

சிலப்பதிகாரம்-அடியார்க்கு நல்லார் உரை

மணிமேகலை

கருணாமிர்த சாகரம்

மலையாளம் :

A Progressive Grammar of the Malayalam Language,
by Frohnmeyer.

A Malayalam and English Dictionary, by Dr. Gundert.

கன்னடம் :

Kanarese Grammar, by Harold Spencer;

A Kanarese-English Dictionary, by Rev. F. Kitte?.

துளு :

A Grammar of the Tulu Language, by Brigel.

தெலுங்கு :

A Progressive Grammar of the Telugu Language, by
the Rev. A. H. Arden.

A Telugu-English Dictionary, by C. P. Brown.

கோண்டி :

A Grammar of the Gondi Language, by
P. Setumadhava Rao.

பர்சி :

The Parji Language, by T. Burrow and S. Bhattacharya.

ஒல்லாரி :

Ollari, by sudhibhushan Bhattacharya.

ஆய் :

A Grammar of the Kui Language, by Rev. W. W. Winfield.

A Vocabulary of the Kui Language, by Do.

திரவிடம் :

A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages, by Dr. Caldwell.

A Dravidian Etymological Dictionary, by Burrow and Emeneau.

இந்தி :

Hindi Grammar, by S. R. Sastri and Balachandra Apte.
Standard Illustrated Dictionary of the Hindi Language (Hindi-English), by Bhargava.

வேதமொழி :

Sama Veda-Text and Translation, by Sivananda Yathindra;

Krishna Yajur Veda-Text and Translation, by Do.

A Vedic Grammar for Students, by A. A. Macdonell.

A Vedic Reader for Students, by Do.

சமற்கிருதம் :

Laghu Kaumudi with English Commentary, by Ballantyne.

The Sanskrit Language, by Burrow.

A Sanskrit-English Dictionary, by Monier Williams.

ஆங்கிலம் :

English Grammar Past and Present, by J. C. Nesfield;
Historical Outlines of English Accidence, by Richard Morris.

Etymological Dictionary of the English Language, by Skeat.

Etymological Dictionary of the English Language, by Chambers.

The Imperial Dictionary of the English Language, by John Ogilvie.

The Concise Oxford Dictionary of Current English.

இலத்தீன் :

The Students' Latin Grammar, by W. M. Smith.

Cassell's Latin Dictionary.

இரேக்கம் :

Elementary Greek Grammar, by John Thompson.

A Complete Greek and English Lexicon for the Poems of Homer.

மொழிநூல் :

Tamil Studies, by M. Srinivasa Aiyengar.

Linguistic Survey of India (Vol. IV), by Grierson.

Lectures on the Science of Language (2 Vols), by Max Muller.

Three Lectures on the Science of Language, by Do.

Dravidian Origins and the West, by Lahovary.

The Story of Language, by Charles Barber.

வரலாறு :

Stone Age in India, by P. T. Srinivasa Aiyengar.

Pre-Aryan Tamil Culture, by Do.

History of the Tamils, by Do.

Pre-Historic South India, by V. R. Ramachandra Dikshitar;

Origin and Spread of the Tamils, by Do.

Tamil India, by Puranalingam Pillai.

The History of Babylonia, by George Smith.

பழம்பொருள் நூல் (Archaeology) :

The Funeral Tent of an Egyptian Queen, by Villiers Stuart.

மாந்திரியல் (Anthropology) :

Anthropology, by Tylor.

Anthropology, by P. Topinard.

History of Creation (Vol. II), by Haeckel;

Out of the Valley of the Forgotten (2 Vols), by
Bawman.

வரணவியல் (Ethnology)

Castes and Tribes of Southern India (7 Vols), by Edgar
Thurston.

Report on the Socio-Economic Conditions of the
Aboriginal Tribes of the Province of Madras, by
A. S. Aiyappan.

சமய நூல்

The Holy Bible (Old Testament).

An Account of the Vedas-C. L. S., Madras.

The Brahmanas of the Vedas. Do.

முன்னுரை

1. வரலாற்றின் பயன்

கலைகளும் (Arts) அறிவியல்களும் (Sciences) (1) தற்சார்புள்ளது (Independent) (2) மற்றசார்புள்ளது (Dependent) என இருதிறப்படும். தற்சார் பறிவியல்களுள் ஒன்றான வரலாறு, ஏனையறிவியல்கள்கெல்லாம் அடிமணையாயும் முதுகந்தண்டாயும் இருப்பதாகும். ஒவ்வொரு துறையிலும், தொடக்கந்தொட்டுவரும் ஆசிரியரின் அல்லது அறிஞரின் வரலாற்று முறைப்பட்ட அறிவுத்தொகுதியே ஒருகலை அறிவியம்.

காட்சியும் கருத்துமாகிய ஒவ்வொரு பொருட்கும் வரலாற்றிருப்பினும் ஒரு நாடு, அதன் மக்கள், அவர்கள் மொழி, அவர்கள் நாகரிகம், ஆட்சி ஆகிய சிலவற்றின் வரலாறே சிறப்பாக வரலாறெனப்படும்.

ஒரு நாட்டு வரலாறு அந்நாட்டின் பழங்குடி மக்களையும் (Aborigines) வந்தேறிகளையும் (Immigrants) பிரித்துக் காட்டுவதால் ஒரு வீட்டுக்காரனுக்கு அவ்வீட்டு ஆவணம் ஏமக்காப்பாவது போல், ஒரு நாட்டுப் பழங்குடி மக்கட்கும் அந்நாட்டு வரலாறு சிலவுரிமை வகையில் ஏமக்காப்பாம்.

இனி, வரலாற்றின் ஒரு மொழியின் உண்மையான இயல்பை அறிவதும் அரிதாம்.

2. மொழிநூலின் முதன்மை

ஒரு நாட்டு வரலாறு, (1) எழுதப்பட்ட வரலாறு (Written History), (2) எழுதப்படா வரலாறு (Unwritten History) என இருதிறப்படும். கிறித்துவிற்குப் பிற்பட்ட நாடாயின், பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டிருக்கும்; முற்பட்டதாயின், எழுதப்படோ படாதோ இருக்கும். எழுதப்படா வரலாறு, (1) அறியப்பட்ட வரலாறு (Known History) (2) அறியப்படா வரலாறு (Unknown Histor.) என இரு திறத்தது. வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் கருவிகளும் சான்றுகளும் போதிய அளவு இருப்பின், அறியப்படும்; இன்றேல் இல்லை. இனி, எழுதப்பட்ட வரலாறும்,

மெய் வரலாறு (True History), பொய் வரலாறு (False History) என இருவகைத்து ஒரு நாட்டு வரலாறு அந்நாட்டின்மேற் பற்றும் நடுநிலையும் உள்ளவரால் எழுதப்பட்டின் பெரும்பாலும் மெய்யாயிருக்கும் : வேற்றினப் பகைவராலும் தன்னினக் கொண்டான் மாராலும் (Quislings) எழுதப்பட்டின் பெரும்பாலும் பொய்யாயிருக்கும். தமிழ் நாட்டு வரலாற்றாசிரியருள் P. T. சீநிவாசையங்காரும், இராமச்சந்திர தீட்சிதரும், T. R. சேச ஐயங்காரும் தவிரப் பிறரெல்லாரும் பெரும்பாலும் ஆரியச் சார்பானவரும் நடுநிலை திறம்பியவருமாதலின், கிறித்துவிற்குப் பிற்பட்ட வரலாற்றைப் பெரும்பாலும் உள்ளபடியும், முற்பட்ட வரலாற்றை முற்றும் திரித்தும் எழுதியிருக்கின்றனர் : இதற்குக் கரணியம், கிறித்துவிற்கு முற்பட்டது பெரும்பாலும் ஆரியக் கலப்பு இல்லதாயும், தமிழர்க்குப் பெருமை தருவதாயும், பிற்பட்டது ஆரியக் கலப்பு உள்ளதாயும், ஆரியர்க்கே பெருமை தருவதாயும் இருப்பதே.

எழுதப்படா வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் பயன்படும் சான்றுகள், இலக்கியம், வெட்டெழுத்து (Inscriptions) பழம்பொருள் நூல்கள் (Archaeology) என மூவகைப்படும். இலக்கியத்துள் தொல்காப்பியமும் இரண்டொரு புறநானூற்றுச் செய்யுட்களும் திருக்குறளும் தவிர மற்றப் பண்டைத்தமிழ் நூல்களெல்லாம் அழியுண்டு போனமையால் கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட தமிழ்நாட்டு வரலாற்றை எழுதுவதற்கு வேண்டிய இலக்கியச் சான்று இல்லாதே போயிற்று ; இது போதுள்ள வெட்டெழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவையாதலின், அவையும் பயன்படவில்லை. இனி, பழம்பொருட் கலையோவெனின், கற்காலத்து இருப்புக் காலத்துப் பருப்பொருட் செய்திகளைத் தவிர, ஒழுங்கான வரலாற்றிற்குரிய நுண் குறிப்புக்களைத் தெரிவிக்காததாயிருப்பதாலும், அதையும் ஆராய்தற்குரிய முதற்காலத் தமிழ்கமாயிய பழம்பாண்டிய நாடு (குமரிக்கண்டம்) முழுதும் முழுகிப் போனமையாலும், அதுவும் பயன்படாததே. ஆகவே, எஞ்சிநிற்கும் ஒரே சான்று மொழியே.

தமிழ், ஆரியர் வருகைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே குமரிக் கண்டத்தில் தானாகத் தோன்றி முழுவளர்ச்சி திரிபு உறவு முதலியவற்றை விளக்கும் மொழிநூலின்

துணை கொண்டே, தமிழின் ியல்பையும் பழந்தமிழ் நாட்டு வரலாற்றையும் ஒருவாறு அறியமுடியும்.

3. தமிழ் தோன்றிய இடம்

தமிழின் பிறந்தகம் முழுசிப்போன குமரிக்கண்டம் என்பது. முக்கழக (முச்சங்க) வரலாற்றாலும், சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லாருரையாலும், (P. T.) சீறிவாசையங்கார், சேசையங்கார், இராமச்சந்திர தீட்சிதர் முதலியோர் எழுதிய வரலாற்று, நூல்களாலும், என் 'முதற்றாய் மொழி' முன்னுரையாலும், தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்திருந்தும், சில தமிழ்ப் பகைவரும் கொண்டான்மாரும், தமிழை வடமொழி வழியதெனக் காட்டல் வேண்டித் தமிழர் வடக்கேயிருந்து வந்தனரென்று பிதற்றி வருகின்றனர்.

தமிழ் தோன்றிய இடம் குமரிக் கண்டமே என்பதற்குச் சான்றுகளாவன :—

- (1) தமிழும் அதனொடு தொடர்புள்ள திரவிட மொழிகளும் நாவலந்தேயத்திற்குள்ளேயே, வழங்குதலும்; தென்மொழி வடக்கே செல்லச் செல்ல ஆரியப்பாங்கில் வலுத்தும் உருத்தெரியாது திரிந்தும் ஒடுங்கியும் இலக்கியமற்றும் இடையீடு பட்டும், தெற்கே வர வர மெல்லோசை கொண்டும் திருந்தியும் விரிந்தும் இலக்கியமுற்றும் செறிந்தும்; இருத்தல்.
- (2) நாவலந் தேயத்திற்கு வெளியே திரவிட மொழியின்மையும், மேலை மொழிகளிலுள்ள தென் சொற்கட்கெல்லாம் தமிழிலேயே வேரிருத்தல்.
- (3) தென்மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்த்த தமிழ் மலையாளம் கன்னடம் தெலுங்கு ஆகிய நாற்பெருமொழியுள் முழுத்தாய்மையுள்ள தமிழ் தென்னாட்டில் தென்கோடியில் வழங்குதல்;
- (4) தமிழ்நாட்டுள்ளும் தெற்கே செல்லச் செல்லத் தமிழ் திருந்தியும் சிறந்தும் இருத்தலும் நெல்லை வட்டாரத்தில் சொல்வளம் மிகுதலும் சொற்கள் தூய எளிய முறையிலும் வழங்குதல்.

(“திருத்தக் கல்விற் குத் தெற்கிட்டுப் பிறந்தவன்”
என்னும் வழக்கும் இதை உணர்த்தும்.)

தமிழ்நாடு, தமிழ்நாடர் என்று பாண்டியநாடும்
பாண்டியருமே பெயர் பெற்றனர்.

- (5) தமிழ், வடநாட்டு மொழிகளிலும் தெலுங்கு
முதலிய திராவிட மொழிகளிலுமுள்ள,
வல்லொலிகளின்றி, முப்பான் பெரும்பாலும்
எளிய பொலிவொலிகளே கொண்டிருந்தலும்
எட்டும் பத்து பன்னிரண்டுமாக மெய்யொலிகள்
கொண்ட மொழிகள் ஆத்திரேலியாவிலும் அதனை
யடுத்த தீவுகளிலும் வழங்குதல்.
- (6) தமிழ் முழு வளர்ச்சியடைந்து முத்தமிழானபின்
ஏற்பட்ட தலைக்கழகம் 49 நாடுகளைக் கொண்டு
ஈராயிரங்கல் தொலைவு நீண்டிருந்த தென்கோடிப்
பஃறுளி யாற்றங்கரை மதுரையில் இருந்தமையும்,
குமரிக் கண்டத் தோற்றத்தின் எண்ணிற்கு
மெட்டாத் தொன்மையும், அது வரலாற்றுக்
காலத்திற்கு முன்பே முழுகிப் போனமை.
- (7) தென்னைமரம் ஆத்திரேலியத் தீவுகளினின்றே
பிறதென் கிழக்குத் தீவுக்குக் கொண்டுவரப்
பட்டதாகச் சொல்லப்படுவதும், குமரிக்கண்டத்தில்
ஏழ்தெங்க நாடிருந்தமையும், தென் என்னுஞ்
சொல் தென்னை மரத்தையும் தெற்குத்
திசையையுங் குறித்தல்:
- (8) பண்டைத் தமிழ்ச் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்டுள்ள
நீர் நாயும், உரையாசிரியராற் குறிக்கப்பட்டுள்ள
காரோதிமமும் (காரன்னம்) ஆத்திரேலியாவிற்குத்
தெற்கிலுள்ள தாசுமேனியத் தீவில் (Tasmania)
இன்றுமிருத்தல்:
- (9) வணிகத்தால் வந்த இரண்டோர் அயல்நாட்டு
விலங்குகளும் நிலைத்திணை (தாவர) வகைகளுந்
தவிர, மற்றெல்லாக் கருப் பொருள்களும், கால்
வகைகளும் நிலவகைகளுமாகிய முதற்பொருளும்,
தென்னாட்டிற்குச் சிறப்பாக உரியவையே

பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல்: குளிர் நாட்டிற்குரிய கோதுமை வாற்கோதுமை முதலியனவும், பனிக்கட்டி உறைபனி முதலியனவும் தென்னாட்டில் விளையாமை; பண்டையிலக்கியத்துச் சொல்லப்படாமை.

- (10) மக்களின் நாகரிகத் தொடக்கத்தையுணர்த்தும் ஐந்திணை மக்கட் பாகுபாடும், குறிஞ்சி மகளிர் தழையுடையும், நாட்டாட்சிக்கு முற்பட்ட ஊராட்சியும், அகப்பொருட் செய்யுட்களிற் புலனெறி வழக்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலும், ஐந்திணை நிலப்பாகுபாடு தமிழ் நாட்டிற்குப் போல் வேறெங்கும் அடுத்தடுத்து அமைந்திராமை;
- (11) தமிழ் மக்கள் பழங்கற்காலத்திலிருந்து தென்னாட்டிலேயே தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்திருத்தலும், அவர்க்கு வந்தேறிக் கருத்தின்மை.
- (12) தமிழர் பிற நாட்டிலிருந்து வந்தாரென்பதற்கும் பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு சான்று மின்மை;
- (13) தென்னாடு, தென்னர் (தென்னாட்டார்), தென்மொழி, தென்றமிழ், தென்னவன் (பாண்டியன்) தென்கலை என்னும் பெயர்கள் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்துள்ளமை.
- (14) பண்டைத் தமிழர் தம் முன்னோரைத் தென்புலத்தார் என்றழைத்தமையும்; இறந்த முன்னோர் இடம் தென்புலம் தென்னுலகு என்றும், கூற்றுவன் தென்றிசைக் கிழவன், தென்றிசை முதல்வன், தென்புலக்கோள் என்றும், பெயர் பெற்றிருத்தல்;
- (15) இலக்கணம் இலக்கியம் சொல்வளம் சொற்றாய்மை முதலிய எல்லா வகையிலும் தமிழ் திரவிட மொழிகளினுஞ் சிறந்திருத்தலும், தென்மொழி வளர்ச்சியின் முந்து நிலைகளையெல்லாம் தமிழே காட்டி நின்றலும். தாய்மொழி வரலாற்றையும் இன வரலாற்றையும் வரைதற்கேற்ற சான்றுகளைத் தமிழே தாங்கி நின்றலும்.

- (16) தெற்கு வடக்குத் தெரியாதவன், தெற்கும் வடக்குமாய்த் திரிகின்றவன். தென்வடல், தென்பல்லி, வடபல்லி (அணிகள்) முதலிய வழக்குக்களில், தென்றிசை முற்குறிக்கப்பெறுதல்.
- (17) எண்டிசைத் தலைவருள் வடபால் மூவர் தவிர ஏனைய தலைவர் குமரி நாட்டிற்கே பொருத்தமாயிருத்தல்:
- (18) பெரும்பாலும் சொற்கள் கொத்துக் கொத்தாகவும் குலங்குலமாகவும் தொடர் தொடராகவும் அமைந்து தமிழிலேயே வழங்கி வருதல்.
- (19) ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடி மக்கள் ஈன் மருத்துவ வழக்கம்போல், தந்தை படுக்கை. குறவரிடை வழங்கியதாகச் சொல்லப் பெறுதல். "குறத்தி பிள்ளைபெறக் குறவன் மருந்து குடித்தான்:

இவற்றை இன்னும் விளக்கமாக அறிய விரும்புவார் Stone Age in India, Pre - Aryan Tamil culture, History of the Tamils, Dravidian India, Pre - Historic South India, Origin and Spread of the Tamils, Tamil India முதலிய ஆங்கில நூல்களைப் பார்க்க.

பாண்டி நாட்டுத் தமிழ்ச் சிறப்பு

கடைக் கழகம் கலைந்து பல நூற்றாண்டு கடந்த பின்பும், பாண்டியவரசின் தலைமைபோய்ப் பன்னூற்றாண்டு சென்ற பின்பும், பாண்டியனைத் தமிழ் நாடெனன்று திவாகரம் சிறப்பித்ததற்கும்,

“நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்து சித்தன்வாழ் (வு) இல்லந் தொறுமுன் நெரியுடைத்து - நல்லரவப் பாட்டுடைத்து சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின் நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்.”

என்னும் பழஞ் செய்யுட்கும் ஏற்ப, பாண்டி நாட்டுத் தமிழ் இன்னும் கீழ்க்காணும் பலவகையிலுஞ் சிறந்துள்ளது.

(1) பாண்டி நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள், சிறப்பாக நாட்டுப்புறத்திலுள்ளவர், தமிழ் வல்வின மெய்யொலிகளைத் திரவிட ஆரிய மொழிகளிற்போல் மிக வலித்தும் எடுத்தும் ஒலிக்காது, பழைய முறைப்படியே பலுக்கி (உச்சரித்து)

வருகின்றனர். வட சொற்களிலுள்ள வல்லொலிகளும் பொலிவொலிகளும் அவர் வாயில் நுழைவதில்லை.

எ-டு: சாஶி—சாக்கி, ஜாதி—சாதி

(2) சொற்றாய்மை பாண்டி நாட்டுத் தமிழ்ச் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும்.

எ-டு: சிகிச்சை (வ.)—பண்டுவம் (த.)

சுத்தம் (வ.)—துப்புரவு (த.)

பாண்டி நாட்டார் சைக்கிள் (Cycle) என்பதை மிதிவண்டி என்றும், நாஞ்சில் நாட்டார் புனல் (Funnel) என்பதை வைத்தாற்றி என்றும், தூய தமிழ்ச் சொல்லால் வழங்குகின்றனர்.

(3) நீ, நீர் என்னும் முன்னிலைப் பெயர்களின் முந்திய வடிவான நீன், நீம் என்பவை, தென்பாண்டி நாட்டிலேயே வழங்குகின்றன. நாமம் என்னும் திருமாலிய (வைணவ)க் குறிப்பெயரின் மூலமான இராமம் என்பதும், அங்குத்தான் வழங்குகின்றது. திருமண் காப்பு இராமவணக்கம் பற்றி இராமம் என்றும், கோபால வணக்கம் பற்றிக் கோபாலம் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளது. கோபாலம் என்பது கோப்பாளம் எனச் சிதைந்து வழங்குகின்றது. இதுவும் தென்பாண்டி வழக்கே:

(4) தொல்காப்பியத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, படியை நாழி என்பதும், அரைப்படியை உரி என்பதும், காளையையும் ஆவையும் வீரவுப் பெயரால் சாத்தன் சாத்தியென்றழைப்பதும், இன்றும் தென்பாண்டி வழக்காம்.

(5) பாண்டி நாட்டுலகவழக்கில், வேறெங்கும் வழங்காத தூய தென்சொற்களும், மரபுகளும் (Idioms), வழக்காறுகளும் (Usages), இணைமொழிகளும் (Words in Pairs), தொடர் மொழிகளும் (Phrases), பழமொழிகளும் (Proverbs) ஏராளமாய் வழங்குகின்றன.

காடைக்கண்ணி, குதிரைவாலி முதலிய தவசங்களும் கரம்பைப்பயறு, கற்பயறு முதலிய பயறு வகைகளும், அங்குத்தான் விளைக்கப்பெறுகின்றன.

இளத்தல், உணத்துதல், இளவட்டம், ஏத்தாப்பு, கரட்டை, காணம், காயல், காம்புதல், கிண்ணுதல்,

கிளியஞ்சிட்டி, குடிமகன், குண்டடியன், குண்டடுதல், குதாவடை, குந்தக்கம், கெந்தளிப்பு, சவங்கல், சவுத்தல், சில்லான், சிலையோடுதல், சீயான், சேடா, தக்கனை, தடையம், தவ்வல், தவத்துதல், தாயமட்டம், திகைதல், துப்புரவு, தேரி, நலவு சொல்லுதல், நோங்குதல், பண்ணையார், பத்தநடை, பதவல், பரிதல் (ஓடுதல்), பரும்பு, பறம்புதல், பாடுபடுதல் (பயிரிடுதல்), புதுநிறம், புல்லை, பூட்டன், பொண்டான், மயிலை, மாணை, மெத்துதல், வடலி, வதியழிதல், வள்ளிதாய் (முழுதும்), வாழ்க்கைப்படுதல், வாழ்வரசி என்பன போன்ற நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் நெல்லை வழக்கிற்குச் சிறப்பாகும். ஆதலால், தமிழைச் செவ்வையாய் அறியவேண்டின் பாண்டி நாட்டுலக வழக்கை ஆராய்தல் வேண்டும். இற்றைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் சென்னைத் தமிழையும் சோழகொங்கு நாட்டுத் தமிழையுமே அறிந்ததினால், செந்தமிழைப் பிறழவுணர்ந்துள்ளனர்.

தமிழர் குமரிக்கண்டப் பழங்குடி மக்கள் என்பதற்குப் பண்டைத் தமிழிலக்கியச் சான்றுகள்:

(க) (தென்) மதுரை:

தலைக்கழகம் இருந்த இடம் தென்மதுரை யென்னும் தொன் மதுரையாகும்.

“தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச் சங்கமிருந்தார் .....தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப.” என்பது இறையனாரகப் பொருளுரை (பக். 6).

இதில், ‘தமிழ் வளர்த்தது’ என்றிராது “தமிழாராய்ந்தது” என்றிருப்பது ஊன்றிக்கவனிக்கத்தக்கது. “இடைச்சங்கமிருந்தார்..... தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப,” “கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் ..... நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப... அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை யென்ப.” என்று, இடைக்கடைக் கழகங்கள் போன்றே தலைக்கழகமும் தமிழாராய்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், தலைக்கழகத்திற்கு முன்பே தமிழிலக்கிய விலக்கணங்கள் பேரளவு தோன்றியிருந்தமை பெறப்படும்.

(உ) பஃறுளியாறு :

பனிமலை (இமயம்) போலும் குமரி மாமலைத் தொடரில் தோன்றித் தலைக்கழகப் பாண்டியர் தலைநகராகிய (தென்) மதுரையைத் தன் கரையிற்கொண்டு, குமரிக்கண்டத் தென்கோடியடுத்த பழந்தென்பாண்டி நாட்டை வளம்படுத்திய, கங்கை போலும் பேரியாறு பஃறுளியாம்.

“செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணன்னும் பலவே.”

என்பது புறப்பாட்டு (9).

(ங) குமரிமலை :

“அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி

வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது

பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்

குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள

வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு

தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

என்பது சிலப்பதிகாரம் (11:17-22).

“அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி” என்பதால், தலைக் கழகக் காலத்திலேயே ஒரு பாண்டியன் சாவகம் (Java) என்னும் சாலித்தீவைத் தன்னடிப்படுத்தி, அதன் கடற்கரையில் கடலலை கழுவுமாறு தன் பாதத்தைப் பொறித்துவைத்தான் என்பதும்; “பஃறுளியாற்றுடன்..... இமயமுங்கொண்டு” என்பதால் குமரிமலை பனிமலையும் பஃறுளியாறு கங்கையாறும் போன்றன என்பதும், “வடதிசைக் கங்கையும்.....தென்னவன் வாழி” என்பதால், பிற்காலத்துப் பனிமலைகொண்ட கரிகாலச்சோழனும் கங்கைகொண்ட இராசேந்திரச்சோழனும் போன்று, முற்காலத்துப் பாண்டியனொருவன் பனிமலையைக் குமரிமலைக் கீடாகக் கொண்டு நாவலந்தேய முழுதும் தன் ஆட்சியை நாட்டினான் என்பதும்; அறியப்படும். கடைக்கழகக் காலத்தில், “குமரியொடு வடவிமயத் தொருமொழிவைத் துலகாண்ட சேரலாதன்” ஆட்சியும், “ஆரிய நாட்டரசோட்டி அவர் முடித்தலையணங்காகிய பேரிமயக் கற்கமத்திப்

பெயர்ந்து போந்து நயந்தகொள்கையிற் கங்கைப்பேர் யாற்றிருந்து நங்கை தன்னை நீர்ப்படுத்தி''² வந்த செங்குட்டுவன் செயலும், தலைக்கழக இடைக்கழகப் பாண்டியரின் பேரரைய வாற்றலைப் பெரிதும் வலியுறுத்தும்.

(ச) குமரிக்கண்டத் தமிழ் நாடுகள் :

“தொடியோள் பெளவம்”³ என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்துள்ள விரிவுரை யாவது:—

“தொடியோள்” பெண்பாற்பெயராற் குமரியென்ப தாயிற்று. ஆகவே, தென்பாற் கண்ணீதார் ஆற்றிற்குப் பெயராம்.....முதலாழியிறுதிக்கண், தென்மதுரையகத்துத் தலைச்சங்கத்து.....நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர் எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுநாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையும் உள்ளிட்டவற்றைப் புனைந்து தெரிந்து நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறியாண்டு இரீஇயினார், காய்சினவழுதி முதற் கடுங்கோள் ஈறாயுள்ளார் என்பத்தொன்பதின்மர்.....அக்காலத்து, அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஹுளியென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரி யென்னும் ஆற்றிற்கும் இடையே எழுநூற்றுக்காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்பாலை நாடும், ஏழ்பின்பாலை நாடும், ஏழ்குன்ற நாடும், ஏழ்குணகாரை நாடும், ஏழ்குறும்பனைநாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின் காறும், கடல்கொண்டொழிதலாற் குமரியாகிய பெளவமென்றா ரென்றுணர்க....” என்பது.

பண்டைத் தமிழிலக்கியத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள கடல்கோள்கள் மொத்தம் நான்கு. அவற்றுள், முதலது தலைக்கழக இருக்கையாகிய தென்மதுரையைக் கொண்டது; இரண்டாவது “நாகநன்னாடு நானூறியோசனை” கொண்டது (மணி 9:21); மூன்றாவது இடைக்கழக இருக்கையாகிய கபாடபுரத்தைக் கொண்டது; நான்காவது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் குமரியாற்றையுங் கொண்டது; குமரி என்பது, குமரிக்கண்டத்தின் தென்கோடியடுத்திருந்த

1. 2 சிலப்: வாழ்த்துக்காதை, உரைப்பாட்டுமடை.

3. சிலப். 8:1.

ஒரு பெருமலைத்தொடர்க்கும், அதன் வடகோடியடுத்துக் குமரி முனைக்குச் சற்றுத்தெற்கிலிருந்த ஒரு காவிரிபோலும் பேராற்றிற்கும், பொதுப்பெயராம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் முழுகியபின்பும் காவிரியாற்றிருப்பதுபோல், கபாடபுரம் முழுகியபின்பும் குமரியாற்றிருந்தமை "வடவேங்கடந் தென் குமரி" என்னும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிர அடியாலும்,

"தெனா அ துருகெழு குமரியின் தெற்கும்"

"குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி"

என்னும் புறப்பாட்டடிகளாலும் (6, 67) அறியப்படும்: அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் "தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும்" என்பது, அகன்ற நீர்ப்பரப்பையுடைய குமரியாற்றின் வடபெருங்கரைவரை, என்று பொருள் படுவது. ஆகவே, முக்கடல் கோளாலும் முழுக்கப்பட்ட தமிழ் நிலப்பரப்பையெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுவது அவருரையென்றறிக.

இங்ஙனம், மறுக்கவொண்ணாத தெளிவான பண்டைத் தமிழிலக்கியச் சான்றுண்மையால், குமரிக்கண்டத்தில் தமிழரிருந்ததில்லையென்றும் அவர் வடக்கிருந்து வந்தவரென்றும், சில தமிழ்ப் பகைவரும் போலித்தமிழருங் கூறுவதைப் பொருட்படுத்தற்க.

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்

புலியொடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை

வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்."

என்னும் கலித்தொகை அடிகளும் (104, தரவு), குமரிக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதியாகிய பழம் பாண்டிய நாட்டைக் கடல் கொண்டதையும்; இடைக் கழக விருக்கையாகிய அலைவாயையும் (கபாடபுரத்தையும்) கடல் கொண்ட பின், அதற்குத் தப்பிய பாண்டியன் நெல்லை மதுரை முகவை மாவட்டங்களாகிய பிற்காலப் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றியாண்டதையும்; உணர்த்தும்.

மேற்காட்டிய இலக்கியச் சான்றுகளால், முதற்காலத்தில் நாவலந்தேயம் முழுவதையும் பாண்டியன் ஒருவனே ஆண்டான் என்பதும், குமரிக் கண்டம் முழுகாத

பிற்காலத்தில், பாண்டியன் குமரிக் கண்டச் செந்தமிழ் நிலத்தையும் சேர சோழர் அதற்கு வடக்கிலுள்ள நாவலந்தேயப் பகுதியின் மேல் கீழ்ப் பாகங்களையும் ஆண்டார் என்பதும், உணரப்படும்.

தமிழனின் பிறந்தகம் குமரி நாடென்பதை அறியாத மேலையறிஞர், ஆரியத்தையும் அதன் முதிர்ச்சியான சமற்கிருதத்தையும் அடிப்படையாக வைத்தாராய்ந்து, தமிழர் நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று வந்தவர் என்னும் தவறான முடிவு கொண்டுள்ளமையால் இற்றை யிந்தியாவி லுள்ள மலைவாணரெல்லாம் திரவிடப் பழங்குடி மக்களென்று மயங்கிக் கூறுகின்றனர். திரவிடரைத் தோற்றுவித்த தமிழரின் முன்னோர் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த நாகரிகத் தொடக்கநிலை முழுகிப்போன குமரிக் கண்டத்தின் தென் கோடியிலேயே கழிந்து விட்டது. இன்று மலைவாணராயுள்ள தமிழரும் திரவிடரும் சிலபல நூற்றாண்டிற்கு முன் போர், கொள்ளை, கொள்ளைநோய், பஞ்சம், கொலைப்பழிமதத் துன்புறுத்தம் முதலியவற்றிற்குத் தப்பி மலையேறிப் பிழைத்த மக்களின் வழியினரே.

தமிழ்நாட்டில் இன்றுள்ள மலைவாழ் குலத்தாருள் மிகப் பழமையானவர், நீலமலை உச்சியிலுள்ள துடவரே. அவரும், அவர்தம் முன்னோர் அங்கு முதன்முதற் குடியேறியவர் என்றே கூறுகின்றனர். அவர் மொழியும் செந்தமிழின் சிதைவான ஒருவகைக் கொடுத்தமிழே என்பது வெள்ளிடை மலை. அவர் எருமை மந்தையை வைத்துப் பிழைப்பதனால், அவரது ஒவ்வொரு குடியிருப்பும் மந்து எனப்படுகின்றது. அவர் குடும்பத்தை மன் (மனை) என்றும், தெய்வத்தைக் கடவுள் என்றும், வழிபாட்டு மனையைக் கோயில் என்றும், சொல்கின்றனர். அவர் மொழியின் கொடுத்தன்மையையும் கொச்சைத் தன்மையையும் கீழ்வரும் சொல் வரிசைகளாற் கண்டுகொள்க.

சோழ பாண்டி நாட்டின் நிலமட்டம் நோக்கி, பள்ளமான திசை கிழக்கு (கீழ்—கீழ்க்கு—கிழக்கு) என்றும் மேடான திசை மேற்கு (மேல்-மேற்கு) என்றும், பெயர் பெற்றன. நீலமலை யுச்சியில் வாழும் துடவரும் மேற்றிசையை மேக் (மேற்கு) என்கின்றனர். இத்தகைய சொல் ஒன்றிரண்டே அவரின் முன்னோர் கீழிருந்து சென்றனர் என்று காட்டவும் நாட்டவும் போதுமாயினும், எவரும் எளிதில் ஐயந்திரிபற அறிதற்பொருட்டுப் பல்வேறு

சொல்வரிசைகள் கீழ்க் காட்டப்படுகின்றன. எட்கார் தரசக்தன், ஐயப்பன் முதலியோர் தென்னாட்டு மலைவாழ் வகுப்பாரைப் பற்றி எழுதியிருப்பதையும் காண்க.

துடவச் சொற்கள்

முறைப் பெயர் :

தமிழ்

துடவம்

தாய்

தோய்

அவ்வை (தாய்)

அவ்

ஐயன் (தந்தை)

இன், எயி

மகன்

மக், மொக்ஸ்

அண்ணன்

ஒண், ஒணொண்

அக்கை, அக்கன்

ஒக்கன்

மாமன்

முமுன், முன்

மூவிடப் பெயர் :

தன்மை—ஒருமை :

யான், நான்

ஒன்

பன்மை :

யாம்

எம்

நாம்

ஓம்

முன்னிலை—ஒருமை :

நீன், நீ

நீ

பன்மை :

நீம்

நிம்

படர்க்கை :

இவன், இது

இத்

அவன், அது

அத்

தான்

தோன்

தாம்

தம்

வினாப்பெயர் :

யார்

ஓரி

எவன், எது

ஏது

உயிரிகள் பெயர் :

தமிழ்

துடவம்

தமிழ்

துடவம்

யானை, ஆனை

ஆனை

புசி

புசி

எருமை

இர்

எருது

எஸ்த்

தமிழ்	துடவம்	தமிழ்	துடவம்
மான்	மோவ்	நாய்	நோய்
நரி	நரி	குரங்கு	க்வரக்
கழுதை	கதி	ஆடு	ஓட்
கன்று	கொற்	முயல்	மூஸ்
எலி	இசி	எறும்பு	இர்ப்
பல்வி	பசி	பாம்பு	போப்
புழு	புவ்	பேன்	போன்
ஈர்	தீர்	கூகை	கீக்ஸ்
தும்பி	துபி	ஈ	இப்பி
மீன்	மீன்	மரம்	மேண்
செடி	கிட்வ்	பாசி	போதி

சினைப்பெயர் :

உடல்	வீர்ள்	இலை	எஸ்
மெய்	மொய்	பூ	பூவ்
உயிர்	உசிர்	காய்	கோய்
தலை	தல்	பழம்	பன்பும்
மண்டை	மட்	வேர்	போர்
உச்சி	உஸ்கி	மயிர்	மீர்
நெற்றி	நித்தி	கண்	கொண்
மூக்கு	மூக்	வாய்	போய்
பல்	பஸ்	எயிறு	ஈர்
நாக்கு	தோவ்	செவி	கிவி
மிடறு	மீர்	மார், மார்பு	மோர்
வயிறு	பீர்	அரை	அர்
தோள்	த்லல்	கை	கொய்
முட்டு	முட்	விரல்	பேள்
உகிர்	ஊர்	தொடை	த்வட்
கால்	கோல்	தோல்	த்விஸ்
எலும்பு	எல்வ்	நெய்த்தோர்	நெத்ஸ்
		(அரத்தம்)	
குடல்	க்விர்	கொழுப்பு	க்வள்ப், கொவ்

நிறப் பெயர் :

வெள், வெள்ளை	பொள்	கருப்பு	கக்ஸ்
செம், செம்மை	கெ, கொ	பச்சை	பொச்

எண்ணுப் பெயர் :

தமிழ்	துடவம்	தமிழ்	துடவம்
ஒன்று	ஒத்	ஆறு	ஒற், ஆர்
இரண்டு	எத்	ஏழு	ஏழ்ஜ் (zh)
மூன்று	மூத்	எட்டு	எட், ஒட்
நான்கு	நோங்க்	ஒன்பது	ஒன்பத்
ஐந்து	ஊத்ஷ், ஊஜ்	பத்து	பத்து, பொத்
நாறு	நூற்	ஆயிரம்	சோவெர்
பதினாறு	பாற்	அறுபது	அற்பத்
அறுநாறு	ஒற்றூற்		

சில வினைச்சொற்கள் :

அஞ்சு	ஒஸ்	அடு (சமை)	ஒட்
அழு	ஒழ்	இரு	இர்
இல், இல்லை	இல்	இழு	இஸ்வ்
ன்	ஈன்	உண்	உண்
உழு	உஷ்வ்	உறங்கு	வற்க்ஷ்
எண், எண்ணு	ஒண்	எழு	ஒட்
எறி	எறி	ஒடு	வீட்
கக்கு	கக்ஸ்	கா	கோவ்
காண்	கோண்	குடி	குட்த்
கும்பிடு	குபிட்	கூடு	கூட்
கூ, கூவு	கூ	கேள்	கேள்
கொடு	க்விட்	சா	சொய்
செய்	கிய்	தவழ்	தொவ்
தா	தோ	திற	தெற்
தின்	தின்	துப்பு	துவ்
தும்மு	துப்	தொடு	த்வட்
நட	நட்	நில்	நில்
நிமை	நென்வ்	நீந்து	நீத்
பசி	ஒஸ்வ்	படு	பொட்
பிடி	இடி	பிற	பேற்வ்
போ	பீ	மற	மற்
முக, முகர்	மூத்	வரு, வா	போர்
வாழ்	போத்க்	விக்கு	பிக்(துரத்து)
விழு	பிட்	விளை	பெள்
வே, வேகு	பொய்	வேண்டு	போட்
வை	பொய்		

சில தொடர்சொற்கள்

தமிழ்	துடவம்	தமிழ்	துடவம்
பாலாள்	பாலாள்	காப்பாள்	கார்ப்பாள்
காத்தமகன்	கால்த்தமக்	தேர்ந்த ஆள்	தேர்த்தாள்
தாழ்ந்த ஆள்	தார்த்தாள்	அமரநாடு	ஆம்நாட்

4: தமிழின் தொன்மை

கி.மு. 1000 ஆண்டுக்குமுன் எபிரேயத்தில் எழுதப் பட்ட யூத அரசர் வரலாற்றிலும் நாட்பொத்தகத்திலும் (Chronicles) உள்ள துகி (தோகை) என்னுஞ் சொல்லை, தமிழின் தொன்மையைக் குறிக்கும் முதலிலக்கியச் சான்றாக எடுத்துக்காட்டினார் கால்டுவெலார்.

ஆயின், கி.மு. 1200 ஆண்டுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட ஆரிய வேதத்தில் நூற்றுக்கணக்கான தென்சொற்கள் உள்ளமையே, தமிழின் தொன்மைக்கு அதினும் சிறந்த இலக்கியச் சான்றாம்.

(1) சாயம்

எ: டு : சாயம் (ஸாயம்) = சாயுங்காலம்.

சாய்—சாயும் (எதிர்காலப் பெயரெச்சம்).

சாயுங்காலம் = பொழுது சாயும் வேளை.

பொழுது சாய்கிறது, பொழுது சாய வந்தான், என்பது இன்றும் வழக்கம்.

சாயுங்காலம் என்பது, சாயங்காலம், சாயங்காலம் என உலக வழக்கில் திரியும்.

இங்ஙனமே, சாயுந்தரம் என்னும் சொல்லும் சாயந்தரம், சாயந்தரம் எனத் திரியும். சாய்தல் என்னும் சொல் தனித்தும் பொழுது சாய்தலைக் குறிக்கும். செய்கையிலே என்னும் 7-ஆம் வேற்றுமை யுருபேற்று ஏகார வீறு பெற்ற தொழிற் பெயர் ஒரு நிகழ்கால வினையெச்சத்துடன் சேர்ந்து, அவ்வினைச் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் செயல் நிகழும் நிலையை உணர்த்துவது மரபு.

எ. டு : வரச்செய்கையிலே (வரும்போது), போகச் செய்கையிலே (போகும் போது)

இச் செய்கையிலே என்னும் சொல், சிலே, சே என்று கொச்சை வடிவுங்கொள்ளும்.

எ. டு : வரச்சிலே, போகச்சிலே
வரச்சே, போகச்சே

இக்கொச்சை வடிவு கொண்ட சாயச்சே என்னும் சொல், சாய்கிற வேளை என்று பொருள்படுவது போல் சாய்கிறச்சே என்னும் தவறான வடிவு கொண்ட பின், சாயரட்சை என்று திரித்து வழங்கப்படுகிறது.

சாயங்காலம் என்னும் வடிவிலுள்ள சாயம் என்னும் நிலை மொழியே, சாயுங்காலம் (எற்பாடு) என்னும் பொருளில் முன்பு வட திராவிடத்தில் வழங்கிப் பின்பு ஆரிய வேதத்திற் புருந்து அதன்பின் சமற்கிருதத்தில் வழங்கி வருகின்றது. ஆயின், வடமொழியாளர் இவ்வுண்மையை மறுத்தும் மறைத்தும் தலைகீழாய் மாற்றியும் ஸாயம் என்னும் வடசொல்லினின்றே சாயங்காலம் என்னும் தென் சொல் வந்ததென்று துணிந்து ஏமாற்றுவர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகர முதலியிலும், இதை வட சொல்லென்று குறித்ததுடன் இவ்வேமாற்றுக் கொள்கையை வலியுறுத்தவே, சாயுங்காலம், சாயுந்தரம் என்னும் 'மொழிப் பொருட் காரணம்' தோன்றும் வடிவுகளை வேண்டுமென்றே காட்டாது விட்டிருக்கின்றனர்.

ஸாயம் என்னும் சொல்லிற்கு வடவர் பொருந்தப் பொய்த்தலாகக் காட்டும் வேர் முடித்தற் பொருளை உணர்த்தும் 'ஸோ' என்னும் சொல். அதுவும் சாய் என்பதனின்றி திரிந்த சா என்னும் தென் சொல்லின் திரிபே.

(2) தா.

இச்சொல் (இலவசமாகக்) கொடுத்தல் என்னும் பொருளில், வடமொழியில் தா (da) என்றும், இலத்தினில் தோ (do) என்றும் வழங்குகின்றது. இதன் தமிழ்ப் பொருள் ஒத்தோனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது.

"ஈதா கொடு எனக் கிளக்கும் மூன்றும்

இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய."

"அவற்றுள்,

ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே."

த. வ.—2

“தா என் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே.”

“கொடு என கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே”

என்பன தொல்காப்பியம் (927, 28, 29, 30):

புதுப் பெருக்கு நீரைக் குறிக்கும் வெள்ளம் என்னும் சொல் தன் சிறப்புப் பொருளையிழந்து நீர் என்னும் பொதுப் பொருளில் மலையாளத்திலும், விடை சொல்லுதலைக் குறிக்கும் செப்பு என்னுஞ் சொல் தன் சிறப்புப் பொருளையிழந்து சொல்லுதல் என்னும் பொதுப் பொருளில் தெலுங்கிலும், வழங்குவது போன்றே; ஒத்தோனுக்குக் கொடுத்தலைக் குறிக்கும் தா என்னும் சொல்லுந் தன் சிறப்புப் பொருளையிழந்து கொடுத்தல் என்னும் பொதுப் பொருளில் ஆரிய மொழிகளில் வழங்குகின்றதென்றறிக. தொன்று தொட்டு இருவகை வழக்கிலும் வழங்கி வருதலும், அடிப்படையைச் சேர்ந்த எளிய சொல்லாயிருத்தலும், சிறப்புப் பொருள் கொண்டு ஏனையிரு தூய தென் சொற்களுடன் தொடர்புடையமையும், தா என்பது தமிழ்ச் சொல்லே என்பதற்குத் தக்க சான்றுகளாம்: தரவு, தருகை, தரகு, தத்தம், தானம் ஆகிய சொற்களெல்லாம் தா என்னும் முதனிலையினின்று திரிந்தவையே. இறுதியிரண்டும் வடமொழியில் வழங்குவதனாலேயே வடசொற்போல் தோன்றுகின்றன.

இனி, தா என்னும் வினைச்சொல் படர்க்கையிடத்தில் வராது என்று விலக்கப்பட்டிருப்பதும், அது தமிழ்ச்சொல்லே யென்பதை உணர்த்தும்.

“தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த:” (தொல். 512)

(3) முத்து

இச்சொல் உருண்டையானது என்னும் பொருளது. இதனொடு தொடர்புடைய சொற்கள் முத்தை, முண்டு, முண்டை, முட்டு, முட்டை, முட்டி, முட்டான் முதலியன.

முண்டு = உருண்ட கட்டை. முண்டை—முட்டை.

“முண்டை விளைபழம்” (பதிற்றுப் 60. 6)

முண்டம் = உருண்ட கட்டை, கை கால் தலையில்லா உடம்பு.

முத்தை = சோற்றுருண்டை. முத்தை—மொத்தை.
 முட்டு = நடத்திற்குரிய உருண்ட பறை;
 முட்டி = கொம்மட்டி;
 முட்டான் = திருநீற்றிற்குரிய சாணவுருண்டை, மஞ்சட்
 கிழங்கு.

மிகுக்கம் பழத்தைக் குறுமுத்தம் பழம் என்பது கருர்
 வழக்கு. உருண்டு சிறுத்திருக்கும் விதைகளையெல்லாம்
 முத்தென்பது பொதுவான உலக வழக்கு.

உலகில் முத்து விளையும் பலவிடங்களுட் சிறந்தது
 பாண்டி நாட்டு (மன்னார்குடா)க் கடல்.

“வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
 சோழ வளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோள்
 தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
 நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.”*

என்பது பழஞ்செய்யுள் (ஒளவையார்):

முத்து பெரிதாயிருப்பின் முத்தம் எனப்படும். அம்
 என்பது ஒரு பெருமைப் பொருள் ஈறு (Augmentative suffix);

ஒ. நோ.: மதி = நிலா: மதியம் = முழுநிலா:

நிலை = தேர்நிலை போற் சிறிய இடம்: நிலையம் =
 புகைவண்டி நிலையம் போற் பெரிய இடம்;

விளக்கு = வீட்டு விளக்குப் போற் சிறியது. விளக்கம் =
 கலங்கரை விளக்கம்போற் பெரியது

முத்தம் என்னும் தென்சொல்லை வடமொழியாளர்
 முக்த என்று திரித்து, சிப்பியினின்று விடுதலை (முக்த)
 பெற்றதென்று வேர்ப்பொருட் கரணியங் கூறி வட
 சொல்லாகக் காட்ட முயல்வது, குறும்புத்தனமான
 குறிக்கோட் சொல்லியல் (Tendentious Etymology) ஆகும்.

முத்து என்பது, தமிழில் சிறிதாய் உருண்டு
 திரண்டிருக்கும் பல்வேறு பொருள்களைக் குறிக்கும்:

முத்து : 1. கிளிஞ்சிலில் விளையும் மணிவகை.

“முறிமேனி முத்த முறுவல்” (குறள். 1113)

2. உருண்டு திரண்ட விதை

எ - டு : ஆமணக்கு விதை. "முத்திருக்குங்
கொம்பசைக்கும்" (தனிப்பா, 1, 3, 2).

3. உருண்டு திரண்ட ஆட்டக்காய்.

4. பெரியம்மைக் கொப்புளம்.

5. கண்ணீர்த்துளி "பருமுத்துறையும்"
(சீவக. 1318).

6. பனி நீர்த்துளி.

"முத்து நீர்ச்சாந்தடைந்த மூஉய்"
(பரிபா, 10, 13).

உருண்டு திரண்டிருக்கும் எண்ணெயுள்ள விதைகள்
முத்தென்றே பெயர் பெற்றுள்ளன.

எ - டு : ஆமணக்குமுத்து (முத்துக்கொட்டை,
கொட்டை முத்து), குருக்குமுத்து, வேப்ப முத்து.

முத்துச்சம்பா, முத்துச்சோளம் என்பன உருண்டு
திரண்டு முத்துப்போலிருப்பன. உருண்டு திரண்டுள்ள
கோரைக்கிழங்கு முத்தக்காசு எனப்படுகின்றது.

முத்துக்குளிப்பு வரலாற்றிற்கெட்டாத தொன்று
தொட்டுப் பாண்டி நாட்டு மன்னார்குடாக் கடலில்
நடைபெற்று வருகின்றது. முத்தார்க்கூற்றம் என்று ஓர்
ஆள்நிலப்பிரிவும் பழம்பாண்டி நாட்டிலிருந்து கிறித்துவிற்கு
முன் பாண்டிநாட்டு முத்து மேனாடுகட்கு ஏராளமாய்
ஏற்றுமதியானதும், உரோம் நகரப் பெருமாட்டியர் அளவற்ற
பொன்னை அதற்குச் செலவிட்டதும், வரலாற்றிந்த
உண்மையாகும். 'பாண்டிய கவாடம்' என்னும் பருமுத்தவகை
சாணக்கியரின் அர்த்த சாத்திரம் என்னும் பொருள்நூலிற்
சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. தொண் (நவ) மணிகளுள்
ஒன்றான முத்து வெண்ணிறமுள்ள தென்பது, "சீர்கெழு
வெண்முத்தம்" (பாலைக்கலி, 9) என்னும் செய்யுள்
வழக்காலும், "வாய்திறந்தால் முத்துதிர்ந்து விடுமா?"
என்னும் உலகவழக்காலும் அறியப்படும்.

இனி, வேத ஆரியர் நாவலந்தேயத்திற்குள் (இந்தியா
விற்குள்) கால் வைப்பதற்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்திய
பாபிலோனிய மொழியிலும், ஆரியம் என்னும் பேரே
தோன்றுவதற்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்திய எகிப்து

மொழியிலும், மறுக்க முடியாத தமிழ்ச்சொற்கள் அடிப்படையாயுள்ளன. ஆகவே மேலையலகில் (தோரா. கி. மு: 5,000) முதன்முதலாக நாகரிகமடைந்த எனிப்து நாட்டு மொழியில், ஒருசொல், இருசொல் அல்ல, பல சொற்கள், அவையும் அடிப்படைச் சொற்கள், தமிழாயிருந்ததே தமிழின் தொன்மைக்குத் தலைசிறந்த இலக்கியச் சான்றாகும்.

எகிப்தியத் தொல்வரலாற் றாராய்ச்சியாளரான வில்லியர்சு தூவர்ட்டு (Villiers Stuart) என்பவர், ஐரோப்பியரின் முன்னோருட்பெரும்பாலார் ஆசியாவின் பின்புலம் மந்தெயு (Babel Mandeb) என்னும் நீரிணைப்பு (Straits) வழியாக ஆப்பிரிக்கக் கரையேறி எத்தியோப்பியாவில் சிலகாலந் தங்கியபின் எகிப்து நாட்டு நீலாற்று வெளிநிலத்திற்குப் பரவினரென்றும், பின்பு அங்கிருந்து நண்ணிலக்கடல் (Mediterranean Sea) கடந்து ஐரோப்பாவிற்கு குடியேறி ஆரியராய் மாறினாரென்றும், எகிப்தியர் பனையோலை போல் எழுது கருவியாகப் பயன்படுத்திய பாப்பிரசு (Papyrus) என்னும் தாள் அல்லது தோகையுள்ள நாணல் முதலில் அபிசினியாவிலேயே இயற்கையாய் விளைந்ததென்றும், எகிப்தியரின் தேவியல் (Sacred) உயிரிகளும் 3-ஆம் 4-ஆம் 5-ஆம் ஆள்குடி (Dynasty) அரசரின் கல்லறைச் சுவர்களில் வரையப்பெற்ற விலங்குகளும் அபிசினியாவிற்கும் தென்னாப்பிரிக்காவிற்குமே யுரியவையென்றும் எகிப்தியக் குறுநில அரசுகளையெல்லாம் முதன்முதலாக ஒன்றாக இணைத்து ஓரசாட்சி நிறுவிய மெனெசு (Menes) வேந்தனும் தெற்கத்தியானேயென்றும், எகிப்திய மொழி ஐரோப்பிய மொழிகட்கெல்லாம் மூலமான அசைநிலை (Monosyllabic) மொழியென்றும், அது சமற்கிருதத்திற்கு 3,000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்றும் தம் 'ஓர் எகிப்திய அரசியின் பள்ளிபடைப் படமாடம்' (The Funeral Tent of An Egyptian Queen) என்னும் வரலாற்றாராய்ச்சி நூலின் இறுதியில், மொழிநூல் (Philology) என்னும் தலைப்பில், தக்க சான்று காட்டித் திட்டவட்டமாய்க் கூறியுள்ளார்.

இதின்னன்று, கடல் கோளுக்குத் தப்பியும் வேற்று நாடு பரவியும் சென்ற முதபண்டைக் குமரி மாந்தருள் வட மேற்காகச் சென்ற ஒரு பெரு வகுப்பார், சோமாலிநாடு (Somaliland) அபிசினியா (Abyssinia) என்னும் எத்தியோப்பியா, எகிப்து ஆகிய நாடுகளில் முறையே பரவி,

பின்பு ஐரோப்பாவிற்குச் சென்றதாகத் தெரிகின்றது: இதுவே, ஆத்திரேலியாவிற்கும் தென்னாப்பிரிக்காவிற்கும் இடைப்பட்டிருந்த குமரிக்கண்டத்தினின்று வடமேற்காய்ச் செல்வார்க்கு ஏற்ற இயற்கையான வழி என்பதை ஞாலப்படம் (Atlas) நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

இனவொப்புச் சொற்கள்

அரபிச் சொற்கள்

தமிழ்	அரபி	தமிழ்	அரபி
அப்பன்	ஆப்	சருக்கரை	சக்கர்
அம்மை	உம்	சேரி (தெரு)	ஷாரி
அரிசி	ருஸ் (Z)	சுக்கல்	சுக்கூனஹ்
		(காய்தல்)	(காய்ச்சல்)
அல்(எதிர் மறை யிடைச்சொல்)	லா	ஞாலம்	ஆலம்
அல், க: அல்லி (அங்கு)	அல் (அந்த)	துத்தம்	தூத்திய
ஆவி	ஹவா (காற்று)	நீலம்	நீலா
கடி	கட்	நெருப்பு	நார்
கதம் (சினம்)	கடப்	மறி(பெண் குதிரை)	பரஸ்
கருவா(ப்பட்டை)	கிர்வா (f)	மை (நீர்)	மா
காழகம் (துணி)	காம்		
குப்பா	ஜூப்பா		
குயின் (முகில்)	கைம்	வாத்து	பட்டா
கூலி	கூலி		
கொட்டை(பஞ்சு)	குட்டுன்		
க.கொத்தி(பூனை)	குட்டா		

பாபிலோனியச் சொற்கள்

தமிழ்	பாபி.	தமிழ்	பாபி:
அப்பன்	அப்பா (b)	சமம்	செவா (Sh)
அல்	லா	சின	செனே (பகை)
இலது	லேத்	பிரி	பெராஸ்
இரு	அர்	வா	பா (b)
ஊர்	ஊர் (நகர்)		

எபிரேயச் சொற்கள்

தமிழ்	எபிரேயம்	தமிழ்	எபிரேயம்
அப்பன்	ஆப் (b)	சீறு	ஷாரக்
அம்மை	ஏம்	சும	சாமக்
ஆறு	யோர் (river)	சுவர்	ஷூர்
இல்	லோ	செவ்வை	ஷாவாஹ்
அவா	அவ்வாஹ்	நட்டு-நாட்டு	நாத்தா
ஆவு (அவாவு)	ஆபாஹ் (b)	நீட்டு	நாத்தாஹ்
இரங்கு	யாரத் (d)	நோக்கி	நோக்கஹ்
உரு	ஊர் (நெருப்பு)	பழம்	பெரி
ஊர்	ஆர், ஈர்	பழு	பாராஹ்
எறி	யாராஹ்	பால்(பிரிவு)	பா, லல்
			பாலக்(உ)
			பாலா, பாலாஹ்.
			பாலா, பாரஸ்
எருமை	ரேம்		
உயர்-ஊர்	ரூம்	மாறு	மூர், மாஹர்
ஒள்-ஒளி	ஓர்	மிசுக்கன்	மிஸ்கேன்
சாய்	ஷா	மெத்தை	மித்தாஹ்
			(படுக்கை)
சின	சானே	வா	போ (b)

எகிபதியச்சொற்கள்

பழைய எகிபதிய மொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்கட்கு எடுத்துக் காட்டு வருமாறு :--

தமிழ்	எகிபதியம்	தமிழ்	எகிபதியம்
அது } அந்த }	தெ	துமி	தெம் (வெட்டுங் கருவி)
இரு	அர்	நக்கு	லெக்கு
இறைவன்	எர்ப்ப	நவ்வி (இளமை)	நொவ்வெர் (f)
		மடி-மரி	மெர்
உமட்டு	எமெத்	மன் (நிலைபெறு)	மென்
உந்தி } ஓதம் }	உவத்தார் (நீர்)	மனை	மென்
		மாத்திரை	மெத்தெர்
		மாது	முத் (தாய்
சப்பு உறிஞ்சிக் (குடி)	சௌ(குடி)		

தமிழ்	எகிபதியம்	தமிழ்	எகிபதியம்
சம்-சம்	சம் (கூட)	வாரி	மெர் (கூடல்)
செம்மை	சென்ப் (b)		
தா	து		

மகள், மடந்தை, மாது முதலிய சொற்கள், இடத்திற் கேற்ப, பெண், புதல்வி, மனைவி, தாய் என வெவ்வேறு பொருள்படும்.

எ-டு : மகள் = 1. பெண். “ஆயமகள் நீயாயின்”
(கலித். 107).

“மகளிர் மலைத்தலல்லது”
(புறம். 10). மகள்-மகடூஉ.

2. புதல்வி, “நல்கூர்ந்தார் செல்வ
மகள்” (கலித், 56).

3. மனைவி. “மனக்கினியார்க்கு நீ
மகளாயதூஉம்” (மணி 21 : 30).

4. தாய்.

நிலமகள், மலைமகள், கலைமகள், திருமகள், தமிழ்மகள் முதலிய வழக்குகளை நோக்குக.

5 தமிழ் வரலாற்றைத் தெற்கினின்று தொடங்குதல்

இந்திய வரலாற்றுத் தந்தையும் ‘இந்தியாவின் முந்து வரலாறு’ (Early History of India) என்னும் நூலின் ஆசிரியருமான வின்சென்டு சிமிது (Vincent Smith) என்பவர், அந்நூன்முகவுரையில் பின்வருமாறு வரைந்திருக்கின்றார்:

சமற்கிருத நூல்கள்மேலும் இந்தோ-ஆரியக் கருத்துக்கள் மேலுமாக, வடக்கே அளவிற்குமிஞ்சிய காலம் கவனஞ் செலுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆரியமல்லாத பகுதியைத் தகுந்தபடி கவனிப்பதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது.

“இப்பொத்தகம் இந்திய அரசியல் வரலாற்றைச் சுருங்கக் கூறுவதற்கே எண்ணி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையால், முன் சொல்லப்பட்ட ஆராய்ச்சி வழியைப் பின்பற்றக் கூடாதவனாயிருக்கின்றேன். ஆயினும், மூவாது முடிவடைந்த ஒரு பெயர் பெற்ற இந்தியக் கல்விமான் கவனித்தறிந்தவை சில, கருத்தாயெண்ணுதற்குரிய வாதலின், அவற்றை இங்குக் கூறாதிருக்க முடியவில்லை. அவை வருமாறு:—

இந்தியா சரியானபடி தெற்கிலுள்ளது

“+வட இந்தியாவில் சமற்கிருதத்தையும் அதன் வரலாற்றையும் படித்து, நாவல (இந்திய) நாகரிகத்தின் அடிப்படைக் கூற்றைக் காண முயல்வதானது, அப்புதியை (Problem) மிகக்கேடானதும் மிகச் சிக்கலானதுமான இடத்தில் தொடங்குவதாகும். விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள இந்தியத் தீவக்குறையே (Peninsula) இன்றும் சரியான இந்தியாவாக இருந்துவருகின்றது. இங்குள்ள மக்களிற் பெரும் பாலார், ஆரியர் வருமுன்பு தாங்கள் கொண்டிருந்த கூறுபாடுகளையும் மொழிகளையும் குமுகாய (சமுதாய) ஏற்பாடுகளையுமே, இன்றும் தெளிவாகக்கொண்டிருந்து வருகின்றனர். இங்குக்கூட வரலாற்றாசிரியனுக்குத் தன்னாட்டுப்பாவினின்று அயல் நாட்டு ஊடையை எளிதாய்ப் பிரித்தெடுக்க இயலாதவாறு, ஆரியம் மிக நன்றாய் வேரூன்றியுள்ளது. ஆயின், எங்கேனும் ஓரிடத்தில் அதை வெற்றிபெறப் பிரித்து எடுக்க முடியுமாயின். அது தெற்கில்தான். எவ்வளவு தெற்கே போகின்றோமோ அவ்வளவு பிரித்தெடுக்கும் ஏந்து (வசதி) மிகும்.

“அங்ஙன மாயின், அறிவியல் முறைப்பட்ட இந்திய வரலாற்றாசிரியன், தனது படிப்பை, இதுவரை சிறந்ததென்று மிக நீடப்பின்பற்றின முறைப்படி கங்கைச் சமவெளியின்று தொடங்காமல், கிருட்டிணை காவேரி வையையாற்று வெளிகளினின்று தொடங்குதல் வேண்டும்.”

இங்ஙனம் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதி அரை நூற்றாண்டிற்கு மேலாகியும், வின்செந்து சிமிது இதை வலியுறுத்தி அரை நூற்றாண்டுத்தும், (P. T.) சீர்வாசையங்காரும் இராமச்சந்திர தீட்சிதரும் ஏற்கெனவே இம்முறையைக் கடைப்பிடித்துச் சிறந்த வகையில் தமிழர் வரலாறும் தென்னாட்டுவரலாறும் எழுதியும் இன்று சில தமிழ்ப் பகைவரும் கோண்டாராய்ச்சியரும் பழைய வழை முறையில் ஆரிய வேதத்தை அடிப்படையாக வைத்து, தமிழக வரலாற்றை வடக்கினின்று தொடங்குவது மிகமிகக் கண்டிக்கத்தக்கதொன்றாம்.

“தமிழியத் தொன்மையாராய்ச்சி” (Temilian Antiquary). 2-ஆம் இதழ் (1908) 4-ஆம் பக்கத்தில் மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்ற P. சுந்தரம் பிள்ளை (எம். ஏ.) அவர்களின் கூற்று.

இந்தியாவின் வடபாகத்தில் ஆரியத்தினின்று தமிழை அல்லது திரவிடத்தைப் பிரிக்க இயலாவிடினும், தென்பாகத்தில் இயல்வதாகும். இங்கும் இயலாதென்பது தமிழ்ப்பகைவர் அல்லது முறைகோடிய ஆராய்ச்சியாளர் கூற்றே.

6. தலைகீழாராய்ச்சி

தமிழர் குமரிக் கண்டத்தில் தோன்றி, கடல்கோள், இனப்பெருக்கம், நாடுகாண் விருப்பம் முதலிய பல்வேறு கரணியங்களால், வடக்கே சென்றனர். அவருட் பலர் பனிமலை (இமயம்) வரை சென்று திரவிடராயினர்.

வடநாட்டுத்திரவிடருள் ஒருசாரர், வடமேற்கே எத்தியோப்பியா, எகிப்து, செப்பறைத் (Cyprus) தீவு, கிரேத்தாத் (Crete) தீவு, கிரேக்கம். இத்தாலி முதலிய நாடுகள் வழியாய்க் காண்டினேவியம் வரை சென்று ஆரியராக மாறினர் அவருள் ஒரு வகுப்பாரே, வேத ஆரியராகச் சின்ன ஆசியா, பாரசீகம் முதலிய நாடுகள் வழியாய் இந்தியாவிற்குள் (கி. மு. 2000—1500) புகுந்தனர். அந்நிலையில், பழைய வடதிரவிடம், பைசாசம், சூரசேனம். மாகதம் என்னும் மூவேறு பிராகிருதங்களாகத் திரிந்திருந்தது. விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள மொழிகளெல்லாம் செந்தமிழும் கொடுத்தமிழுமாயிருந்ததினால், அவை யாவும் திரவிடம் என்னும் ஒரு பிராகிருத மொழியாய்க் கொள்ளப்பட்டன.

வேத ஆரியம் வழக்கற்றுப் போனபின், அதனொடு நாற்பிராகிருதங்களையுஞ் சேர்த்தமைத்த அரைச்செயற்கையான இலக்கிய நடைமொழியே (Literary dialect) சமற்கிருதம்.

தமிழ் குமரிக்கண்டத்தில் தோன்றியதென்று, முக்கழக வரலாற்றினின்றும் புறநானூறு, சிலப்பதிகாரர் முதலிய பனுவல்களினின்றும் தெளிவாய் அறியக்கிடந்தும், ஆரியச் சார்பான தமிழ்ப்பகைவரும், தமிழையறியாத அல்லது ஆங்கிலவாயிலாய் அரைகுறையாய்க் கற்ற வடவரும் மேலையரும், மொழியாராய்ச்சியில்லாத் தமிழன்பரும், ஆகிய முத்திறத்தினர், தமிழர் நண்ணிலக் கடற்கரையினின்று வந்தவரென்றும், சீன நாட்டினின்று வந்தவரென்றும், மறைத்தும் மயங்கியும் கூறிவருகின்றனர்.

தமிழ் திரவிடமாகவும், திரவிடம் பிராகிருதமாகவும், பிராகிருதம் ஆரியமாகவும், ஆரியமும் பிராகிருதமும் தமிழும் கலந்து சமற்கிருதமாகவும், திரிந்திருக்க,

சமற்கிருதத்தினின்று பிராகிருதமும் பிராகிருதத்தினின்று திரவிடம் அல்லது தமிழும் திரிந்ததாகத் தலைகீழாய் மாற்றிக்கூறுவதற்குக் கரணியம், சமற்கிருதம் தேவமொழியென உயர்த்தப்பட்டதும், அதிலுள்ள சொற்களெல்லாம் அதற்கேயுரியனவென்று நம்பப்பட்டதும், பெருவாரியான ஆரியச்சொற்கள் பிராகிருதங்களில் திரிந்து வழங்குவதும், பிராகிருதத் தென்சொற்கள் பல தமிழ் வடிவிற்கும் சமற்கிருத வடிவிற்கும் இடைநிலைப்பட்டிருத்தலுமே.

“இவ்வருஷம் ஈஸ்வரன் கிருபையால் கிராமத்தில் சகலரும் பூரண செளக்யம்’ என்று தமிழ் நாட்டிலேயே வடசொல் நிறைந்த நடை வழங்குமாயின், வடநாட்டுப் பிராகிருதத்தின் சமற்கிருத வண்ணத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? சோத்தம் (ஸ்தோத்ர) திட்டாந்தம் (தருஷ்டாந்த) என்பன போன்ற ஆரியச் சொற்சிதைவுகள் வடநாட்டு மொழிகளில் ஏராளமாகவுள்ளன. கட்ட, வட்ட என்னும் பிராகிருதத் தென்சொற்கள், கட்டை, வட்டம் என்னும் தமிழ் வடிவிற்கும், காஷ்ட, வீருத்த என்னும் சமற்கிருத வடிவிற்கும் இடைநிலைப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனமே ஏனைய பலவும்.

1952-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ‘நந்தமோரியர் காலம்’ (Age of the Nandas and Mauryas) என்ற வரலாற்றுப் பொத்தகத்தில் (பக். 321-2), தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்றும் கிரேத்தாத் தீவினின்றும் சின்ன ஆசியா வழியாய் இந்தியாவிற் குட்புகுந்து தென்னாடு வந்தவரென்றும், அவர் மொழியிலிருந்த g, j, d, d, b என்னும் பொலிவுள்ள (Voiced) மெய்கள், k, c, t, p என்னும் பொலிவிலா (Voiceless) மெய்களாக மாறிவிட்டனவென்றும், பண்டாரகர் (Dr.) சுந்திசுமார் சட்டர்சி உண்மைக்கும் உத்திக்கும் மாறாக வரைந்துள்ளனர். காய்திரிந்து பிஞ்சானதென்றும், இளவட்டம் மாறிக் குழந்தையானான் என்றும் கூறுவது போன்றதே, பொலிவொலி திரிந்து பொலிவிலொலியாயிற் றென்பது. தெர்மிலர் என்னும் ஓர் இனப்பெயர் கிரேத்தாத் தீவிலும், தமிழரில்தி என்னும் ஓர் இடப்பெயர் வங்காளத் திலும் வழங்கினவெனின், அவை தமிழர் இங்கிருந்து அவ்விடத்திற்குச் சென்றனர் என்பதையன்றி, பர். சட்டர்சி

கருத்துப்படி வங்காளவழியாய்ச் சீனத்தினின்றும், † அவர் ிங்கு வந்தனர் என்பதை எங்ஙனம் உணர்த்தும்?

ஒரு மரத்தினின்று பறிக்கப்பட்ட இலைகள் வேறோர் இடத்திற் கிடப்பின், அம்மரத்தினின்று அவ்விலைகள் வந்தனவென்று கொள்வதல்லது, அவ்விலைகளினின்று அம்மரம் வந்ததென்று கொள்வது எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஒரு பெரு மரத்தின் வேருந்தூரும் அடியுங்கவையும் கொம்புந்கிளையும் போத்துங்குச்சும் குழையுங்கொழுந்தும்போல், ஏறத்தாழ ஐம்பதினாயிரம் சொற்கள், எளிய வொலிப்பட்ட இயற்கையான தோற்றமும் பல்வேறு நிலைப்பட்ட வளர்ச்சியும். வேர்ப்பொருட் கரணியமுங் காட்டி, ஒரே தொடர்பு கொண்டு வரலாற்றிற்கெட்டாத் தொன்றுதொட்டு இத்தென்னாட்டிலேயே வழங்கிவரவும், அவற்றைச் சிறிதும் ஆராயாதும் நோக்காதும், வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தனவென்று கொள்வது, எத்துணைப் பொருந்தாக் கொள்கையாம் !

7. கால்டுவெல் கண்காணியாரின் காட்சியுரைகள்

கால்டுவெல் கண்காணியார் தமிழரை அல்லது திரவிடரை வடக்கினின்று வந்தவராகக் கருதியிருந்தும், தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தினால் தென்மொழியின் தொன்முது முன்மையைக் கண்டு, பின்வருமாறு தம் திரவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்திற் கூறியுள்ளார்.

“திரவிடமொழிக் குடும்பத்தை, இந்தோ—ஐரோப்பிய மொழித் தொகுதிக்கும் சித்திய மொழித் தொகுதிக்கும் இடைப்பட்ட இணைப்பு அண்டாக மட்டுமன்றி சிலவகைகளில், சிறப்பாகப் பகரப் (பதிற்) பெயர் பற்றிய வகையில். மாந்தன் மொழி வரலாற்றில் இந்தோ—ஐரோப்பிய நிலைக்கு முற்பட்டதும், சித்திய நிலைக்கு முற்பட்டதும், அவ்விரு குடும்பங்களும் ஒன்றினொன்று பிரிந்து போனதற்கு முற்பட்டதுமான, ஒரு காலத்தின் நிலைமையைக் காட்டும் சான்றுகளுள் இறவாது எஞ்சி நிற்பவற்றுள் தலைசிறந்ததாகக் கருத இடமில்லையா?”

சென்னைப்பதிப்பு, முகவுரை, பக்கம் 10.

† The Tamils Eighteen Hundred Years Ago, pp. 46—7.

இதற்கு அப்பாற்பட்டதும் இதனினும் கடினமானதுமான ஒரு வினா சிலவிடங்களில் உசாவப் பெறுவதைக் காணலாம். அது இது. திரவிட மொழிகட்குப் பிறமொழிகளோடுள்ள உறவு பற்றிய கொள்கைகளைக் கருதாது அம் மொழிகளின் பொருட்டே அவற்றிற்கு இனக் கலப்பினை-ஒன்றோடொன்று ஒப்பு நோக்குவதனால் அம் மொழிகளை இன்றுள்ளதிலும் சிறந்த முறையிலும் அறிவியல் வகையிலும் கற்குமாறு தூண்டுவதால் இந்நூல் செழுமையும் ஒர் நோக்கமாக இருந்திருக்கின்றது. இதை என் முதன்மையான நோக்கமாகக் கொள்வார் ஒருபோதும் கூறிட்டு விட முடியும். அதே சமயத்தில்.....

(2) "சில திரவிடச் சொல்வடிவங்களும் வேர்களும், மக்களினத்தின் முதற்பெற்றோர் மொழியினின்று வழிவழி வந்து முந்து திரவிடருக்கு மொழியியலுரிமையாகச் சேர்ந்துள்ளவற்றுள் ஒரு பகுதியாய் இருக்கக்கூடாதா வென்பது, மற்றொரு வினா?

(ஷே, ஷே, பக். 17.)

(3) "பகரப்பெயர்கள், மொழிகளின் உறவையும் மொழிக் குடும்பங்களின் உறவையும் மிக விளக்கிக் காட்டுகின்றன. ஏனெனின், மூவிடப்பகரப் பெயர்கள் சிறப்பாகத் தன்மை முன்னிலை யொருமைப்பெயர்கள், வேறெச்சொல்வகையினும் மிகுந்த நிலைப்புத்திறனைக் காட்டுவனவாகவும், பல்லுழிக் கடப்பிலும் மிகச்சிறிதே திரிவதாகக் காணப்படுவனவாகவும் உள்ளன. அவை எண்ணுப் பெயர்களையும் வேற்றுமை யுருபுகளையும் வினையீறுகளையும்விட மிக நிலைப்புத்திறன் பெற்றுள்ளன. அவை, வேறெதையும் 'பால வேறுபாட்டிற் கிடமானவையேயாயினும், அவற்றின் தொடர்புகளையும் கிளைப்புக்களையும் காலத்தாலும் இடத்தாலும் எத்துணைச் சேய்மைப்பட்டிருப்பினும், ஏறத்தாழ மாந்தர் மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் துருவிக் காணலாம். முதற்கண் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்திருந்து, பின்பு காலக்கடப்பினாலும் வேறுபாட்டு வளர்ச்சியினாலும் பிறப்புத் தொடர்பற்றுப்போன, சில மொழிகளின் தொடர்புக்குறியாக அல்லது உறவுக்கூறாக அறியக்கூடிய ஒரே சான்று மூவிடப்பகரப் பெயர்களே. இக்கருத்துக் குறிப்பு, எல்லாச்சொல் வகைகளுள்ளும் மிக நிலைப்புத்

திறனுள்ளனவாகத் தோன்றும் தன்மைப் பகரப்பெயர்களை யே, சிறப்பாகத் தழுவும்:”

(ஷே. நூல், பக். 359)

(இது திரவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்தில் பகரப் பெயர்கள் (Pronouns) என்னும் பகுதியின் முகவுரையாகவுள்ளது. தமிழ் மூவிடப்பெயர்கள், திரிந்தும் திரியாமலும் ஏறத்தாழ உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் பரந்து கிடக்கின்றன என்பதை, இது குறிப்பாக வுணர்த்துகின்றது.)

(4) “திரவிட மொழிக்குடும்பம் சமற்கிருதத்திற்கு முற்பட்ட சில முதுபழங்கூறுகளைப் போற்றி வைத்திருக்கின்ற தென்றும், சிறப்பாக அதன் சுட்டுப்பெயர்கள், சமற்கிருதத்தினின்று கடன் கொள்ளப்படாமல் சமற்கிருதச் சுட்டுச் சொற்கட்கும் இந்தோ—ஐரோப்பியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்து வேறுபட்ட பிறமொழிச் சுட்டுச் சொற்கட்கும் மூலமான, அந்தப் பழைய யாப்பெத்தியச் சுட்டடிகளை நிகர்த்து நிற்கின்றனவென்றும், யான் முன்னமே ஒரு கருதுகோளை வெளியிட்டிருக்கின்றேன்.”

(ஷே, ஷே. பக். 422)

(5) “பின்வருஞ் சொல்வரிசைகள், நாம் இலக்கணவொப்பீட்டினால் வந்த முடிபிற்கே, தனிப்பட்ட முறையில் தமக்குரிய அளவில் சான்று பகர்கின்றன. அம்முடிபாவது, திரவிட மொழிகள், சமற்கிருதத்திற்கு முற்பட்டதும் இந்தோ—ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்திற்குத் தாயாகக் கருதப்படுவதுமான அந்த இறந்துபட்ட மொழியோடு கொண்டுள்ள தொன்மையான மிக நெருங்கிய தொடர்புக் குறிகளைக் காட்டுகின்றன என்பதே.”

(ஷே, ஷே. பக்கம் 565)

8. கால்டுவெல் கண்காணியாரின் கடுஞ்சறுக்கல்கள்

கால்டுவெல் கண்காணியார், தமிழை ஆய்ந்து கற்றுத் தமிழுக்கு அரும்பெருந்தொண்டு செய்த மேலையருள் தலைசிறந்தவராயிருந்தும் அவர்தம் அயன்மையாலும், ஆரிய வருகைக்கு முற்பட்ட தமிழிலக்கிய மனைத்தும் அழிக்கப் பட்டுப் போனமையாலும், இற்றைத் தமிழர் எல்லா

முன்னுரை
 வகையிலும் பிராமணருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதனாலும், தொல்காப்பியப் பயிற்சியும் கழக (சங்க) நூற்கல்வியும் தனித் தமிழணர்ச்சியும் குமரிக்கண்டக் கொள்கையும் அவர் காலத்தின்மையாலும், தமிழரே வடமொழியைத் தேவ மொழியென நம்பிப் பல தென்சொற்கு வடசொன்முலங் காட்டியமையாலும், தமிழையும் தமிழரையும் பற்றிய பல வுண்மைகளை அறியவியலாது போயினர். ஆதலால், தம் ஒப்பியவிலக்கணத்தில் பலவிடங்களில் மிகத்தவறான செய்திகளைக் கூறியுள்ளனர். அவை யாவன:—

(1) சேரர், சோழர், பாண்டியர்கள் என்னும் பெயர்கள் முத்தமிழ் நாட்டுக் குடிகளின் பெயர்கள் என்பது.

(2) தமிழ் நாகரிகம் கொற்கையில் தொடங்கிற்று என்பது.

(3) தமிழரை (அல்லது திராவிடரை) உயர்நாகரிகப் படுத்தியவர் ஆரியர். ஆரியர் வருகைக்கு முன், வீடு (மோட்சம்), அளறு (நரகம்), புலம்பன் (ஆன்மா), கரிசு (பாவம்) என்பவற்றைப் பற்றித் தமிழருக்கு ஏதேனுங் கருத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வழக்கறிஞரும் நடுவரும் அவர்கட்கில்லை. அறிவனும் (புதனும்) காரியும் (சனியும்) தவிர, மற்றப் பழங்காலத்தாருக்குப் பொதுவாகத் தெரிந்திருந்த கோள்களையெல்லாம் அவர் அறிந்திருந்தனர். ஆயிரத்திற்கு மேல் அவர்கட்கு எண்ணத் தெரியாது. மருத்துவ நூலும் மருத்துவரும் மாநகரும் வெளிநாட்டு வணிகமும் அவர்கட்கில்லை. இலங்கையைத் தவிர, வேறெந்தக் கடற்கப்பாலை நாட்டோடும் அவர்கட்குப் பழக்கமில்லை. தீவு அல்லது கண்டம் என்னும் கருத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சொல் அவர்கட்கில்லை. படிமைக்கலை, கட்டிடக்கலை, வானநூல், கணியம், பட்டாங்குநூல் துறைகள், இலக்கணம் ஆகியவற்றைப்பற்றி அவர்கட்குத் தெரியாது. அவர்கள் அகக்கரண வளர்ச்சியடையாதிருந்த தினால், மனம், நினைவு, மனச்சான்று, வெள்வு (Will) ஆகியவற்றைக் குறிக்க அவர்கட்குச் சொல்லில்லை என்பது.

(4) தமிழ் நெடுங்கணக்கு சமற்கிருத நெடுங்கணக்கைத் தழுவிமைந்தது. தமிழர் வடவெழுத்துக்களுள் வேண்டிய வற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, வேண்டாதவற்றை விட்டுவிட்டனர், என்பது.

(5) தமிழ்ப்பெயர்ச்சொல்லின் வேற்றுமையமைப்பு முற்றும் சமற்கிருத வேற்றுமையமைப்பைப் பின்பற்றியது என்பது.

(6) தமிழில் சரியானபடி, செயப்பாட்டு வினையே இல்லை, என்பது.

(7) அரசன், ஆயிரம், உலகம், கணியம், சேரன், சோமன், திரு, நாழி, பாண்டியன், மனம், மாதம் என்பன வடசொற்கள் என்பது.

இனி, கால்டுவெலார் சில புலனங்களை (விஷயங்களை) முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் கூறியுள்ளார். எ - டு : மலையாளம் தமிழின் கிளைமொழி (oldest offshoot) என ஒரிடத்தும், உடன் பிறப்பு மொழி (sister dialect) என மற்றோரிடத்தும் கூறியிருத்தல். அண்ணன், தம்பி; அக்கை, தங்கை என்றும் முறைப்பெயர்கட்குப் பெரதுச் சொல் இல்லையென்று கூறியிருப்பதும் வழுவாம். உடன் பிறந்தான் உடன் பிறந்தாள்.

மேற்காட்டிய எழுவகைச் சறுக்கற் கூற்றுக்களும் உண்மைக்கு மாறானவையென்பது, இந்நூலாலும் இதையடுத்து வரும் ஏனைய நூல்களாலும் தெற்றெனத் தெரிய வரும். தமிழைக் காய்தலின்றி முதன்முதல் மொழிநூள் முறையில் ஆராய்ந்து ஓரளவு பெருமைப்படுத்திய கால்டுவெலாரே இங்ஙனம் கூறியிருப்பதனாலும், இவர் கருத்தே உலக முழுவதும் பரவியுள்ள ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதனாலும், அயலாரும் வெளிநாட்டாரும் தமிழின் பெருமையை அறியமுடியாது போயிற்று. இவர் நூல் முழுதும் நோக்கின், தமிழ் நாகரிகத்திற்கு ஆரியம் அடிப்படை என்னும் தவறான கருத்து, இவர் உள்ளத்தில் ஏற்கனவே ஆழ வேருன்றி யிருந்ததைக் காணலாம், சமற்கிருதத்தில் திரவிடச் சொற்கள் உள என முதன்முதல் இவர்க்குக் கண்டிறந்தவர், மலையாள மொழியாராய்ச்சியில் ஈடும் எடுப்புமற்ற குண்டர்ட்டு என்னும் செருமானியக் கிறித்தவக் குரவரே:

† இப்பகுதியில் வந்துள்ள தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் ஆசிரியன் குறித்தவை ஆதன், உறவி என்பனவும் புலம்பணைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொற்களாம்.

ஆயினும் கால்டுவெலார் பகைமைக் கண்கொண்டு தமிழை நோக்கியவரல்லர் என்பது, அனைவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த உண்மையாம். எனினும், அவர் ஆராய்ச்சியின் குணமுங்குற்றமும் நாடின, குற்றமே மிகுந்ததென்பது தெளிவு. ஆதலால் அஃது எக்காலத்திற்கும் ஏற்குமென்பது அறியார்கூற்றே. அது இன்று பழமைப்பட்டும் பழுதுப்பட்டும் போயிற்றென்பது இந்நூலால் விளங்கும்.

9. திரவிட மொழிப் பகுப்பு

தென்னிந்திய மொழிக்குடும்பத்தைக் கால்டுவெல் கண்காணியார் முதன் முதலாக ஆராய்ந்ததினால், தமிழையும் அதனொடு தொடர்புள்ள பிறமொழிகளையும் வேறுபடுத்தாது, திரவிடம் என்னும் ஒரே பெயரால் குறித்தார். ஆயின், இன்று தெலுங்கு கன்னட மலையாள நாடுகள் வெவ்வேறு பிரிந்து போனமையாலும், தமிழ் ஒன்றே ஆரியத்தை எதிர்த்துத் தன் தூய்மையைப் போற்றிக் கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளமையாலும், வடசொற்கள் சேரச் சேரத் தெலுங்கு கன்னட மலையாளத்திற்கும் திரத்திரத் தமிழுக்கும் உயர்வு ஏற்படுவதனாலும், இந்தியும் வடமொழியும் பற்றிய கொள்கையில் தமிழர்க்கும் அவர்தம் இனமொழியாளர்க்கும் நேர்மாறான கருத்துண்மையாலும், தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய இனமொழிகளையும் புறக்கணிக்கும் நிலை தமிழுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதனாலும், தமிழைத் தமிழ் என்றும், அதன் இனமொழிகளையே திரவிடம் என்றும் பிரித்துக்கூறல் வேண்டும். அவ்விரு கூறுகளையும் இணைத்துக் குறிப்பதற்குத் தென்மொழி என்னும் சொல்லை ஆளவேண்டும். இவற்றிற்கு ஆங்கிலத்தில் முறையே, Tamil, Dravidian, Tamilic or South Indian என்னும் சொற்களை ஆளலாம்.

தமிழ் என்னும் சொல் திரவிடம் என்று திரிந்தது போன்றே, தமிழம் என்னும் மொழியும் பல திரவிட மொழிகளாகத் திரிந்திருப்பதனால், திரவிடம் என்னும் சொல்லால் திரவிட மொழிகளைக் குறிப்பது தக்கதே. வடமொழி

என்னும் பெயர் பல வடநாட்டு மொழிகளையும் ஆரியத்துள் அடக்குவதுபோல், தென்மொழி என்னும் பெயரும் பல தென்னாட்டு மொழிகளையும் தமிழுள் அடக்கும்.

தியுத்தானியம் (Teutonic) என்னும் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்த செருமானியம், தச்சம் (Dutch). ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகள் எங்ஙனம் திரும்ப ஒன்று சேராவோ, அங்ஙனமே தென்மொழியம் என்னும் வகுப்பைச் சேர்ந்த தமிழும் திரவிடமும் ஒன்று சேரா. பால் திரைந்து தயிரானபின் மீளப் பாலாகாததுபோல், தமிழ் திரிந்து திரவிடமானபின் மீளத் தமிழாகாது. இங்கு மொழிகட்குச் சொன்னது நாடுகட்கும் ஒக்கும்.

திரவிடம் என்னுஞ் சொல் முதலாவது தமிழையே குறித்ததென்றும், நாலாயிரத் தெய்வப் பனுவல் திரவிட வேதமென்னும் மெய்கண்டான் நூலுக்குச் சிவஞான முனிவர் வரைந்த அகலவுரை திராவிட மாபாடியம் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளனவென்றும், தனித்தமிழாராய்ச்சியில்லாத பண்டை நிலைமையைக் கூறி, தமிழ்நாட்டையும் பிரிந்து போன திரவிட நாடுகளையும் ஒன்றாய் இணைக்க முயல்பவர், கறந்த பாலைக் காம்பிற்கேற்றுவவரேயாவர். ஆயின் அரசியற் கொள்கையொப்புமை பற்றி, தமிழ்நாடும் திரவிட நாடுகளும் ஒரு கூட்டாட்சி அமைக்கலாம்.

கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே, குமரிலபட்டர் ஆந்திர - திராவிட பாஷா என்று தெலுங்கைத் தமிழினின்று பிரித்துக் கூறிவிட்டார். கன்னடமும் மலையாளமும் அதன் பின்பே தமிழினின்று பிரிந்தன. தமிழ் நாடும் ஆந்திர மைசூர் கேரளமாகிய முத்திராவிட நாடுகளும் அண்மையில் தான் பிரிந்து போயின. அவை மீளவும் ஒன்று சேரும் நிலைமையிருப்பின், முன்னர்ப் பிரிந்தே போயிரா. மேலும்,

“கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவிண்மலையா

ளமுந்துளுவும்

உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்”

என்று பேரா. சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் கூறியது. பழந் தமிழைப் பொறுத்தவரையில் உயர்வு நவீற்சியா யிராது உண்மை நவீற்சியாயிருப்பதால், தமிழையும் அதன் இன் மொழிகளையும் வேறு பிரித்துக் கூறுதற்கு மற்றுமொரு கரணியமுள்ளது. பழந்தமிழுக்கும் இற்றைத் தமிழுக்குமுள்ள

முன்னுரை
வேறுபாடு மிகச்சிறிதே. இலத்தீனுக்கும் இத்தாலியம், பிரெஞ்சியம், இசுபானியம், போர்த்துகீசியம் முதலிய மொழிகட்கும் இடைப்பட்ட உறவே, தமிழுக்கும் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய திரவிட மொழிகட்கும் இடைப்பட்டதாகும்.

தமிழல்லாத ஒரு மொழி திராவிடத்தாயாகத் தமிழுக்கு முற்பட்டு இருந்ததெயில்லை. மொழித்துறைக்குச் சொன்னதே இனத்துறைக்கும். “திரவிடமுன்னையர் (Pre-Dravidians), என்றோ மூலத் திரவிடர் (Proto-Dravidians) என்றோ திரவிடர் (Dravidians) என்றோ வேறுபாடிருந்ததாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. இவர்களெல்லாம் புதிக்காலத்தினின்றும் அதற்கு முன்பிருந்தும் வந்த மக்களின் நேர்வழித் தோன்றிய ஓரினத்தாரே.” என்று இராமசந்திர தீட்சிதர் கூறியிருத்தலையும் காண்க:

(Pre-Historic South India, p. 246)

10. தமிழ் என்னும் பெயர் வரலாறு

தமிழ் குமரிக்கண்டத்தில்தானே தோன்றிய மொழியாதலானும், ஆரியர் வரும் வரை வேற்றுமொழியொன்றும் தென்னாட்டில் எவ்வகையிலேனும் வழங்காமையானும், தமிழவணிகர் மொழி பெயர் நாடு செல்லும் வரை அல்லது அயலாரொடு அரசியல் அல்லது வணிகத்தொடர்பு கொள்ளும் மொழி அல்லது பேச்சு என்னும் பொதுப்பெயர் தவிர யாதொரு சிறப்புப்பெயரும் தமிழுக்கு வழங்கியிருக்க முடியாது.

தமிழ்மொழியின் சிறப்புப் பெயர், தமிழ் (தமிழம்) திரவிடம் என்னும் இருவடிவில் காணப்படுகின்றது. இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு சொற்போல் தோன்றினும் உண்மையில் ஒரே சொல்லின் இருவேறு வடிவங்களாகும். இவற்றுள் முன்னையது தமிழ் என்பதே. இதற்குச் சான்றுகளாவன:—

(1) திராவிடம் என்னும் சொல் முதலாவது தமிழ் என்னும் பொருளிலேயே வழங்கியமை.

வட நூலார் தமிழை ஒரு பிராகிருதமாகக் கொண்ட போது, அதைத் ‘த்ராவிடி’ என அழைத்தனர்.

பாகவத புராணத்தில், சத்தியவிரதன் என்னும் பெயராற் குறிக்கப்படும் ஒரு தமிழரசன், திராவிடபதி எனப்படுகின்றான்:

கி. பி. 470-ஆம் ஆண்டில் 'வச்சிரநந்தி என்னும் சமணர் மதுரையில் நிறுவிய தமிழ்க் கழகம்' திராவிட சங்கம் எனப்பட்டது.

பிள்ளை லோகாசார்யசீயர் (500 ஆண்டுகட்குமுன்) பெரிய திருமொழிச் சிறப்புப் பாயிரவுரையில், தமிழிலக்கணத்தைத் திராவிட சாஸ்திரம் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

நாலாயிரத் தெய்வப்பனுவல் திராவிடவேதம் என்றும், சிவஞான முனிவரின் மெய்கண்டான் நூல் அகலவுரை திராவிட மாபாடியம் என்றும், சபாபதிநாவலரின் தமிழிலக்கிய வரலாறு திராவிடப் பிரகாசிகை என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

தாயுமானவர்:—(18-ஆம் நூற்) "கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள்" என்னும் பாட்டில், தமிழைத் திராவிடம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கிறித்துவிற்கு முன் தமிழிலன்றித் திரவிடமொழியெதிலும் இலக்கியமின்மையால், திராவிடம் என்னும் பெயரால் தமிழையே தலையாகக் குறித்துவந்தனர், வடவர். கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில்தான், குமரிலபட்டர் ஆந்திர—திராவிடபாஷா என்னுந்தொடரால் தெலுங்கைத் தமிழினின்று பிரித்துக் கூறினர்:

திராவிடம் என்னும் திரிந்த வடிவைச் செம்மையான வடிவாகக்கொண்டு, ஆரியத்தால் தெற்கே துரத்தப்பட்டது என்று தமிழ்ப்பகைவரும், தீவினையைத் துரத்துவது என்று சிவஞான முனிவரும், திருவிடம் (திரு+இடம்) என்று பேரா. பூரணலிங்கம் பிள்ளையும், திருவிதரோடு தொடர்புபடுத்தி ஞானப்பிரகாசக் குரவரும், வெவ்வேறு பொருட்கரணியங்காட்டுவாராயினர்.

(2) தமிழ் என்னும் சொல்லையொத்த பெயர்களே வெளிநாடுகளில் வழங்கியமை.

கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பெரிப்புளுசு(Periplus) என்னும் கிரேக்க நூல் தமிழாய் (Tamirai) என்று குறித்துள்ளது. பியூத்திங்கர் அட்டவணை (Peutinger Tables) என்னும் உரோம ஞாலப்படங்களில் (Atlas) தமிழகம்

தமிரிக்கே (Damicrice) எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தாலமி (Ptolemy) என்னும் எகிப்திய ஞால நூலார் (கி.பி.139-161), பியூத்திங்கர் அட்டவணையிடப் பெயர்களைப் பெயர்த்த தெழுதும்போது, கிரேக்கரகரத்தை லகரமாகக்கொண்டு, திமிரிக்கே (Dymirice) என்னும் பெயரைத் தவறுதலாக லுமிரிக்கீ (Lumiriki) என்று எழுதிவிட்டார். ஆயினும் அவருக்குப் பின்னர் வந்த ரேவண்ணா (Ravenna) ஞாலநூலார் தமிரிக்க (Damicrice) எனத்திருத்திக்கொண்டார்:

தமிழ் என்னுஞ்சொல், கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வந்த யுவான்சாங் (Hwen Thsang) என்னும் சீன வழிப்போக்கர் குறிப்பில், சிமெலொ (Tehi-molo) என்னும் வடிவில் உள்ளது.

இதைத் 'திமல' (Dimala) அல்லது 'திமர' (Dimara) என்றும் படிக்கலாம் என்பர் கால்டுவெலார். பாலிமொழியில் உள்ள மகாவமிசம் (Mahavamso) என்னும் இலங்கை வரலாற்றில், 'தமிலோ' (Damilo) என்னும் வடிவமே உள்ளது. ஐரோப்பியர் பொதுவாகத் 'தமுல்' (Tamul) என்றனர்: அவருள் தேனியவிடையூழியர் (Danish Missionaries) மட்டும் "தமுலிக்க மொழி" (Lingua Damulica) என இலத்தீன் வடிவில் குறித்தனர். ஆங்கிலத்தில் 'தமில்' (Tamil) என்னும் வடிவம் வழங்குகின்றது. மாக்கசு முல்லர் தென்மொழிக் குடும்பத்திற்குத் 'தமுலிக்கு' (Tamulic) எனப் பெயரிட்டார்.

(3) திராவிடம் என்னும் சொல், தமிழ் என்னுஞ் சொல்லிற்கு நெருங்கிய 'திரமிலம்' (அல்லது திரமிளம்) என்னும் வடிவில் வழங்கியமை.

கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில், வராகமிகிரர் நூலின் பழங்கையெழுத்துப் படிகளில் த்ரமிட எனும் வடிவும் மங்கலேச அரசனின் பட்டயங்களில் த்ரமில என்னும் வடிவும், காணப்பட்டன. வென்றும், தாரநாதர் திபேத்தில் எழுதிய 'இந்தியாவில் புத்த மதத்தைப் பரப்பின வரலாறு' (கி. பி. 1573) என்னும் நூலில், திராவிடர் 'திரமிலர்' (Dramilas) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்றும், புராணங்களின் பழைய மொழிபெயர்ப்புக்களிலெல்லாம் இவ்வடிவே பெருவழக்காயிருப்பதாகக் குண்டெட்டுப் பண்டாரகர் கூறுகிறாரென்றும், திராவிடம் என்பதன் மிகப் பழைய வடிவம் 'த்ரமிட'

(Dramida) என்பது என்றும் ; கால்டுவெல் கண்காணியார் வரைந்துள்ளார்.*

நாட்டுப் பெயர்களும் மொழிப்பெயர்களும் பண்டைக் காலத்திற் பெரும்பாலும் 'அம்' ஈறுபெற்றுத் தமிழில் வழங்கியதை நோக்கும் போது, தமிழ் என்னும் சொல்லும் சிறுபான்மை தமிழம் என்று வழங்கியதாகக் கருத இடம் ஏற்படுகின்றது. தமிழம், த்ரமில (ம்) த்ரமிள (ம்), த்ரமிட(ம்), த்ரவிட(ம்) என்னும் வடிவுகளை முறையே நோக்கின், தமிழ் என்பதன் திரிபே திரவிடம் என்பது புலனாம். ஆயினும், கால்டுவெலார் இவ்வெளிய முறையில் உண்மையைக்காணாமல், இயற்கைக்கு மாறாகத் தலைகீழாய் நோக்கி, திராவிடம் என்னுஞ் சொல்லே தமிழென்று திரிந்ததாக முடிவு செய்து விட்டார். ஆயின், கிரையர்சன் இத்தவற்றைத் திருத்தி விட்டனர்.

“த்ரமிளம் என்பது தமிழ் எனத் திரிதலும் அது.” என்று பிரயோக விவேக நூலார் (பக். 4) கூறியது, அவரது தமிழ் வெறுப்பைக்காட்டும் சான்றேயென அறிக.

(4) திராவிடம் என்னும் வடிவம் தமிழ்நாட்டிலகவழக்கில் அருகியும் வழங்காமை.

(5) த்ரமிடம், த்ரவிடம் என்னும் ரகர மேற்றிய வடிவுகளையன்றி, 'த்பிள' 'தவிட' என்னும் மிக நெருங்கிய வடிவுகளும் வடமொழி நாடகங்களிலும் சமண நூல்களிலும் வழங்கியிருத்தல்.

இனி, தமிழ் என்னுஞ் சொல், கிரேக்க நாட்டில் வழங்கிய 'தெர்மிலே' அல்லது 'தெர்மிலர்' அல்லது 'திரமிலர்' (Dravids-திரவிடர்) என்னும் இனப்பெயரினின்று திரிந்ததென்று ஞானப்பிரகாசக் குரவரும், வங்க நாட்டுத் 'தம்ரலித்தி' என்னும் நகர்ப்பெயரினின்று தோன்றிய தென்று கனகசபைப் பிள்ளையும் ; தாமம் (ஞாயிறு), எல்லாம் (இலங்கை) என்னும் இரு சொல், முறையே தாம் ஈழம் என மருவிப் புணர்ந்த வடிவென்று கந்தையா பிள்ளையும் ; தமிழ் என்னும் முதனிலையடியாய்ப் பிறந்து ஒப்பற்றதெனப் பொருள்படுவ தென்று தாமோதரம் பிள்ளையும், தனிமையாக முகரத்தைக் கொண்ட மொழி என்னும் பொருள் தருவதென்று ஒரு சாராரும், வலிமெலி யிடையாகிய மூவின மெய்களைக்

முன்னுரை
கொண்ட நிலைமையைக் குறிப்பதென்று மற்றொரு சாராரும், அதற்குப் பொருட் கரணியங்காட்டுவர்.

இனிமையானது என்று பொருட்கரணியங் காட்டுவாருள், (S) சீநிவாசையங்கார் ஒருவரே தம்+இழி என்று பகுத்து, இழி என்னும் ஈறு இனிமைப் பொருள்படும் இழும் என்னும் சொல்லின் சிதைவேயெனக் காட்டுவர். பிறரெல்லாம், “இனிமையும் நீர்மையுந் தமிழெனலாகும்.” என்னும் பிங்கலந்தை நூற்பாவைத் தழுவி, தமிழ் என்னும் சொற்கே இனிமைப் பொருளுண்டெனக் கொள்வர்.

கிரேக்க நாட்டில், என்றேனும் தமிழ் வழங்கியதென்பதற்கோ தமிழர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதற்கோ ஒரு சான்று மின்மையானும்; தமிழ்ச் சொற்களும் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும், கிரேக்க நாட்டில் மட்டுமன்றி உலகத்திற் பல இனத்தாரிடையும் காணப்படுவதாலும், கிரேக்க நாட்டிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையில் ஒரு திரவிடமொழியும் வழங்காமையானும்; தெர்மில என்னும் சொல்லைத்திர-இல்-அர் என்று பிரித்து, “கடற்கரையில் குடிகொண்டவர்” என்று பொருள் கூறுவது, கேசவக்கிருட்டிணனே ஏசுக்கிறித்து என்று சொல்வதொக்கு மாதலானும்; ஒரே சொல்லின் ஒருபுடையொப்புமை பற்றி ஒரு நாட்டாரை ஐயாயிரம் கல் தொலை விற்கப்பாற்பட்ட வேறொரு நாட்டினின்று வந்தவராகக் கொள்வது, மொழி நூன் முறைக்கு முற்றும் முரணானதாக லானும்; தோற்றம் முதல் இதுவரைப்பட்ட வளர்ச்சி நிலையெல்லாம் தொடர்பாகக் காட்டிக் கொண்டு தொன்று தொட்டுத் தென்னாட்டிலேயே தமிழ் வழங்கி வந்திருத்தலானும்; கிரேக்க நாட்டு மூலக் கொள்கை மிகத்தவறான தென்று கூறிவிடுக்க.

வங்க நாட்டில் திரவிடரேயன்றித் தமிழர் ஒருகாலும் வாழ்ந்திராமையானும், இற்றை வங்கமொழி ஆரிய வண்ணமாய் மாறியிருத்தலானும், தமிழ் என்னுஞ் சொற்குத் தம்ரலித்தி என்னுஞ் சொல்லோடுள்ள தொடர்பு, காசி என்னும் பெயர்க்குக் காஞ்சி யென்னும் பெயரோடுள்ள தொடர்பே யாதலானும்; தம்ரலித்தி (அல்லது தமிழ்ப்பதி அல்லது தமிழாக்) என்னுஞ் சொல்லினின்று தமிழ் என்னும் பெயர் வந்ததென்பது சிறிதும் பொருந்தாது.

தமிழர் நாகரிகமடைந்த காலந் தொட்டுத் தமிழகம் சேர சோழ பாண்டியராட்சிக் குட்பட்ட முத்தமிழ்நாடா

இருந்துவந்தமையானும், கி.மு: 7-ஆம் நூற்றாண்டினரான தொல்காப்பியரும்,

‘வண்டமிழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்

நாற்பெயர் எல்லை யகம்’

(தொல். 1336)

என்று கூறுதலானும், வரலாற்றுக் காலம் நெடுகலும் இலங்கை அயலாராட்சிக்குட்பட்ட ஒரு குடியேற்ற நாடாகவே கருதப்பட்டு வருதலானும்; தமிழ் என்னும் பெயர் குமரிக்கண்டத்திலேயே தோன்றிவிட்டமையானும்; தாமமெல்லாம் அல்லது தாமீழம் என்பது இலங்கையை நோக்கிப் புதுவதாகப் படைத்த பொருந்தாப் புணர்ப்பாதலானும்; அப்புணர்ப்புச் சொல்லினின்று தமிழென்னும் பெயர் தோன்றிற்றென்பது. இலங்கையை நோக்கிப் புதுவதாகப் படைத்த பொருந்தாப் புணர்ப்பாதலானும்; அப்புணர்ப்புச் சொல்லினின்று தமிழென்னும் பெயர் தோன்றிற்றென்பது, நாட்டுப்பற்றினாலெழுந்த விருப்பக் கருத்தேயன்றிவேறன்று:

தமிழ் ஒப்புயர்வற்றதென்னுங் கருத்து ஏனைய மொழிகளெல்லாந் தோன்றியபின், அவற்றோடு தமிழை ஒப்பு நோக்கி அதன் உயர்வு கண்டு அதற்குத் தமிழ் எனப் பெயரிட்டனரென்று, அப்பெயரிட்டடை மிகப்பிந்திய நிகழ்ச்சியாகக் காட்டுவதால், அதவும் கொள்ளத் தக்கதன்று.

மூவினமெய் எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவாதலின், தமிழ் என்னும்பெயர் அது குறித்துத் தோன்றிற்றென்பதும் தவறானதே.

எல்லா மொழியாளரும் தத்தம் மொழியே இனியதென்று கொள்வது இயல்பாதலானும்; மாடு என்னும் சொற்குச் செல்வம் என்னும் பொருள் தோன்றியதுபோல், தமிழ் என்னும் சொற்கு இனிமை என்பது மதிப்பும் பற்றும் பற்றிக் தோன்றிய வழிப்பொருளே யாதலானும்; தம்+இழ் (இழும்) என்னும் சொற்பகுப்பில், ‘தம்’ என்னும் முன்னொட்டு தொடர்பற்றும், இழும் என்னும் தலைமைச்சொல் ஈறாகக் குன்றியும், இருக்க வேண்டும் நிலைமையேற்படுதலானும்; இனிமைப்பொருட் கரணியமும் ஏற்றதன்றாம்.

இழும் = இனிமை. இழுமெனல் = இனிதாயிருத்தல்.

இழுது = தேன், தித்திப்பு.

தனிமையாக முகரத்தைக் கொண்டதென்னுங் கருத்துப் பொருத்த முள்ளதாகத் தோன்றினும் அதுவும் ஏனை மொழிகளுடன் ஒப்புநோக்குதலை வேண்டாதவின் ஏற்கத்தக்கதன்று, கி.மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே குமரிக் கண்டத்தில் தமிழ் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

தமிழ் என்னும் சொல்லில் 'ழ' இயல்பீறன்று. அமிழ், இமிழ், உமிழ், குமிழ், சிமிழ் என்பவற்றிற்போல், தமிழ் என்பதிலும் 'இழ்' என்பதே ஈறாம், அது 'இல்' என்பதன் திரிபு. தனிமையாக முகரத்தைக் கொண்டதென்னும் பொருளில், தமிழ் என்பது தமிழ் என்று பிரிதல் வேண்டும். தமிழ் = தனிமை. முகரம் இனிதா யொலிப்பதால், தனிமையாக முகரத்தைக் கொண்டதென்னுங் கூற்றும், இனிமைக் கருத்தைத் தழுவி யதே.

இனி, இனிமையென்பது தமிழுக்கு முகரத்தால் மட்டும் ஏற்பட்டதன்று. எழுத்தினிமை போன்றே, சொல்லினிமை, செய்யுளினிமை, பொருளினிமை அணியினிமை, இலக்கிய வினிமை, இசையினிமை, கூத்தினிமை, எனப் பிறவினிமை களுமுண்டு. இவற்றின விரிவையும் விளக்கத்தையும் என் 'செந்தமிழ்ச் சிறப்பு', 'முத்தமிழ்' என்னும் நூல்களிற்கண்டு கொள்க.

'சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென்
சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண்
டந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச்
சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென் கொலாம்புகுந்
தெய்தியதே.'

என்னும் திருக்கோவைச் செய்யுளில், "ஓண்டந்தமிழின் துறை" என்று பிறமொழிகட்கில்லாத பொருளிலக்கணமும், "ஏழிசைச் சூழல்" என்று இசைத் தமிழும், இன்பத் துறைகளாக மாணிக்க வாசகராற் குறிக்கப்பட்டிருத்தலையும், நோக்கித் தெளிக.

அண்மையில் தமிழ்ப்பேராசிரியர் ஒருவர்,† தமிழ் என்னுஞ் சொல்லைத் தமிழ் என்று பிரித்தும், தம் தமிழற்று

† வே. வ. இராமசாமி பாராட்டு மலர், பக். 93-95.

என்று விரித்தும், நமது இனியமொழி என்று பொருள் குறித்தும், ஆங்கிலத்தில் ஒரு கட்டுரை வரைந்துள்ளார்.

முறையே, ஏம் (யாம்), நாம், நாம், தாம் என்னும் மூவிடப் பெயர்களின் வேற்றுமையடிகளான எம், நம், நும் தம் என்னும் சொற்களும், எம், நம் என்னும் தன்மைச் சொற்களே அருமைப்பாட்டை யுணர்த்தும். இது 'ஆர்வக் கோளி' (Dative of Interest) என்னும் ஆங்கில விலக்கண அமைதியை ஒருபுடை யொத்தது.

எ—டு : எம்பிள்ளை, எம்ஆள், எம்பெருமான் ;
நம்பிள்ளை, நம் ஆள், நம்பெருமான்,
நம்பெருமாள், நம்மாழ்வார்

தம் என்பது தமது என்று படர்க்கையை யுணர்த்துமேயன்றி. நமது என்று உள்பாட்டுத் தன்மையை உணர்த்தாது. ஒருவர் தமக்கு அருமையானவரைத் தம்மொடுபடுத்திக் கூறுவதன்றிப் பிறரொடு படுத்திக் கூறுவது, இயல்பன் றென்பதும் அறிக.

“மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள்”

என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல், 14)

இளமை மென்மையையும் உணர்த்தும்.

மழ—மழல்-மழலை, மழல்-மழறு-மழற்று-மிழற்று.
மிழற்றுதல் = குழந்தை போல் மென்மையாய் அல்லது இனிமையாய்ப் பேசுதல்.

மிழற்று என்னும் சொல் மிழ் எனக் குறுகி ஈறாயிற்றென்பது பொருந்தாது.

ஆயினும், நம் பேராசிரியரின் நன்னோக்கம் மகிழ்ந்து பாராட்டற்பாலதே.

இனி, வேறு எவ்வகையில் தமிழ் என்னும் பெயர் தோன்றியிருக்கலாமெனின், கூறுவேன்.

மொழிகட்குப் பெயர் முதலாவது நாடு பற்றியும், பின்பு மக்கள் பற்றியும், அதன்பின் மொழியின் தன்மை பற்றியும் தோன்றியுள்ளன. கருநடம் (கன்னடம்), குடகு முதலியவை நாடு பற்றியும்; மலையாளம், ஆங்கிலம் முதலியவை மக்கள் பற்றியும் பிராகிருதம், சமற்கிருதம் முதலியவை தன்மை பற்றியும் பெயர் பெற்றுள்ளன. வடமொழி, தென்மொழி

எனத் திசை பற்றியும்; உருது (பாளையம்) என இடம் பற்றியும் பெயர் பெறுவது நாட்டினாற் பெயர் பெறுவது போன்றதே. வழக்கற்ற மொழியாயின், வேதமொழி என்பதுபோல் நூலாலும் பெயர் பெறும். தேவமொழி என்பது ஏமாற்றுப் பற்றியதாம்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து”

என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதினின்று, கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வேங்கடத்திற்குத் தெற்கில் தமிழ் தவிர வேறொரு மொழியும் வழங்கவில்லை யென்பது தெரிகின்றது. கடைக்கழகக் காலத்திலும் இந்நிலைமையே யிருந்தமை, கழகச் செய்யுட்களாலும் கழகமருவிய வனப்புக்களாலும் அறியப்படும். திராவிடம் (தமிழ்), ஆந்திரம், கன்னடம், மகாராட்டி, கூர்ச்சரம் என்னும் ஐந்தையும் பஞ்ச திராவிடம் என்று பண்டைக்காலத்தில் வடவர் வழங்கியதால், ஆரியர் வந்த பின்பும் விந்திய மலைவரையும் தமிழும் அதன் திரிபான திரவிடமுமே வழங்கியமை பெறப்படும். அவர் வருகைக்காலத்திலோ, வட இந்தியாவிலும் திரவிடம் வழங்கியதை, பிராகுவீயும், இராசமகாலும் இன்றும் காட்டும்.

ஒரு நாட்டில் ஒரே மொழி வழங்குமாயின், அதற்குச் சிறப்புப் பெயர் தோன்றாது; பேச்சு அல்லது மொழி என்னும் பொதுப்பெயரே அதற்கு வழங்கும். ஓர் ஊரில் ஒரே ஓர் ஆறிருப்பின், அதை ஆறென்று பொதுப் பெயராலேயே குறிப்பர். இங்ஙனமே மலை, குளம், மரம் முதலிய பிறவும் ஒன்றையொன்றாயிருப்பின் பொதுப் பெயராலேயே குறிக்கப்பெறும். ஒரு மொழி ஆயிரங் கல் தொலைவிற்கு அப்பாற்படரின், பல்வேறு கரணியம் பற்றித் திரிதல் இயல்பு. அத்திரிபு திடுதிப்பென்று தோன்றாது மெல்ல மெல்லப் படிப்படியாகத் தோன்றும். அது மொழி பெயர்தல் எனப்படும். தொன்றுதொட்டுத் தமிழையடுத்து வடபால் வழங்கும் திரவிடமொழி தெலுங்கே; அதனால், அதைத் தமிழர் வடகு என்றனர். அது பின்பு உயிரிசைவு மாற்றத்தால் (Harmonic Sequence of Vowels) வடுகு எனத் திரிந்தது. நீலமலையில் வாழும் ஒரு சார் கன்னடத் திரவிடரைக் குறிக்கும் படகர் என்னும் பெயர், வடகர்

என்பதன் திரிபே. தெலுங்கையடுத்துத் திரிந்த பெருந் திரவிடமொழி கன்னடமே.

தமிழ் வணிகர் வடக்கிலுள்ள மொழி பெயர் நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது, அந்நாட்டார் அவ்வணிகர் பேச்சைத் தம்மில் (தம்+இல்) மொழி என்று குறித்திருக்கலாம். இல் என்பது வீட்டையங் குடியையும் ஊரையும் உணர்த்தும். இற்பிறந்தார் (குறள். 915, = குடிப்பிறந்தார்.

அன்பில், கிடங்கில், பொருந்தில் என்பன ஊர்ப் பெயர்கள். ஊர், நாடு என்பன ஒன்றையொன்றுணர்த்தலு முண்டு. நாட்டாண்மைக்காரன் என்பவன் ஊராண்மைக் காரன். ஆள்மறை நாடு, உரத்தநாடு, பைங்கா நாடு என்பன ஊர்ப்பெயர்கள்.

தம் இல் மொழியாவது தம் வீட்டில் அல்லது நாட்டில் பேசும் மொழி. தம்மில் என்பது தமில் எனத் தொக்குத் தமிழ் எனத் திரிந்திருக்கலாம். வெய்யில் என்பது வெயில் எனத் தொக்கு வழங்குதலை நோக்குக. தமிழ் என்னும் வடிவு ஒருசொற் றன்மைப்பட்டு, தமிழ் என்னும் திரிபில் மொழிப்பெயர் த்தன்மை முற்றிவிட்டது.

“குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
பல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர்
மொழி பெயர் தேஎத்த ராயினும்
வழிபடல் சூழ்ந்திசின் அவருடை நாட்டே”

(குறுந்தொகை, 11 : 5-8)

“மொழிபெயர் பன்மலை யிறப்பினும்
ஒழிதல் செல்லா தொண்டொடி குணனே.”

(ஐங்குறு நூறு, 321 : 4, 5)

“தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும்
மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை யிறந்தே”

(அகம். 31 : 14, 15).

“பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும் நல்குவர்.”

(அகம். 211 : 7—8)

என்னும் கடைக்கழகச் செய்யுட் பகுதிகள். தமிழ்வணிகரின் வடதிசை மொழிபெயர் தேயச் செலவைக் கூறுதல் காண்க:

தெலுங்கென்னும் வடுகு முதற்காலத்தில் தமிழினின்றும் மிக வேறுபட்டிருக்க முடியாது. “வேங்கடத் தும்பர் மொழி பெயர் தேயம்” என்றது வடுகு நாட்டையே என்பது தெளிவுறு தேற்றம். தாம் என்பது தாமு என்றும், தம் என்பது தம என்றும், தம்பின் என்பது தம்முடு என்றும், இல் என்பது இல்லு என்றும், இன்றும் தெலுங்கில் வழங்குவதால், தம்மில் அல்லது தமிழ் எனனும் கூட்டுச் சொல் அக்கால வடுகிற்கு முற்றும் இயல்பானதே.

அலர்மேல்மங்கை என்னும் தொடர்ச்சொல் பின்னர் அலர்மேல் என்று குறுகி வழங்குவதுபோல், தமிழ் மொழி என்பதும் நாளடைவில் தமிழ் என்று குறுகி வழங்குதல் இயல்பே. லகரத்தினின்றே ளகரமும் ளகரத்தினின்றே ழகரமும் தோன்றியிருத்தலால், லகரம் நேரடியாகவோ ளகர வாயிலாகவோ ழகரமாய்த் திரிதலுண்டு.

எ-டு : மால்-மழை, ஏலா-ஏழா (பழங்குடி மக்கள் மனைவியை விளிக்கும் சொல்), கல்-கள்-காள்-காழ் (கருப்பு)

நாலிகை (மூங்கில்) — நாளம் (உட்டுளை) — நாழி (உட்டுளைப் படி) :

ழகரம் லகரத்தின் மிகப் பிந்தியதாதலின், தமிழ் என்னும் லகர வீற்று வடிவம் அப்பெயரின் தொன்மையையும் உணர்த்தும்;

இனி, தன்மானம் தமர் என்னும் சொற்களில், தன் தம் என்பன படர்க்கை சுட்டாது சொந்த என்று பொருள்படுதல் போல், தமிழ் என்னும் சொல்லிலும் தம் என்பது சொந்த என்று பொருள்படுமாறு, தமிழரே அப்பெயரைத் தம் மொழிக்கு இட்டுக் கொண்டனர் எனக் கொள்ளலும் ஒன்று. சாயுங்காலம் என்பது சாயங்காலம் என்று திரிந்தபின், சாயம் என்னும் பெயரெச்சமே வடமொழியில் சாயுங்காலத்தைக் குறித்தல்போல்; தமிழ் என்னும் பெயரடை பெயர்த்தன்மைப் பட்டு மொழியைக் குறித்ததென்க. வ. ஸாயம் — இ. ஸாம்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் தமிழ் என்னும் பெயருக்குக் கூறப்பட்ட பொருட் கரணியங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், தனியாக ழகரத்தையுடையது, தந்நாட்டு மொழி, என்னும் இரண்டே பொருத்தமானவை யென்றும், இவற்றினும், சிறந்தது தோன்றும் வரை இவையே கொள்ளத்தக்கன வென்றும் எண்ணிக் கொள்க.

வடுகு கொடுத்தமிழ் நிலை கடந்து மொழிநிலை யடைந்தபின், வடுகர் (தெலுங்கர்) தமிழுக்கிட்ட பெயர் அருவம் என்பது. அது அரவம் எனத் திரிந்தது, செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த கொடுத்தமிழ் நாடுகள் பன்னிரண்டெனத் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே கணக்கிடப்பட்டிருந்தன. பிற்காலத்தில் செந்தமிழ் நிலப்பரப்பு மிகச் சுருங்கி விட்டதனால், அதற்கு அறிகொடுக்க கொடுத்தமிழ் நிலங்களும் பண்டைச் செந்தமிழ் நிலத்திற்குள்ளேயே அடங்கிவிட்டன. அந்நிலைமையையே,

“தென்பாண்டி குட்டம் குடம்கற்கா வேண்பூழி
பன்றி அருவா அதன்வடக்கு—நன்றாய
சீதம் மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில் பன்னிருநாட் டெண்.”

என்னுமிடைக்கால வெண்பா காட்டும்து

“அருவா அதன் வடக்கு” என்றது, அருவா நாட்டையும் அருவா வடதலை நாட்டையும். இவை தமிழகத்தின் வட கோடியில் தெலுங்க நாட்டை அடுத்திருந்தன. அதனால் நாடுபற்றித் தமிழரை அருவர் என அழைத்தனர் தெலுங்கர். எல்லைப்புறப் பகுதிப் பெயரை நாடு முழுவதற்கும் இடுவது அயலார் இயல்பு. சிந்துவெளி பற்றி நாவலந் தேயத்தைப் பாரசீகர் ஹிந்து என்றும் கிரேக்கர் இந்தோஸ் என்றும் குறித்ததையும்; முகலாய அரசர் கன்னட நாட்டோடு தமிழ் நாட்டையுஞ் சேர்த்துக் கருநாடகம் என அழைத்ததையும், நோக்குக.

“அருவர் அருவர் எனாவி றைஞ்சினர்
அபயம் அபயம் எனாந டுங்கியே”

என்பது கலிங்கத்துப்பரணி.

“ஒருவ ரொருவர்மேல் வீழ்ந்துவட நாடர்
அருவர் அருவர்என அஞ்சி-வெருவந்து
தீத்தீத்தீ என்றயர்வர் சென்னி படைவீர
போர்க்கலிங்க மீதெழுந்த போது.”

என்பது பழைய வெண்பா.

அருவர் மொழி அருவம்.

கருநடர் (கன்னடர்) தமிழர் எனனுஞ் சொல்லைத் திருளர் எனத் திரித்து வழங்குவர். வடமொழி தென்னாடு வந்தபின், தமிழை அதனோடு ஒப்புநோக்கித் தென்மொழி என்றனர்.

திரவிடம், என்பது தமிழம் என்பதன் திரிபென்று முன்னரே விளக்கப் பெற்றது. திரவிடம் தென்மொழி என்னும் பெயர்கள், திரவிட மொழிகளெல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருந்த தமிழின் பண்டைத் தலைமையை உணர்த்தும்.

11. மூவேந்தர் பெயர்

தலைக்கழகக் காலத்திற்கு முன்பு, சேர சோழ பாண்டியர் நாவலம் பொழில் என்னும் இந்து தேயத்தை ஆளத் தொடங்கிவிட்டதனால், அம்மூவேந்தர் குடித் தோற்றமும் வரலாற்றிற் கெட்டாத தொன்மைத்தாகும். இதனாலேயே, திருக்குறளை வடநூல் வழியாகக் காட்டிய பரிமேலழகரும் “பழங்குடி” என்பதற்குத் “தொன்று தொட்டு வருகின்ற குடி” என்று பொருள் கூறி, “தொன்று தொட்டு வருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் படைப்புக் காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்” என்று எடுத்துக் காட்டினார்.

முதற்காலத்தில் நாவலம் பொழில் முழுதும் மூவேந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தமை.

“பஃறுளி யாற்றுடன் டன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி!”

(சிலப். நாடுகாண் காதை, 18—21)

“இருநில மருங்கிற் பொருநரைப் பெறாஅச்
செருவெங் காதலின் திருமா வளவன்

.....
புண்ணியத் திசைமுகம் போகிய அந்நாள்
அசைவில் ஊக்கத்து நசைபிறக் கொழியப்
பகைவிலக் கியதிப் பயங்கெழு மலையென

இமையவர் உறையுஞ் சிமையப் பிடர்த்தலைக்
கொடுவரி யொற்றிக் கொள்கையிற் பெயர்வோன்''

(சிலப். இந்திர விழவுரெடுத்த காதை, 88—97)

''குமரியொடு வடவிமயத்து ஒருமொழி வைத்து
உலகாண்ட சேரலாதற்குத் திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன்
மகள் ஈன்ற மைந்தன் கொங்கர் செங்களம் வேட்டுக்
கங்கைப் பேர் யாற்றுக் கரைபோகிய செங்குட்டுவன்''
(சிலப். வாழ்த்துக் காதை, உரைப் பாட்டுமடை)

என்னும் பகுதிகளால் உய்த்துணரப்படும். ஆரியர் வருமுன்
வடநாடு முழுதும் திரவிடர் பரவியிருந்தமையும், சில
வடநாட்டுர்ப்பெயர் தமிழாயிருந்தலும் இதை வலியுறுத்தும்.

தெற்கே முழுகிப்போன குமார்க்கண்டம் முழுதும் பழம்
பாண்டி நாடே. அது ஏறத்தாழ ஈராயிரம் கல் தொலைவு
நீண்டது; இதேயளவு வடக்கில் கீழ்ப்பகுதி சோழ நாடாகவும்
மேற்பகுதி சேர நாடாகவும் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.
கண்ணன் அழித்ததாகச் சொல்லப்படும் சோணிதபுரம் பழஞ்
சேரநாட்டைச் சேர்ந்ததே. அது மாவலி என்னும் சேர
மாவேந்தனின் மகன் வாணனது தலைநகர்.

தமிழ் வேந்தர் என்றும் மூவரேயாதலின், அவர்
முச்சுடரையும் தம் குலமுதலாகக் கூறிக்கொண்டனர்.
பாண்டியன் திங்கட்குலமும், சோழன் கதிரவக் குலமும்,
சேரன் நெருப்புக் குலமும் ஆவர். பாரதத்திற் சொல்லப்
படும், திங்கள் மரபாகிய பரத குலம் பழம் பாண்டியக்
கிளையும், இராமாயணத்திற் சொல்லப்படும் கதிரவக்குலம்
(சூரிய வமிசம்) பழஞ் சோழக்கிளையும் ஆகும். முசுகுந்தன்,
மாந்தாதா, சிபி முதலியோர் தென்னாட்டுச் சோழர்
குடிக்கும் வடநாட்டுக் கதிரவக்குலத்திற்கும் பொது
முன்னோராகச் சொல்லப்படுதல், இவ்விரு குடிகளும் ஒரே
குலத்தைச் சேர்ந்தமையாலேயே. சிபியின் வழியினன்
ஆதலாலேயே சோழன் செம்பியன் எனப்பட்டான்.
பிற்காலத்துத் தெலுங்கச் சோடர் (சோழர்) மொழிபற்றிப்
பிரிந்து போனது போன்றே, முற்காலத்துக் கதிரவக்குல
வடவரசரும் மொழியும் சேய்மையும் பற்றிப் பிரிந்து
போயினர் என்க.

நாரதனை மூவுலகு மூலாவி (திரிலோக சஞ்சாரி) என்றது சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் பற்றியே. உலகம் என்பது முதலாக பெயராய் நாட்டையும் குறிக்கும்.

இத்துணைப் பழைமை வாய்ந்த சேர சோழ பாண்டியக் குடிப்பெயர்கள். தமிழாய்ந்தி வேறு மொழியாயிருத்தல் முடியாது. ஆயினும் ஆரிய வெறியர் இந்திய நாகரிகத்தை ஆரியமாகக் காட்டல் வேண்டி, மூவேந்தர் குடிப்பெயரையும் வடநாட்டுத் தொடர்பு கொண்ட வடசொல்லாகக் காட்டி வருகின்றனர்:

பாண்டியன்

பாண்டியன் என்பது மூவேந்தருள்ளும் முந்தியவன் பெயர். பழம் பாண்டிய நாடே தமிழன் பிறந்தகம். குமரிக் கண்டம் தென்கோடியிலிருந்ததினாலேயே, அதையாண்ட பாண்டியன் தென்னவன் எனப்பட்டான்.

பாண்டியன் என்பது பண்டு என்னும் சொல்லினின்று திரிந்ததென்றும், பழமையானவன் என்னும் பொருள் கொண்டதென்றும், சொல்வதுண்டு. பாண்டியன் மூவேந்தருள் மட்டுமன்றிப் பிறவரசரை நோக்கியும் பழைமை யானவனே. மோகூர்த் தலைவனும் பாண்டியன் படைத் தலைவனுமாகிய ஒரு சிற்றரசனும் பழையன் என்று பெயர் பெற்றிருந்தான். ஆயினும், இப்பொருட்கரணியம் அத்துணைப் பொருத்தமாய்த் தோன்றவில்லை.

பாண்டி என்பது காளையைக் குறிக்குஞ் சொல். அது பாண்டில், பாண்டியம் என்னும் வடிவுங்களாகும். ஒரு மறவனைக் காளை என்பது மரபு. அதனால் அது சிலர்க்கு இயற்பெயராகவும் இடப்படும்: வலிமை, மறம், உழைப்பு, பொறுப்பு முதலிய அருந்திறங்கள் வாய்ந்த காளை போன்றவனைக் காளையென்றல் உவமையாகு பெயர். ஒரு நாட்டைக் காக்கும் அரசனுக்கு இக்குணங்கள் இன்றி யமையாதவை. ஆதலால், பொருட்பாலில் அரசியற் பகுதியில் இடுக்கணழியாமை என்னும் அதிகாரத்தில்,

“மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னா னுற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பா டுடைத்து.”

என்றார் திருவள்ளுவர் (குறள். 624).

காளை என்பது, ஆண்மகன், கட்டிளமையோன், பாலை நிலத் தலைவன் ஆகிய மூவரையுங் குறிக்குமென்று திவாகரம் கூறும். ஆதலால், காளையைக் குறிக்கும் பாண்டி என்னும் சொல்லினின்றே, பாண்டியன் என்னும் பெயர் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

அருச்சுனன் திருநீராட்டிற்குத் தென்னாடு வந்தபோது சித்திராங்கதன் என்னும் பாண்டியன் மகளை மணந்தான் என்னும் கதை பற்றி, பாண்டவன் என்னும் சொல்லினின்று பாண்டியன் என்னும் பெயர் திரிந்ததென்று, வரலாற்றிற் கெட்டாத தொன்மை வாய்ந்த பாண்டியன் குடிப்பெயரைக் கி. மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டினான பாண்டுவொடு தொடர்பு படுத்துவது, விண்ணக மீனையும், மண்ணக மாணையும் ஒன்றாயிணைப்பது போன்றதே. அருச்சுனன் பாண்டியன் மகளை மணக்குமுன்பே, அவன் மாமன் பாண்டியன் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தமையை, அக்கதையே கூறுகின்றதே! இனி, ஐஞ்சிற்றரசர் துணை கொண்டு பாண்டியன் ஆண்டதினாற் பெற்ற பஞ்சவன் என்னும் பெயரும், பாண்டவரைக் குறிக்கும் பஞ்சவர் என்பதனோடு தொடர்புடையதன்று. பாண்டவரைக் குறிக்கும் சொல் என்றும் பன்மை வடிவிலேயே நிற்கும். ஆகவே, அஞ்சவன் என்பதே பஞ்சவன் என்று ஆரியரால் திரிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். பஞ்சவர் என்றும் ஐவரே. பஞ்சவனோ ஐவரோடு சேர்ந்த ஆறாமவன்.

பாண்டி என்னுஞ் சொல்லின் வேர்ப்பொருள் வட்டம் என்பதே. வட்டம் என்பது உருட்சியையும் திரட்சியையும் குறிக்கும். காளை உருண்டு திரண்டிருப்பது. அது குண்டா இருப்பதால் குண்டையென்றும், விடைத்திருப்பதால் விடையென்றும், பெயர் பெற்றிருத்தல் காண்க. விடைத்தல்-பருத்தல்:

சோழன்

சோழ நாடு நீர்வளத்திற்கும் நெல்வளத்திற்கும் அன்றும் இன்றும் பெயர் பெற்றது. புனல்நாடு, வளநாடு என்னும் நாட்டுப் பெயர்களும், வளவன் என்னும் சோழன் குடிப் பெயரும்,

“வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க

சோழ வளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோன்

தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.”

என்னும் ஒளவையார் பாட்டும், தஞ்சை மாவட்டத்தைக் குறிக்கும் தமிழ்நாட்டுக் களஞ்சியம் என்னும் இற்றைச் சொல்லும், இதைத் தெளிவாய்க் காட்டும்.

சோறென்று சிறப்பாகச் சொல்வது அரிசிச் சோற்றையே. அரிசி நெல்லின் உள்ளீடாதலால், நெல் என்பதும் சிறு பான்மை அரிசியைக் குறிக்கும். நெற்சோறு நெற்பருக்கை, நெற்கஞ்சி, நெற்பொரி முதலிய வழக்குக்களைக் காண்க. நெல்லிற்குச் சொல் என்றொரு பெயருண்டு. அதனின்றே சோறு, சொன்றி என்னுஞ் சொற்கள் பிறக்கும்.

ஒப்பு நோக்க : நல்-நன்றி, பல்-பன்றி:

(தெல்-தென்-தென்பு-தெம்பு-தெளிவு)

தெல்-தெள்-தெறு தேறு = தெளிவு.

தெறு-தெற்று-தெற்றென = தெளிவாக;

சல்-சறு-சூறு. சலவுதல் = சுற்றுதல்,

சுழலுதல்;

சூறுதல் = சூழ்தல்; சுறு-சுற்று.

சோழ நாடு நெல்லிற்கு அல்லது சோற்றிற்குச் சிறந்ததினால், நெல்லைக் குறிக்கும் சொல் என்னும் சொல்லினின்று அப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

சொல்-(சோள்)-சோழம்-சோழன்;

ஓ. நோ : கல்-கள்-காள்-காழ்-காழகம் = கருமை. கில்-கீழ், கெல்-கேழல், சுல் (வளை)-சூழ், துல் (பொருந்து); தோழம்-தோழன். புல்(துளை)-பூழை பொல், பொள்-போழ்-

சோளப்பெயரினின்றே பிரித்துக்காட்டவும் சோழம் என்னும் வடிவு வேண்டப் பெறும்.

சோழநாடு, முதற்காலத்தில், நெல் மிகுதியாய் விளைக்கப் பட்டது மட்டுமன்றித் தானாய் விளைந்த நிலமாகவும் இருந்திருக்கலாம். மாந்தரால் விளைக்கப்படும் பயிர்களெல்லாம், முன்பு தாமாய் விளைந்தவையே.

நிலைத்திணையால் (தாவரத்தால்) ஒரு நாடு பெயர் பெறுவது இயல்பே, ஏழுதிவுகளுள், நாவலந்திவு, இறவித்தீவு, இலவந்திவு, குசைத்தீவு, தேக்கந்தீவு என்னும் ஐந்தும்

நிலைத்திணையாற் பெயர் பெற்றவை. முழுகிப்போன குமரிக்கண்டத்திலும் ஏழ்தெங்க நாடும், குறும்பனை நாடும் இருந்தமை காண்க:

சேரன்

சேரநாடு மலையாற் சிறந்தது. அதனால், பொறையன், மலையன், மலையமான், மலைநாடன் என்பன சேரன் பெயர்களாகும். தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிறந்த மலைத்தொடர்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையும் கிழக்குத்தொடர்ச்சி மலையுமே. இவற்றைக் கொண்டது சேரநாடு. அந்நாட்டு நிலமுழுதும் மலையின் இருபக்கமு முள்ள சாரலே. சாரலாவது மலைச்சரிவு நிலம். அதனால் சாரல் நாடன் என்பது மலைநாடன் என்னும் பொருளில் வழங்கும்.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை யாகுமதி”

என்னும் குறுத்தொகைச் செய்யுட் பகுதியில் (18: 1, 2), இரவுக்குறிவந்து நீங்கும் தலைமகன் “சாரல் நாட” எனத் தோழியால் விளிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

சாரல் என்பது அன்னீறு பெற்றுச் சாரலன் என்றாகும். அது பின்னர்ச் சேரலன் எனத்திரிந்து குடமலைநாட்டு வேந்தனைக் குறித்தது. சேரலன் என்பது ஈற்றயல் தொக்குச் சேரன் என்றாயது. சேரன் என்பதும், செய்வன் என்பது செய்வல் என்று திரிந்தாற்போல் ஈறு திரிந்து சேரல் என்றாயிற்று. மான் என்னும் ஈறு சேரின், சேரன் என்பது சேரமான் என்றாம். மான் என்பது மகன் என்பதன் மருஉ.

தமிழ்மக்கள் குமரிக்கண்ட அளவிலேயே வாழ்ந்தபோது பாண்டியன் ஒருவனே ஆண்டானென்றும், பின்பு மக்கள் பெருகி வடக்கிற் பரவியபின் ஒரு பாண்டியனின் இளவலார் இருவர் சோழனும் சேரனுமாகி வட நாவலை ஆண்டா ரென்றும், ஒரு செவி மரபுச் செய்தி வழங்கி வருகின்றது: பிற்காலத்தில் முந்நாடும் ஆட்சியில் பிரிந்து போயினும், மொழியில் ஒன்றுபட்டுத் தமிழகமென்றே வழங்கி வந்திருக்கின்றது. மூவேந்தருள் முந்திய பாண்டியனை ஆரியனாக்கி விடின், ஏனையிருவரும் தாமாக ஆரியராய்விடுவர் என்பது தமிழ்ப் பகைவர் கருத்து. அவ்வேமாற்று ஆராய்ச்சியும் உரிமையுணர்ச்சியும் மிக்க இக்காலத்துச் செல்லாதாகும்.

“வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு,
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

என்பது, மூவேந்தருள்ளும் பாண்டியன் முந்தியவன்
என்பதற்குச் சான்றாம்;

12: பழந்தமிழக இடப் பெயர்கள்

குமரி

குமரி என்பது, தமிழின் பிறந்தகமான பழம் பாண்டியின் தென்கோடியடுத்த ஒரு மாபெருமலைத்தொடரின் பெயரும், அக்கண்டத்தின் வடகோடியடுத்த ஒரு பேராற்றின் பெயருமாயிருந்தது. இப்பெயரையும், குமரியாற்றின் மறுபெயரான கன்னி என்பதையும், குமரி மலையிற் பிறந்தோடிய பஃறுளியாற்றங் கரையிலிருந்த தலைக்கழக இருக்கையான பாண்டியர் முதல் தலைநகரின் மதுரை என்னும் பெயரையும், வடசொல்லாகக் காட்டிவிடின், தமிழ் வடமொழிக்குப் பிற்பட்டதென்றும், இந்திய நாகரிகம் ஆரிய நாகரிகம் என்றும், ஆய்விடும் கருத்துடன், தமிழ்ப் பகைவரான வடமொழியாளர் தொன்று தொட்டு அக் குமரிக்கண்ட இடப்பெயர்கட்கு வடசொன்மூலங் கற்பித்து வரலாயினர்.

குமரி என்பது, கும் என்னும் தூய தமிழ் முதனிலையி
னின்று பிறந்த தமிழ்ச் சொல்:

கும்முதல் = குவிதல், கூடுதல், திரளுதல், பருத்தல்;

கும்—கும்மல்—கும்மலி = பருத்தவன்; கும்—குமுக்குக் கூட்டம்.

கும்—குமர் = கூடற்கேற்ற இளமை அல்லது பருமை,

அதையுடைய கன்னி, கன்னிமை, இளமை, அழியாத் தன்மை;

குமர்—குமரன் = கூடற்கேற்ற இளைஞன், இளைஞனான முருகன்;

ஓ. நோ : முருகு = இளமை, முருகன்,

முருகு—முருகன்.

குமர்—குமரி = இளைஞன், கன்னி, கன்னியாகக் கருதப் பெறும் காளி, ஓர் ஆறு, ஒரு மலை.

கூடற்கேற்ற நிலையில் எல்லா வயிரினங்களும் அததற் கேற்றவாறு பருத்திருத்தல் இயல்பு. இதனாலேயே, ஆடு மாடு முதலிய சில விலங்கினங்களும் கோழி மயில் முதலிய பறவையினங்களும், பருத்த இளமைநிலையில் விடையெனப் படும். விடைத்தல் = பருத்தல். விடை—விடலை = இளைஞன், பாலை நிலத்தலைவன். *Virgin* என்னும் ஆங்கிலச் சொற்கும், *Virgo, to swell* என்று பொருட் கரணியங் காட்டுவர்: ஒருவனைக் குமரன் என்றும் ஒருத்தியைக் குமரி என்றும் சொல்லும் போது, இளமைக் கருத்துடன் பருமை அல்லது வலிமைக் கருத்தும் கலந்திருத்தலை நோக்குக:

“வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்

தானலந் திருகத் தன்மையில் குன்றி

முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளுங்”

(சிலப். 11 : 62—66)

குமரி என்னுங் காளி தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டுப் பாலை நிலத் தெய்வம். பாலை என்பது முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முதுவேனிலில் அடையும் வறண்ட நிலை. குமரி மலை குறிஞ்சி நிலத் தன்மையால் அப்பெயர் பெற உரிமை உள்ளது: காளி போரில் வெற்றி தரும் கொற்றவையென்றும், குரு என்னும் கொப்புளநோய் வருவிக்கும் அம்மையென்றும், கருதப்பட்டபின், அவள் வழிபாடு ஏனை நிலங்கட்கும் பொதுவாயிற்று. வடநாட்டிலும் தமிழர் வழியினரே பெரும் பாலராயிருக்கின்றமையின், அங்கும் காளி வணக்கம் இருந்து வருகின்றது: வரலாற்றியாதவர் வடக்கிலிருப்பதெல்லாம் ஆரிய வழக்கமெனத் தவறாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். குமரி தமிழர் பொதுத் தெய்வமான பின், அவள் பெயர் ஓர் ஆற்றிற்கும் இடப்பட்டது.

குமரன் குமரி என்னும் தென்சொற்கள் வடமொழியில் குமார, குமாரி என நீண்டு, முறையே மகனையும் மகளையும் குறிக்கும்: வடவர் குமார என்னும் சொல்லைக் குமார என்று பிரித்து, சாவில்லாதவன். அதனால் இளமையானவன் என்று பொருள் கூறி வட சொல்லாகக் காட்டுவர். “ஆறிலுஞ் சாவு, நூறிலுஞ் சாவு.” ஆதலால், அங்ஙனம் பொருள் கூறுவது பொருந்தாது: குமரி என்னும் சொற்கு உடல்

திரண்ட இளைஞை என்பதே இயற்பொருளென்பது, “கோடிச் சேலைக் கொரு வெள்ளை, குமரிப் பெண்ணுக் கொரு பிள்ளை.” என்னும் பழமொழியால் தெரியவரும். இளமை பற்றியே ஈனாவாழை குமரிவாழை எனப்படுதலும் என்க.

கன்னி

முழுசிப் போன குமரிக் கண்டத்தின் வடகோடியில் குமரியென்றொரு பேரியாறிருந்தமை, முன்னரே கூறப்பட்டது.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி”

என்று தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்திலும்.

“தெனாஅ துருகெழு குமரி”

என்று புறப்பாட்டிலும் (6) குறிக்கப்பட்டது குமரியாறே.

குமரி கன்னி என்பன ஒருபொருட் சொற்களாதலால், குமரியாறு கன்னியாறு எனவும்படும்.

“மன்னுமாலை வெண்குடையான்

வளையாச் செங்கோ லதுவோச்சிக்

கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும்

புலவாய் வாழி காவேரி.”

என்னும் சிலப்பதிகாரக் கானல்வரிப் பாடல், குமரியாற்றைக் கன்னியெனக் குறித்தல் காண்க. கன்னி என்பதும் காளியின் பெயரே.

கன்னி என்னும் சொல், மக்களினத்துப் பெண்ணைக் குறிக்கும் போது, பூப்படைந்து மணமாகாத பெண்ணையே குறிக்கும். ஒருபெண் வாழ் நாள் முழுதும் மணமாகாதிருக்கலா மாதலால், இளங்கன்னி கன்னிகை யெனப்படுவாள். கை என்பது ஒரு சிறுமைப் பொருள் பின்னொட்டு (Diminutive suffix).

எ-டு: குடி (வீடு) - குடிகை (சிறுவீடு)-குடிசை;

பூப்படையாத சிறுமியையும் மணமான பெண்ணையும் கன்னியென்று சொல்லும் வழக்கமில்லை. கன்னிகழிதல் கன்னியழிதல் என்னும் வழக்குக்களை நோக்குக.

கன்னி என்னும் சொல்லைக் கன்யா என்றும், கன்னிகை என்னும் சொல்லைக் கன்யகர் என்றும், வடமொழியாளர் திரித்துச் சிறுமி, மகள் என்ற பொருள்களிலும் வழங்குவர். அதற்கேற்ப, கன் (திகழ்), கன (சிறு) என்பவற்றை வேராகக் காட்டுவர்.

திகழ்தலைக் குறிக்கும் கன் என்னுஞ்சொல் வலிந்து பொருத்துவதாகும் சிறுமையைக் குறிக்கும் கன என்னுஞ்சொல் பூப்படைந்த பெண்ணிற்குப் பொருந்தாது.

இனி, வடமொழியாளர் வேராகக் காட்டும் கன் கன என்னும் இரு சொல்லும் தென்சொல் திரிபே.

கல்-கன்று. கன்றுதல் = எரிதல், கருகுதல், சினத்தல்;

கல்-கன்-கனல் = நெருப்பு. கனலுதல் = எரிதல், சினத்தல்.

கனலி = கதிரவன்.

கல்-கன்-காள் = காளம் (காளவாயில்) = சுண்ணம்புக்கல் நீற்றும் சுள்ளை. காள்-காய்: காய்தல் = எரிதல், சினத்தல், திகழ்தல்.

கள்-கண்-கண-கணப்பு = நெருப்பு: திகழ்தல் நெருப்பின் தொழில். கண்-கணை = குடு. கன்-வ. கன்.

குல்-குன்-குன்னி = மிகச் சிறியது: குன்னுதல் = சிறுத்தல், ஓடுங்குதல்.

குல்-குன்று-குன்றி. குன்று-குன்றம்.

குல்-குள்-குள்ளம், குள்ளை: குள்-குட்டை. குள்-குறு-குற்றி-குச்சி. குறு-குறுகு. குறு-குறள்-குறளி.

மிகச் சிறியவற்றை நன்னியுங் குன்னியும் என்பது நெல்லை வழக்கு.

குன்-கன்-கன (வ.)

கன்னுதல் என்பது பழுத்தலைக் குறிக்கும் ஓர் அருந்தமிழ்ச்சொல். வெப்பத்தினாலாவது அழுத்தத்தினாலாவது உள்ளங்கையிலும் உள்ளங்காலிலும் அரத்தங்கட்டிச் சிவந்து விட்டால், அரத்தங் கன்னி விட்டது என்பர். கன்னுதல்வேறு; கன்றுதல் வேறு. முன்னது பழுத்தல்; பின்னது வலுத்தல்.

கனி (பழம்) என்னும் சொல் கன்னி (பழுத்தது) என்பதன் தொகுத்தலே.

ஓ. நோ ; கிள்ளி-கிளி, மண்ணி - மணி:

கிள்ளுதலாவது காய்கனிகளைக் கொத்துதல். மண்ணுதலாவது கல்லை மாசறக் கழுவுதல்: கிளப்பது கிளி என்பது ஆராய்ச்சியில்லார் கூற்றென அறிக:

கள்ளுதல் என்னும் வினை வழக்கற்றபின், களி என்னும் வினைப்பெயர் அல்லது வினைமுதற்பெயர் முதனிலையாய் வழங்குவது போன்றே, கனி என்னும் வினைமுதற்பெயரும் வழங்குகின்றதென அறிக:

பூப்பு என்னும் சொற் போன்றே கன்னுதல் என்னும் சொல்லும் நிலைத்திணைக் குரியதாயிருப்பதும், (mature) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும் பழுத்தல், பூப்படைதல் என்னும் இருபொருளிலும் வழங்குவதும், இங்குக் கவனிக்கத்தக்கன.

கனிந்த கனிபோன்ற பூப்படைந்த பெண்ணும் நுகர்ச்சிக் கேற்றவள் என்பதையே, கன்னி என்னும் சொல் உணர்த்தும். சமைந்தவள் (பக்குவமானவள்) என்னுஞ் சொல்லையும் நோக்குக:

மதுரை

மதுரையென்று முதலாவது பெயர் பெற்றது பஹ்லி யாற்றங்கரைத் தலைக்கழக இருக்கையே. அதுவும் இடைக் கழக இருக்கையாகிய கபாடபுரமும் (அலைவாய்?) முழுகிப் போன பின்பே, இற்றை வைகைக் கரை மதுரை அமைந்தது. அதுவும் மூன்றாம் மதுரையே.

குமரிக் கண்டத்தினின்று வடக்கே சென்ற தமிழர் வழியினரே கண்ணன் மதுரையையும் அமைத்தனர். அதற்கு அப்பெயர் இட்டது தம் முன்னோரையும் அவர் நகரையும் நினைவு கூர்தற்கே. அப்பெயர் அந்நாட்டு மொழியியல்பிற் கேற்ப மதுரா எனத் திரிந்துள்ளது. கண்ணன் காலமாகிய பாரதக் காலத்தில் வைகை மதுரையின்மையால், நாவலந்தேயத்தில் இரண்டாவது ஏற்பட்ட மதுரை வடநாட்டு மதுரையே. ஆதலால், அதை அமைத்தவர் தலைக்கழக மிருந்த நிலப்பகுதியை முழுக்கிய முதற் கடல் கோளினின்று தப்பியவராயிருந்தல் வேண்டும். வைகை மதுரை பாரதக் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாகும். அதற்கும் பிந்தியவை

மானவீரன் மதுரையும் தமிழ்நாட்டு வடமதுரையும் என்க. வடநாட்டு மதுரை நோக்கியே தலைக்கழக மதுரை தென் மதுரையெனப் பட்டதென அறிக.

மதுரை என்னும் இடப்பெயர், திங்களைக் குறிக்கும் மதி என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். தலைக்கழக மதுரையமைத்த பாண்டியன், தன் குல முதலாகக் கொண்ட சுடர்ப்பெயரை அடியாகக்கொண்டு, மதுரை என்று அந்நகர்க்குப் பெயரிட்டதாகத் தெரிகின்றது. குதி என்னும் சொல்லினின்று குதிரை என்னும் பெயர் தோன்றியிருத்தல் காண்க. மதுரை என்பது பின்பு ஒலிப்பெளிமை பற்றி மதுரை எனத் திரிந்துள்ளது.

ஒ. நோ : எதிர்கை-எதுகை:

குலசேகர பாண்டியன் வேண்டுகோட்கிணங்கி, சிவபெருமான் தன் சடைமுடியிலுள்ள மதியினின்று மதுவைப் பொழிந்த இடம் மதுரை யெனப்பட்டதென்று, திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறப்பட்டிருப்பது தொல்கதை முறைப்பட்ட உன்னிப்புச் சொல்லியல் (Guessing Etymology) என்று கூறி விடுக்க:

‘‘திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை’’ (கலித் : 26) வைகைக் கரையைச் சார்ந்ததாதலன், மருத முன்றுறை என்பது பஃறுளியாற்றங்கரை மதுரைப்பெயருக்குக் கரணியமாகாது.

தமிழ் வரலாறு

“ஓங்க விடைவந் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்-ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்”

(தண்டியலங்கார வுரை மேற்கோள்)

1. இயனிலைப்படலம்

(தோரா கி. மு. 50,000—10,000)

1: முற்படை

(i) குமரிக்கண்டம் (தோரா கி. மு. ?—5,500)

“இந்துமாவாரி ஒரு காலத்தில் சந்தாத் தீவுகளினின்று தொடங்கி, ஆசியாவின் தென்கரை வழியாய் ஆப்பிரிக்காவின் கீழைக்கரைமட்டும் பரவியிருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாயிருந்தது: கிளேற்றர் இப்பழம் பெருங்கண்டத்தை, அதில் வதிந்திருந்த குரங்கொத்த உயிரி (பிராணி) பற்றி இலெமுரியா (Lemuria) என்றழைக்கின்றார். இக்கண்டம் மாந்தனின் பிறந்தகமாயிருக்கக் கூடுமாதலின், மிக முதன்மையானது.” என்றார் பேரறிஞர் எக்கேல்.

“ஒரு காலத்தில் தென்னாப்பிரிக்காவையும் இந்தியாவையும் இணைத்துக்கொண்டு ஒரு தொடர்ந்த நிலப்பரப்பிருந்தது.” என்றார் அறிஞர் ஒல்டுகாம்:

“காட்டு எலியட்டு என்பவர் எழுதியுள்ள மறைந்த இலெமுரியா (Lost Lemuria) என்னும் நூலிலுள்ள நிலப்படத்திலிருந்து, ஒரு பெருமலைத்தொடர் மேலைக்கடலில் தொடங்கித் தென்வடலாகக் குமரி முனைக்குத் தென்பாலிருந்த நிலப்பகுதியில் நெடுந்தொலைவு சென்று, பின்பு தென்மேற்காகத் திரும்பி, மடகாசுக்கர் என்னும் ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரை சென்றதாகத் தெரிகிறது.” என்றார் பேரா. கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை.

“கடல்நூல் (Oceanography) என்னும் தற்காலக்கலை, ஒரு காலத்தில், தென் அமெரிக்காவினின்று ஆப்பிரிக்காவை யொட்டியும் இந்தியாவையொட்டியும் ஆத்திரேலியாவரை படர்ந்திருந்ததும், ‘காண்டுவானாக்’ கண்டம் என்றறியப் பட்டதுமான, ஒரு முழுகிய வியனிலத்தைப்பற்றி, வியக்கத் தக்க வண்மைகளை அண்மையிற் கண்டுபிடித்திருக்கின்றது.” என்பது 29-7-1934-இல் வெளிவந்த இந்தியப் படவிளக்கக் கிழமையிதழ்ச் செய்தியாகும்:

“கோடியாண்டுகட்குமுன்—ஒருவேளை அதற்கு முந்தி—ஒரு பெருங்கண்டம் ஆப்பிரிக்காவையும் இந்தியாவையும் இணைத்துக்கொண்டிருந்தது.” என்றார் திருவாளர் யோவான் இங்கிலாந்து.

(ii) குமரி நாட்டு மாந்தன் தோற்றம் (தோரா. கி. மு. 500,000)

இதுவரை உலகிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய மாந்தன் எனும்புக்கூடுகளுள், சாலித்தீவில் (Java) 1891-இல் தூபாயிசு என்பவரால் எடுக்கப்பட்டதற்குரிய ‘நிமிர்ந்த குரக்கு மாந்தன்’ (Pithecanthropos Erectus) காலம் கி. மு. 500,000 என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. 1961-இல் தென்னாப்பிரிக்காவில் தங்கனியிக்காவில் இலீக்கி (Leakey) என்னும் ஆங்கில மாந்தனூலறிஞரார் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள ஈரெலும்புக் கூடுகளுள், ஒன்றற்குரிய கொட்டையுடைப்பான்’ (Nut-cracker Man or Sinjanthropos Boisi) இற்றைக்கு 6,00,000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவன் என்றும், இன்னொன்றற்குரிய, இன்னும் பெயரிடப்படாத, நனிமிக முந்திய மாந்தன், குறைந்த பக்கம் 1750,660 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவன் என்றும், கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை அமெரிக்க மாந்தனூற் பேராசிரியர் சிலர் மறுத்துள்ளனர். உண்மை எங்ஙனம் இருப்பினும், சாலித்தீவையும் தென்னாப்பிரிக்காவையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்த நாடே குமரிக்கண்ட மாதலின், அந்நிலத்து மாந்தன் தோற்றம் கி. மு. 500,000 ஆண்டுகட்கு முந்தியதென்று மறுப்ப்ச்சமின்றிக் கூறலாம்.

(iii) குமரி மாந்தர் மொழியற்றநிலை (தோரா. கி.மு. 5,00,000 1,00,000)

குமரி நாட்டு மாந்தன், முதற்காலத்தில் நிலையான மணவுறவின்றி விலங்குபோல் அவ்வப்போது தன்

வேட்கைகளைத் தணித்துக் கொண்டு, மொழியும் மொழி உணர்ச்சியுமின்றி இயற்கையான உணர்ச்சி யொலிகளையும் விளியொலிகளையுமே யுடையவனாய், பெரும்பாலும் சைகைகளாலேயே தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தி வந்தான். ஆகையால், அவன் மொழி சைகை மொழியாகவே (Gesture-language or Sign-language) இருந்தது. உடற்சைகை, உறுப்புச்சைகை எனச் சைகை இருதிறப்படுமாதலால், முகச் சைகையாகிய வலிச்சமும் (Grimace) சைகையுள் அடங்கும்.

மொழியற்ற நிலையில், மாந்தன் கருத்தும் எண்ணமும் உருவலிப்பாகவே (Imagination) இருந்து வந்தன. உருவலிப்பாவது, ஓர் இடத்தையோ, பொருளையோ, நிகழ்ச்சியையோ உள்ளத்திற் படம் பிடித்தல்.

மொழித்துணையின்றிக் கருத்து நிகழாதென்பது ஆராய்ச்சியில்லாதார் கூற்றே. உணர்ச்சி, வேட்கை, நினைப்பு, எண்ணம், தீர்மானம், அகக்காட்சி, இன்புறவு, பொந்திகை (திருப்தி), மகிழ்ச்சி, துன்புறவு, சினம் அல்லது வெறுப்பு ஆகிய பல்வேறு உள நிகழ்ச்சிகளும், நமக்கிருப்பது போன்றே மொழியற்ற மாந்தனுக்கும் இருந்தன. இவ்வுண்மையை இன்றும் ஊமையரிடத்துக் காண்க. மொழியமைந்த பின்பும், மாந்தன் கருத்திற் பெரும் பகுதி உருவலிப்பே யென்பதை ஓர்ந்துணர்க.

(iv) இயற்கை மொழி (தோரா. கி. மு. 1,00,000—50,000)

எழுத்துப்பலுக்கமும் (உச்சரிப்பும்) சொற்பொருத்தும் இன்றிப்பெரும்பாலும் இயல்பாகப்பேசப்படும் ஒலித்தொகுதி, இயற்கை மொழியாம் (Natural Language). இது முழைத்தல் மொழி (Inarticulate Speech) எனப்படும், இதன் ஒலிகள் எழுவகைய.

(1) உணர்ச்சி யொலிகள் (Emotional Sounds).

இன்ப துன்ப உணர்ச்சியை வெளியிடும் ஒலிகள் உணர்ச்சி யொலிகள்.

எ-டு: ஆ, ஈ, ஊ, ஓ, ஐ

(2) விளியொலிகள் (Vocative Sounds)

பிறரை விளிக்கும் ஒலிகள் விளியொலிகள், விளித்தல் கூப்பிடுதல்.

எ-டு : ஏ, ஏய், ஒ, ஏலா, எல்லா;

(3) ஒப்பொலிகள் (Imitative Sounds)

இருதிணைப் பொருள்களும் செய்யும் ஒலிகளை ஒத்தொலிப்பவை ஒப்பொலிகள்:

எ-டு : கூ (கூவு), கா கா—(காகம்), காக்கா (காக்கை), இம் (இமிழ்), உர் (உரறு), ஊள் (ஊளை), குர் (குரங்கு), மா (மாடு), சீத்து (சீறு), ஒ (ஒசை), கர் (கரை), சரசர (சாரை), சல் சலங்கை-சதங்கை), கீர்—கீரி

கலகல, கிண், கணீர், கிரிச்சு, சள், சளார், சலசல, திண், மடக்கு, விச்சு, வீர் என்பனவும், இவை போன்ற பிறவும், ஒப்பொலிகளே. இவை இன்று ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் எனப்படும். ஒக்களி-ஒக்காளம், உமட்டு-உவட்டு, குறட்டை, சப்பு, தப்பு, தம்மு, விக்கு, முக்கு, இசி, சிரி முதலியன ஒப்பொலி யடிப்படையிற் பிற்காலத்துப் பிறந்த சொற்களாம்.

இனி, வாயொலியின்றி வாய்வழியும் மூக்குவழியும் செவிப் புலனாகும் காற்று மட்டும் வெளிவரும் செயல்கட்கும், ஒப்பொலி முறையில் சொற்கள் தோன்றியுள்ளன.

எ-டு : ஆ—ஆவி, ஊ—ஊது, மூசு—மூச்சு;

கொட்டாவி விடும்போது ஆவென்றும், நெருப் பெரிக்கவும் விளக்கணைக்கவும் சூடான பொருளை ஆற்றவும் நோவு தீர்க்கவும் ஊதும் போது ஊவென்றும், ஒலித்தற்கேற்ப, வாயினின்று காற்று வெளிவருதலும்; உரக்க மூச்சு விடும் போதும் இளைக்கும் போதும், மூசு என்று கேட்குமாறு மூக்கினின்று காற்று வெளிவருதலும்; காண்க.

ஆவித்தல் = கொட்டாவி விடுதல், பெருமூச்சு விடுதல், வாய்விடுதல்;

ஆவி = கொட்டாவி, உயிர்ப்பு, நெட்டுயிர்ப்பு, உயிர், ஆதன் (ஆன்மா), நீராவி, புகை, நறுமணம், உயிரெழுத்து.

ஊதுதல் = ஊதுவது போல் துருத்தியால் காற் றெழுப்புதல், ஊதிய துருத்தியும் பையும் போல் வீங்குதல், பருத்தல், மிகுதல், வண்டு குழலூதுவது போல் இசைத்துக் கொண்டு தேனை நுகர்தல், ஊதுகுழல்போல் வண்டு மரத்தைத் துளைத்தல்,

ஊ—ஊதி: ஊது—ஊதிலி = மகுடி, விளையாட்டுதி:

ஊ—ஊதியம் (இலாபம்). செலவினும் மிகுந்தது ஊதியம்.

ஊ—ஊத்து—ஊத்தம்,

ஊ—ஊதாரி = துகளை ஊதித் துடைத்தல் போல்
செல்வத்தை வீண் செலவிட்டுப் போக்குபவன்.

ஒ-நோ: Blow the expense = to spend recklessly,
Blow = to squander, spend (sum) recklessly

ஊது—ஊது, ஊதுதல் = காதிற்குள் மெல்லச் சொல்லுதல்.

மூசுதல் = உரக்க மூச்சுவிடுதல், மூச்சுவிடுதல், மோப்பம்
பிடித்தல், முகர்தல்.

மூசு மூசென்று இளைக்கிறான் என்னும் வழக்கை
நோக்குக:

மூசு—மூச்சு: ஒ: நோ: பேசு—பேச்சு:

மூசு—மூஞ்சு - மூஞ்சி = குரங்கு நாய் முதலியவற்றிற்குப்
போல் மூக்கொடு முன் நீண்ட முகப்பகுதி (muzzle).

மூஞ்சு—மூஞ்சுறு - மூஞ்சுறு = எதையும் மோந்து
பார்க்கும் வீட்டெலிவகை. மூஞ்செலி என்பது நெல்லை
வழக்கு.

(4) குறிப்பொலிகள் (Symbolic Sounds)

வழக்கப்படி சில கருத்துக்களைப் பிறர்க்குத் தெரியும்
வகையில் குறிக்கும் ஒலிகள் குறிப்பொலிகளாம்.

எழுதமுடிவனவும் எழுதமுடியாதனவுமாக, குறிப்
பொலிகள் இருவகைய. ஊம், (ஊங்கொட்டுதல்), சீ, பூ,
என்பன போன்றவை எழுதமுடிவன. மொச்சட்டமும்
(மொச்சக் கொட்டுதல், Smacking) முற்கும் (Clucking),
வீளையும் (சீழ்க்கை, Whistling) போன்றவை எழுத
முடியாதன.

தோ தோ (துவா துவா) என்று நாயையும், பேபே (போ
போ) என்று கோழியையும், வேசு வேசு என்று பூனையையும்,
பாய் பாய் என்று ஆட்டையும், விளிக்கும் ஒலிகள் விளியொலி
களாயினும் வழக்கம் பற்றிக் குறிப்பால் உணரப்படுவதாற்
குறிப்பொலிகளாம்.

5) வாய்ச் செய்கை யொலிகள்.

மாந்தன் இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் தன் வாயினாற் செய்யும் சில செய்கைகளும் சைகைகளும், ஒவ்வோர் ஒலியைப் பிறப்பித்தற்கேற்ற வாய்வடிவை அமைத்து, அவ்வொலிகளின் வாயிலாய் அச்செயல்களைக் குறிக்கும் சொற்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றன. அச்சொற்கட்கு மூலமான அவ்வொலிகள் வாய்ச் செய்கை யொலிகளாம்.

எ. டு. ஆ — அ — அங்கா : அங்காத்தல் = வாய் திறத்தல் :

அவ் — கவ் — அவ் : அவ் — அவ்வு — கவ்வு — வவ்வு.

ஒன்றைக் கவ்வுதலையொத்த வாய்ச்சைகை நிலை, அவ் என்னும் ஒலியைத் தோற்றுவித்தற் கேற்றதாதல் காண்க : மேல்வாய்ப் பல் கீழுதட்டுடொடு பொருந்துவதே கவ்வும் நிலையாம் : இந்நிலை வகரமெய் யொலிப்பிற்கே ஏற்கும்.

“மேற்பல் விதமுற மேவிடும் வவ்வே” (நன், 85)

“பல்வித ழியைய வகாரம் பிறக்கும்” (தொல். எழுத் 98)

பிற்காலத்தில் அவ்வுதல் என்னும் சொல் மனத்தினாற் பற்றுதலுக்கும், கவ்வுதல் என்னும் சொல் வாயினாற் பற்றுதலுக்கும், வவ்வுதல் என்னும் சொல் கையினாற் பற்றுதலுக்கும் வரையறுக்கப் பெற்றன. ஆயினும், இன்னும், அவ்வுதல் உலக வழக்கில் வாயினாற் பற்றுதலை உணர்த்தும்.

எ-டு 1 கன்று புல்லை ஒள வித் தின்கிறது :

அவ்வு — ஒளவு கவ்வு — கௌவு, வவ்வு — வெளவு,

அவ் — அவா — அவாவு — ஆவு — ஆவல்.

ஈ — இளி. இளித்தல் = பல்லைக் காட்டுதல் (அஃதாவது வாயைப் பின்னுக்கிழுத்து விரித்தல்), சிரித்தல்.

ஒப்பொலிகட்கும் வாய்ச்செய்கை யொலிகட்கும் வேற்றுமை யென்னெனின், முன்னவை ஒலியையும் காற்றையும் பின்னவை அமைந்த நிலையையும், அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்க.

இசித்தல் என்பது ஒலிபடச் சிரித்தலையும், இளித்தல் என்பது ஒலியின்றிச் சிரித்தலையும், குறிக்கும் என வேறுபாடறிக.

கவ்வு என்னும் சொல், கவ்வை, கப்புதல், கப்பு, கப்பித்தல், கப்பை கவட்டி, கவட்டை, கவடு, கவடி, கவண். கவணை, கவண்டு, கவண்டி, கவர், கவர்வு, கவல், கவலை, கவவு, கவனம், கவளி, கவளிகை, கவுள், கவறு, கவான், கவை, காலு, கா, காவடி, காவட்டு, காதல், காமம் முதலிய பல சொற்களைப் பிறப்பித்துள்ளது:

(6) குழவிவளர்ப்பு பொலிகள். (Nursery Sounds)

குழவிவளர்ப்பில், குழவிகள் இயல்பாக ஒலிக்கும் ஒலிகளினின்று தாய்மார் சில சொற்களை அமைத்துக்கொள்வது உண்டு. அத்தகைய ஒலிகள் குழவிவளர்ப்புபொலிகள். அவை மிகச் சிலவே.

எ-டு: இங்கு—இங்கா = பால்.

குழவிப் பருவத்தினும் பெரியது குழந்தைப் பருவம்: அப்பருவத்தில், சோறு என்பதைச் சோ, சோய், சோசி என்று குழந்தைகள் கொச்சையாய்ச் சொல்பவை குழவி வளர்ப்பு பொலிகளாகா. டும் டும் (tom tom) பீப்பீ (pipe) என்பன போன்றவை குழந்தைகள் சொல்லும் ஒப்பொலிச் சொற்கள்:

குழவிகள் மம, பப என்று இயல்பாக அடுக்கி ஒலிப்பதின் தின்று ஆங்கில நற்றாயரும் செவிலித் தாயரும் மம்மா (mamma), பப்பா (papa) என்னும் முறைப்பெயர்களை அமைத்துக்கொண்டதாக மொழி நூலாசிரியர் சிலர் கூறுவர். ஆயின், ஆங்கிலம் தோன்றுமுன்பே, வடசேமியக்கிளையைச் சேர்ந்த அரமிய (Aramaic) மொழியில் அம்மா, அப்பா என்னும் சொற்கள் வழங்கியிருக்கின்றன. சுமேரிய நாகரிகம் தமிழ் நாகரிகத்தின் திரிபாதலாலும், குமரிநாட்டு மக்களே ஆப்பிரிக்க வழியாக ஐரோப்பா சென்று பரவியிருப்பதாகத் தெரிவதாலும், அம்மா அப்பா என்னும் தமிழ்ச்சொற்களே ஆங்கிலத்தில் மம்மா பப்பா என்று திரிந்துள்ளன வென்று கொள்வதே பொருத்தமாம். அகரமுதல் பகரமுதலாகத் தமிழிலும் திரவிடத்தினும் கூடத் திரிதலுண்டு:

எ-டு:

அஞ்சவன் — பஞ்சவன் = ஐஞ்சிற்றரசரைக் கொண்டு ஆண்ட பாண்டியன்,

அப்பளம்—பப்படம் (மர்)

தமிழ் மாந்தர் குறிஞ்சி நாகரிக நிலையிலேயே மாட்டைப் பாவிற்சாக வளர்க்கத் தொடங்கிவிட்டதாகத் தெரிவதால், தாயை விட்டு நீங்கிய கன்றுக்குட்டியின் கதறலினின்று, அம்மா என்னுஞ் சொல்லைத் தமிழர் அண்ணையைக் குறிக்க அமைத்துக்கொண்டனர் என்று கொள்வது மிகப்பொருத்தமாம். பின்பு, அது அப்பா என்று வலித்துத் தந்தையைக் குறித்திருக்கின்றது. மெல்லின மெய்ச் சொல் மென்மை மிக்க தாயையும், வல்லின மெய்ச் சொல் வன்மை மிக்க தந்தையையும், குறிப்பது இயற்கையே.

(7) சுட்டொலிகள் (Deictic sounds)

சுட்டிக்காட்டும் ஒலிகள் சுட்டொலிகள்:

சேய்மையைச் சுட்டுதற்கேற்ப வாயை விரிவாய்த் திறந்தொலிக்கும் ஆகாரமும், சேய்மைக்குப் பிற்பட்ட அண்மையைச் சுட்டுதற்கேற்ப வாயைப் பின்னுக்கிழுத்தொலிக்கும் ஈகாரமும், சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடைப்பட்ட முன்மையைச் சுட்டுதற்கேற்ப இதழ்களை முற்படக் குவித்தொலிக்கும் ஊகாரமும், முறையே சேய்மையண்மை முன்மைச் சுட்டொலிகளாயின. இச்சுட்டொலிகளின் தோற்றமே தமிழ்க் கருநிலையாம், இவையே முதன்முதல் தமிழில் தோன்றிய உயிர்கள். இவை உண்மையில் வாய்ச் சைகையொலிகளாகும். ஆயினும், சிறப்பு நோக்கி வேறு பிரிக்கப்பெற்றன.

முதற்கண் மூவிடச்சுட்டு கைச்சைகையினால் மட்டும் நிகழ்ந்தது. பின்பு, கைச்சைகையோடு கூடிய வாய்ச் சைகையினால் நிகழ்ந்தது. அதன்பின், வாய்ச்சைகையினால் மட்டும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. ஆயின், அவ் வாய்ச்சைகைத் தன்மை இன்று மறைந்துள்ளது, முச்சுட்டொலிகளும் வாய்ச்சைகை யொலிகளாயிருப்பதனாலேயே, அவை தமிழில் எக்கரணியத்தையிட்டும் பிறமொழிகளீற் போல் இடமாறிச் சுட்டுவதில்லை. இதனால், தமிழொடு சிறிதும் பெரிதும் தொடர்புள்ள பிறமொழிச் சுட்டுச் சொற்கட்கெல்லாம், தமிழ்ச் சொற்களே மூலமென்பதைத் தெற்றெனத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

எ-டு :

இடம் மாறாதன :

சமற்கிருதம் தமிழ் ஆங்கிலம் தமிழ்

தத்ர = அங்கு that = அது

இக = இங்கு this = இது

இடம் மாறியன :

அத்ர = இங்கு It = அது

அதுனா = இப்பொழுது thus = இப்படி.

(8) வினாவொலிகள்

ர = பொருள், இடம்

ஆடு ஆங்கு ஆண்டு ஆன்,

2. தமிழ்த் தோற்றம் (செயற்கை மொழி)

(தோரா. கி. மு. 50,000)

முதற்காலம் : ஆ = பொருள், இடம். ௪-௨௨

மூலகைச் சுட்டொலிகளினின்றும் சொற்கள் தோன்றியதே தமிழ்த் தோற்றமாம். இது செயற்கை மொழி (Artificial Language) அல்லது இழைந்தல் மொழி (Articulate Speech) எனப்படும்.

ஏது ஏங்கு ஏண்டு ஏன்

முந்தியல் மாந்தர் மொழி யெல்லாம் இசைப்பாட்டாகவே தோன்றின என்பது அசுப்பெர்சன் கருத்து. அது தவறாம். உணர்ச்சி விஞ்சிய காதல், இன்பம், வெற்றி மகிழ்ச்சி, துன்பம் முதலிய மன நிலைகளிலேயே முந்தியல் மாந்தர் — அவருள்ளும் இசைவுணர்ச்சியும், மொழியாற்றலும் மிக்கவரே — இசை மொழிவாயிலாய்த் தம் கருத்தை வெளியிட்டனர். இக்காலத்தும், இன்ப துன்ப வுணர்ச்சி விஞ்சியபோது, தத்தம் அறிவுநிலைக்கேற்ப இசைப்பாட்டாகவும் செய்யுளாகவும் தம் கருத்தைச் சிலர் வெளியிடுதல் காண்க. மேலும் பொருளும் ஒழுங்குமற்ற ஒருசில இசையொலித் தொகுதிகளினின்று வெவ்வேறு பொருளும் இலக்கண வொழுங்குமுள்ள பெயர் வினையிடைச்சொற்களும், மூவிடப் பெயர்களும் அவற்றின் திரிபான இருதிணை ஐம்பால் மூவிட ஈறுகளும், வேற்றுமை உருபுகளும் காலவிடைநிலைகளும், பிறவும், அமைந்தன வென்றல், உத்திக்குப் பொருந்தாத கூற்றாம்.

உரை, செய்யுள் (அல்லது பாட்டு) என்னும் இருவகை மொழி நடையுள், முதலில் தோன்றியது முன்னதே. அதுவும் தனித்தனிச் சொல்லாகவே தோன்றிற்று. ஆகவே, சொல்லே மொழியலகாம் (Unit of Speech). உள்ளத்தில் தோன்றும் கருத்து, அதைத் தெரிவிக்கும் சொற்றொடர்க்கு முற்றும் ஒத்ததன்று; அமையவேறு பாட்டிற்கேற்ப, ஒரு சொல்லே பல சொற்றொடர்க்குரிய பல கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம். ஒரு குழந்தை அல்லது நோயாளி 'தண்ணீர்' என்றால், அது

(1) எனக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் ;

(2) ஆதோ பாரி! தண்ணீர் ;

- (3) வெள்ளம் வீட்டிற்குள் வந்துவிட்டது ;
- (4) தண்ணீர் கொண்டுவா ;
- (5) இந்தப்பால் தண்ணீர் கலந்தது ;
- (6) இச்சொல் 'தண்ணீர்' ;
- (7) இதன் பொருள் தண்ணீர் ;
- (8) இவ்விடுகதை விடை தண்ணீர் ;
- (9) இப்படத்திலுள்ளது தண்ணீர் ;
- (10) (Cold) Water என்னும் ஆங்கிலச்சொற்கு நேர் தென் சொல் 'தண்ணீர்' ;

என்று பல கருத்தைத் தெரிவிப்பதுடன், "நீ குடிப்பது என்ன?" என்பதுபோன்ற வினாவிற்கு விடையாகவுமிருத்தல் காண்க. நன்றாய்ப் பேசத்தெரியாத குழந்தையும், பேச்சு வலிமையற்ற நோயாளியும், தாய்மொழியொன்றே தெரிந்த அயல் நாட்டானும், பெரும்பாலும் தனிச்சொற்களாலேயே தம் கருத்தைத் தெரிவித்தல் காண்க. இந்நிலையிலேயே மொழி வளர்ச்சியுறாத முந்தியல் மாந்தனும் இருந்தான்.

மொழி எளிய நிலையில் தோன்றிய படிப்படியாக வளர்ந்த மாந்தன் அமைப்பேயன்றி, இறைவனாற் படைக்கப் பெற்று இயற்கையாக அறியப்பட்டதன்று. மொழி இயற்கையானதாயின் எல்லா மக்களும் கல்லாமலே ஒரேமொழி பேசுதல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லை. மக்கட்கூட்டங்களின் நாகரிக நிலைக்குத்தக்கவாறு, மொழிகள் வெவ்வேறு வகைப்பட்டும் நிலைப்பட்டும் அமைப்புக்கொண்டும் உள்ளன. சில அநாகரிக மாந்தர்மொழிகள் பறவை விலங்கொலிகளினும் சற்றே உயர்ந்தவையாகும். எத்துணை உயர்தனிச்செம்மொழி யாயினும், தலைசிறந்த அறிவியல் வளர்ச்சிபெற்ற மக்க ளாயினும், ஒவ்வொரு சொல்லாய் மெல்ல மெல்லக் கற்றாலன்றி ஒருவரும் தம் தாய்மொழியைப் பேசவியலாது.

மொழித்துணையின்றியும் மாந்தர்க்குக் கருத்து நிகழும். ஊமையர் நிலை இதற்குத் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். அஃறிணையுயிரிகளின் வாழ்க்கையும் இதற்கு ஒருவகைச் சான்றாகும். மொழியின்றிக் கருத்து நிகழாதென்பது, ஆராய்ச்சியில்லார் கூற்றே. சிலர் மொழியைக் கருத்திற்குத் துணைக்கொள்வது, சிலர் மதுவை வினைக்குத் துணைக் கொள்வது போன்றதே. உணர்ச்சி, வேட்கை, நினைப்பு, குழ்வு, தீர்மானம், இன்பம் (உவகை), துன்பம் (அழகை)

முதலிய எண் அல்லது தொண் (ஒன்பான்) சுவைநிலை, ஐயம் (சந்தேகம், தெளிவு ஆகியவையே மனத்தொழில்கள். இவற்றிற்கு மொழித்துணை தேவையில்லை. காட்சிப்பொருள் களெல்லாம் மனத்திலும் தோன்றுமாதலால், நினைப்பும் சூழ்வும் உருவலிப்பாகவே (Imagination) நிகழும்.

மொழிவளர்ச்சியடைந்த பிற்காலத்திலும், சொற்றொடர்களிலுள்ள எல்லா இலக்கணக்கூறுகட்கும் ஒத்த பகுதிகள் உள்ளக் கருத்திலில்லை. பாற்குடம் என்பதைப் பாலையுடைய குடம் என விரிப்பர் இலக்கணியர். அவ்விரிப்பிலுள்ள ஐகாரவேற்றுமையுருபும் உடையவென்னும் குறிப்புப்பெயர் எச்சமும், உள்ளக்கருத்திலில்லை. அதுலுள்ளவையெல்லாம் பாலும் அதைக்கொண்ட குடமுமே. இங்ஙனமே, வினை முற்றிலுள்ள அறுவகையுறுப்புக்களுள், முதனிலையிடைநிலை இறுதிநிலைக்குரிய கருத்துக்களே உள்ளத்திலுண்டு. அவையும் மொழியில் ஒருங்கே தோன்றவில்லை. முதலில் முதனிலையே இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் உரிய எல்லா வினைவடிவிற்கும் பொதுவாயிருந்தது; பின்பு, பாலீறும் காலவிடைநிலையும் எச்சமுற்று வேறுபாடும் முறையே தோன்றின. இவ்வுண்மையெல்லாம் தமிழ்போன்ற இயன் மொழிவாயிலாகவே அறியமுடியும்; சமற்கிருதம்போன்ற திரிமொழியையும் செயற்கைமொழியையும் அடிப்படையாய் வைத்தாராயின், ஐரோப்பியராயினும் அமெரிக்கராயினும் காரிருளிற் காட்டுவழிச்செல்வார்போல் ஒன்றுங் கண்டறியார்.

சுட்டடிச்சொல்லாக்கம்

முச்சுட்டுக்களுள், சேய்மைச் சுட்டினின்று சேய்மைக் கருத்துத்தவிர வேறொன்றும் பிறத்தற்கிடமில்லை; அண்மைச் சுட்டினின்று, அண்மை, பின்மை, இழிகை முதலிய ஒரு சில கருத்துக்களே பிறக்கின்றன; ஆயின், முன்மைச்சுட்டின் நின்றோ, தோன்றல் (முன் வருதல்) முன்மை, முற்செல்லல், நெருங்கல், பொருந்தல், வணைதல், துளைத்தல், துருவல் ஆகிய எண்பெருங்கருத்துக்களும், இவற்றிற்கு இடைப்பட்டனவும் இவற்றிற் கிளைத்தனவுமான எத்துணையோ நுண் கருத்துக்களும் பிறக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் என் முதற்றாய் மொழியுட் கண்டுகொள்க. இங்கு எண்பெருங் கருத்துக்களே இன்றியமையாத அளவு விளக்கப்பெறும்.

தோன்றல் என்பது, தாயினின்று குழுவியும் மரத்தினின்று துளிரும் தோன்றுவதுபோன்ற இயற்கைத்தோன்றலும்; வீட்டி

னின்று மாந்தனும் வளையினின்று எலியும் தோன்றுவது போன்ற செயற்கைத்தோன்றலும், ஆக இருவகைப்படும். தோன்றுதல் முன்வருதலாதலின், தோன்றற்கருத்திலேயே தற்கிழமை பிறிதின் கிழமை ஆகிய இருவகை முன்மைக்கருத்தும் அடங்கியுள்ளன. முன்கிளையும் முன்கையும் போன்றவை தற்கிழமை முன்மை; முன்பொறையும் (முன்பாரமும்) முன்தாதனும் போன்றவை பிறிதின் கிழமை முன்மை.

தோன்றியபின், உடனேயோ காலஞ்சென்றோ, ஓர் இடம் நோக்கிச் செலவு அல்லது பலதிசையும் படர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. இயற்கையான செலவெல்லாம் முன்னோக்கியதே யாதலின், தோன்றலும் செலவும், முறையே, முன்வருகையும் முற்செலவுமேயாகும். இவ்விருபொருட்கும் அடிப்படையான முன்மைக்கருத்தை ஊகாரச்சுட்டே உணர்த்துகின்றது: ஊகாரத்தை அல்லது உகரத்தை ஒலிக்கும்போது, இதழ் குவிந்து முன்னிடத்தைச் சுட்டுவதை அல்லது நோக்குவதைக் காண்க. சேம்பரார் ஆங்கிலச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியில் (Chamber's Etymological Dictionary) move என்னும் சொற்கு மொழிப்பொருட்கரணியம் இதழ் முன்னோக்கிக் குவிந்தொலித்தல் என்று குறித்திருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குக.

முற்செல்லச்செல்ல, சேரவேண்டிய இடத்திற்கு நெருக்கம் ஏற்படுகின்றது. சேர்ந்தபின் பொருந்தல் நேர்கின்றது. இடைவழியிற் சுவரும் கல்லும் மலையும்போலத்தடை ஏற்படின், வளைய அல்லது பக்கமாகத் திரும்ப நேர்கின்றது. தடுத்த பொருளையும் இடத்தையும் துளைக்க முடியுமாயின், எலி சுவரையும் மாந்தன் மலையையும் துளைத்தல் நேர்கின்றது. துளைத்து மறுபுறங்காணின் அதுவே துருவல். அதன்பின் தோன்றல் முதலிய பழைய நிலைமைகளே மீண்டும் நிகழும். மண்ணில் வேர் இறங்குதலும், மரத்தில் ஆணி பதிதலும் பொத்தகத்திற் புழுவரித்தலும் போன்ற செயல்களாயின், வளைதலின்றியே துளைத்தலும் துருவலும் நிகழும்.

இருதிணையுயிரிகளின் வாழ்க்கையையும் நோக்கினால், அவற்றின் செயல்களெல்லாம் இவ்வெண்வகைக் கருத்து வட்டத்திற்குள்ளேயே அமைகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்த பண்டைத் தமிழர், தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தினால், இதுபோதுள்ள தமிழ்ச் சொற்றொகுதியுள் ஏறத்தாழ

முத்தாற்பங்கை ஊகாரச் சுட்டடியாகவே தோற்றுவித்திருக்கின்றனர்.

உகரச்சுட்டு

ஊ.உ.

உங்கு,

உதோள், உதோளி

= (பேசுகிறவனுக்கு)
முன்னிடத்தில்

உவ

உவ்விடம் = பேசுகிறவனுக்கு முன்னிடம்

உந்த = ,, முன்னிடத்திலுள்ள

உவன் = ,, முன்றிற்பவன்

உது = ,, முன்றிற்பது

உகரச்சுட்டுச் சொற்களெல்லாம் படர்க்கைபோற் பயன்படுத்தப்பட்டனும், பேசுவானுக்கு முன்னிடத்தையும் அதிலுள்ள பொருள்களையுமே சுட்டும். ஆதலால் உகரச்சுட்டு என்றும் முன்மைச் சுட்டேயன்றி, சேய்மைக்கும் அண்மைக்கும் இடைப்பட்ட இடைமைச்சுட்டன்று. இது நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் வழக்கற்றுப் போயிற்று. ஆயின், யாழ்ப்பாணத்தில் ஓரளவு வழக்கிலுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

உகரச்சுட்டடிச் சொற்கள்

உகரச்சுட்டுவேர் தனித்தும், க, ச, த, ந, ப, ம என்னும் அறுமொழி முதலெழுத்துக்களோடு கூடியும் வரும். ரூவய மெய்கள் உகரத்தோடு கூடி மொழிமுதல் வராமையால், அவை பிறவுயிர்களோடு கூடி மொழிமுதல் வரும் சொற்களிற் பெரும்பாலான, உகரச்சுட்டடிச் சொற்களின் திரிபாகவே யிருக்கும். உயிருகரம் முதலாக வருவது முதலடி; உயிர் மெய்யுகரம் முதலாக வருவது வழியடி. சொல்லாக்கத்தில், பொருள் மயக்கத்தை நீக்குதற்கு, உயிரும் மெய்யும் பல்வேறெழுத்தாய்த் திரிகின்றன: அத் திரிபுகளெல்லாம் சற்றுப் பின்னர்க் கூறப்படும்: இங்கு, உயிர்த்திரியில் உ.-அ, உ.-இ.

உ-ஒ. என்பவற்றையும், மெய்த்திரிபில் ல்-ர், ல்-ள், ள்-ழ், ழ-க என்பவற்றையும், உள்ளத்தில் இருத்துதல் வேண்டும்.

(1) தோன்றுதல் (மூன்வருதல்)

உ-உல்-உர்-உரு

உரு : உருத்தல் = தோன்றுதல், உரு-(அரு)-அரும்பு,

அரும்புதல் = தோன்றுதல். அருப்பம் = தோன்றும் மீசை.

உரு = கரு. உரு = தோற்றம், வடிவம், நிறம். உரு - உருவு-உருவம். உருவு-உருபு = வேற்றுமை வடிவம்.

குரு : குருத்தல் = தோன்றுதல். குரு-குருத்து = தோன்றும் இளவோலை.

குருத்து-குருந்து = வெண்குருத்து, குழந்தை. குருந்து-கருந்து = மரக்கன்று (கோடை.) குரு - குரும்பை = தென்னை பனையின் இளங்காய். குரு-குருகு = குருத்து, குட்டி,

குரு-கரு =, 1. சூல். "கருச்சிதைத்தோர்க்கும்"
(புறம். 34).

2. குழந்தை. "சேரர் தங்கருவை"
(பாரத. நிரை. 116).

3. குட்டி. "காசறைக்கருவும்" (சிலப். 25:52).

4. பிறப்பு. "கருவைத் துடைப்ப"
(பிரபு, கொக்கி. 15).

5. முட்டைக்கரு. "புறவுக்கருவன்ன" (புறம், 34).

6. நிலத்தில் தோன்றும் பொருள். "கருவென் மொழிப" (தொல். 964).

சுரு—

துரு : துரு—துருத்து என்பது இன்று முன்தள்ளுதலைக் குறிக்கும்.

நுரு : நுரு = பிஞ்சு. நுரு-நொரு = இளங்கதிர், பிஞ்சு:

புரு : புரு = குழந்தை. புரு-(பிரு)-பிருகு = முற்றாப் பனங்
கிழங்கு. பிருகு-பிருக்கு.

சிறு பிஞ்சுகளைப் பிஞ்சும் பிருக்கும் என்பது உலக
வழக்கு.

முரு : முரு-முருகு = இளமை, இளமையான முருகன். முருகு-
முருகன். முரு-முருந்து = குருத்து, தளிர்.

முரு-முறி = தளிர். முறிதல் = துளிர் த்தல். “முறிந்த
கோலமுகிழ்” (சீவக, 2358).

முரு-மரு-மருவு. மருவுல் = தோன்றுதல்.

உரு : என்னும் அடிக்கு முந்தியது உல் என்பதாகும். லகரம்
ளகரமாகத் திரிவது போன்றே ளகரம் முகரமாகத்
திரியும்;

உல்-உல்லரி = தளிர். உலவை = தழை. “ஈயுலவையி
னோப்பி” (இரகு, தேனு, 35). இலிர்த்தல் = தளிர் த்தல்.

குல்-குள்-குளகு = தளிர், தழை. குள்-குட்டி. குள்-குழ-
குழை = தளிர். குழ-கொழுந்து. குழ-குழவு-குழகு-
குழகன். குழ-குழந்தை. குழவு-குழவி.

சுல்-சூல் = சுரு, முட்டை. சிலிர்த்தல் = தளிர் த்தல் சுல்-
சில் - சின் - சினை. சினைத்தல் = தோன்றுதல்,
அரும்புதல், கருக்கொள்ளுதல், தழைத்தல்.
சினை = மொட்டு, மரக்கிளை, சூல், முட்டை.

கள்ளுக்காய் = இளங்காய்.

துல் - துள் - துளிர் - தளிர் : துள்-தள்-தழு-தழுக்கு.
தழுக்குதல் = தழைத்தல். தழு-தழை = குழை.

நுல்-(நுள்)-நுழு-நுழுவல் = இளம்பாக்கு. நுழு-நுழாய் =
இளம்பாக்கு, நுல்-(நுள்)-நுனை-நனை = அரும்பு:
நனைதல் = அரும்புதல், தோன்றுதல்.

புல்-(பல்)பல்லவம் = (வ.) = தளிர், புல்-(புள்)-பிள்-
பிள்ளை, பிள் = பிள்ளைமையழகு, பிள்-பீள் = இனங்
கதிர். இளமை, கரு புள்-பூள்-பூட்டை = இளங்கதிர்.
பூட்டை-பீட்டை:

முல்-முள்-முளை: முளைத்தல் = தோன்றுதல்:
முளையன் = சிறுவன்-முள்-முட்டு-மொட்டு. முள்-
மள்-மள்ளன் = இளைஞன். மள் - மழ - மழவு -
மழவன் = இளைஞன். "மழவும்-குழவும் இளமைப்
பொருள்" (தொல். உரி. 14). மழ-மட-மடம் =
இளமை: மழ-மழலை-மதலை = இளமை, பிள்ளை.

ழகரம் சிலவிடத்துக் ககரமாகத் திரியும்.

எ. டு: தொழுதி-தொகுதி, முழை-முறை.

இவ்வகையில் உழு என்னும் அடி உகு என்றாகும்.

உகு-(உகை)-அகை. அகைதல் = தளிர் த்தல். "கொய்
குழை அகைகாஞ்சி" (கலித். 74).

குகு—

ககு—

துகு—

நுகு—நுகும்பு = பனங்குருத்து. நுகு - நங்கு =
பனஞ்சுளை, இளம்பனங்கொட்டை.

புகு—பொகில் = அரும்பு, பொகில்-போகில் = அரும்பு.
போகு-போக்கு = மரக்கன்று, (பிங்):

புகு—போ-போத்து = இளங்கிளை.

போ போந்து (பிங்) = இளம்பனை. போந்து-
போந்தை = (திவா.) இளம்பனை.

புகு—பூ-பூத்தல் = தோன்றுதல்.

முகு—முகிழ் - அரும்பு: முகிழ்தல் = அரும்பு தல்:
முகிழ்த்தல் = தோன்றுதல், அரும்புதல், ஈனுதல்:
முகு-முறை = அரும்பு: முகு-மொக்கு-மொக்குள் =
அரும்பு.

“முவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே”.

முகிழ்-முகிழம் = பேரரும்பு, முகிழ்-முகிழி. முகிழித் தல் = அரும்புபோற் குவிதல்:

முகிழம் என்னும் சொல், அரும்பு எனனும் பொருளில், mukula mukura, makula, makura என்று வடமொழியில் திரியும்.

குமரிக்கண்ட முழுக்கினாலும், முதலிரு கழகவிலக்கிய முழுதும் கடைக்கழக விலக்கியப் பெரும்பகுதியும் அழிந்து போனமையாலும் நீண்டகாலமாகத் தமிழர் தமிழைப் பேணாமையாலும், ஆயிரக்கணக்கான தென்சொற்கள் இறந்துபட்டன. அதனாலேயே, பல முதலடிச்சொற்கட்கும் வழியடிச்சொற்கட்கும் எடுத்துக்காட்ட இயலவில்லையென்றறிக. இறந்துபட்ட சொற்களெல்லாம் பிறைக்கோட்டுள் இடப்பட்டுள்ளன. ஒரு பொறியறிஞன் ஒரு பொறியில் இல்லாத உறுப்பைக் கண்டுகொள்வதுபோன்றே, ஒரு மொழி அறிஞனும் அம்மொழியில் இறந்துபட்ட சொற்களிற் சிலவற்றை அவற்றொடு தொடர்புள்ள பிறசொற்களிள்ள துணைகொண்டு அறியவியலும் என்க:

2. முன்மை

ஊங்கு = முன்பு.

உம்மை = முற்பிறப்பு: “உம்மைவினை..ஒழியாத”
(மணி. 26 : 32);

குனை = கூரிய முன்பக்கம் அல்லது மேற்பக்கம்: நுனி முனை. நுனி-நுதி = முன். “நடந்தாள்நுதி” (சீவக: 1933 உரை): நுதி-துதி = முன், நுனி: துதிக்கை = யானையின் முன்னுள்ள அல்லது கூரிய நுனியுள்ள கை;

முன்-முனி: முன்-முனை = முன்பக்கம்; முகு-முகம் = முன் பக்கம்; முகம்-முகர்-முகரை. முகம்-முகன்-முகனை-மோனை.

முகம் என்னும் சொல் முன்மைக்கருத்தையும் தோன்றற் கருத்தையும் இணைக்காட்டுதல் காண்க. இச்சொல் வடமொழியில் mukha என்று திரியும்.

(முகஞ்செய்தல் 1: முன்னாதல். 'தோற்றினான் முகஞ்செய்கோலம்' (சீவக. 675).

2: தோன்றுதல், 'முகஞ்செய்காரிகை' (பெருங். உஞ்சைக். 35 : 49).

3. முன்செல்லுதல் (செல்லுதல்)

உகைதல் = செல்லுதல், உகைத்தல் = செலுத்துதல்;

உகை - அகை. அகைத்தல் = செலுத்துதல்.
உதைத்தல் = செலுத்துதல்.

“இச்சிலை யுதைத்த கோற்கிலக்கம்”

(கம்பரா, கார்முக. 9)

உந்துதல் = செலுத்துதல்.

உய்தல் = செல்லுதல், தப்பிச் செல்லுதல் உய்த்தல் =
செலுத்துதல்

உய்—ஓய். ஓய்தல் = செலுத்துதல்,

உய்—இய்—இயல்: இயலுதல் = செல்லுதல், நடத்தல்;

இய்—இய: இயத்தல் = செல்லுதல், கடத்தல்.

இய—இயவு = செலவு.

இய—இயங்கு. இயங்குதல் = அசைதல், செல்லுதல்;

இய—ஏ—ஏகு. ஒ. நோ: வியர்—வேர்:

(சுல்)-சல்-செல்:

ச-செ. ஒ. நோ: சத்தான்—செத்தான்.

குமரிக்கண்டத் தமிழில், சல் என்னும் அடியும் செல்லுதல் வினையைக் குறித்திருத்தல் வேண்டும். இன்று அது அப் பொருளில், வடதிரவிட வழிப்பட்ட இந்தியில் வழங்குகின்றது.

துரத்தல் = செலுத்துதல், துரத்துதல் = விரைவாகச் செலுத்துதல்.

முன்மைக்கும் முற்செலவிற்கும் இடைப்பட்ட கருத்து முன் தள்ளுதல்.

முன் தள்ளுதல்

உத்துதல் = முன் தள்ளுதல், கழித்தல்.

உந்துதல் = முன் தள்ளுதல். உந்தல் — உஞ்சல் — ஊஞ்சல் — ஊசல்.

உன்னுதல் = முன் தள்ளுதல்.

(துள்) — தள். ஒ. நோ: துளிர்-தளிர்.

துந்து — துந்தி = முன் தள்ளிய வயிறு. துந்தி — தொந்தி.

துருத்துதல் = தொந்தி வயிறு போல் முன் தள்ளுதல்.

துருத்தி = காற்றை முன் தள்ளும் கொல்லுலைத் தோற் கருவி அல்லது இசைக் கருவி. துருத்தி — துத்தி-தித்தி = இசைக் கருவி.

தூண்டுதல் = விளக்குத் திரியை முன் தள்ளுதல். தூண்டு = திண்டு.

நுந்துதல் = தூண்டுதல். நுந்தா விளக்கு = தூண்டா விளக்கு. நுந்து — நொந்து.

நூக்குதல் = முன் தள்ளுதல், தள்ளுதல்.

உள்ளத்தை முன் தள்ளுதல் (ஊக்குதல்)

உய் — உயல் — உயற்று — உஞற்று.

உஞற்றுதல் = முயற்சிக்குத் தூண்டுதல். வருந்தி

நுழைத்தல்.

உள்ளுதல் = உள்ளத்தை ஊக்குதல். உள்ளம் = ஊக்கம்.

ஊக்குதல் = உள்ளத்தை முற்செலுத்துதல். ஊங்கு — ஊக்கு.

தூண்டுதல் = ஊக்குதல், ஏவுதல்.

நூக்குதல் = தூண்டுதல்.

முயலுதல் = தன் உள்ளத்தை ஊக்குதல்.

Push, shoot, usher, urge, duct, duke, thrust முதலிய ஆங்கிலச்சொற்களின் வேர்ப் பொருளையும் உகர வடிவையும், இவற்றுடன் ஒப்பு நோக்க.

(4) நெருங்குதல், செறிதல், கூடுதல்

பல பொருள் நெருங்குதல் செறிதலாம்.

(உள்) — அள். அள்ளுதல் = நெருங்குதல், செறிதல்.
அள்-அண். அண்ணுதல் = நெருங்குதல்.

(குள்) — (குட்டு) — கிட்டு. கிட்டுதல் = நெருங்குதல்.

(சுள்) (செள்) — செறு. செறுத்தல் = செறிதல்.

செறு — செறி.

துல் — துன். துன்னுதல் = நெருங்குதல். துன் — துன்று.
துன்றுதல் = நெருங்குதல்.

(நுள்) — நள் — நண். நள்ளுதல் = நெருங்குதல். கூடுதல்.
நண்ணுதல் = நெருங்குதல்.

(நுள்) — (நெள்) — நெரு — நெருங்கு.

முல் — முள் — முரு — மரு — மருவு, மருவுதல் = கிட்டுதல்.

முல் — மல் — மலி — மலிதல் = நெருங்குதல்; நிறைதல்.
மிகுதல்;

(முள்) — (மள்) — மண்டு. மண்டுதல் = நெருங்குதல்,
கூடுதல்.

மண்டு — மண்டகம் = மக்கள் கூடும் கல் அல்லது காரைக்
கூடம். மண்டகம் — மண்டபம் — (வ.) மண்டப.

முதற்காலத்தில் கல், பிற்காலத்தில் செங்கல் கூரைக்
கட்டிடம் கூடம்;

ஒ-நோ : வாணிகம் — வாணிபம்.

(5) பொருந்துதல், கூடுதல், ஒத்தல்.

உல் — உ

உத்தல் = பொருந்துதல். உத்தி = விளையாட்டில்
இருவர் சேர்ந்து வரும் சேர்க்கை, அறிவிற்குப் பொருத்தமான
இலக்கண நெறி முறை.

உல் — ஒல். ஒல்லுதல் = பொருந்துதல்; ஒல் — ஒன்;

ஒன்னுதல் = பொருந்துதல்; ஒன் — ஒன்று;

ஒன்றுதல் = பொருந்துதல் ஒல் — (ஒள்) — ஒண்.

ஒண்ணுதல் = பொருந்துதல். ஒள் — ஒட்டு.

ஒல்—ஒ, ஒத்தல் = பொருந்துதல்:

குல்—குலவு, குலவுதல் = கூடுதல்:

குல்—(குள்)—கள் கள்ளுதல் = ஒத்தல், கூடுதல்:

கள்ள = போல, கள்—களம் = கூட்டம் கூடுமிடம்:
ஏர்க்களம், போர்க்களம், அவைக்களம் என்பவற்றை
நோக்குக.

(குள்) - குழு—குழுவு: குழு—குழுமல் = கூட்டம்.

குழு—குழம்பு = திரள், குழு—குழாம் = கும்பல்.

(குள்)—(கூள்)—கூண்டு—கூடு—கூட்டம்.

(கள்)—செள்—செரு—சேரீ:

துல்—துல்லியம் = ஒப்பு: துல்—துலை = ஒப்பு:

துல்—துன். துன்னுதல் = பொருந்துதல்:

துல்—துன்று: துன்றுதல் = பொருந்துதல்:

துள்—தொள்—தொழு—தொழுதி. தொகு—தொகுதி—
தொகுதி, தொகை, தொகுப்பு—தோய்வு:

தொழு—தொறு:

தொழு—தொடு—தோடு—தோட்டம்.

தொழு—தொழம்—தொழன்.

(நுள்) - நள்—நண்—நண்பு: நள்—நட்பு:

புல்லுதல் = பொருந்துதல், ஒத்தல், தழுவுதல், கூடுதல்:

புல்—பொல்—பொரு—பொருந்து—பொத்து—
பொட்டு:

பொல்—போல்: போலுதல் = ஒத்தல்.

பொரு—பொருவு = ஒப்பு.

புல்—புள்—(புண்)—புணர். (புண்)—பூண்—பூட்டு:

புல்—(புர்)—புரை. புரைதல் = ஒத்தல்.

முல்—முள்—முள்கு. முள்குதல் = தழுவுதல்:

முள்—முழு—முழுவு. முழுவுதல் = முத்துதல், தழுவுதல்:

முல்—மல்—மன். மன்னுதல் = பொருந்துதல்.

மன் — மன்று — மன்றம். மன் மனை. மன்று — மந்து —
மந்தை

(6) வளைதல்

உல் — உலா — உலவு — உலாவு. உலவுதல் = சுற்றிவருதல்.

குல் — குலா — குலவு. குலவுதல் = வளைதல் குலவு —
குலாவு.

குல் — குள் — கொள் — கோள் — கோண் — கோடு —
கோட்டம்.

சுல் — சுலா — சுலவு. சுலவுதல் = வளைதல். சுலவு —
சுலாவு.

தில் — (தில்) — திர் — திரும்பு. திருமுதல் = வளைதல், சாய்தல் —
மீளுதல்.

திரும்பு — திரும்பு.

(நுள்) — நெள் — நெளி — நெறி.

நெளிதல் = உடல் வளைதல். நெறிதல் = மயிர் சுருள்தல்.

புல் — புரு — புரி. புரு — புருவம் = கண்மேல் மயிர் வளைவு

புரிதல் = வளைதல். வலம்புரி இடம்புரி என்னும்
சங்குகளை நோக்குக.

(முல்) — முரு — முருகு = வளைந்த காதணி. முரு — முறு — முற்று:

முற்றுதல் = வளைதல், சூழ்தல், முற்றுக்கையிடுதல்.

முரு — முரி. முரிதல் = வளைதல்.

உல் — (உர்) — உருள், to roll. உருள் என்னும் அடியினின்று
குருள் (to curl), சுருள் (to coil) முதலிய சொற்கள்
பிறந்திருத்தலையும், அவ்வடியை whirl, swirl, twirl, என்ற
ஆங்கிலச் சொற்கள் ஒருவாறொத்திருத்தலையும் நோக்குக.
புருள் என்பதினின்று புருடை (பிருடை, Turning Key of a
lute string) என்னும் சொல்லும், முருள் என்பதினின்று முருடு
(Knot in wood) என்னும் சொல்லும், திரிந்துள்ளன. உழல்
(to revolve) என்னும் அடியினின்று சூழல் (to curl), சுழல்
(to rotate) என்னும் சொற்கள் தோன்றியிருத்தலும் நோக்கத்
தக்கதாகும்.

(7) துளைத்தல்

உள்-உளு = துளைக்கும் புழு: உளுத்தல் = புழு மரத்தைத் துளைத்தல்.

உளு-உழு. உழுதல் = நிலத்தைக் கீறுதல்:

குள்-குழி-குழை-குடை. குடைதல் = துளைத்தல்.

குழி-கொழு-கொழுது-கோது. கோதுதல் = குடைதல்.

கொழு = நிலத்தைத் துளைக்கும் ஏருசி:

கொழு-கோழி = கிளைக்கும் பறவை.

குள்-குளி. குளித்தல் = உட்புகுதல், முழுகுதல், நீராடல்.

சுள்-சுர-சுரை = உட்டுளை. சுர-சுரங்கம்.

சுரைக்காய் = காய்ந்தபின் உட்டுளையமையுங் காய்.

துல்-துன் = எலிவளை. துன்னல் = உழுதல்.

துல்-துள்-துளை. துள்-தொள்-தொள்ளை-தொளை.

தொள்-தோள்-தோண்டு. தொள்-தொடு.

தொடுதல் = தோண்டுதல்.

நுள்-நொள்-நொள்ளை = குழிவு, கட்டுழிவு.

நொள்-நொள்ளல்-நொள்ளல் = பள்ளம்.

நுள்-நுழை-நாழை = துளை, வாயில்.

புல் = உட்டுளை, உட்டுளையுள்ள பயிர்வகை அல்லது மூங்கில். புல்லாங்குழல் = மூங்கிற்குழல்.

“புறக்கா முனவே புல்லென மொழிப” (தொல். 1585).

புல்-புள்-புழு = துளைக்கும் சிறுயிர். புழுத்தல் = புழுத்துளைத்தல்.

புள்-பொள்-பொளி-பொறி.

பொள்ளல் = துளை, துளைத்தல். பொளித்தல் = துளைத்தல், வெட்டுதல், கிழித்தல்.

பொறித்தல் = குழித்தெழுதுதல்.

முள்-(முழு) = முழுகு-முழ்கு. முழுகுதல் = உட்புகுதல், நீரிற்குளித்தல்.

(முழு)-முழை = குகை: முழைத்தல் = துளைத்தல்.

முழை-முழை = அகப்பை.

முழுகு-முழுங்கு-முங்கு: முழுங்கு-விழுங்கு.

விழுங்குதல் = வாய்க்குள் முழுங்குதல்:

முள்-மொள்-மொண்டை-மொந்தை.

மொண்டை - மண்டை. மொள்ளுதல் = நீர்ப்
பொருளுக்குள் முழுக்கியெடுத்தல்.

(8) துருவுதல்

உள்-உரு-உருவு. உருவுதல் = கைக்குள் ஒன்று துருவுமாறு
இழுத்தல்.

குள்-(குரு)-கோர்-கோ. கோர்வை-கோவை.

கோர்த்தல் = நூல் ஊசிக் கா திலும் பாசித் துளையிலும்
துருவச் செய்தல்.

செரு—செருகு சுள்-சுரு சுருங்கை = நிலத்தின்கீழ்த்
துருவிச் செல்லும் வழி.

சுரு-சுருவு-சுருவம் = உணவுக் கலத்துள் துருவும்
அகப்பை.

துள்-துரு-துருவு, துரு-தூர்-தூர்தல் = ஊடு செல்லுதல்,
வாசலுட் புகுதல் வீட்டிற்குள் புகுதலைத் தூர்தல் என்பது
வடார்க்காட்டு வழக்கு.

தூர்-தூரி = நீர் துருவிச் செல்லும் மீன்பொறி.

தூர்-தோர்-தோரணம் = தெருவூடு கட்டும் அழகுத்
தொங்கல்.

தோர்-தோரணை = கோர்வை.

புள்-புழு-புகு - புகுது - புகுரு - பூர். பூர்தல் = உட்
புகுதல். பூர் - பூரான் = மண்ணிற்குள் புகும்
நச்சுப்பூச்சி. பூர் - பூறு. பூறுதல் = உருவத்
துளைத்தல். மூக்குப்பூறி-மூக்குப்பீறி. பூறு-பீறு.

மூல்-மூலம் = வாயில் (means).

3. தமிழ் வளர்ச்சி

i உரைநடை

கிளவியாக்கம்

க: சொற்றிரிவு முறைகள்

கிளவியின் இயல்விளக்கம்: மூவகைக்கிளவி—ஓரெழுத்து, ஈரெழுத்து, பலவெழுத்து.

கிளவி என்பது நால்வகை இலக்கணவியற் சொல்லிற்கும் பொதுவான சொல். கிளத்தல் சொல்லுதல். கிளப்பது கிளவி.

மாந்தன் நாகரிகம் வளர வளரக் கருத்துக்கள் பல்பு கின்றன. அடிப்படைக் கருத்துக்களினின்று வேறுபட்ட கருத்துக்கள் கிளைக்கும்போது, முன்னவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் பல்வேறு வகையில் திரிபடைகின்றன. அல்லாக்கால் பலபொருளொரு சொல்லும் (Polysemy) பலசொல்லொரு வடிவும் (Homonymy) மிக் குப் பொருள் மயக்கு ஏற்படும். அதைத் தடுக்கச் சொல்வடிவை மாற்ற வேண்டியுள்ளது. சுள் என்னும் அடி பொருந்தற் பொருளிற் செள் என்று திரியாவிடின் சுடுதலையும் உறைத்தலையும் குறிக்குஞ் சொல்லொடு அதை மயக்க நேரும். செள் என்னும் வடிவினின்றே செண்டு, செண்டை, செடி, செண்ணு, செரு, செறு, செறி, செற்றை, செழி, சேர் முதலிய சொற்கள் பிறந்துள்ளன. நுள் என்பது நெருங்கற்பொருளில் நள் என்று திரியாவிடின், கிள்ளுதலைக் குறிக்கும் சொல்லொடு அதை மயக்க நேரும். மேலும், ஆயிரக்கணக்கான கருத்துக்கட்கு வெவ்வேறு சொல்லும் சொல்வடிவும் வேண்டியிருப்பதால், வேர்ச்சொல்லும் அடிச்சொல்லும் பல்வேறு திரிபுகொண்டா லொழிய மொழிவளர்ச்சிக்கிடமில்லை.

(க) அறுவகைத்திரிபு

எ-டு : வலித்தல் : ஊங்கு-ஊக்கு, குண்டு-குண்டம் குட்டம் : நந்து-நத்தை, குறிஞ்சி-குறிச்சி.

மெலித்தல் : ஒப்பு-ஒம்பு, குத்து-குந்து. போக்கு-
போங்கு :

நீட்டல் : உண்-உண்ண, குட-குடா, நகரகம்-
நாகரிகம் :

குறுக்கல் : ஆங்கு-அங்கு, தேவு-தெய்வம்,
வணங்கு-வாங்கு - வங்கு - வங்கி =
வளைந்த கத்தி, நெளிவளையல் :

தொகுத்தல் : துருத்தி-துத்தி, பெட்டை-
பெடை, வெய்ம்மை-வெம்மை, வேய்ந்
தோன்-வேந்தன் :

விரித்தல் : பரவர்-பரதவர், மாடம்-மாடகம் :

(உ) முக்குறை

முதற்குறை : சிப்பி-இப்பி, நீரம்-ஈரம் உகை-கை
கைத்தல் = செலுத்துதல்.

இடைக்குறை : கூண்டு-கூடு, முழுங்கு-முங்கு :

கடைக்குறை : சாய்-சா, நல்-நட :

(ஊ) மும்மிகை

முதன்மிகை : ஏண்-சேண், இளை-சிலை :

இடைமிகை : இலகு-இலங்கு, பிறகு-பிறக்கு, மூசு-
மூஞ்சு, மெது-மெத்து :

கடைமிகை : திரும்-திரும்பு, கடை-கடைசி :

தொகுத்தலும் விரித்தலும் பகுதிளவிக்கும், இடைக்
குறையும் இடைமிகையும் பகாக்கிளவிக்கும், உரியவென
வேறுபாடறிக : ஆயினும் இவ்வேறுபாடு முதற்காலச்
சொன்னிலைக்கு ஏற்காது.

(சு) பல்வேறு உயிர்த்திரிபு

அ

அ-ஆ : நடத்து-நடாத்து, பண்-பாண், வரு-வாரி,
மறு-மாறு.

அ-இ : வளார்-விளார், வளாவு-விளாவு, பட்டனம்-
பட்டினம்,

அ-எ : பரு-பெரு, கட்டி-கெட்டி :

அ-ஐ : பசு-பை, இளமை-இளைமை, அம்ம-
அம்மை :

ஆ

ஆ-அ : சாவு-(சாவம்)-சவம் :

ஆ-ஐ : துலா-துலை, நறா-நறை,

ஆ-ஓ : ஆம்-ஓம், முன்னார்-முன்னோர்.

இ

இ-ஈ : கில்-கீள்.

இ-அ : விளிம்பு-வடிம்பு.

இ-உ : பிறகு-புறகு.

இ-எ : பிணை-பெண். இருமை-எருமை.

ஈ

ஈ-இ : அறிதி-அறிதி.

ஈ-ஊ : பீட்டை-பூட்டை :

ஈ-எ : நீள்-நெடு.

ஈ-ஏ : செய்யாதி-செய்யாதே, மீ-மே.

ஈ.ஆ : சாப்பீடு-சாப்பாடு, கூப்பீடு-கூப்பாடு.

உ

உ-ஊ : புழை-பூழை, குனி-கூன், சுள்ளை-சூளை :

உ-அ : முடங்கு-மடங்கு, குட்டை-கட்டை.

உ-இ : புரள்-பிறழ் : பஞ்சு-பஞ்சி, கடு-கடி, உவர்-
இவர்.

உ-எ : குழு-கெழு

உ-ஓ : துளை-தொளை, உடன்-ஓடு.

ஊ

ஊ-உ : கூ(வு)-குயில் :

ஊ-ஈ : தூண்டு-தீண்டு, நூறு-நீறு :

ஊ-ஓ : சும்பல்-சோம்பல் :

ஊ-ஏ : ஊர்-ஏர் (எழு, உயர்) :

எ

- எ-ஏ : பெடை-பேடை, எல்லா-ஏலா.
 எ-அ : வெறுமை-வறுமை, நெடு-நட. எட்டி-
 செட்டி.
 எ-இ : செந்தூரம்-சிந்தூரம், செத்து - சித்து,
 அறிவு (கருத்து).
 எ-ஓ : செப்பட-சொப்பட;

ஏ

- ஏ-எ : தேவு-தெய்வம்.
 ஏ-இ : கேடகம்-கிடுகு.
 ஏ-ஈ : தேம்-தீம்.
 ஏ-ஐ : செய்யாதே-செய்யாதை.
 ஏ-யா : ஏன்-யான், ஏது-யாது, ஏனை-யானை.

ஐ

- ஐ-ஏ : செய்யாமை-செய்யாமே.
 ஐ-ஆய் : குழை-குழாய், கழை-கழாய், உரை-உராய்.

ஔ

- ஔ-ஔ : கொடு-கோடு, பொள்-போழ்.
 ஔ-அ : கொம்பு-கம்பு, ஒட்டு-அட்டு, மொண்டை-
 மண்டை.
 ஔ-எ : சொருகு-செருகு.

ஓ

- ஓ-ஓ : கோவை-கொவ்வை.
 ஓ-ஆ : ஓட்டம்-ஆட்டம், (உவமையுருபு), நோடு-
 நாடு, கோல்-கால்.
 ஓ-ஏ : கோடகம்-கேடகம், நோம்பு-நேம்பு;

மோனைத்திரிபு

- பசி-பச்சை, பாசி, பைது.
 கிள்-கிண்டு, கீள், கெண்டு, கேணி,
 உடு-உடன், ஓடு, ஓடு.

உயிர் த்திரிபுகளெல்லாவற்றுள்ளும், உ-ஓ, உ-அ, உ-இ
 என்னும் மூன்றும் பலதென்சொற்களின் மூலங்காணவும், தென்
 சொல்லா வடசொல்லா என்னும் ஐயத்திற்கிடமான சில
 சொற்களைத் தென்சொல்லென்று துணியவும், பெருந்

துணையாயிருத்தலால், மிக முதன்மை வாய்ந்தனவாகும். இவற்றை முறையே, முன்னைத்திரிபு, அள்ளைத்திரிபு, பின்னைத்திரிபு என அழைக்கலாம். முன்னைத்திரிபும் மோனைத்திரிபும் ஒன்றே.

(ஔ) பல்வேறு மெய்த்திரிபு

க

- க-ச : குடிகை-குடிசை, பொலிகை-பொலிசை, முழுகு-முழுகு, கேடகம்-சேடகம்;
 க-ஞ : கடிகை-கடிஞை.
 க-த : கொப்பூழ்-தொப்புள்;
 க-ப : இறக்க-இறப்ப
 க-வ : குழை-குகை-குவை.

ச

- ச-க : செய்-(கெய்)-கை, செம்பு-கெம்பு;
 ச-ய : குசவன்-குயவன்.
 ச-ன : பிசை-பினை, பூசை-பூனை.

ட

- ட-ண : படம்-பணம்;
 ட-ச : ஓடி-ஓசி, புடி-பிடி-பிசி, குடவன்-குசவன்;
 ட-ர : படவர்-பரவர், விடிச்சி-விரிச்சி, (oracle) குடம்பை-குரம்பை;
 ட-த : படாகை-பதாகை;
 ட-ள : வெடிச்சி-வெளிச்சி (காது நோய்வகை). குடாமணி-குளாமணி

ண

- ண-ட : கோணு-கோடு, சேண்-சேடு, ஆண்-ஆடு உ-ஆடவன்.
 ண-ன : நாத்தூணார்-நாத்தனார்.

த

- த-ச : ஓதை-ஓசை, அத்தன்-அச்சன், மதி-மசி.
 த-ட : மதம்-மடம், மத்து-மட்டு, துவர்த்து-துவட்டு.

த-ர : விதை-விரை, முதி-முரி;
த-ற : குத்து-குற்று, ஒத்து-ஒற்று;

ந

ந-ஞ : நாண்-ஞாண், நாயிறு-ஞாயிறு;
ந-ன : வெரிந்-வென்;

ப

ப-வ : பகு-வகு, பண்டி-வண்டி;

ம

ம-க : தமப்பன்-தகப்பன்.
ம-ப : அண்மு-அன்பு;
ம-வ : மிஞ்சு-விஞ்சு, முழுங்கு-விழுங்கு, செம்மை-
செவ்வை.
ம-ர : முகம்-முகர்;
ம-ன : கடம்-கடன், அம்மை-அன்னை;
ம-ல : பக்கம்-பக்கல்;

ய

ய-ச : ஈயல்-சசல், நெயவு-நெசவு;
ய-ஞ : வலையன்-வலைஞன், உயற்று - உஞற்று,
அயர்-அஞர்;
ய-ந : யான்-நான்;
ய-வ : நீயிர்-நீவிர்.

ர

ர-த : பரண் - பதணம், குரல்வளை - குதவளை
(கொச்சை).
ர-ற : முரி-முறி, ஒளிர்-ஒளிறு;
ர-ல : நீர்-நீல்-நீலம், வார்-வால்-வாலம்,
துருக்கன்-துலுக்கன்.

ல

ல-த : சலங்கை-சதங்கை, மெல்-மெது.
ல-ச : அலை-அசை.
ல-ர : குதில்-குதிர், கூதல்-கூதர், அலத்தம்-
அரத்தம்.
ல-ழ : மால்-மழை, வியவ்-வியலன்-வியாழன்;

- ல ள : செதில்-செதிள்.
 ல-ற : மல்-மறு. (மாகு)
 ல-ன : மேல-மேன, வெல்-வென், புலம்-புனம்.
 ல-ஃ : அல்கு-அஃகு

வ

- வ-க : ஆவா!-ஆகா!, சிவப்பு-சிகப்பு, துவர்-துகிர்.
 வ-ச : பரவு-பரசு, விரவு-விரசு.
 வ-ப : அளவு-அளபு, செய்வ-செய்ப.

ழ

- ழ-க : தொழுதி-தொகுதி, நிழல்-நிகர் (ஒளி).
 ழ-ச : இழு-இசு, இசி-இசிவு.
 ழ-ட : குழல்-குடல், புழல்-புடல்-புடலை;
 ழ-ண : தழல்-தணல், நிழல்-நிணல்.
 ழ-த : மழலை-மதலை.
 ழ-ய : பழம்-பயம்-பயன், காழ்-காய்,
 ழ-ர : பழுவம்-பருவம்.
 ழ-ள : கொப்பூழ்-கொப்புள்.
 ழ-ற : தொழு-தொறு.
 ழ-ன : புழுகு-புணுகு.

ள

- ள-ச : உளி-உசி-உஸி; உளு-உசு, வளை-வசை,
 வாளி-வாசி, கோளம்-கோசம்.
 ள-ட : களவன்-கடப்பான், மகள்-மகடுஉ, வெள்-
 வெளி-வெடி-விடி.
 ள-ண : வளரி-வணரி, களவாளி-களவாணி, பெள்-
 பெண்;
 ள-ய : கொள்-கோள்-கோய், வெள்-வெய்-
 வெய்ம்மை-வெம்மை (விருப்பம்), மாள்-
 மாய்.
 ள-ர : வள்-வார், நீள்-நீர்;
 ள-ழ : உளி-உழி, காள்-காழ், துளசி-துழாய்;
 ள-ற : வெள்-வெறு, வெள்ளிலை-வெற்றிலை;
 ள-ஃ : எள்கு-எஃகு, வெள்கு-வெஃகு.

ள-ல ; கொள்-கொல்
 ள-ன : முளை-முனை, வளை-வனை.

ற

ற-ச : முற்றில்-முச்சில், குற்றில்-குச்சில்,
 பொற்றை-பொச்சை.
 ற-ட : முசிறு-முசிறு.
 ற-த : அங்குற்றை-அங்குத்தை, குறுவாய்-
 கதுவாய்.

ன

ன-ஞ : அன்னை-அஞ்சை, முன்னை-முஞ்சை.
 ன-ந : பொருகின்றார்-(பொருன்னார்)-பொருநர்;
 ன-ல : செய்வென்-செய்வன்-செய்வல்;
 ன-ற : மன்-மறு-மற்று, தென்னு-தெற்று.
 ன-ண : பட்டனம்-பட்டணம்.

சில இணை மெய்களும் வேறிணையாகத் திரியும் :

எ-டு : ங்க-ஞ்ச : பொங்கு-பொஞ்சு;
 ண்ட-ந்த : மொண்டை-மொந்தை.
 ந்த-ஞ்ச : நீந்து-நீஞ்சு.
 ன்ற-ந்த : மன்று-மந்து, பின்று-பிந்து.

(சு) பல்வகை ஈறுகள்

பொருள் மாறும்போது சொல்லும் மாறவேண்டுமென்பது, சால்லாக்க அடிப்படை நெறிமுறை, அல்லாக்கால், பொருள் அதுவோ இதுவோ என மயங்கநேரும். மண் என்னுஞ் சொல் மணலைக் குறித்தற்கு அல்லீறு பெற்று மணல் என்றானமையும், கம்பு என்னுஞ் சொல், மரக்கோலைக் குறியாது கனிய (உலோக)க்கோலைக்குறித்தற்கு இகர வீறு பெற்றுக் கம்பியென் றானமையும்; காண்க. பக்கத்தையும் இடுப்பையும் குறிக்கும் மருங்கு என்னும் சொல், மருங்குல் என உல்லீறு பெற்றே தனிப்பட இடுப்பைக் குறித்தது.

முதன் முதலாகத் தோன்றிய ஈறுகள், சுட்டுக்களும் சுட்டடிச் சொற்களுமாகவேயிருந்திருக்கின்றன. சுட்டெழுத்துக்கள், முதற்காலத்தில் பெயரெச்சமாக மட்டுமன்றிப் பெயராகவும் இருந்திருக்கின்றன.

எ-டு : ஆ = அது (பெ.), அந்த (பெ.எ.). இக்காலத்தும் அது போது என்று, சுட்டுப்பெயர் பெயரெச்சமாய் வழங்குதல் காண்க.

உயிரொலிகளைத் தனித் தொலிக்கும் போது, குறிலினும் நெடிலே இளஞ்சிறார்க்கும் முந்தியல் மாந்தர்க்கும் எளிதாம். குறிலை விட்டொலிக்கும்போது மூச்சுப்பை முயற்சி மிக்கு வேண்டியிருத்தலின், கீழ்வகுப்பு மாணவர் குறில் நெடில் வேறுபாடின்றியே உயிரெழுத்துக்களை ஒலித்துப் போதல் காண்க. இதனால் உயிரெழுத்துக்கள் முதலில் நெடிலாகவே தோன்றியிருத்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரப்படும்.

“அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.” (31):

என்று கூறிய தொல்காப்பியனார், சற்றுப் பின்பு,

“நெட்டெழுத் தேமே ஒரேழுத் தொருமொழி.” (43)

“குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே” (44)

என்று அதை ஒருமருங்கு மறுத்திருப்பதும், வினாவெழுத்துக்களைக் குறிக்குமிடத்து.

“ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினாஅ”. (32)

என எகரத்தை விட்டிருப்பதும், தொல்காப்பியம் நெடுகலும் “ஆயிடை என்னும் தொடரே பயின்று வருவதும், ஆண்டு ஈண்டு என்னும் சொற்கட்குக் குறுகிய வடிவின்மையும், ஏகார ஓகாரங்கட்கு இனக்குறில் பிந்தித் தோன்றியுள்ளமையும், இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

சுட்டிறுகள்

ஆ—உணா, நிலா, இரா, விளா, களா, நுணா, கடா, மிழா.

ஈ—சூரீ (சூரீஇ = குருவி).

ஊ—கொள்—கொளும்—கொளுமூ—கொண்மூ (முகில்):

சிறு பறவை (குருவி) என்று பொருள்படும் சூரீ என்னும் சொல்லைப் பிற்காலத்தார் சூரீஇ என அளபெடையாக்கி விட்டனர்:

கொண்மூ = கடல்நீரைக் கொள்ளும் முகில். கொள்ளுதல் = முகத்தல். கொளுமுதல் = முகத்தல். இதன் விளக்

கத்தைச் சொற்படை வளர்ச்சி' என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காண்க.

ஆவீறு முறையே அ, அவு எனத் திரியும்.

எ - று : நிலா-நிலவு. இரா-இர-இரவு, களா-கள-களவு.
'அவு ஈறு 'அவம்' என்றும் திரியும்.

எ - று : அரா-அர-அரவு-அரவம், களா-கள-களவு-களவம்.

முதற்காலத்தில் நெடிலாகவேயிருந்த முச்சட்டுக்களும் பிற்காலத்தில் குறிலாகவும் மாறின.

எ - று : ஆ-அ, ஆது-அது, ஆங்கு-அங்கு.
ஈ-இ, ஈது-இது, ஈங்கு-இங்கு
ஊ-உ, (ஊது) - உது, ஊ-உங்கு:

எழுத்துக்கள் தனிநிலையின்றிப் புணர்நிலைப்பட்டுச் சொற்களாகும்போது, நெடில் வடிவினுங் குறில்வடிவே பளுக்க (உச்சரிக்க) எளிதாம்.

ஈகார ஊகாரச் சட்டிறுகள் இக்காலத்து இறந்துபட்டன. அவற்றின் குறில் வடிவுகளே இன்று வழங்குவன.

எ - று : அ-உண, நில, விள, இர, (செ. வ.)
இ-கண்ணி, கிளி, நரி, புலி, உறுமி, கொடி, வெள்ளி,
உ-கொழு (கலப்பைக் காறு), கரு (கூல்), உருமு, வரகு.

சில அகரவீறு அவு என்று திரியும்.

எ - று குழி-குழவு, மழி-மழவு.

சுட்டடியீறுகள்

எல்லா மெய்களுள்ளும் இயல்பானதும் எளிதானதும் மகரமாதலின், முதலாவது தோன்றிய சுட்டடியீறு மகரமெய் யீற்றதே. அது பின்னர்ப் பிற மெய்யீற்றதாகத் திரிந்தும், இறுதியிலும் இடையிலும் வேறெழுத்துப் பெற்று விரிந்தும், ஏனையீறுகளோடு கூடியும், பல்வேறு தனியீறுகளையும் சுட்டிறுகளையும் பிறப்பித்துள்ளது.

'அம்' இக்காலத்தில் தனியீறு; முதற்காலத்தில் சுட்டிறு (அ + ம்)

அம்-அன்-அல். எ - ஓ: திறம்-திறன்-திறல்.

உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய ஈறுகளெல்லாம் சொற்களும் சொற் சிதைவுகளுமே யாதலின், அத்தகை ஈறு பெற்ற சொல்லெல்லாம் முதற்காலத்தில் இரு சொல்லாகவே கொள்ளப்பட்டன:

எ - ஓ: உணா (உண் + ஆ) = உண்ணும் அது, உண்ணும் பொருள்.

மெய்யீற்று முச்சுட்டடி யீறுகள்

எ - ஓ :

ஆம்-குழாம்	ஆன்-வயான்	ஆல்-வரால்
ஈம்- _____	ஈன்- _____	ஈல்- _____
ஊம்- _____	ஊன்- _____	ஊல்- _____
அம் - மரம்	அன் - அழன்	அல் - குழல்
இம் - _____	இன் - வெரிந்	இல் - அணில்
உம் - உரும்	உன் - பொருந்	உல் - _____

எடுத்துக் காட்டில்லன இறந்துபட்டன:

முதற்காலத்தில், தமிழில் றன்னகரம் தோன்றவில்லை; தந்நகரமேயிருந்தது. அக்காலத்துச் சொற்களே வெரிந், பொருந் என்பவை. இது பின்னர் நெடுங்கணக்கில் விளக்கப் பெறும்:

வளமு மூன்றும் ஒரே காலத்துத் தோன்றவில்லை: ல முன்னும் ள இடையும், ழ பின்னும் தோன்றின. ஆதலால், அல்லீறு பின்னர் முறையே அள், அழ் எனத்திரிந்தது.

லகர மெய்யீற்று ரகர மெய்யீறாகத் திரியும்.

எ: ஓ: குடல்-குடர்.

லகரம் தகரமாகவும் திரியும். ஆயின், வல்லின மெய் தமிழில் ஈறாகாமையால் உகரம் ஏறப் பெறும்.

எ: ஓ: மெல்-மெது, அல்-அது.

அள்-குறள்	அழ்-புகழ்	அர்-வளர்	அது-(வலது)
இள்-செதிள்	இழ்-குமிழ்	இர்-குளிர்	இது-(சிறிது)
உள்-உருள்	உழ்-கலுழ்	உர்- _____	உது-மருது

துளிரைத் துளர் என்பது கல்லா மக்கள் உலக வழக்கு.

ரறவும் தமிழில் ஒரே காலத்துத் தோன்றவில்லை. ர முன்னும் ற பின்னும் தோன்றின. ரகர மெய்யீறு சிலவிடத்து றகரமாகத் திரியும். றகரம் வல்லின மெய்யாதவின், உகரம் ஏறப்பெறும்.

எ-டு: ஒளிர்-ஒளிறு

அர்-அறு: எ-டு: சிதறு

இர்-இறு: ,, குளிறு, வெளிறு

உர்-உறு: ,, குமுறு

நால்வகையீறுகள்

தனியீறு, கூட்டீறு, திரியீறு, விரியீறு என ஈறுகள் நால்வகைப்படும். 'அம்' போன்றது தனியீறு; 'அம்பு' (அம்+பு), 'அம்பம்' (அம்+பு+அம்) போன்றவை கூட்டீறு. அன், அல், அள், அழ், அர், அது, அறு என்பனவும் இவற்றிற்கு கொத்த இகர வகர முதலீறுகளும் திரியீறு; 'அக்கு' (அகு-அக்கு), அத்து (அது-அத்து) போன்றன விரியீறு.

இவற்றிற்கெடுத்துக் காட்டு வருமாறு:—

ஈறு	எடுத்துக்காட்டு
அம்-அம்பு	புறம்-புறம்பு
அம்-அம்பு-அம்பம்	அரம்-அரம்பு-அரம்பம்
அம்பு	விள்-விளம்பு
அம்பு-அம்பம்	சிலம்பு-சிலம்பம்
அம்பு-அம்பி	
அம்பி	சிலம்பி
அம்பு-அம்பை	கரம்பு-கரம்பை, குடம்பு-குடம்பை
அம்பு-அப்பு	வரம்பு-வரப்பு
அப்பு	கல் (கல)-கலப்பு
அப்பு-அப்பம்	வளப்பு-வளப்பம்
அப்பு-அப்பை	படப்பு-படப்பை, சணப்பு- சணப்பை
அம்-அவ்-அவ-அவை	(குறவ)-குறவை

ஈறு

எடுத்துக்காட்டு

(அவை)-வை
 (அவ்)-அவு
 (அவு)-வு
 வு+அம்
 அவு-அவி
 அவி-வி
 அவு-அவம்
 அவம்-வம்
 அவு-அவல்
 அவம்-அபம்
 அவு-அகு
 அகு-கு
 அகு-அகம்
 அகம்-அகை
 அகம்-அபம்
 அகு-அகி
 அகு-அகை
 அகை-கை
 அகு-அக்கு
 அக்கு
 அக்கு-அக்கம்
 அக்கு-அக்கல்
 கல்
 அக்கு-அக்கர்
 அக்கர்
 அக்கு-அக்கை
 அகு-அங்கு
 அங்கு
 அங்கு-அங்கம்

கலவை, பார்வை
 உறு - உறவு, செல் - செலவு,
 வள்-வளவு:
 செல்-செல்வு, வாழ்-வாழ்வு.
 செல்வு-செல்வம்
 குளவி, வளவி.
 கல்வி, கேள்வி:
 சொலவு-சொலவம்,
 கதவு-கதவம்.
 வில்வம்
 கதவு-கதவல்
 களவம்-களபம்
 குழவு-குழகு, படவு-படகு, பழகு
 வெள்-வெள்கு, பல்-பல்கு
 உலகு-உலகம், குடகு-குடகம்.
 கோளகம்-கோளகை:
 மிளகு-மிளகி
 பலகை, கொட்டகை, வட்டகை
 பிறகு-பிறக்கு, இலகு-இலக்கு.
 பழகு-பழக்கு
 அரக்கு, இலக்கு(குறி), கணக்கு
 இலக்கு-இலக்கம் (குறி)
 அடக்கல்
 இடக்கு-இடக்கர்
 அளக்கர்
 பரக்கை, மசக்கை
 இலகு-இலங்கு, பழகு-பழங்கு
 குரங்கு, விளங்கு, முழங்கு,
 கறங்கு
 அரங்கு-அரங்கம்

ஈறு

அங்கு-அங்கை
 அங்கு-அக்கு-அக்கம்
 அவு-அபு
 அபு-அ
 அவு-அப்பு
 அல்-அது
 அது-து
 அது-அதம்
 அது-அதி
 (அதி)-தி
 அது-அதை
 அதை-தை
 அது-அத்து
 அத்து-அத்தம்
 அத்தம்
 அத்து-அத்தி
 அத்து-அத்தை
 (அதம்)-அரம்
 (அரம்)-அரவு
 அது-அந்து
 அந்து
 அந்து-அந்தம்
 அந்தம்
 அந்து-அந்தி
 அந்தி
 அந்து-அந்தை
 அந்தை
 அது-அசு
 அசு-சு
 த. வ. - 7

எடுத்துக்காட்டு

இலங்கை
 விளங்கு-விளக்கு-விளக்கம்
 அளவு-அளபு
 போர்பு, சண்பு, வள்பு, வெற்பு,
 கற்பு
 உழவு-உழப்பு
 கட்டு (கள் + து), வட்டு
 (வள் + து);
 மறதி
 ஊர்தி, வட்டி (வள் + தி)
 சிவதை
 பெட்டை (பெள் + தை),
 வட்டை (வள் + தை).
 வரத்து, கிளத்து
 விளத்து-விளத்தம்
 அரத்தம்
 குடத்தி. இரத்தி, வளர்த்தி
 அரத்தை, குறத்தை
 விளம்பரம், சப்பரம்
 தேற்றரவு
 (ஐது)-ஐந்து
 வளந்து
 குடந்தம், வலந்தம்
 சிலந்தி
 இலந்தை, குழந்தை, கரந்தை,
 கடந்தை;
 இளது-இளசு
 கஃசு

ஈறு	எடுத்துக்காட்டு
அக-அசி	(துளவு-துளசு)-துளசி
அசி-சி	அரிசி, வல்சி, வெட்சி, கட்சி
(அக)-அசம்	உப்பசம்
அந்து-அஞ்சு	கழஞ்சு
அஞ்சு	
அஞ்சு-அஞ்சி	
அத்து-அச்சு	
அச்சு-அச்சம்	
அச்சு-அச்சல்	
அச்சு-அச்சி	
அச்சு-அச்சை	
(அத்து)-அற்று	அரற்று
(அல்)-அலம்	பொட்டலம், உடல்-உடலம், படல்-படலம்.
அல்-அலை	சிதல்-சிதலை
அல்-அன்று	வரன்று
அலம்-அனம்	நடலம்-நடனம், பதலம்- பதனம்.
அனம்-அனை	குதனம்-குதனை.
அல்-அள்-அளம்	தப்பளம்
அளம்-அணம்	சப்பளம்-சப்பணம்
அள்-அளை	திரள்-திரளை, கரள்-கரளை
அளை-அணை	திரளை-திரணை, கரளை- கரணை
அள்-அண்	முரள்-முரண்
அண்	அவண், நடுவண்,
அண்-அண்டு	முரண்-முரண்டு
அண்டு	சுறண்டு, பறண்டு
அள்-அடு	கரள்-கரடு, திரள்-திரடு
அடு-அட்டு-அட்டி	துறடு-துறட்டி
அட்டி	குடட்டி
அட்டு-அட்டை	குறட்டு-குறட்டை
அட்டை	சிரட்டை, பறட்டை

ஈறு

எடுத்துக்காட்டு

அண்-அணம்
அணம்-அணம்
அணம்
அணம்-அடம்
அடம்
அம்-அன்-அணம்

அரண்-அரணம்
பட்டனம்-பட்டணம்
கட்டணம், பொட்டணம்
ஓத்தணம்-ஓத்தடம்
கட்டடம்.
மதம்-மதன்-மதனம்.

இங்ஙனமே ஏனையிரு சுட்டடிகட்கும் ஒட்டிக்கொள்கு; எடுத்துக்காட்டில்லன இறந்துபட்டன.

இறந்துபட்டிருக்கும் அகரச்சுட்டடியீறுகட் கொத்த இகர அல்லது உகரச்சுட்டடியீறுகளுட் சிலபல, இறந்துபடா திருக்கலாம்.

எ-டு: இதம்-தப்பிதம்	இச்சி-புளிச்சி
இச்சு-வரிச்சு	இச்சை-பனிச்சை
இச்சல்-வரிச்சல்	இஞ்சி-குறிஞ்சி
இச்சம்-வெளிச்சம்	

அகு, அசு, அடு, அது, அபு, அவு, அறு; அக்கு, அச்சு, அட்டு, அத்து, அப்பு, அற்று; அண், அம், அர், அல், அழ், அள், அன் என்னும் ஈறுகளும், இவற்றிற்கொத்த இகரவுகர முதல் வடிவுகளமே, இன்று முறையே கு, சு, டு, து, பு, வு, ரு; க்கு, ச்சு, ட்டு, த்து, ப்பு, ற்று; ண், ம், ர், ல், ழ், ள், ன் எனத் தோன்றுகின்றன. இவையெல்லாம் உண்மையிற் சுட்டடியின வாகும்;

இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள அன், அள், அர், அது, அவை, அ என்பன பாலீறுகளல்ல; அண், அழ் என்பன போன்று இயல்பான பொதுவீறுகளே;

சில இடப்பெயர்கள் சிலவிடத்துச் சுட்டடியீறுகள் போல் தோன்றும். அவற்றின் வேறுபாடறிதல் வேண்டும்;

எ-டு: சுட்டடியீறு: அகம்-கழகம் என்பதிற்போல் ஒரு பெயரீறு (அகு+அம்);

இடப்பெயர்: அகம்=மனை, இடம். கல்லகம்= கல்விச்சாலை (கற்குமிடம்), கன்மனை, கல்லுள்ள இடம்.

கட்டடியீறு : இடம்-ஓர் ஈறு. எ-டு :
கட்டிடம் = மனை.

இடப்பெயர் : இடம்-ஒரு பெயர்ச்சொல்.
எ-டு இருப்பிடம் = இருக்குமிடம்.
கட்டிடம் = கட்டுகின்ற இடம்.

ஓர் ஈறு பல வகையில் தோன்றலாம் :

எ-டு : அவு : இரா-இர-இரவு, செல்-செலவு :
அன் : அம்-அன், அல்-அன்.
அந்து : அம்-அந்து, அது-அந்து, அத்து-
அந்து.

பல சொற்களில் லகரம் தகரமாகத் திரிவதாலும், மெல் என்னுஞ் சொல் மெது என்று திரிந்திருப்பதாலும், அது என்னும் கட்டடியீறு அல் என்பதன் திரிபாகவே கொள்ளப் பட்டது. அஃது என்பது அது எனக் தொக்கதென்று கொள்வதற்கிடமுண்டேனும், அது என்பதன் வலி இரட்டிய வடிவமான் அத்து என்பது பஃது என்பதோடொப்ப ஆய்தமிடையிட்ட மறு வடிவு கொண்டதென்பதே பொருத்தமாம். மெது மெத்தென்றாயதுபோல் அது அஃதென்றாயது; பது பத்தென்றாயது. ஆய்தத்தையடுத்த தகரம், அஃறிணை, கஃந்தி, பஃறி, பஃறுளி என்பவற்றிற் போல் றகரமாகத் திரிவதே புணர்ச்சியிலக்கணமாதலால் அஃது, பஃது, என்பவற்றிலுள்ள ஆய்தம் இயல்பான இடையெழுத்தன்றென்றும், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்ட இடைக்காலத் திரிபென்றும், அறிந்துகொள்க.

சொல்லீறுகள் திரியும்போது, மெலி வலியாகலாம், வலி மெலியாகலாம்.

எ-டு : நீங்கு-நீக்கு, போக்கு-போங்கு

பல்வகைக் குறிப்புச் சொற்கள்

அச்சம், விரைவு, ஓசை, ஒளி, வண்ணம், அசைவு, ஊறு, முதலிய பல்வேறு பொருள் பற்றிய குறிப்புச் சொற்கள், ஓரொழுங்குபட்ட ஈறுகளைக் கொண்டிராவிடினும், மக்கள் கருத்தைத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்தற்கு இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன.

எ-டு

அச்சக்குறிப்பு-கபீர், திடுக்கு, துணுக்கு, வெருக்கு.

விரைவுக்குறிப்பு-அவக்கு, குபீல்-குபீர், சரேல்-சரேர்,
திடும், திடீர், படக்கு, புகக்கு,
பொசுக்கு, விசுக்கு, விருட்டு, வெடுக்கு.

ஒசைக்குறிப்பு-கணீர், கிறிச்சு, கீச்சு, சளார், தடால்-
தடார், துருட்டு, புளிச்சு, படார்,
மொலோர்;

ஒளிக்குறிப்பு-பளிச்சு, பளிர், மினுக்கு.

வண்ணக்குறிப்பு-சிவீர், செவேர், வெளேல்-வெளேர்.

அசைவுக்குறிப்பு-கிணுக்கு, கிணுக்கட்டி, சவக்கு,
தொதுக்குப் புதுக்கு.

ஊற்றுக்குறிப்பு-கடுக்கு, சுறுக்கு, சுளீர், பரபர,
பொதுக்கு, நொளூக்கு, மெதுக்கு.

ஒலிக்குறிப்பல்லாத சொற்களெல்லாம் இயற்
சொற்களல்ல; ஈறு பெற்ற திரி சொற்களே:

எ-டு: மின்-மினுக்கு, மெலு-மெலுக்கு, பள்-பளிச்சு,
வெள்-வெளேர்

(எ) வலியிரட்டல்

எ-டு: பகு-பக்கம், பேசு-பேச்சு, நெடு-நெட்டை,
கருது-கருத்த, குறு-குற்றம், குற்றி. நெறு
நெற்றி;

எழுத்திரட்டல் (Germination or Doubling of
Consonants) என்னும் சொல்லமைதி, ஆரிய மொழிக் குடும்பக்
கிளைகளுள் ஐரோப்பாவின் வடமேலைக் கோடியிலுள்ளதும்,
ஆங்கிலத்தை உள்ளிட்டதுமான, தியூத்தானியத்திற்கே
சிறப்பானதென்று (இ)ரிச்சார்டு மாரிசு கூறியிருப்பது கவனிக்கத்
தக்கது.

தனிக்குறிலையடுத்த மெய் உயிரோடு புணரும்போது
இரட்டுவது, தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் பொதுவாம்:

எ-டு: தமிழ் - கண் + இ = கண்ணி, கொள் + ஐ =
கொள்ளை, இல் + அம் = இல்லம், இன் + உம் =
இன்னும்;

E. thin + er = thinner, sit + ing = sitting.

புல்வகைத் திரி சொற்கள்

பிள்

விள்-விள, விளத்து, விளம்பு.

விள்-விடு-விடர், விடை, விடுதி, விடல்.

விள்-விர்-விரி, விரிவு, விரல், விரிப்பு.

விள்-வில்-வியன், (ல்)

விளர்-விளா, விள, விளவு, விளவம், விளத்தி

விள்-விண்-வீண்-வீண்பு-வீம்பு, வீணி

வெள்	வெள்ளம்	வெள்ளந்தி	
வெள்ளி	வெள்ளில்	வெள்ளென	வெள்ளை
வெளி	வெளிச்சம்	வெளிச்சி	வெளிச்
வெளிற்று	வெளு, ப்பு	வெடி	
வெடி-விடி-விடிச்சி-விரிச்சி			
விடியல்-வெடிச்சி-ளி			
வெண்	வெட்டம்	வெட்டி	வெட்டை
வெட்டு	வேட்டு	வேட்டி	
வெறு	வெற்று	வெறி	வெறிச்சு
வறு	வறுமை	வறியன்	

(அ) போலி (Interchange of Letters)

ஒரு சொல்லில், ஒரிடத்தில், ஒரு தனியெழுத்திற்கு அல்லது இணையெழுத்திற்குப் பகரமாக (பதிலாக) முறையே மற்றொரு தனியெழுத்து அல்லது இணையெழுத்து வந்து, பொருள் மாறாதிருப்பது போலியாம். போலிருப்பது போலி. போலுதல்-ஒத்தல். இடம் நோக்கி, முதற்போலி, இடைப்போலி, கடைப்போலி எனப் போலி மூவகைப்படும்.

எ-டு: முதற்போலி: நாயிறு-ஞாயிறு, மடலி-வடலி:

இடைப்போலி: குடவன் - குசவன் - குயவன்.

நெயவு-நெசவு, அரசு-அரைசு, நீந்து-நீஞ்சு:

கடைப்போலி: கடம்-கடன், கூதல்-கூதர்:

பொருள் மாறாதிருக்கும் போலியால், செய்யுளில் எதுகையமைப்பிற்கன்றி மொழிவளர்ச்சிக்கிடமில்லை. ஆயின்

போலி முறையைத் தழுவிப் பொருள் வேறுபடும் சொற்கள் மொழியை மிக வளம்படுத்தும்;

எ-டு: தருக்கு-செருக்கு, பரு-வரு, மீறு-வீறு, கதலி-கசளி, குழல்-குடல், பழம்-பயம்-பயன், வாயில்-வாசல், மொத்தை-மொச்சை, இடம்-இடன், நாளி-நாழி, நாளி-நாடி.

இலக்கணப்போலி (Metathesis)

ஒரு தனிச்சொல்லின் எழுத்துக்களும் ஒரு கூட்டுச் சொல்லின் உறுப்புக்கள் அல்லது உறுப்புச்சொற்களும், முன்பின்னாக முறை மாறி வரின் இலக்கணப்போலி எனப்படும்;

எ-டு: தனிச்சொல்: அலரி - அரளி, கொப்புளம் - பொக்குளம், சதை-தசை, சூமிறு-மிசூறு, விசிறி-சிவிறி;

கூட்டுச்சொல்:

இல்வாய் - வாயில், இல்முன்று - முன்றில் - முற்றம், கதுவாலி-கவுதாரி' தாளைமுள்-முன்றாளை.

(க) மூவகைச் சொற்கிடக்கை

தனிச்சொல், கூட்டுச்சொல், தொடர்ச்சொல் எனச் சொற்கிடக்கை மூவகைப்படும். அவை முறையே ஒரு சொல்லும் இரு சொல்லும் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பல சொல்லுமாகும்.

எ-டு: நிலம்; தண்ணீர்; செங்கால் நாரை, வடிம்பலம்பல நின்ற பாண்டியன்;

கூட்டுச்சொல் வகைகள்

(1) இரட்டைக்கிளவி-	எ-டு: கலகல, விருவிரு
(2) இரட்டித்த சொல்-	,, செக்கச் செவேர், சின்னஞ்சிறு
(3) அடுக்குத் தொடர்-	,, பலபல, திரும்பத் திரும்ப
(4) மீமிசைச் சொல்-	,, கன்றுக்குட்டி, ஒங்கியுயர்ந்த

- (5) இருபெயரொட்டு- .. குமரிமலை, மக்கட்செல்வம்
- (6) மிகவுச்சொல்- .. ஆண்மகள், பெண் பெண்டாட்டி.
- (7) முரண்படுசொல்- .. பெண்மகள், பெட்டைப் பசுன்கள்
- (8) இணைமொழி- .. காய்கறி, வாழ்வுதாழ்வு
- (9) அடைபெற்ற சொல்- .. நன்செய், தலைக்கழகம்
- (10) கிளவியம் (எச்சத்தொடர்)- .. ஆட்சி மாறி, இந்தி யொழியின்
- (11) தொடரியம் (முற்றுத்தொடர்)- .. தமிழ் வாழும், தமிழன் உயர்வான்

அடுக்குத்தொடர் ஒற்றிடை மிக்கும் திரிந்தும் தொக்கும் வரும்:

எ-டு: பலப்பல, பற்பல, மென்மேலும், நந்நான்கு, வெவ்வேறு. சில சொற்கள் தனிச்சொற்கும் கூட்டுச்சொற்கும் பொதுவாயிருக்கும்.

ஒரு பொருள் தந்து ஒரு சொல்லாயும் இருபொருள் தந்து இரு சொல்லாயும் இருப்பது பொதுச்சொல்.

அளித்தேன் = தந்தேன் (ஒருசொல்), வண்டுத்தேன் (இருசொல்).

செய்வான் = புரிவான் (ஒருசொல்), செயற்கை மறை (இருசொல்).

தொடர்ச்சொல் வகைகள்:

- (1) அடுக்குக்கிளவி : எ-டு: குடுகுடுகுடு.
- (2) மீமிசைச்சொல் ; .. முதுபழந்தொன் (மொழி)
- (3) அடுக்குத்தொடர் : .. தீத்தீத்தீ.

- (4) மிகவுச்சொல் : .. அரை ஞாண்கயிறு,
பெண் பிள்ளைப்
பிள்ளை.
- (5) அடைபெற்றசொல் : .. தூங்கெயிலெறிந்த,
தொடித்தோட்
செம்பியன், மதுரைக்
கணக்காயனார்
மகனார் நக்கீரர்.
- (6) கிளவியம் : .. தமிழன் உரிமைபெற
வேண்டின்
- (7) தொடரியம் : .. இந்திய அரசியற் சட்
டத்தை மாற்றியமைத்
தல் வேண்டும்.

(க0) பொருட்கேற்ற ஒலியமைப்பு

பொதுவாக, மெல்லோசைச் சொற்கள் செயலின்
மென்மையையும் வல்லோசைச் சொற்கள் செயலின் வன்மை
யையும், உணர்த்தும்.

எ—டு : குத்துதல் = சதையுள்ள இடத்தில் முட்டியால்
அல்லது கத்தியால் தாக்குதல். குட்டுதல் =
வன்மையான மண்டையில் முட்டியால் தாக்குதல்.

முத்துதல் = முகத்தோடு அல்லது வேறுறுப்பொடு
முகம் மெல்லப் பொருந்துதல். முட்டுதல் =
மண்டையொடு மண்டை இடித்தல்.

அரிதல் = சிறிதாய் நறுக்குதல். அறுத்தல் =
பெரிதாய் நறுக்குதல். அரிவது அரிவாள்; அறுப்பது
அறுவாள்.

கறித்தல் = கன்று இளம்புல்லை மெதுவாய்க்
கடித்தல்.

கடித்தல் = பெரிதான விலங்கு முதிர்ந்த பயிரை
வலிதாகக் கடித்தல்.

சன்னம் = மெல்லியது. திண்ணம் = திரண்டது.

குஞ்சு = மெல்லிதான இளம்பறவை. குசு =
வல்லிதான சிறுகோல்.

பொருள்	முன்னொட்டு	எடுத்துக்காட்டு
	நண்டு	நண்டுவண்டி
	நரம்பு	நரம்புச்சிலந்தி
	நரி	நரிக்கென்று, நரிப்பயறு
	நாழி	நாழிக்கிணறு
	பிட்டு	பிட்டுக்கருப்புக்கட்டி
	பிழுக்கை	பிழுக்கைமாணி
	பிள்ளை	பிள்ளைக்கிணறு, பிள்ளைக் கோட்டை
	பூ	பூஞ்சிட்டு, பூங்குறடு
	பூச்சி	பூச்சிமுள்
	பூனை	பூனைக்காஞ்சொறி
	பெட்டி	பெட்டிக்கடை
	பொட்டு	பொட்டுப்பூச்சி
	பொடி	பொடியிழைப்புளி
	மணி	மணிக்குடல், மணித்தக்காளி
குறுமை	கட்டை	கட்டைவிரல், கட்டைமண்
	குட்டை	குட்டைப்புடல்
	குள்ளம்	குள்ளக்கத்தரி
	குறள்	குறளடி, குறள்வெண்பா
	குறு	குறுங்கணக்கு
	கூழை	கூழைவால்
	துட்டு	துட்டுத்தடி
	தட்டு	தட்டுக்கூடை
	பள்ளை	பள்ளையாடு
பருமை (பெருமை)	ஆனை	ஆனைநெருஞ்சில், ஆனை வெடி, ஆனைக்குவளை
	எருமை	எருமைத்தக்காளி
	கட்டு	கட்டெறும்பு
	கட்டை	கட்டைவிறகு
	கண்டை	கண்டைமணி
	கடா	கடாநாரத்

பொருள்	முன்னொட்டு	எடுத்துக் காட்டு
	கழு	கழுமுரடு
	கொட்டை	கொட்டையெழுத்து
	கோ	கோக்கதவு
	சட்டி	சட்டித்தலை
	தடி	தடிவழி (Trunk road)
	தாழி	தாழிப்பனை, தாழிவயிறு
	நல்	நன்கொடை (பெருங் கொடை)
	பரவை	பரவைச் சட்டி
பருமை	பரு	பருநன்னாரி, பருமணல்
பெருமை	பாம்பு	பாம்புமுள்
	பூதம்	பூதக்கால்
	பெரு	பெரு நாரை, பேரகத்தி
	பெருத்த	பெருத்த எலி-பெருச்சாளி
	பேழ்	பேழ்வாய்
	பொத்தை	பொத்தை மிளகாய்
	பொந்தத்தடி	மொந்தத்தடி
	போந்தான்	போந்தான் கோழி
	போந்தி	போந்திக் கால்
	மலை	மலையிலக்கு, மலம் பூண்டு
	மாடு	மாட்டுப்பல்
	மிடா	மிடாத்தவளை
	முழு	முழுமுதல்
	மொக்கை	மொக்கைச்சோளம்— மக்காச் சோளம்
	மொங்கான்	மொங்கான் தவளை
	மொந்தன்	மொந்தன் வாழை
	மோடு	மோட்டெருமை
	யழு	யழுத்தண்டு
சிறுபருமை	குதிரை	குதிரைவெடி

பொருள்	முன்னொட்டு	எடுத்துக்காட்டு
நெடுமை	ஒட்டகம் நாரை நெட்டை நெடு பனை	ஒட்டகச்சிவிங்கி நாரைக் கொம்பன் நெட்டைநாரத்தை நெடுங் கணக்கு பனங்கோரை
இளமை	இள கன்னி குமரி குஞ்சி குட்டி சிறிய சிறு சின்ன நுழாய் நொரு பச்சை பசு பிள்ளை பூ பை முட்டு	இளநீர், இளவேனில் கன்னிக்கோழி குமரிவாழை குஞ்சி யாச்சி குட்டியப்பன் சிறியதாய் சிறுகாலை, சிறுபிள்ளை சின்னப்பாட்டி நுழாய்ப் பாக்கு நொருப்பிஞ்சு பச்சைப்பிள்ளை பசுங்காய், பசுங்குழவி பிள்ளையாண்டான், பிள்ளைப்பிறை பூம்பிஞ்சு, பூங்குஞ்சு பைங்கூழ் முட்டுக்குரும்பை
அழியாமை	கன்னி குமரி	கன்னித்தமிழ் குமரிமதில்
மென்மை	நொய் பட்டு புன் பூ பூனை	நொய்யம்மை பட்டுப் பருத்தி புன்சிரிப்பு பூங்கோரை பூனை மயிர்
வன்மை	இரும்பு கட்டு	இரும்பு நெஞ்சு கட்டுடம்பு

பொருள்	முன்னொட்டு	எடுத்துக்காட்டு
	கடு	கடுக்காய்
	கல்	கல்முங்கில், கன்மனம்
	கள்ளம்	கள்ளப் பயறு
	காடு	காட்டுத்தனம்
	கெட்டி	கெட்டிக்கம்பி
	முரடு	முரட்டுக் கம்பளி, முரட்டுப் பெண்
நன்மை	செம்	செங்கோல்
	நல்ல	நல்ல தண்ணீர்
	நல்	நல்வினை, நன்பொருள்
	ந	நற்செய்தி
	ந	நக்கிரன், நப்பசலை, நச்செள்ளை
	நறு	நறுமணம்
இனிமை	இன்	இன்சொல்
	சருக்கரை	சருக்கரைவள்ளி
	சீனி	சீனிக்கிழங்கு
	தேன்—தேம்	தேன்கதலி, தேங்குழல், தேமா
	தேம்—தீம்	தீங்கனி, தீஞ்சுவை, தீந்தமிழ், தீம்புளி
தீமை	கடு	கரும்புலி, கடுஞ்சொல்
	கொடு	கொடுங்கோல், கொடும்பாடு
	தீ	தீவினை, தீக்கனா
	நஞ்சு	நச்சுக்காற்று, நச்சுக் காய்ச்சல்
	படு	படுகொலை, படுகாலி— படுக்காளி (மாடு)
	பேய்	பேய்நாய், பேய்வெள்ளரி
அழகு	அணி	அணியொட்டிக்கால்
	அம்	அங்கயற்கண்ணி

பொருள்

முன்னொட்டு

எடுத்துக்காட்டு

அழகு
தங்கம்
பூ
பொன்
மணி

அழகு தேமல்
தங்கமேனி
பூஞ்செடி
பொன்வண்டு
மணிமாடம், மணிவாசல்

சிறப்பு

அரசு
ஆணி
குலம் (சாதி)
செம்
தங்கம்
நல்
நல்ல
பொன்
மணி
மாணிக்கம்
முத்து
வீடு

அரசமருத்துவம்
ஆணிமுத்து
குலங்கள், குலக்கோழி
செந்தமிழ்
தங்கக்குணம், தங்கத்துரை
நல்லம்மான், நற்றாய்
நல்லவேம்பு
பொற்காலம்
மணிப்பயல்
மாணிக்கவாசகம்
முத்துமழை, முத்துவிலை
வீட்டுப்பெண்டாட்டி
(மனைவி)

தலைமை

அரசு
கோ
தலை
நாயகம்
பெரிய

அரசப்பிளவை
கோப்பெருந்தேவி,
கோநாய்-ஓநாய்
தலைமகள்
நாயகப்பத்தி, நாயகத்
தொங்கல்
பெரிய தனக்காரன்

மேல்நிலை

தலைமை
பெரு
பெரிய
முது

தலைமையாசிரியர்
பெருந்தரம், பெரும்பாணர்
பெரிய மூப்பன், பெரிய
பட்டம், பெரிய திருவடி
முதுகண், முதுகண்ணன்

பொருள்

முன்னொட்டு

எடுத்துக்காட்டு

துணைமை, கீழ்நிலை

இள

இளங்கண்ணன்,

இளங்கேள்வி

குட்டி

குட்டிமணியம்,

குட்டித்தம்பிரான்

சிறு

சிறுபாணர், சிறுதரம்

சிறிய

சிறியதிருவடி

சின்ன

சின்ன மூப்பன்,

சின்னப்பட்டம்

முன்மை

அடி

அடிநாள்

கன்னி

கன்னிவேட்டம்

தலை

தலைப்பிள்ளை,

தலைக்கழகம்

தாழ்வு

புது

புதுப்பெயல்

கட்டை

கட்டைப்பொன்,

கட்டைக்குரல்

கழுதை

கழுதைப் பொன்வண்டு,

கழுதைமொச்சை

காக்கை(கருமை) காக்கைச்சோளம்

காக்கைப்பிசின்

காடு

காட்டுப்பெண்டாட்டி

(வைப்பு), காட்டுமுருங்கை

கொடு

கொடுந்தமிழ்

சின்ன

சின்னப்பயல், சின்னக்குலம்

தக்கு

தக்குத்தொண்டை

நாடு

நாட்டுத்தட்டு

நாய்

நாய்வேம்பு, நாய்வேளை

பரு

பருவேலை

பன்றி

பன்றிவாகை

பீ

பீக்கருவேல், பீக்காக்கை

புல்

புன்செய்

தாழ்வு

போவி

போலிப்பட்டு

போன்றான்

போஞ்சான்

போஞ்சான்வேலை

பொருள்	முன்னொட்டு	எடுத்துக்காட்டு
	மட்டம்	மட்டக்குதிரை, மட்டப்பொன்
	மட்டி	மட்டித்தையல்
	மட்டை	மட்டையரிசி
	மடையன்	மடையன் சுராலை (சாம்பிராணி)
	மண்	மண்பாக்கு
இழிவு	கொச்சை	கொச்சைத்தமிழ்
	சிறு	சிறுநீர், சிறுப்பெரியார்
	பட்டி	பட்டிமகன்
	பச்சை	பச்சைப்பொய்
	வண்டை	வண்டைப்பேச்சு
தூய்மை	தனி	தனித்தமிழ்
	தூ	தூமலர்
	பச்சை	பச்சைமலையாளம்
	வால்	வாலறிவு
	வெள்	வெண்பா
	வெள்ளை	வெள்ளை மனம்

தெய்வத்தன்மை திரு திருமால், திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள், திருநீறு, திருவரங்கம்

தே தேவாரம்

தமிழகத்தில் பிறப்போடு தொடர்புடைய ஆரியக்குலப் பிரிவினை ஏற்பட்டபின், பொன்னிற உயிரிகள் பார்ப்பார என்றும், கருநிற வுயிரிகள் பறை என்றும், அடை பெற்றுள்ளன :

எ—டு : பார்ப்பார நாகம், பறை நாகம்.

சில பொருள்களின் சிறப்பியல்பைக் காட்டும் அடைமொழி, அப்பொருள்களைச் சிறப்பாகக் கையாளும் வகுப்பாரின் பெயராகும்.

எ—டு : குறவன் போகணி = பெரிய போகணி அரசு மருத்துவம் = அரசருக்குச் செய்யும் விலக்கூணில்லா மருத்துவம்.

சில கருவிப்பெயர்களின் அடைமொழி, அக்கருவிகள் செய்யப்படும் அல்லது செய்பஞ் செய்யப்படும் பொருளின் பெயராகும்.

எ-டு : கோணியூசி = பெரியலூசி.

(கந) பின்னொட்டுக்களும் ஈறுகளும் (Suffixes)

பொருள்	பின்னொட்டு	எடுத்துக்காட்டு
சிறுமை	இல்	குடி-குடில், தொட்டி- தொட்டில், முறம் - முற்றில் -முச்சில்
	கை	கன்னி - கன்னிகை, குடி-குடிகை-குடிசை
பெருமை	அம்	கம்பு - கம்பம், விளக்கு- விளக்கம், மதி - மதியம் (முழுநிலா), நிலை-நிலையம்
இடம்	ஆரம்	கொட்டாரம், பண்டாரம் (பண்டசாலை), வட்டாரம்
இறையிலிசிலம் புறம்		அடிசிற்புறம், அறப்புறம், புதுக்குப்புறம்

(கச) புணர்ச்சி

இருசொற் புணர்வது புணர்ச்சி. மொழி பொதுமக்களால் ஆக்கப் பெற்றதாகலின், அதன் புணர்ச்சியும் அவரது அமைப்பே. கவனித் தறியப்பெறாது ஏற்கெனவேயிருந்த சொற்கூட்டு நெறிமுறைகளையே, புணர்ச்சி நெறிமொழிகள் (விதிகள்) என எடுத்துக்கூறினர் இலக்கணியர். இயல்புப் புணர்ச்சி, திரிப்புப்புணர்ச்சி எனப் புணர்ச்சி இரு வகைப்படும். ஒருவகை வேறுபாடுமின்றி இயல்பாயிருப்பது இயல்புப் புணர்ச்சி, ஏதேனுமொரு வகையில் திரிவது திரிப்புப் புணர்ச்சி; திரிதல் வேறுபடுதல். அது தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என மூவகைப்படும். முன்னில்லாத எழுத்தோ அசையோ தோன்றுவது தோன்றல்; ஒரெழுத்து மற்றொரெழுத்தாக மாறுவது திரிதல்; முன்னுள்ள எழுத்தோ அசையோ மாறவது கெடுதல்.

புணர்ச்சியிற் புதிதாய்த் தோன்றும் அசை, இரு சொற்களை அல்லது ஒரு சொல்லையும் ஒரு சொல்

உறுப்பையும் சார்ந்து நின்று இயைப்பதால் (இசைப்பதால்), சாரியை எனப்படும்:

இயல்புப்புணர்ச்சி

சாத்தன் + வந்தான் = சாத்தன் வந்தான்

நல்ல + பையன் = நல்ல பையன்

பால் + இனிது = பாலினிது

மெய்யொடு உயிர் சேரின் உயிர்மெய்யாம். இது இயல்பே.

வேற்றுமை: 1, 8

பெ. எ.—கூகா., நி. கா., அகரவீற்றுக் குறிப்பு

வி. எ.—இ. கா.

திரிபுப் புணர்ச்சி

தோன்றல்: (Insertion)

வாழை + காய் = வாழைக்காய்

அவரை + பந்தல் = அவரைப்பந்தல்

களா + பழம் = களாப்பழம், களாம்பழம்

பூ + செடி = பூச்செடி (பூக்கும் செடி)

.. .. = பூஞ்செடி (அழகிய செடி)

பணத்தை + கொடு = பணத்தைக் கொடு

ஊருக்கு + போ = ஊருக்குப் போ

வர + சொல் = வரச்சொல்

இ + நாள் = இந்நாள்

வெள் + ஆடு = வெள்ளாடு

நாடு + ஆண்மை = நாட்டாண்மை

வேற்றுமை—2, 4

பெ. எ.—அகரவீற்று

இரட்டல் :

குறிலடுத்த மெய் + உயிர் குறிலடுத்த வல்வின
மெய்யேறிய உகாம் + உயிர்

எ-டு : குறு, சிறு புது, நெடு, உற, வேற்றுமை :

இவை எழுத்துத் தோன்றல்

செக்கார் + குடி = செக்காரக்குடி சாரியையும்
எழுத்தும்

புளி + பழம் = புளியம்பழம்

கண் + பொத்தி = கண்ணாம்பொத்தி சாரியையும்
இரட்டலும்

இவை சாரியைத் தோன்றல்

திரிதல் : (Mutation)

நல் + செய் = நன்செய்

வெள் + கலம் = வெண்கலம்

செம் + தாமரை = செந்தாமரை

வெம் + நீர் = வெந்நீர்

வேம்பு + இலை = வேப்பிலை

தண் + நீர் = தண்ணீர்

உள் + நாக்கு = உண்ணாக்கு

கல் + தாழை = கற்றாழை

நல் + நிலம் = நன்னிலம்

உள் + து = உண்டு, ஈன் + து = ஈற்று.

இவை திரிதல்

கெடுதல் : (Omission; or Elision)

மகர வீற்றுப்பெயர் பெயரைத் தழுவல்

மரம் + வேர் = மரவேர்

தொல்காப்பியம் + நூல் = தொல்காப்பிய நூல்

இவை கெடுதல்.

அன்று + கூலி = அற்றைக்கூலி
மண் + கட்டி = மண்ணாங்கட்டி

இவை தோன்றலும் திரிதலும்:

பட்டினம் = பிள்ளையார் = பட்டினத்துப்

பிள்ளையார்

நகரம் + ஆன் = நகரத்தான்

இவை தோன்றலும் கெடுதலும்

வேம்பு + காய் = வேப்பங்காய்

பனை + தோப்பு = பனந்தோப்பு

இவை தோன்றலும் திரிதலும் கெடுதலும்:

மருஉப்புணர்ச்சி :

சில சொற்கள் ஒலிநெறிப்படி ஒழுங்காய்ப் புணராத மருவிப்புணரும். அப்புணர்ச்சி மருஉப்புணர்ச்சியாம். மருவுதல் நெறி திறம்புதல்.

எ-டு : ஆதன் + தா = (ஆந்தா) — ஆந்தை

அகம் + கை = அங்கை

நாழி + உரி = நாழிரி — நாடுரி

மக + கள் = மக்கள்

உள்ளங்கை (உள் + அங்கை) என்பது அங்கையின் நடுப் பகுதி. இதில் அம் என்பது சாரியையன்று.

எந்தை, தந்தை என்பன மருஉப்புணர்ச்சியல்ல. இவை எம் + தா, தம் + தா எனப் பிரியும். தா என்பது தந்தையைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்.

தா + தா = தாதா — தாதை (தந்தையின் தந்தை) —
இயல்புப் புணர்ச்சி

,, ,, ,, = தாத்தா (தந்தையின் தந்தை) — திரிப்புணர்ச்சி

தாதை என்பதிற்போன்றே, எந்தை, தந்தை, ஆந்தை, பூந்தை என்பவற்றிலும் தை என்பது தா என்பதன் திரிபாகும்

ஒ. நோ : எம்பி(ன்) எங்கை எவ்வை எம்முன் எந்தை
நும்பி(ன்) நுங்கை நுவ்வை நும்முன் நுந்தை
தம்பி(ன்) தங்கை தவ்வை தம்முன் தந்தை

Digitized by Viruba

எம்பின் = எமக்குப் பின் பிறந்தான். கை = தங்கை (பிங்).
 இளங்கிளை எங்கை = எமக்குச் சிறியவள். எம் + அவ்வை =
 எவ்வை. இதில் அவ்வை என்னும் அன்னையின் பெயர்
 அன்னை போலும் அக்கையைக் குறித்தது. இச்சொல் சில
 பழஞ்செய்யுட்களில் தங்கையைக் குறிப்பது. காதல் பற்றிய
 மரபு வழுவமைதியென அறிக. என் தந்தை, என் தம்பி,
 என் தங்கை என்பன வெல்லாம் வழக்குப் பற்றிய
 இடவழுவமைதியே.

எமப்பன்	நுமப்பன்	தமப்பன் - தகப்பன்
எமக்கை	நுமக்கை	தமக்கை
எமையன்	நுமையன்	தமையன்

கார்காலம், வடகோடு, கோலூர்கிழார், நாடுகிழவோன்
 எனச் செய்யுள் வழக்கிலும், கேடுகாலம், வேறுகாலம்,
 விறகுதலையன், விறகு காடு, வடகரை, மழைகாலம் என
 உலக வழக்கிலும், வலிமிகாது வழங்குவதாலும்; நான்கு,
 வெட்டு என்னும் திரிபு வடிவுகளுடன் நால்கு, வெல்கு
 என்னும் இயல்பு வடிவுகளும் வழங்கி வருவதாலும்; பல்கு,
 பல்பொருள், சிக்கல், வல்சி, வல்பு எனச் சில சொற்கள்
 என்றும் இயல்பாகவே யிருப்பதனாலும்; முதற்காலத்தில்
 தோன்றல் திரிதல் புணர்ச்சி அத்துணைக் கண்டிப்பாயிருந்த
 தில்லையென உய்த்துணரலாம்.

முவகைப் புணர்ச்சியும் ஒலியிசைவை மட்டுமன்றி,
 இருபொருட்கிடைப்பட்ட நெருங்கிய தொடர்பையும்
 உணர்த்துதல் காண்க.

அவரை X துவரை
 வாழை X தாழை
 புன்னை X தென்னை
 விளா X பலா, தளா

(௧௫) ஒரியலமைப்பு (Uniformity of Words)

ஒருதுறைப்பட்ட சொற்களையெல்லாம், முதலோ
 ஈறோ எது கையே பற்றி ஒத்தவடிவாக்குவது
 ஒரியலமைப்பாம்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு,
 எட்டு, தொண்டு (ஒன்பது), பத்து, நூறு என்னும் முதற்

காலத்து எண்ணுப் பெயர்களெல்லாம் உகரத்தில் இறுதல் காண்க.

தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்னும் திசைப்பெயர்களும் அங்ஙனமே.

பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, என்னும் பெண்பாற் பருவப் பெயர்கள் ஐகாரத்தில் இறுகின்றன:

அதோ, அந்த, அவன், அவள், அவர், அது, அவை, அம்பர், அங்கு, அவண், அதோள்-அதோளி.

இதோ, இந்த, இவன், இவள், இவர், இது, இவை, இம்பர், இங்கு, இவண், இதோள்-இதோளி.

உதோ, உந்த, உவன், உவள், உவர், உது, உவை, உம்பர், உங்கு, உவண், உதோள்-உதோளி.

எதோ, எந்த, எவன், எவள், எவர், எது, எவை, எம்பர், எங்கு, எவண், எதோள்-எதோளி.

இத்தகைய ஓரியலொழுங்குப்பட்ட சுட்டு வினாச் சொற்கள் வேறெம் மொழியிலும் இல்லை. அதா, அந்தா, அன்னா, அன்ன முதலிய சொற்கட்கும் இங்ஙனமே ஒட்டிக்கொள்க.

(கக) ஒப்புமை யமைப்பு (Analogy)

ஒரு சொல்லின் எதுகை வடிவில் இன்னொரு சொல்லை அமைப்பது ஒப்புமை யமைப்பாம்:

எதிர்மறைச் சொற்கள் :

இயற்கை என்னும் சொல்லமைப்பைப் பின்பற்றி, செயல் என்னும் தொழிற்பெயரோடு 'கை' யீறு சேர்த்துச் செயற்கை என்றமைத்தது ஒப்புமை யமைப்பே. ஏனையெடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு:—

அறம், மறம்; இறப்பு, பிறப்பு; இதை (புதுக்கொல்லை), முதை (பழங்கொல்லை); இணங்கு, பிணங்கு; இன்பு (இன்பம்), துன்பு (துன்பம்); குற்றம், நற்றம்; சிறு, பெரு; சிற்று, பெற்று (பெரியது); சின்னஞ்சிறிய பெண்ணம்பெரிய; தாய், சேய், தெருள், மருள்; நலம், பொலம்; நன்செய், புன்செய்;

நாடு, காடு; பேரடி, சீறடி; நாட்டம், பாட்டம்; முந்து, பிந்து.

இன்பொருட் சொற்கள் :

நாற்றிசைக் காற்றுப் பெயர்களுள், வாடை கோடை என்பவும் கொண்டல் தென்றல் என்பவும் ஒப்புமையமைப்பாம்.

ஒருபொருட் சொற்கள் :

கொற்றம், வெற்றம்.

தொடர்பற்ற சொற்கள் :

விடை—விடலை, கடை—கடலை, தொடை—தொடலை, முடை—முடலை; ஐ—(ஐந்து) அஞ்சு, பை—பஞ்சு, மை—மஞ்சு, நை—நஞ்சு. நற்றிணை 353.

(கஎ) நானிலக் கருப்பொருட் சொற்கள்

நிலைத்திணை (தாவரம்), இயங்குதிணை (சங்கமம்) என்னும் இரு வகுப்புயிரிகளுள், சில பல ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் சிறப்பாக உரியனவாகும். முந்தியல் தமிழர் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்திருந்தபோதே, முவிடச் சுட்டுப் பெயர், வினாப் பெயர், முறைப்பெயர், வண்ணமும் வடிவும் அளவும் சுவையும் ஊறும் பற்றிய குணப்பெயர், இன்றியமையாத வினைச்சொற்கள் முதலிய அடிப்படைத் தமிழ்ச் சொற்கள் அமைந்துவிட்டன. பயிர் பச்சை, விலங்கு பறவை, உணவு வகை, தொழில் முறை, கருவி படைக்கலம், பழக்க வழக்கம், கொள்கை கோட்பாடு, குடியிருப்பிடம் முதலிய பல்வேறு கருப்பொருள்கள் பற்றிய சொற்களும் தோன்றிவிட்டன. அதன்பின் குறிஞ்சியடுத்த முல்லை நிலத்திற்குப் பரவியபோது, அந்நிலத்திற்குச் சிறப்பாகவுரிய கருப்பொருள்கள் பற்றிய சொற்கள் பிறந்தன. அதன்பின் முல்லையடுத்த மருதநிலத்திற்குப் பரவியபோது, அந்நிலத்திற்குச் சிறப்பாகவுரிய கருப்பொருள்கள் பற்றிய சொற்கள் தோன்றின. அதன்பின், மருதத்தையடுத்த நெய்தல் நிலத்திற்கு மருத நகர் மீன்பிடியாளர் குடியேறி வாழ்ந்த போது, அந்நிலத்திற்குச் சிறப்பாகவுரிய கருப்பொருள்கள் பற்றிய சொற்கள் எழுந்தன.

குறிஞ்சியும் முல்லையும் முதுவேனிலில் வறண்டநிலையே பாலையாதலின், அந்நிலத்துப் பிற்காலத் துண்டான சொற்களெல்லாம் தொழிலும் கருவியும் பழக்க வழக்கமும் கொள்கையும் பற்றியனவே.

குறிஞ்சியடுத்தும் முல்லையடுத்தும் நெய்தலிருக்கவுங் கூடுமாயினும், குமரிக் கண்டத் தமிழர் குறிஞ்சியினின்று ஆற்றையொட்டியே படிப்படியாகப் பரவியதாகத் தெரிவதால், மருத நிலைக்குப் பின்பே நெய்தல் சென்றிருத்தல் வேண்டும். முதற்கால மாந்தர் செயற்கை நீர்நிலை அமைக்கத் தெரியாதிருந்த காலத்தில் இயற்கை நீர்நிலையான ஆற்றையே நம்பியிருந்தனர். இற்றைத் தமிழகத்திற் போன்றே பழம்பாண்டி நாடான குமரிக் கண்டத்திலும், பெருமலைத்தொடர்கள் மேல் கோடியிலே இருந்தன. அவற்றினின்று பஃறுளியும் குமரியும் போன்ற ஆற்றையடுத்தே மக்கள் பரவின், குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற முறையிலேயே நிலங்களை அடைந்திருக்க முடியும். இந்நிலைமை இற்றைத் தமிழகத்திற்கும் ஏற்றதாகத் காண்க. முந்தியல் மாந்தர் முந்நிலை நாகரிகத்தையும் முறையே அடைதற்கேற்றவாறு, குறிஞ்சி முல்லை மருதம் ஆகிய முந்நிலமும் அடுத்தடுத்திருத்தல் தமிழ்நாட்டிற் போல் வேறெங்கணுமில்லை.

வெற்பன், குறும்பொறைநாடன், ஊரன், துறைவன், விடலை என்னும் ஐந்திணைத் தனியூர்த் தலைவராட்சிக்குப் பின், பலஆர்க் கிழமை பூண்ட வேளிரின் குறுநில ஆட்சி வந்து, அதன்பின் சேர சோழ பாண்டியரின் பெருநி) ஆட்சி தோன்றியபோது, தமிழ் ஐந்திணைச் சொற்களும் சேர்ந்த பெருவள மொழியாயிற்று, மருத நிலத்தில் நகர்கள் தோன்றி நாகரிகம் வளர்ந்து பல்வேறு தொழில்களும் கலைகளும் அறிவியல்களும் ஏற்பட்டபின், தமிழ் மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்கிற்று.

தமிழ் ஐந்திணை மக்கட்கும் பொதுவாயிருக்கும் இஃதொன்றே, தமிழரெல்லாம் ஓரினமென்றும், தொன்று தொட்டுத் தென்னாட்டிலேயே வாழ்ந்து வருபவரென்றும், தொழில்தழுவாது பிறப்பொடு தொடர்புற்ற ஆரியக் குலப்பிரிவினையால் தூய மாபெருந் தமிழினம் சின்ன பின்னமாகச் சிதைவுண்டதென்றும், தெரிவிக்கப் போதிய

உ. பொருட்டிரிவு முறைகள் (Semantic Changes)

(க) உவமையாகு பெயர்

சில பெயர்கள் உவமை யடிப்படையில் அமைந்துள்ளன.

எ-டு: மாங்காய்—மாங்காய் போன்ற நெஞ்சாங்குலை (Heart)

தக்கட்டி—தக்கட்டிக்காய் அல்லது கனிபோன்ற கண்பட்டைக் கட்டி (Sty).

எருமை நாக்கு—எருமை நாக்குப் போன்ற மீன்டு கிளிமூக்கு—கிளிமூக்கு வடிவான மாம்பழம்.

சில பொருள்களின் பெயர், பண்பியாகுபெயர் முறையில் அப்பொருள்களின் நிறத்தைக் குறிக்கின்றன.

எ-டு: சாம்பல் வாழை, காக்கைப் பிசின், பவழச் சோளம், குருதிக்காந்தள், டபாற்கொன்றை, மயிற்கழுத்துச் சேலை.

சில பெயர்கள் உவமைத் தொகையாய் அமைந்துள்ளன.

எ-டு: ஆரால்மீ னவரை, கோழிக்கால் தையல், பாம்புக் கற்றாழை, வெளவால் மீன்.

சில பெயர்கள் உவமை யடிப்படையில் அமைந்து, தெளிவுபற்றி ஈறு பெற்றும் திரிந்தும் உள்ளன.

எ-டு: ஆனைக்கொம்பன்—ஒருவகைச் சம்பாநெல்.

காடைக்கண்ணி—காடைக்கண் போன்ற ஒருவகைச் சிறு தவசம் (தானியம்), அதன் பயிர்.

குதிரைவாலி—குதிரைவால்போற் கதிர்தள்ளும் ஒருவகைச் சிறு தவசப் பயிரும் அத்தவசமும்.

நுணா—நுணல் (மணல் தவளை) போன்ற காய்க்காய்க்கும் மரவகை.

(உ) மூவகைத் தகுதி வழக்கு

இடக்கரடக்கல் (Euphemism): மங்கலம் (Euphemism) குழுஉக் குறி (Conventional terms) என்னும் மூவகைத் தகுதி வழக்கு முறையிலும், சில சொற்களும் வழக்காறுகளும் தோன்றியுள்ளன.

எ-டு: இடக்கரடக்கல்: ஒன்றிற்கு இரண்டிற்குப்போதல், பவ்வீ, முதற்குறை கமலம்.

- மங்கலம்: கொடித்தட்டுதல் = பாம்பு கடித்தல்;
பெரும்பிறிது = சாவு.
- குழுஉக்குறி: செந்தலை = அரைக்கால்,
கருந்தலை = கால், தங்கான் = அரை.
அரும்பு = அரிசி.
- (ஈ) ஓரினப்படுத்தலும் (Generalisation) வேறினப்படுத்தலும்
(Discrimination).

ஓரினப்படுத்தல்: பல்வேறு வகைப்பொருள்களை,
ஒரு பொதுத்தன்மை பற்றி ஒரு
சொல்லாற் குறித்தல் ஓரினப்
படுத்தலாம்.

எ-டு: மாடு-பெற்றமும் (காளையும் ஆவும்) எருமையும்.

மான்-உழை, புல்வாய், நவ்ளி, புகர் (புள்ளிமான்),
மரை, வருடை, கடமை, மிழா, காசறை. (கத்தூரி)
கவரி, குதிரை முதலியன.

தும்பி-முன்தூம்பு (Proboscis) உடைய யானையும்
குளவியும்:

விலங்கு, பறவை, மரம், மீன் என்பன மிகவிரிவாக
ஓரினப்படுத்தும் சொற்கள்.

பெருநெல்லி, அரிநெல்லி, கீழ்வாய்நெல்லி என்பவற்றை
நெல்லியினப்படுத்தியதும் ஓரினப்படுத்தலே:

வேறினப்படுத்தல்

ஒரே இனமான அல்லது ஒத்த தோற்றமுள்ள
பொருள்களை, நுண்ணிய வேறுபாடு பற்றி வெவ்வேறு
சொல்லாற் குறித்தல் வேறினப்படுத்தலாம்.

எ-டு: இலை-இலை, தாள், தோகை, ஓலை, பிஞ்சு, காய்.
நிலைத்திணை-பூஞ்சணம், பாசம், பாசி, காளான்,
புல், பூண்டு, கோரை, பயிர், தட்டை, கொடி,
தூறு, செடி, மரம்.

நுளம்பு-நுள்ளான், உலங்கு, முதலை, இடங்கர்,
அரவம்.

சமைத்த தவசவுணவு - சோறு, கஞ்சி, கூழ், களி.

இனி, சிறப்புச்சொற்களன்றிப் பொதுச்சொற்களே வெவ்வேறடைபெற்றுப் பொருள்களை வேறினப்படுத்தலு முண்டு.

எ-டு: சிற்றெறும்பு, பொடியெறும்பு, ஆயெறும்பு, குருவெறும்பு, (செவ்வெறும்பு), மழையெறும்பு, மண்டையெறும்பு, பிள்ளையார் எறும்பு, கட்டெறும்பு.

(ச) ஐவகைப் பொருள்திரிபு

(1) வேறுபாடு (Variation)

சொற்கள் குறித்தற்குரிய பொருளை விட்டுவிட்டு வேறொன்றைக் குறிப்பது வேறுபாடாம். அது உயர்பு, இழிபு, தொல்லியல்பு என முத்திறப்பும்.

உயர்பு (Elevation)

சொல்	இயற்பொருள்	உயர்புப்பொருள்
களிப்பு	கட்குடிப்பு, குடிவெறி	மகிழ்ச்சி
குட்டி	அஃறிணையினமை	இருதிணையினமை
கடைக்குட்டி, வழக்குக்களை நோக்குக.	குட்டியப்பன்,	பிள்ளைகுட்டி முதலிய

இழிபு (Degradation)

சொல்	இயற்பொருள்	இழிபுப்பொருள்
குழ்ச்சி	நற்குழ்ச்சி	தீயகுழ்ச்சி
தேவடியாள்	தேவபத்தினி	விலைமகள்
கூத்தி	கணிகை, நடிகை	வைப்பாட்டி
சேரி	முல்லைநிலத்தூர்	தாழ்த்தப்பட்டோர் குடியிருப்பு
சிறுக்கி	சிறுமி	கீழ்மகள்
பறை	தோற்கருவி	பிணப்பறை
காமம்	திருமணக்காதல்	இணைவிழைச்சு ஆசை
அந்தணன்	அருளாளும் துறவி	பிராமணன்

தொல்லியல்பு:

சொல்	முற்பொருள்	பிற்பொருள்
கோயில்	அரண்மனை	தெய்வப்படிமை

இருக்கும் இடம்

பண்டாரம் களஞ்சியம், சிவமடத்தம்பிரான், ஆண்டி
பொக்கச்சாலை
தோள் மேற்கை (arm) சுவல் (தோட்பட்டை)

கோயில் என்னும் சொல் உயர்படைந்ததாகவும், பண்டாரம் என்னும் சொல் ஆண்டி என்னும் பொருளில் இழிபடைந்ததாகவும், கொள்ளலாம்.

(2) விரிவு (Extension)

ஒரு சொல் தன்பொருட்கு இனமானவற்றையும் குறிக்குமாறு ஆளப்பெறுவது விரிபாம்.

சொல்	இயற்பொருள்	புதிதாய் விரிவடைந்தபொருள்
கொல்லன்	தச்சன்	ஐங்கொல்லருள் ஒருவன்
தோடு	காதோலை	காநிலணியும் பொன்னோலை, பொற்கம்மல், கற்கம்மல்
பொன்	தங்கம்	கனியம் (metal)
ஊறுகாய்	ஊறும்காய்	ஊறும் காய்கனி கிழங்கு மலர்

(3) வரையறை (Restriction)

ஒரு சொல், தான் குறிக்கக்கூடிய பல பொருள்களுள் ஒன்றிற்கே அல்லது அதன் ஒரு கூற்றிற்கே, சிறப்பாக ஆளப்பெறுதல் வரையறையாம்.

சொல்	குறிக்கும்பொருள்கள்	வரையறைப்பொருள்
ஆடவன்	ஆண்மகன்	32—48
மனை	வீடு, மனைவி	வீட்டுநிலம்
யாம்	இருவகைத் தன்மைப்பன்மை	தனித்தன்மைப்பன்மை
நாம்	,,	உளப்பாட்டுத்தன்மைப் பன்மை
பிள்ளை	ஆண், பெண்	ஆண் (கொங்குநாடு) பெண் (பாண்டிநாடு)

மணம், குணம், ஒழுக்கம் என்னும் பொதுச்சொற்களை நல்வகைக்கும், நாற்றம், வீச்சம், வினை என்னும் பொதுச் சொற்களைத் தீயவகைக்கும், வழங்குவதும் வரையறையே,

(4) சிறப்பிக்கை (Specialisation)

பல பொருள்கட்குப் பொதுவான சொல்லை அவற்றுள் தலைசிறந்ததற்கு ஆள்வது சிறப்பிக்கையாம்.

சொல்	பொதுப்பொருள்	சிறப்புப்பொருள்
அடியார்	பல்வேறு அடியார்	இறைவனடியார்
பேறு (காலம்)	பல்வகைப்பேறு	மக்கட்பேறு
நெய்	பல்வகை நெய்	ஆவிநெய்
மலர் (அடி)	பல்வேறு மலர்	தாமரை மலர்

மக்கட்பேறு இல்லற வாழ்க்கையிற் சிறந்த பேறாகக் கருதப்பட்டமை,

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பேறல்ல பிற.”

என்னுந் திருக்குறளாலறிக. பெற்றோர் = சிறந்த பேறு பெற்ற தாய்தந்தையர்.

புலாலுண்பார் கறி என்னும் சொல்லாற் புலாலைக் குறித்தலும் சிறப்பிக்கையே.

(5) பொதுப்பிக்கை (Generalisation)

சிறப்புப் பொருட்சொல்லைப் பொதுப்பொருளில் ஆள்வது பொதுப்பிக்கையாம். இது சிறப்பிக்கையின் மறுதலை.

சொல்	சிறப்புப்பொருள்	பொதுப்பொருள்
எலி	வெள்ளெலி	எலி
தாமரை	செந்தாமரை	தாமரை
பயறு	பச்சைப்பயறு	பயறு
தூங்குதல்	தொங்குகட்டிலில் அல்லது தொட்டிலில்	உறங்குதல்
	உறங்குதல்	

பொருட்பெருக்கமும் பொருளிழப்பும்

ஒரு கருத்தினின்று வேறொரு கருத்துத் தோன்றுவதால், பொதுவாகச் சொற்களின் பொருள்கள் இரண்டும் பலவுமாகப் பெருகுவதுண்டு. ஏதேனுமொரு சிறப்புப்பொருள் குறித்த அடைபெற்ற சொல்லைப் பொதுப்பொருளில் வழங்கின, அச்சிறப்புப் பொருளடை தன் பொருளை இழந்துவிடும்.

எ—டு:

பொருட்பெருக்கம்:

காளை = எருது, மறவோன்.

திரு = செல்வம், அழகு, தெய்வத்தன்மை.

பள்ளி = படுக்கை, படுக்கையறை, வீடு,
கோயில், கல்விச்சாலை.

பொருளழிப்பு:

அடைபெற்றசொல்	சிறப்புப்பொருள்	பொதுப்பொருள்
எண்ணெய்	எள்ளின் நெய்	நெய்ப்பொருள்
தமப்பன் (தகப்பன்)	தம் அப்பன்	அப்பன்
தண்ணீர்	குளிர்ந்த நீர்	நீர்

ஆகுபெயரும் ஆகுவினையும் ஐவகைத்திரிபு இருவகை:-

1. முதற்பொருள் தழுவியது.
2. முதற்பொருள் தழுவாதது.

(2) சொற்றொடரக்கம் (தோரா. கி. மு: 25,000)

தொடரியம் என்னும் முற்றுச் சொற்றொடர், இக்காலத்திற் போன்றே முதற்காலத்திலும் (எழுவாய் பயனிலையென்னும்) ஈருறுப்புக்களையோ, (அவற்றொடு செயப்படுபொருளும் சேர்ந்த) மூவுறுப்புக்களையோ கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயின், அவை ஈறும் இடைநிலையுமற்ற பகாச்சொற்களாகவே யிருந்திருக்கும். அறி என்பது அறிவு என்றும், கெடு என்பது கேடு என்றும், செய் என்பது செய்கையென்றும், இன்றும் பொருள்படுதல் காண்க.

- “அறிகொன் றறியா னெனினும்” (குறள். 638),
 “கெடுவின்றி மறங்கெழு சோழர்” (புறம். 39,7).
 “களிறு களம்படுத்த பெருஞ்செய் யாடவர்”

(நெடுநூ 171).

அடி, விழி, தள், சொல், முதலிய எத்துணையோ வினையடிகள், இன்றும் உலக வழக்கிற் பெயராகவும் வழங்குகின்றன. சில மலையாளப் பழமொழிகளில் நல் (நல்லு) என்னும் பண்படி நன்று என்று பொருள்படுகின்றது, உண்டு இல்லை என்பனவும், இவை போன்ற பிறவும்,

இன்றும் முக்காலத்திற்கும் பொதுவாம். குறிப்பு வினைகள் முன்பின் வரும் சொற்றுணை கொண்டு இக்காலத்தில் ஒரு காலத்தை உணர்த்துதல் போன்றே, தெரிநிலை வினையடி களும் முதற்காலத்தில் உணர்த்தியிருத்தல் வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழிலக்கியமெல்லாம் செய்யுள் வடிவாகவே இருப்பினும், பொதுமக்கள் பேச்சு என்றும் உரைநடையே யென்பதை மறந்துவிடல் கூடாது.

ii செய்யுள் நடை (தோரா. கி. மு: 15,000)

தமிழ் மாந்தர் நீண்ட காலமாக உரைநடையிலேயே பேசுவந்தபின், மதி விளக்கத்தாலும் உணர்வெழுச்சியாலும் தூண்டப்பட்டு, தெய்வப்பற்று, காதல், போர், வாழ்த்து, கதை, வரலாறு முதலிய பல பொருள்கள் பற்றி, எளிய நடையில் தென்மாங்கும் சிந்தும் 3பான்ற இசைப்பாட்டுக் களும், அகவலும் வெண்கலிப்பாவும் இராமப்பயன் அம்மானையும் போன்ற செய்யுட்களும், இயற்றத் தொடங்கினர். மோசையெதுகை யமைப்பும் சொற் சுருக்கமும் பொருட்செறிவும் அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததினால், பல்வேறு பொருள்பற்றிய பழமொழிகளும் ஒவ்வொன்றா யெழுந்தன.

(4) நால்வகை எழுத்து (தோரா. கி. மு. 12,000)

அன்றாட வாழ்க்கைப் பேச்சும் பண்டமாற்றுரையாட்டும் காதலறிவிப்பும், வாய்மொழியாக நிகழ்த்துவது நேரிலன்றித் தொலைவிற் கூடாமையின், நாளடைவில் நால்வகையெழுத்து முறைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றின: அவை,

- (1) படவெழுத்து (Pictograph),
- (2) கருத்தெழுத்து (Ideograph),
- (3) அசையெழுத்து (syllabary),
- (4) ஒலியெழுத்து (Phonetic Characters)

என்பன: எழுத்து என்பதன் முதற்பொருள் படம் அல்லது ஓவியம் என்பதே. எழுத்துதல் வரைதல். இன்றும் படமெழுத்துதல் என்னும் வழக்கிருத்தல் காண்க.

(5) எழுதப்பெற்ற இலக்கியம் (தோரா: கிமு 11,000)

ஒலியெழுத்துத் தோன்றியபின், கதை, வரலாறு, கணக்கு, அறம், அரசியல், மணவின்பம், போர், மருத்துவம், கணியம், த. வ.—9

இசை, நாடகம், சமயம், புகழ்ச்சி, வழுத்து முதலிய பல துறைகள் பற்றிப் பனுவல்களும் எழுந்தன.

இலக்கு என்பது குறி அல்லது குறிக்கோள், மக்கள் வாழ்க்கையின் சிறந்த குறிக்கோளை எடுத்துக்கூறி, அவரைத் திருத்துவதும் உயர்த்துவதுமே பனுவலின் அல்லது நூலின் நோக்கமாதலின், அவையிரண்டும் இலக்கியம் எனப்பெயர் பெற்றன. இலக்கு + இயம் = இலக்கியம்.

பண்டை விற்பயிற்சியாளர், முறையே, பருப்பொருள், நுண்பொருள், சுழலாப் பொருள், சுழல்பொருள் ஆகிய நால்வகை இலக்கினூடு எய்து பயின்றனர். இவற்றையே,

“பெருவண்மை சிறு நுண்மை சலம் நிச்சலம்”

என்று பாரதம் (வாரணா. 56) கூறும். பெருவண்மை என்பது மரத்தின் அடி போல்வது; சிறு நுண்மை என்பது மரத்தின் மேலுள்ள சிற்றிலை போல்வது; சலம் நிச்சலம் என்பன மரத்துச்சியில் அமைக்கப்பெறும் திரிபன்றியும் சுழலாச் சக்கரமும் போல்வன.

இலையை இலக்கென்பது இன்றும் தென்பாண்டி நாட்டு வழக்காகும். சிறுநுண்மைக்குப் பெரும்பாலும் இலையையே குறியாகக் கொண்டமையால், இலக்கு என்னும் சொற்குக் குறி என்னும் பொருள் தோன்றிற்று.

(6) இலக்கணம் (தோரா. கி. மு. 1000)

இலக்கணமும், மொழியின் அல்லது இலக்கியத்தின் சிறந்த அமைப்பையும் நடையையும் எடுத்துக்கூறுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டமையின், அப்பெயர் பெற்றது. இலக்கு + அணம் = இலக்கணம்:

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனெனக்
கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே.”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் (99), குறி என்னுஞ்சொல் இலக்கணத்தைக் குறித்தல் காண்க. இலக்கியம் இலக்கணம் என்னும் இருசொல்லும் ஒரே முதனிலையே. பொருள் வேறுபாடு பற்றி ஈறு வேறுபட்டன. இவையிரண்டும் முதனிலையினாலும் ஈற்றினாலும் தாய தென்சொல்லே யென்று தெளிக. இவை வடமொழியில் முறையே லக்ஷய லக்ஷண என்று திரியும். ஆயின், அங்கு இலக்கண

விலக்கியங்களைக் குறிப்பவை வ்யாகரண, ஸாஹித்ய என்னுஞ் சொற்களே. லக்ஷ்ய லக்ஷண என்னும் சொற்கட்கு மூலமாக வடமொழியில் காட்டப்பெறும் லக்ஷ என்னும் சொற்கு, இலக்கு (குறி) என்பதே பொருள். ஆகவே, இவ்விரு வட சொல்லும் தென் சொல்லின் திரிபென்பது தெரிதரு தேற்றமாம். மேலும், தமிழிலக்கண முதலூல் ஆரிய வருகைக்கு 8000 ஆண்டு முற்பட்டதென்னும் உண்மையும், இதை வலியுறுத்துவது காண்க:

இலக்கணத்திற்கு அணங்கம் என்றொரு பெயர் குறிக்கின்றது சிந்தாமணி நிகண்டு (103). கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் தொகுத்த தமிழ்மொழியகராதியில், "அஞ்சணங்கம்-பஞ்சவிலக்கணம். அஞ்சணங்கியம்-பஞ்சவிலக்கியம்" எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அணங்கம் அணங்கியம் என்னும் இருசொற்கும், அணங்கு என்பது முதலிலையாயிருத்தல் வேண்டும். அணங்குதல் ஒலித்தல்:

“மிகையணங்கு மெய்ந்நீஇ மீளி மறவர்
புகையணங்கப் பூமாரி சிந்தி”

என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை (பொதுவியற்படலம், 8). அணங்கு என்பது எழுத்தையுங் குறிக்குமாயின், அணங்கம் அணங்கியம் என்னும் சொற்கள், முறையே, இலக்கணத்தையும் இலக்கியத்தையுங் குறிப்பது பொருத்தமே. ஆயின், இச்சொற்கள் தமிழகத்தில் என்றும் வழக்கில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இலக்கியம் இலக்கணம் என்பனவே தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவன.

எழுத்து - எழுத்தொலியம் (Phonemics)

தமிழெழுத்துக்கள், (1) முதல், (2) சார்பு என இரு வகைப்படும். முதலாவது இயல்பாகத் தோன்றிய எழுத்துக்கள் முதலெழுத்துக்கள்; பின்பு அவற்றுட் சிலவற்றின் சார்பாகத் திரிந்த எழுத்துக்கள் சார்பெழுத்துக்கள். உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும் மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டுமாக முதல் எழுத்துக்கள் முப்பதாம். சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றாம்: ஆகவே, தமிழெழுத்துக்கள் அல்லது ஒலிகள் மொத்தம் முப்பத்து மூன்றாம்.

உயிரெழுத்துக்கள், குறிலைந்தும் நெடிவேழுமாக இரு வகைப்படும்: மெய்யெழுத்துக்களும், வல்லினம் ஆறும் மெல்லினம் ஆறும் இடையினம் ஆறுமாக மூவகைப்படும்.

(1) முதலெழுத்துக்கள் (Phonemes)

மாந்தன் தன் வாயைத் திறந்தவுடன் இயல்பாக ஒலிக்கும் ஒலி அகரம் அல்லது ஆகாரம். குழந்தை பிறந்த உடன் அழும் ஒலியும் முழைத்தல் முறைப்பட்ட அகர ஆகாரமே. ஆகவே, முதலாவது மாந்தன் வாயில் தோன்றியது உயிரொலியே; அது அகரமே;

வாய் திறவாத நிலையில், மூக்குவளியால் ஒலிக்கும் ஒலி மகரம். ஆகவே, மெய்யொலிகளுள் முதலாவது தோன்றியது, இதழ் மட்டும் பெருத்தி எளிதாக வொலிக்கும் மகரமாகும்;

இங்ஙனம் முதன் முதலாகத் தோன்றிய அகரமும் மகரமுஞ்சேரின், அம் என்னும் அசை பிறக்கும். ஒருகால் இதினின்று, அம்ம என்னும் முறைப்பெயர் குழவிவளர்ப்ப பொலியாய்த் தோன்றியிருக்கலாம். பாலுறுப்பைக் குறிக்கும் அம்மம் என்னும் சொல் மருமம் என்பதன் திரிபாகும்: மருமம்—மம்மம்—அம்மம்.

மாந்தன் வாயில் தோன்றிய மொழியொலிகளுள், உயிரெல்லாம் முன்பும் மெய்யெல்லாம் பின்புமாகத் தோன்றவில்லை. உயிரும் மெய்யும் ஒழுங்கின்றி மாறிமறியே தோன்றின. அம்முறையை இன்று காண்பது அரிது. ஆயினும், உயிரினத்தையும் மெய்யினத்தையும் வேறு பிரித்து ஒவ்வொரு இனத்தையுஞ் சேர்ந்த ஒலிகள் தோன்றிய முறையை ஒருவாறு அறியலாம்.

உயிர் தோன்றிய முறை

முதல் தோன்றியவை : நெடில்-ஆ, ஈ, ஊ

இடைத்தோன்றியவை : நெடில்-ஏ, ஒ
குறில்-அ, இ, உ

கடைத்தோன்றியவை : நெடில்-ஐ, ஔ
குறில்-எ, ஓ

உயிர்களுள், நெடில் முன்பும் குறில் பின்பும் தோன்றின இங்ஙனங் கொள்வதற்கு ஏதுக்கள் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. முதலில் தோன்றிய மூவுயிரும், முறையே, சேய்மை யண்மை முன்மைச் சுட்டுக்களாகவே தோன்றின:

அண்மைச் சுட்டினும் முன்மைச் சுட்டு பிந்தியதா தலாலும், சற்று மிகுந்த முயற்சி வேண்டுகலானும், ஈகாரம் ஊகாரத்திற்கு முந்தியதாதல் வேண்டும்.

இகர ஈகாரத்தின் மோனையாக எகர ஏகாரமும், உகர ஊகாரத்தின் மோனையாக ஓகர ஔகாரமும் தோன்றுதலானும்; கொச்சை வழக்கில் இடம் என்பது எடம் என்றும், உணக்கு என்பது ஒணக்கு என்றும், இகரம் எகரமாகவும் உகரம் ஓகரமாகவும் ஒலிப்பதாலும், அண்மைச்சுட்டிலிருந்தே எகர ஏகாரமும், முன்மைச் சுட்டிலிருந்தே ஓகர ஔகாரமும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்;

அளபு வகையில்,

*“ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஔ எ(ன்)னும்

அப்பால் ஏழும்

ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப.” (4)

என்றும், அமைப்பு வகையில்,

“அகர இகரம் ஐகாரமாகும்.” (54)

“அகர உகரம் ஔகாரமாகும்” (55)

என்றும், தொல்காப்பியங் கூறுவதால், அகர இகரம் சேர்ந்து ஐகாரமும் அகரவுகரம் சேர்ந்து ஔகாரமும் புணரொலிகளாய்த் (Diphthongs) தோன்றினவென அறியலாம்; இகரம் உகரத்தினும் முந்தியதாதலின், இகரக் கூறுள்ள ஐகாரம் உகரக் கூறுள்ள ஔகாரத்தினும் முந்தித் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்;

வடநூலார் புணர்ச்சித் திரிபைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, ஏகார ஔகாரங்களையும் புணரொலிகளாகக் கொள்வர். அக்கொள்கை தமிழுக்கு ஏற்காது. முற்கூறியவாறு, அவை மோனைத் திரிபாய் எழுந்தவையே;

ஒரிரு சொன் முதலில் வரும் அகர இகரம் ஐகாரமாகவும் எழுதப்பெறும்.

எ-டு : வள்-வய்-வயிர்-வயிரம்-வைரம்;

ஒரிரு சொன் முதலில் வரும் அகர உகரம் ஔகாரமாகவும் எழுதப்பெறும்,

எ-டு : கதுவாலி (= குறுகிய வாலையுடைய பறவை இனம்) - கவுதாரி (இலக்கணப்போலி - கௌதாரி).

இனி, அகரத்தை யடுத்த யகரமெய்யும் எல்லாவிடத்தும் ஐகாரமாகவே எழுதப்பெறும்.

“அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத்தோன்றும்.”

(தொல்: 56)

எ-டு : வள் (= கூர்மை) - (வய்) - வை = கூர்மை. ளகர மெய் யகர மெய்யாகத் திரிவது பெருவழக்கு.

எ-டு : கொள்-கோள்-கோய், தொள்-தொய், நொள்-நொய், பிள்-பிய், மாள்-மாய், வெள்-வெய்-வெய்யே யான் = விரும்புகின்றோன். வெய்யம்மை. வெம்மை = விருப்பம்.

“வெம்மை வேண்டல்” (தொல். உரி, 36)

யகர மெய்யீற்று ஓகர முதற்சொல், ஈரெழுத்துச்சொல்லாயிருந்து அகர முதலாய் மாறின், ஐகார வடிவு பெறும்.

எ-டு : பொள்-பொய்(உட்டுளை)-(பய்)-பை,

அகரத்தை யடுத்த வகரமெய், ஒரு சில சொற்களில் ஐகாரமாகவும் எழுதப்பெறும்.

எ-டு : அவ்வியம்-ஔவியம், கவ்வு-கௌவு, வவ்வால் = வெளவால்.

ஔவை என்னும் சொல் அவ்வை என்பதன் திரிபே யாயினும், ஒரு புலத்தியாரின் இயற்பெயராதலின், ஔகார முதலதாகவே எழுதப்படல் வேண்டும்.

அம்மை—அவ்வை—ஔவை.

அவ், அவ்வாறு, சவ்வு, தவ்வு முதலிய சில சொற்களில், அகரமடுத்த வகரமெய் ஔகாரவீறாக எழுதப்படுவதே யில்லை. ஆயின், அய் என்னும் வடிவம் ‘அய்’ என்னும் அசையைக் குறித்தாலன்றி, எழுத்துத்தமிழில் நிகழ்தற்கு இடமேயில்லை. இதை நோக்கிப்போலும்,

‘அகரத் திம்பர் வகரப் புள்ளியும்

ஔ என் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்,*

என்று தொல்காப்பியர் கூறாதுவிட்டது!

உயிரெழுத்துக்களுள், ஐ, ஓள இரண்டும் புணரொலியன்கள் (Diphthongs or Compound Phonemes); ஏனைய தனியொலியன்கள் (Monophthongs or Simple Phonemes).

உயிர் தோன்றிய வகைகள்

- (1) அங்காத்தல் (வாய்திறத்தல்)—அ, ஆ
- (2) சுட்டல்—ஆ, ஈ, ஊ
- (3) மோனைத்திரிபு—இ—எ, உ—ஓ
- (4) உணர்ச்சியொலி—ஐ!
- (5) வாய்ச்செய்கை—அவ்—ஓள
- (6) குறுக்கம்—ஆ—அ, ஏ—எ
- (7) ஒப்பொலி—ஊ (கூ)

அங்காத்தல் என்பது மற்றெல்லா வகைகட்கும் அடிப்படைத் துணையே யன்றி, தனிவகை யன்று.

மெய் தோன்றிய முறை

ம

ப, க, ங

ல, ர, த, ந

ச, ஞ, ய, வ

ட, ண, ள, ழ

ற, ன

குறிப்பு:—(1) உயிரும் மெய்யும் தோன்றிய முறையாக இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள ஈரொழுங்கும், தோராய (உத்தேச) முறையேயன்றி இம்மியும் வழுவாத அறிவியலின்பாற்பட்ட தல்லிய முறையல்ல:

(2) உயிரும் மெய்யும் வெவ்வேறாகக் காட்டப்பட்டிருப்பினும், உயிரெல்லாந் தோன்றியபின் மெய் தோன்றினவென்றாகாது. இருவகையும் ஒவ்வொன்றாய் அல்லது ஒன்றும் பலவுமாய் மாறி மாறியே தோன்றின:

முதலில் ஆகாரவுயிரும் அதையடுத்து மகரமெய்யும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்:

யகரம் தோன்றுமுன் ஈகார இகரமும், வகரம் தோன்றுமுன் ஊகார உகரமும், தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்:

ள, ழ, ற, ன தோன்றுமுன் எல்லா வுயிர்களும் தோன்றியிருக்கலாம்.

- (3) மெல்லின மெய்களுள்: மகரம் ஒன்றே தனியே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். ஏனையவெல்லாம் ங்க, ஞ்ச், ண்ட, ந்த, ன்ற எனத் தன்தன் வல்லின மெய்யுடன் இணைந்தே தோன்றியிருத்தல் கூடும்.

குழவிகளின் தொண்டையில் ங்க என்னும் ஒலி பிறத்தல் காண்க.

வல்லினமெய்கள் தனித்தனித் தோன்றியிருத்தல் கூடும்.

- (4) மாந்தன் அல்லது முந்தியல் தமிழன் பேசிய இயற்கை மொழி, உயிர், மெய் என்னும் பகுப்புணர்ச்சியின்றி, ஓரசையும், பலவசையுமாகிய ஒலிகளையும் ஓசைகளையுமே கொண்டிருந்தது.

மெய்தோன்றிய வகைகள்

(1) ஒப்பொலி	—க் (காக்கா), ண் (கிண்).
(2) வாய்ச்செய்கை	—வ் (அவ்), ம் (அம்).
(3) இனத்தோன்றல்	—ங் (ங்க), ன் (ன்ற).
(4) புணர்ச்சி	—ஞ் (பூ+சோலை = பூஞ்சோலை).
(5) திரிபு	—ந் (பொரும்-பொருந்), ர் (ல்-ர்).
(6) முதிர்ச்சி	—ழ் (ள-ழ), ற் (ர-ற).
(7) இயற்கை	—த், ப்:

அளவு (மாத்திரை)

எழுத்துக்களின் ஒலியளவு அளவு அல்லது மாத்திரை யெனப்படும். மாத்தல் அளத்தல். இது ஒரு வழக்கற்ற வினை. மாத்திரம் என்னும் சொல்லும் இதனடிப் பிறந்ததே. மா என்னும் அளவுப் பெயர் முதனிலைத் தொழிற்பெயராம்.

ஓர் இமை அல்லது நொடியளவு ஒரு மாத்திரை. உயிராயினும் உயிர்மெய்யாயினும், குறிலுக்கு ஒன்றும் நெடிலுக்கு இரண்டும் மாத்திரையாம். உயிர்மெய்யில் உயிரும் மெய்யும் ஆகிய ஈரெழுத்திருப்பினும், அம்மெய்க்கு மாத்திரையில்லை. தனிமெய்க்கு மாத்திரை அரை.

ஐ, ஔ என்னும் இரு நெடிலும் தனித்து நில்லாதும் அளபெடுக்காதும் சொல்லுறுப்பாய் வரின், ஒன்றரை

மாத்திரையாய்க் குறுகியொலிக்கும். ஐகாரம்
சொல்லிடையில் ஒரு மாத்திரையாகவும் குறுகும்.

(2) சார்பெழுத்துக்கள்

உயிரும் மெய்யும் ஆகிய முதலெழுத்துக்களுட் சிலவற்றின் சார்பினால் தோன்றுவன சார்பெழுத்துக்கள், சார்தல் ஒன்றையொன்று அடுத்தல். உயிரினத்தைச் சேர்ந்தவை இரண்டும் மெய்யினத்தைச் சேர்ந்தது ஒன்றும் ஆக, சார்பெழுத்துக்கள் மொத்தம் மூன்றாம். அவை குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்பனவாகும். இவற்றுள் கு, உ இயற்கை, ஏனையிரண்டும் புணர்ச்சி வினை.

தொல் காப்பியர் கூறியவாறு இம்மூன்றே சார்பெழுத்துக்கள். நன்னூலார் உயிர்மெய்யையும் வேறு சில எழுத்துக் குறுக்கங்களையும் அளபெடையையும் சேர்த்துத் தவறாகப் பத்தென விரித்துவிட்டார். உயிர்மெய் உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த கூட்டெழுத்தேயன்றி வேறெழுத்தாகாது. எழுத்துக் குறுக்கங்களையெல்லாம் சார்பெழுத்தென்று கொள்ளின், ஆய்தக் குறுக்கத்தைச் சார்பிற் சார்பென்று கொள்ளல் வேண்டும், அளபெடை என்பது எழுத்தொலி நீட்டமேயன்றித் தனியெழுத்தாகாது. இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் நோக்காது, சார்பெழுத்துத் தொகையைப் பெருக்கியதற்கு, மாணவரை மயக்குதவன்றி வேறொரு பயனுமின்றாம்.

குற்றியலிகரம்

அரையளபாய்க் குறுகியொலிக்கும் இகரம் குற்றியலிகரம். அது மூவகையில் தோன்றும்.

(i) யசுரத்தோடு புணர்ந்த குற்றியலுகரத்திரிபு.

எ-டு: வரகு+யாது = வரகியாது:

(ii) புணர்ச்சியால் அமைந்த மியா என்னும் முன்னிலை யசைச்சொல்.

கேளும் + ஐயா = கேளுமையா — கேளுமியா —
கேண்மியா. ஒநோ: மருளும் — மருண்ம்.

(iii) மெல்லின இடையின மெய்யீறு யசுரத்தோடு புணர்ந்த புணர்ச்சி விளைவு.

மண் + யானை = மண்ணியானை
வேள் + யாவன் = வேளியாவன்

இவ்வகைப் புணர்ச்சி எல்லார்க்கும் உடன்பாடன்று:

குற்றியலுகரம்

தனிநெடிற்கும் இரு அல்லது பலவெழுத்திற்குப் பின், வல்வின மெய்யோடு கூடிச் சொல்லீறாய் வரும் உகரம், இதழ் குவியாது, இகரத்திற்கும் உகரத்திற்கும் இடைப்பட்டு, அரை மாத்திரையாய்க் குறுகியொலிக்கும்: அது குற்றியலுகரம்.

எ-டு: மாடு, செக்கு, பருப்பு, பிண்ணாக்கு, வந்ததற்கு.

ஆய்தம்

தனிச்சொல்லிலும் புணர்ச்சொல்லிலும், குறிலுக்கும் வல்வின உயிர்மெய்க்கும் இடையில், நுண்ணிய ககரமாக ஒலித்து நிற்கும் எழுத்து ஆய்தமாம். ஆய்ந்தது ஆய்தம். ஆய்தல் நுணுகுதல்.

“ஆய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சா அய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுகக்கம்.”

என்று தொல்காப்பியம் (813) கூறுதல் காண்க.

ஆய்தம் பின்வருமாறு நால்வகையில் தோன்றும்.

(i) புணர்ச்சித்திரிபு

சொல்லுறுப்புப் புணர்ச்சி:

எ - டு: அல் + கு = அல்கு — அஃகு

வெள் + கு = வெஃகு

அல்குதல் = சுருங்குதல். வெள்ளுதல் = விரும்புதல்.

வெள் - வெண்டு (ஆசைப்படு).

வெள் - வெய் — வெய்யோன் =

விரும்பியோன்.

சொற்புணர்ச்சி:

எ-டு: பல் + துளி = பஃறுளி

கல் + தீது = கற்றீது, கஃறீது.

முள் + தீது = முட்டீது, முஃட்டீது

அவ் + கடிய = அஃகடிய

(ii) தனிச்சொல் திரிப்பு

எ-டு: அத்து—அஃது, பத்து—பஃது
பகுதி—பஃதி

(iii) சாரியைப்புணர்ப்பு

எ-டு: அஃகான், மஃகான்

(IV) இடைச்செருகல் ("ஒற்றில்வழி யொற்று")

எ-டு: இலகு—இலஃகு, விலகு—விலஃகு

இவ்வகை செய்யுட்கே யுரியதாம்.

ஆய்தம், ஒருமிரோடுங் கூடாது தனித்து நிற்பதால் தனிநிலை என்றும், புள்ளிவடிவாயிருப்பதால் புள்ளி என்றும், முப்புள்ளி என்றும், தனக்குப்பின் வரும் வல்லின மெய்யை மெலிவிப்பதால் நலிபு என்றும், பெயர்பெறும்.

பத்து, பஃது; கற்றீது, கஃறீது; என்னும் சொல் வினைகளை ஒலித்துக் காண்க;

இயன்மொழியாகிய தமிழுக்குரிய ஆய்தம், திரிமொழி கட்டுரிய பொலிவொலிகளைப் (Voiced Sounds) பிறப்பிக்கும் என்னும் கூற்று, திரிபுணர்ச்சியின் விளைவென அறிக. ஆய்த வெலியின் ககரவினத் தன்மையை அஃகேனம், மஃகான் என்னும் சாரியைப்புணர்ப்பாலும் கண்டுகொள்க.

சார்பெழுத்து மூன்றனுள், குற்றியலிகரமும் குற்றிய லுகரமும் தாம் நிற்குமிடத்து வேறொன்றற்கும் இடந்தாரா மையால், அவ்விரண்டையும் மறுவொலியன்கள் (Allophones) என்னலாம். ஆய்தம் அத்துணை ஒழுங்கும் யாப்புறவும் பெறாமையின் மறுவொலியனாகாது.

எண்

உண்மையில், தமிழெழுத்துக்கள் முதலெனப்படும் முப்பதே. அதனாலேயே,

"எழுத்தெனப் படுப

அகரமுதல் னகரலிறுவாய்

முப்பஃதென்ப

சார்ந்து வரல்மரபின் மூன்றலங் கடையே" (1)

எனத் தொல்காப்பியர், நூன்மரபு என்னும் முதல் இயலில். முந்து நூலார் மொழிந்தவாறு முதலெழுத்திற்கே சிறப்புக் கொடுத்துக் கூறினார்:

“மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமாய் உனக் கினிதாய்த்தோன்றிடும் அத் தமிழ்”

என்று சிவஞான முனிவர் கூறியதுங் காண்க. (காஞ்சி தழுவ. 244)

உயிர் பன்னிரண்டும் மெய் பதினெட்டுமாகிய முப்பதெழுத்துக்களை மட்டும் கொண்ட தொகுதிக்குக் குறுங்கணக்கு என்றும், அதனொடு 216 உயிர்மெய்யெழுத்துங் கொண்ட தொகுதிக்கு நெடுங்கணக்கு என்றும். பெயர்: பன்னிருயிரும் பதினெண் மெய்யொடுங் கூட, உயிர்மெய் மொத்தம் இருநூற்றுப்பதினாறாம்.

எல்லா மொழிகளிலும் உயிர்மெய்கள் கலந்துதான் ஒலிக் கின்றன. ஆயின், அவற்றிற்குக் கூட்டு வடிவம் முதன்முதல் அமைத்தவர் தமிழரே. தமிழைப் பின்பற்றியே வட மொழியிலும் பிற இந்திய மொழிகளிலும் உயிர்மெய் வடிவுகள் அமைந்தன. இன்னும் மேலை ஆரியத்திலும் சேமியத்திலும் உயிரும் மெய்யும் தனித்தனி நிறுத்தப்படுகின்றன. அமெரிக்கு, சப்பான் முதலிய ஒரு சில மொழிகளில் மட்டும், தனிவரிக்கும் கூட்டு வரிக்கும் இடைப்பட்ட அசைவரிகள் (syllabaries) ஏற்பட்டுள்ளன. அவையும் காலத்தாற் பிற்பட்டவையே:

ஆய்தம் உயிரேறப்பெறாத மெய்யாயினும், அதற்குத் தனி வடிவ முண்மை பற்றி அதையும் ஓர் எழுத்தாகக் கொள்ளின், தமிழெழுத்துக்கள் மொத்தம் இரு நூற்று நூற்பத்தேழாம்:

பெயர் முதல், சார்பு:

செவிப்புலனான மொழியொலிகள் கட்புலனான வரிவடிவில் எழுதப்பெற்றதனால், எழுத்தெனப் பெயர் பெற்றன. எழுத்து என்பது வரிவடிவைக் குறிப்பின் தொழிலாகுபெயர்; ஒலிவடிவைக் குறிப்பின் குறியாகுபெயர்:

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதலூ லாகும்.”

(1594)

என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளபடி, தமிழில் முதலிலக்கண நூலியற்றியவன், முற்றத் துறந்தவனும் மெய்ப்பொருளறிவு நிரம்பியவனுமான முனிவனாவான்.

முனிதல் = (உலக வாழ்வை) வெறுத்தல், வெறுத்துத் துறத்தல். முனி, முனை என்னும் இரண்டும் ஒரே சொல்லின் வேறுபட்ட வடிவமாம். முனிந்தவன் முனிவன்; முனைந்தவன் முனைவன்;

“முனைவு முனிவாகும்.” (தொல். சொல்; 386).

“அந்தணர் நூற்கும்” (543)

“இன்றீம் பாலை முனையின்” (பெரும்பாண். 180).

உலகிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம், உயிர், மெய், உயிர் மெய் என மூவகை. உயிர் தானே இயங்கும் காற்று வடிவினது; மெய் உயிரின் உதவியின்றி இயங்காத உடம்பு அல்லது கனப்பொருள்; உயிர்மெய் உயிரொடு கூடிய உடம்பு. பிராணி (பிராணனையுடையது) என்ற வடசொல் தமிழில் வழக்கன்றியபின், அதற்கு நேரான உயிர்மெய் என்னும் தமிழ்ச் சொல் வழக்கற்றுப்போனதுடன், தன்பொருளையும் இழந்தது. தமிழில் முதலூல் கண்ட முனைவன், மூவகையெழுத்துக்களும் ஒலியியக்கத்தில் மூவகைப் பொருள்களை ஒத்திருப்பது கண்டு, அப்பொருள்களின் பெயர்களையே அவ்வெழுத்துக்கட்கும் உவமையாகு பெயராக இட்டான். தானே ஒலிக்கும் எழுத்து உயிரெழுத்து; உயிரொடு கூடியல்லது ஒலிக்காத எழுத்து மெய்யெழுத்து; உயிர்மெய்யைப் போன்ற எழுத்து உயிர் மெய்யெழுத்து. இத்தகைய அமைப்பு வேறெம்மொழியிலும் காண்பதற்கரிதாம்.

குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்பன வெளிப்படடை.

உயிர், ஆவி என்பனவும்; மெய், உடல், உடம்பு, உறுப்பு, சிற்பு புள்ளி என்பனவும்; ஒருபொருட் சொற்கள்.

முறையும் பிறப்பும்

தமிழ் எழுத்திலக்கணம் பன்னிரண்டுள், முறையும் ஒன்றாம். இது மேலை மொழிகட்கில்லை. வடமொழியுட்பட ஏனையிந்திய மொழிகளெல்லாம் நெடுங்கணக்கு முறையில் தமிழைப் பின்பற்றியனவே.

உயிர், முந்தித்தோன்றியது பற்றியும், தானாய் ஒலிப்பது பற்றியும், நெடுங்கணக்கில் முன்வைக்கப்பெற்றது. குறுமை பற்றிக் குறில் முன்னும், நெடுமை பற்றி நெடில் பின்னும் வைக்கப்பட்டன.

ஆ, ஈ, ஊ முன்றும், முறையே சேய்மைச் சுட்டாகவும் அண்மைச் சுட்டாகவும் முன்மைச் சுட்டாகவும் இயல்பாகத் தோன்றினமையால், பிறவுயிர்களுக்கு முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள், ஆகாரம் வாய்திறந்த மட்டில் ஒலிப்பதால் முதலிலும், ஈகாரம் வாயின் பின்பக்கத்தில் அடிநாவிளிம்பு மேல்வாய்ப் பல்லைப் பொருந்தியொலிப்பதால் இடையிலும், ஊகாரம் வாயின் முன்பக்கத்தில் இதழ் (உதடு) குவிந்தொலிப்பதால் கடையிலும், வைக்கப்பட்டன. இதனினின்று, வாயின் பின்புறத்திலிருந்து முன்புறம் நோக்கிய வரிசையில் தமிழ் எழுத்துக்கள் அமைக்கப்பட்டதை அறியலாம்.

ஏகார ஓகாரங்கள் முறையே ஈகார ஊகாரங்களின் மோனைத் திரிபாதலால், இயல்பாகத் தோன்றிய முதல் மூன்றுயிர்கட்கும் பின் வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள், ஏகாரம் அடிநாவிளிம்பு மேல்வாய்ப் பல்லைப் பொருந்தியொலிப்பதால் முன்னும், ஓகாரம் இதழ் குவிந்தொலிப்பதால் பின்னும், வைக்கப்பட்டன.

ஐ, ஔ இரண்டும் முறையே அஇ, அஉ என்னும் புணரொலிகளாதலால், அடிநாவிளிம்பு மேல்வாய்ப் பல்லைப் பொருந்தியொலிக்கும் ஐகாரம் ஏகாரத்தின் பின்னும், இதழ் குவிந்தொலிக்கும் ஔகாரம் ஓகாரத்தின் பின்னும் வைக்கப்பட்டன.

ஆய்தம் நுண்ணிய ககரமாதலால், ககரத்தின் முன் வைக்கப்பட்டது.

மெய்களுள் வல்லினமும் மெல்லினமும் எதிரினங்களாதலால், முதற்கண் தோன்றியவையெல்லாம் வலியும் மெலியுமாக இவ்விரண்டாய் முன் அமைக்கப்பெற்றன. இடையினம் அவற்றின் பின் வைக்கப்பட்டது: ள, ழ, ற, ன நான்கும் பிறமெய்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டதற்குப் பிந்தித் தோன்றியமையால், இறுதியில் வைக்கப்பட்டன.

வல்லின மெய்களுள், க, ங அடியண்ணப் பிறப்பினவும், ச, ஞ இடையண்ணப் பிறப்பினவும், ட, ண முன்னண்ணப் பிறப்பினவும் த, ந பல்லண்ணப் பிறப்பினவும், ப, ம இதழகப் பிறப்பினவும், ஆதலால் அம்முறையே வைக்கப்பட்டன.

மகரமொழிந்த மெல்லின மெய்களெல்லாம் தன்தன் வல்லின மெய்க்குப்பின் தோன்றியமையாலும், வலியொலித்த பின், மெலியொலிப்பதே முயற்சிக்கெளிமையாதலாலும்,

வலியும் மெலியும் அடுத்தடுத்து நிற்பது ஒலிவேற்றுமையைத் தெளிவாய்க் காட்டுவதாலும், வலிமுன்னும் மெலிபின்னும்மாச இணையிணையாய் நிறுத்தப்பெற்றனவென அறிக.

இடையின வொலியின் இடைத்தன்மை வல்லொலியும் மெல்லொலியும் அறிந்த பின்னரே அறியக் கிடத்தலின், வலிமெலிகளின் பின் இடையினம் வைக்கப்பட்டது. இடையின மெய்களுள், யகரம் இடையண்ணத்திலும், ரகரம் முன்னண்ணத்திலும், லகரம் பல்லண்ணத்திலும், வகரம் பல்விதழிலும், பிறப்பதால், அவை அம்முறையே வைக்கப்பட்டன.

குமரிக்கண்டத்தில் நெடுங்கணக்குத் தொடங்கியபோது. அதில் அமைந்திருந்த எழுத்துக்கள் இத்தனையே. பின்னர், நாளடைவில் ள, ழ, ற ன என்னும் நான்கும் தோன்றின, அதனாலேயே அவை இறுதியில் வைக்கப்பட்டன.

அந்நான்கனுள் ள ழ முன்தோன்றியமையால் முன்னும்; ற ன பின்தோன்றியமையாற் பின்னும் வைக்கப்பட்டன.

ள, ழ இரண்டும் முன்னண்ண வருடொலிகளாயினும் (Linguals or Cerebals), ழகரம் ளகரத்தினும் சற்றுப் பின்னிடுத்து வருடப் பெறுவதால், முன்வைக்கப்பெற்றது.

இறுதிமெய் நான்கும் பிந்தித் தோன்றினவென்பதற்கு ஏதுக்களாவன:

- (1) ள, ழ இரண்டும் இடையினத்துள்ளும் லகரத்திற்கு முன்னும் வைக்கப் பெறாமை.
- (2) ற, ன இரண்டும் வலிமெலி யிணைகளுள் த ந இணைக்கு முன் வைக்கப் பெறாமை.
- (3) லகரம் திரண்டு ளகரமும் ளகரம் திரண்டு ழகரமும் ஆதல்.

எ-டு: கல்-கருமை. கல்-ஈது = கஃது. கஃறெனல் = கருமைக் குறிப்பு. கல்-கால் = கருமை. கால்-காள் = கருமை. காள்-காழ் = கருமை.

- (4) ரகரம் திரண்டு றகரம் ஆதல்.

எ-டு அர்-அறு, ஒளிர்-ஒளிறு, முரி-முறி:

(5) னகரந்தோன்றுமுன் நகரமே சொல்லிறுதியிலும் வழங்கியமை.

எ-டு: வெரிந், பழுறு

(6) தமிழின் தொன்மையும் ஏனையொலிகளின் மென்மையும்.

றகரம் தோன்றியபோது அதற்கினமாகவே னகரமும் உடன் தோன்றிற்று. தந்நகரம் றகரத்திற்கு இனமாகாமை காண்க.

தமிழின் தொன்மை, தென்மை, முன்மை, மென்மை முதலிய தன்மைகளை அறியாமையால், கால்டுவெல் உள்ளிட்ட மேலையாராய்ச்சியாளர் ஆரிய ஏமாற்றை நம்பித் தமிழைச் சமற்கிருத அடிப்படையிலாய்ந்து, பேரன் பாட்டனைப் பெற்றான் என்னும் முறையில், தமிழ் நெடுங்கணக்கு சமற்கிருதத்தைப் பின்பற்றியதென்று முடிவு கொண்டுவிட்டனர். இதனால் சில கொண்டான் மாறும் தமிழ்ப்பற்றற்ற திரவிடத் தமிழ்ப் புலவரும், ழ, ள, ற, ன நான்கும் வடமொழியிலில்லாமையால் நெடுங்கணக்கிறுதியில் வைக்கப்பட்டனவென்று, பிதற்றலாயினர். வடமொழியிலின்மையே இறுதிவைப்பிற்குக் கரணியமாயின், வடமொழியிலில்லாத எகர ஓகரமும் இறுதியில் வைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமே! அங்ஙனமின்மையின், அதுபோலியுரையென மறுக்க.

உருவம்

எழுத்து என்னும் பெயரே, தமிழுக்கு இலக்கணந்தோன்றுமுன்னரே எழுந்திருந்தமையை உணர்த்தும். எழுதுவது எழுத்து. எழுதுதல் வரைதல்.

“எழுதுங்காற் கோல்காணாக் கண்ணேபோல்”

(குறள், 1285):

“இன்ன பலபல எழுத்துநிலை மண்டபம்”

(பரிபா. 19, 53):

எழுவுதல் என்பது இசைக்கருவியினின்று ஒலியெழுப்புதலைக் குறிக்குமேயன்றி எழுதுதலைக் குறிக்காது.

பண்டைத் தமிழெழுத்துக்களெல்லாம் பிராமியின் திரிபான வட்டெழுத்துக்களென்றும், கிரந்தவெழுத்து

தென்னாட்டில் பிற்காலத்தில் வடமொழிக்கென்றேற்படுத்தப் பட்டதென்றும், பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது ஆயின், எழுத்துவடிவம் பற்றிய சில தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும் நன்னூல் நூற்பாக்களையும், பண்டையேட்டுச் சுவடிகளையும் நோக்குமிடத்து, இக்கருத்துப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோன்றவில்லை. இற்றை வழக்கிலுள்ள தமிழ் எழுத்து முறையே பண்டை வழக்கிலும் இருந்ததென்றும், பட்டயங் களிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வட்டெழுத்து வெட்டெழுத்து எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாமென்றும், கிரந்தவெழுத்து பண்டைத் தமிழெழுத்தின் திரிபேயென்றும், அது ஏட்டிற் சூரிய ஆணியெழுத்தென்றும் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. இதற்குச் சான்றுகளும் ஏதுக்களுமாவன:—

- (1) மிகப் பழைமையான தமிழேட்டிலும் இற்றையெழுத்து வடிவேயிருத்தல்.
- (2) இலக்கண நூல்கள் இற்றையெழுத்து வடிவைத் தொன்று ாட்டதெனக் கூறல்:

“தொல்லை வடிவின எல்லா வெழுத்தும் ஆண் (டு) எய்தும் எகர ஒகரமெய் புள்ளி.” (98)

என்று 13-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த பவணந்தி முனிவர் கூறினார்.

கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டினதான தொல்காப்பியத்தின் நூன்மரபு என்னும் முதலியலில்,

“குற்றிய விகரம் குற்றிய லுகரம்” (3)

ஆய்தம் என்ற—முப்பாற் புள்ளியும்;

“உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே,” (14)

“மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்,” (15)

“எகர ஒகரத் தியற்கையும் அற்றே,” (16)

“புள்ளி யில்லா.....உயிர்த்த வாரே,” (17)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது; இவ்வியல்புகளிற் சில பட்டய வெழுத்திற்குப் பொருந்தவில்லை.

- (3) பட்டயவெழுத்து வட்டமாயிராமை. வட்டெழுத்து என்பது வடிவுபற்றியதாயின், அது ஏட்டெழுத்த. வ.—10

திற்கே (கிரந்த வடிவெழுத்திற்கே) பொருந்துவதாகும்.

- (4) ஏட்டிற்கு வளைகோட்டெழுத்தும் பட்டயத்திற்கு நேர் கோட்டெழுத்துமே இசைவாயிருத்தல்.
- (5) தமிழெழுத்து அசோகக் கல்வெட்டிற்கும் வடமொழி வரவிற்கும் முந்தியதாகத் தல்.
- (6) வடமொழி நெடுங்கணக்கு தமிழ் நெடுங்கணக்கைப் பின்பற்றியே அமைத்திருத்தல்.
- (7) மேனாடுகளிலும் கருவிக் கேற்ப எழுத்து வடிவ வேறுபட்டிருந்தமை.

இந்திய நாகரிகம் ஆரியரதென்றும், தமிழ் எல்லா வகையிலும் வடமொழியைப் பின்பற்றியதென்றும் மேலையறிஞர் குருட்டுத்தனமாகக் கொண்டிருந்த அடிப்படைத் தவறுகளே, தமிழெழுத்து பிராமியினின்று திரிந்ததென்று கொள்ளற் கிடந்தந்தன.

பண்டையெழுத்து வடிவங்களிற் சில இன்று மாறியுள்ளன. அவை வருமாறு:—

எழுத்தின் பெயர்	பண்டைவடிவம்	இற்றையவடிவம்
ஈகாரம்	இ	ஈ
குற்றிய லிகரம்	வீடியாங்கு	வீடியாங்கு
குற்றிய லுகரம்	வீடு	வீடு
எகரம்	எ, கெ	எ, கெ
ஏகாரம்	எ, கெ	ஏ, கே
ஓகரம்	ஓ, கொ	ஓ, கொ
ஔகாரம்	ஓ, கொ	ஓ, கோ
மகரம்	ப	ம

எகர ஓகரக் குறில்கள் அவற்றின் நெடில்கட்குப் பிந்தித் தோன்றியமையால், அவற்றை வேறுபடுத்திக்காட்ட அவற்றின் மேற் புள்ளியிடப்பட்டது. வட இந்திய மொழிகளைப் பேசுவோரின் முன்னோர், எகர ஓகரக்குறில்கள் தமிழில் தோன்றுமுன் குமார்க்கண்டத்தினின்று வடக்கே சென்றதினாலேயே, அம்மொழிகளில் இன்றும் அக்குறில்கள் இல்லை. அம்மொழிகளின் மூலமாகிய பிராகிருதங்களை வேத ஆசிரியர் பேசினதினாலேயே, அவர் வேதத்திலும் அவை இல்லை.

“தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும் ஆண் (டு) எய்தும் எகர ஓகரமெய் புள்ளி.”

என்று 13-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தினதான நன்னூல் (98) கூறுவதால், தமிழ் ஏட்டெழுத்து தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவதெனத் துணியலாம். “ஆண்டு” என்பது அக்காலத்து (முற்காலத்தில்) என்று பொருள்படுவதாகும். எகர ஓகர உயிரும் உயிர்மெய்யும் புள்ளிபெற்ற ஒன்றே, பண்டையெழுத்தின் வேற்றுமையெனக் குறிப்பிடுகின்றார் பவணந்தி முனிவர். அவர் காலத்திலும் அவை புள்ளி பெற்றனவெனின், அதை ஏன் விதந்து கூறல் வேண்டும்? “தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும்” என்பதிலேயே அது அடங்கிவிடுமே! ஆதலால், அது உரையன்றென்கு.

“எய்தும்” என்பது வழக்கம் பற்றிய காலவழுவமைதி.

பிற்காலத்தில் வேற்றரசு வந்துவிட்டதனாலும், தமிழைக் காக்கும் பொறுப்பு செந்தமிழ்ப்புலவர்கையிலின்மையாலும், இலக்கணமறியா மாந்தர் ஏட்டிலும் கல்லிலும் தப்புந்தவறுமாய் எழுதி வந்ததையே, வீரமாமுனிவர் முன்னை முறைப்படி திருத்தினார் என அறிகு.

மாத்திரை

எழுத்துகட்கு மாத்திரை இன்னின்ன அளபென்று குறிக் கப்பட்டிருப்பினும், கூப்பீடு (விளி), ஒப்பாரி (புலம்பல்), இசைப்பாட்டு, தெருவிற்பனை (பண்டமாற்று) முதலிய உலகியற் செய்திகளில், அவை செவிப்பாடு, துயரம், இனிமை முதலியன பற்றி, வேண்டுமளவு அல்லது இயன்ற அளவு நீண்டொலிக்கும். அது அளபெடை எனப்படும். அளபெடுத்தல் மாத்திரை கடந்தொலித்தல். உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை என அளபெடை இருவகை. ஒற்று மெய்யு.

உயிரளபெடையை வரிவடிவிற் குறிக்கும்போது நெடிவின் பின்னும், குறிலின் பின்னும் இயல்பாக வரிய அளவிற்கு மேற்பட்ட ஒவ்வொரு மாத்திரைக்கும் ஒவ்வொரு முறையாக, அவ்வக்குறில் அல்லது இனக்குறில் வடிவு சேர்த்தெழுதப்படும்; இசையில் அளபெடைக்குறில்கள் மட்டுமன்றி நெடில்களும் தொடர்ந்தும் விட்டும் ஒலிக்கும்; பிறவற்றில் தொடர்ந்தே ஒலிக்கும்.

ஒற்றளபெடையாயின், எல்லாவிடத்தும், கூடிய ஒவ்வொரு அரைமாத்திரைக்கும் ஒரு முறையாக அவ்வம்மெய்வடிவே சேர்த்தெழுதப்படும்:

மெய்யெழுத்துக்களுள் வல்வினம் அளபெடுக்காது

இசை குறைந்தவிடத்து அதை நிறைக்கச் செய்யுளிலும் அளபெடை நிகழும்;

உலகவழக் களபெடையும் செய்யுள்வழக் களபெடையும் பின்வருமாறு பெயர்பெறும்;

உலக வழக்கு

செய்யுள் வழக்கு

இயற்கை யளபெடை

செயற்கை யளபெடை

உலகிய லளபெடை

செய்யுளிய லளபெடை

செய்யுளிற் குறில் அளபெடுப்பினும், நெடில்வடிவின் பின்னரே குறில் வடிவு குறிக்கப்படும்; வல்வினத்துடன் எகரமும் செய்யுளில் அளபெடுக்காது

குற்றியலுகர மேறிய ககரம் ககரத்தோடு புணரின், அக்குற்றியலுகரம் கால்மாத்திரையாய்க் குறுகும்;

எ - டு : கொக்குக்கால்;

நொடித்தல் வினையில் நொடிக்கக் கருதுதல் கால்மாத்திரைக்கும், விரல்பொருத்துதல் அரை மாத்திரைக்கும், விரல்திரித்தல் முக்கால் மாத்திரைக்கும், வெடித்தல் ஒருமாத்திரைக்கும் அளவு நிகழ்ச்சியாம்:

“உன்னல் காலே ஊன்றல் அரையே
முறுக்கல் முக்கால் விடுத்தல் ஒன்றே”

பலுக்கொலியம் (Phonetics)

உயிரெழுத்துக்களுள், மூக்கொலியுயிர் அல்லது மெல்லின உயிர் (Nasal vowel) என ஒன்று தமிழில் இல்லை யில்லை.

அவன், வந்தேன், மரம், போனோம் முதலிய சொற்களின் சற்றிலுள்ள மெல்லின மெய்களே. சோம்பலாற் செவ்வையாய்ப் பலுக்கப் பெறாமல் மூக்கொவியளவாய் ஒலிக்கின்றன. இவ்வொலியை ஈற்றயலுயிர்மேலேற்றி, அதனை மூக்கொலியிற் சிவர்ப்பு எனப்பகுதி திரிபுணர்ச்சியே. அவர், தாய், மகள், வந்தால் முதலிய சொற்களின் இறுதியிலுள்ள இடையினமெய், ஓரிடத்தும் மூக்கொவியாய் ஒலியாமையை ஒலித்துக் காண்க.

மொழிமுதல் உகரம் இதற்குவித்தே ஒலிக்கப்பெறவதால், குற்றியலுகரம் சொன்முதற்கண் வரவே வராது. திரவிடப் புலவர் சிலர் கருதுகிறபடி குற்றியலுகரம் மெய்யீறாமன்று; ஒலிக்குறுக்கத்தை அல்லது திரிபைக் காட்டுதற்கே, அதன்மீது புள்ளியிடப்பெற்றது.

இதனையே,

“மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.” (104)

“குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப:” (105)

என மாட்டெறிந்து கூறினார் தொல்காப்பியர். ஆயின், இதை யுணராது குற்றிய லுகரமும் மெய்யீறெனப் பிறழ்க் கொண்டனர் ஆரியவழித் தமிழாசிரியர் சிலர்.

ஐ, ஓ என இரண்டும் தமிழ்த் நிற்கும்போது, அஐ, அஓ என இருமாத்திரையே ஒலிக்கும்; சொல்லுறுப்பாய் வரும்போதே அய், அவ் என ஒன்றரை மாத்திரையாய்க் குறுகும்:

ஆய்தம் ககரவொலியைச் சார்ந்த தென்பதை, அது தொன்று தொட்டு ஒலிக்கப்பட்டுவரும் முறைமையினாலும், ஏனச்சாரியை ஏற்கும்போது அஃகேனம் எனக் ககரத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்வதாலும், குறுங்கணக்கிலும் நெடுங்கணக்கிலும் ககரமெய்க்கு முன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், பண்டை நெடுங்கணக் கேட்டுச் சுவடியில் க—ஃ என வரையப் பெற்றமையாலும், அறியலாம்.

ஆய்தம் வரும் சொற்களையெல்லாம் ஆய்ந்து பாரிப்பின், அது பெரும்பாலும் லகர ளகரத் திரிபாகவே காணப்படுகின்றது. இதை நோக்குமிடத்து, குமரிக்கண்டத்தில் ஓரிடத்து ஒலித்திரிபாகவோ புணர்ச்சித் திரிபாகவோ ஆய்தம் தோன்றி இருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகின்றது:

சிலர் ஆய்தத்தை வடமொழி விசரிக்கமெனக் காட்டல் வேண்டி, அது அகரமேறியும் ஒலிக்குமெனக் கூறி,

“அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கு மாறு.” (943)

என்னும் குறளையும் எடுத்துக் காட்டுவர் ‘‘அளவறிந் துண்ணுக’’ என்னும் பாடத்தில் தளை சரியா யிருத்தலின், அங்ஙனம் கொள்ள வேண்டிய தின்றாம். ‘‘நயனின் சொல்லினுஞ் சொல்லுக’’ என்னும் குறளில் (197), சொல்க என்பது தளைக்கேற்பச் சொல்லுக என வந்திருத்தல் காண்க.

இனி, லகர ளகர வகரம் எங்ஙனம் ஆய்தமாகத் திரிய முடியுமென்று பலர் மயங்கலாம். பல ஒலித்திரிபுகள் எல்லார் வாய்க்கும் ஏற்றனவாகவும், சில ஒலித்திரிபுகள் ஓரிடத்து ஒரு சிலர் வாய்க்கே இசைந்தனவாகவும், அமைந்துள்ளன. இதனாற் பின்னவை பிறர் மயங்குதற்கு இடமாகின்றன.

ழகரம் பல சொற்களில் ககரமாகத் திரிகின்றது.

எ-டு : குழை-குகை, முழை-முகை, சுழியம்-சுகியன், தொழுதி-
தொகுதி, நிழல்-நிகர் = ஒளி, மழவு-மகவு.

ஓ. நோ : விழி—L. vigil, E. wake.

லகர ளகரம் ழகரத்தின் இனமாகவும் அதனினும் மெலிந்தும் இருப்பதனால், ககரத்தின் மெலியாகிய ஆய்தமாகத் திரிந்தன;

வகரம் ககரமாவது பெருவழக்காதல் தெள்ளிது:

எ-டு : ஆவா-ஆகா, சிவப்பு-சிகப்பு, செவிள்-செகிள்,
துவர்-துகிர்.

ஆய்தம் ககர மெலியாதலின், வகரம் ஆய்தமாகத் திரி தலும் இயல்பே. இதற்கு வருமொழி முதற் ககரமும் துணை செய்யும்.

அவ்+கடிய = அஃகடிய

இனி, இக்காலத்துச் சிலர் ஆய்தவெழுத்தைப் பிற தமிழ்மொழித்துக்களின் முன்னும் பின்னும் இட்டு ஜ, ஷ, F, Z முதலிய பிறமொழி யெழுத்துக்களைக் குறிப்பது, தமிழியல் பிற்கும் மரபிற்கும் முற்றும் மாறானதும் தொல்லாசிரியர் கட்டளைக்கு முரணானதும் ஆகுமென்றும், தமிழைப் பிற மொழிகட்குப் பிந்தியதாகக் காட்டுமென்றும், பிறமொழிச் சொற்களை யெல்லாம் தமிழ்மொழித்திலேயே திரித்தெழுதுதல் வேண்டுமென்றும், அல்லாக்கால் தமிழ் நாளடைவில் வேறு

மொழியாக மாறிவிடுமென்றும், அறிதல்வேண்டும்: ஆய்த வெலிக்குத் தமிழொலிகளை அயலொலிகளாக மாற்றும் மந்திர வாற்றல் இல்லை. ஒலியைப் பொறுத்தமட்டில், ஆய்தவரிவடிவெழுதுவதும் அயன்மொழி வரிவடிவெழுதுவதும் ஒன்றே. எழுத்தென்பது உண்மையில் ஒலியேயன்றி வரிவடிவன்று.

தமிழ் மிகத்தொன்மையும் முன்மையும் மென்மையும் வாய்ந்த மொழியாதலின், அதன் வல்லினமெய்களும் பிறமொழி வல்லின மெய்களை நோக்க மெல்வல்லினமே: இதைக் கால்டுவெலாரும் நோக்காது, தமிழ் வல்லினத்தை வடமொழி ஐவகுப்பின் முதல் வரிசைக் கொப்பாகக் கொண்டு விட்டனர். தமிழ் வல்லினமெய்கள் இரட்டித்தாலன்றி ஆரிய வல்லினமெய்க்கு ஈடாகா:

எ-டு :	ஆங்கிலம்	தமிழ்	வடமொழி	தமிழ்
	booking	புக்கிங்	kaka	காக்கா

மேலும், தமிழ் வல்லினமெய்கள் பொலிவொலிகளும் (Voiced) ஆகா. பிறமொழிகளின் பொலிவொலிக்கும் பொலியா வெலிக்கும் (Voiceless) இடைப்பட்டதே தமிழ் வல்லின வெலி. அது இரட்டித்த விடத்தே நன்றாய் வலித்தும், தனித்துவரின், சொன்முதலில் ஒலிவிழுத்தத்தினால் (Accent) சற்றே வலித்தும், சொல்லிடையிலுங் கடையிலும் மெல்வின மெய்யை அடுப்பினும் அடுக்காவிடினும் பொலிந்தும், ஒலிக்கும். இவ்வியல்பை நெல்லை மாவட்டத்து நாட்டுப் புற மக்கள் பேச்சில்தான் நன்றாய்க் காண முடியும்.

ற்ற, ன்ற என்னும் இணை மெய்யொலிகளை, முறையே, tt, nd என்னும் ஆங்கில மெய்யிணை போலப் பிளவின்றி யொலிப்பதே தமிழ்மரபாம். அங்ஙன மன்றிப் பிராமணரைப் பின்பற்றி, ttr, ntr என விதிரொலியுடன் (trill) பிளவுபடப் பலுக்குவது வழுவாம்.

பிரான்மேயர் (Fronhmyer) எழுதிய 'படிமுறை மலையாள இலக்கணம்' (A Progressive Grammar of the Malayalam Language) என்னும் நூலின் 9-ஆம் பக்கத்தில் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்க. பண்டைச் சேரநாட்டுத் தமிழே ஆரியத்தொடு சேர்ந்து மலையாளமாகத் திரித்திருப்பதால், மலையாள றகரத்திற்குச் சொன்னது தமிழ் றகரத்திற்கும் ஒக்கும்.

றகரம் தனித்தும் இரட்டியும் என்கரமெய்யடுத்தும் வரும் முவேறு நிலைமை பற்றி, முவேறு ஒலிகளை அடையும்:

(1) ற

இது வலிய அல்லது முரட்டு ரகரம்; இதற்கொப்பானது ஆங்கிலத்தி லில்லை;

(2) ற்ற

இது sit என்பதிலுமுள்ள t போல், அல்லது sitting என்பதிலுள்ள tt போல் ஒலிப்பது.

(3) ன்ற

இது send என்பதிலுள்ள nd போல் ஒலிப்பது:

ங்க, ஞ்ச, ண்ட, ந்த, ம்ப, ன்ற என்னும் மெலிவலியிணைகளே தமிழிலுண்டு; ங்க் (nk), ஞ்ச்ச (nc), ண்ட்ட (nt), ந்த்த (nth) ம்ப்ப (mp) ன்ற்ற (nt) என்னும் வன்மெலிவலியிணைகள் தமிழில் நிகழ இம்மியும் இடமில்லை.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலி, தமிழ் இயல்பை அறியாது, ஆங்கில வரிபெயர்ப்பில் (Transliteration) கொடு என்பதைக் கொட்டு என்றும், பாம்பு என்பதைப் பாம்ப்பு என்றும் ஒலிக்குமாறு தவறாகக் குறித்திருப்பதினால், அதைப் பின்பற்றிய பரோ-எமெனோ திரவிட ஒப்பியல் அகரமுதலியும் அங்ஙனம் வழப்படக் குறித்துள்ளது.

மூங்கிலை யெழுத்துக்கள்

தமிழ் உலகப் பெருமொழிகட்குள் மிக முந்தித் தோன்றிய மெல்லிய இயன்மொழியாதலால், அதிற் பிறமொழிகளிற் போல் எல்லா எழுத்துக்களும் சொன் முதலிடை கடையாகிய முவிடத்தும் வருவதில்லை;

முதலிலையெழுத்துக்கள்

சொன்முதலில் உயிரும் உயிர்மெய்யுந்தான் வரும்; ஆய்தமும் மெய்யும் வரவே வரா;

ங, ட, ண, ர, ல, ழ, ள, ற, ன என்னும் ஒன்பதுமெய்யும் உயிரோடு கூடி உயிர்மெய்யாகவும் சொன்முதல் வரா; உயிரோடு கூடிச் சொன்முதல் வரும் மெய்களுள்ளும், க த ந ப ம என்னும் ஐந்தே பன்னிருயிரோடுங் கூடிவரும்;

ஏனையவற்றுள், ஞகரம் நரலுயிரொடும், யகரம் ஈருயிரொடும், வகரம் எட்டுயிரொடும், கூடிவரும், அவையாவன : —

ஞ, ஞா, ஞெ, ஞொ; ய (யவனர்), யா; வ, வா, வி, வீ, வெ, வே, வை, வெள.

இடைநிலையெழுத்துக்கள்

சொல்லிடை யில் ஆய்தமும் மெய்யும் உயிர்மெய்யுமே வரும்; தனியுயிர் வராது. உயிருள், குறில்மட்டும் அளபெடைக் குறியாக வரும்.

க், ச், த், ப் ஆகிய நால் வல்லின மெய்கட்டுப்பின், தன்னுயிர் மெய்யேயன்றி வேற்றுயிர்மெய் வராது. இது உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். பிற மெய்கட்டுப்பின் பிறவுயிர்மெய்கள் சிலவும் பலவும் வரும். இது வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். மயக்கம் கூட்டம்.

ர், ழ் ஆகிய இருமெய்யும் இரட்டா; ஏனைய இரட்டும்;

ய், ர், ழ்; ஆகிய மும்மெய்க்குப்பின் தனிமெய் வரலாம்; பிறவற்றின்பின் வராது.

எ—டு: வாய்ப்பு, தேர்ச்சி, சிழ்க்கை

ம்ர, ம்ல; வ்ர, வ்ல என்னும் கூட்டுக்கள் தமிழில் எவ்வகையிலும் நிகழா.

ண்ஞ, ண்ஞ; ஞ்ய, ண்ய, ந்ய, ம்ய, வ்ய, ண்ய; ம்வ என்னுங் கூட்டுக்கள் கூட்டுச்சொல்லிடை யில்ன்றி வரா.

இறுதிநிலையெழுத்துக்கள்

ஆய்தமும் வல்லினமெய்யும் சொல்லிறுதியில் ஊரவே வரா. பிற மெய்களும் உயிர்மெய்யும்தான் வரும்.

நாஇ (நரய்) என்று எழுதப் பெற்ற பண்டைவழக்கு இன்றில்லை. உயிர்க்குறில் சொல்லிடை யிற் போன்றே சொல்லிறுதியிலும் அளபெடைக் குறியாய் வரும்.

ர், ழ், என்பன தனிக்குறிலுக்குப்பின் சொல்லீறாய் வருவதில்லை.

தமிழில் எச்சொல்லிலும் எவ்விடத்திலும் பிறமொழி யெழுத்தும் எழுத்துமுறையும் வருதல் கூடாது. பிறமொழிச் சொல் இன்றியமையாததும் மொழிபெயர்க்க முடியாதது

மாயின், தமிழ் முறைக்கேற்பத் திரித்தெழுதப்பெறும்; இங்ஙனம் வரம்பீடு செய்யாக்கால், தமிழ் நாளடைவில் வேறு மொழியாய் மாறிவிடும். இதனாலேயே, வடசொல்லைச் செய்யுட் சொல்வகை நான்கனுள் ஒன்றாகக் குறித்த தொல்காப்பியரும், முன்னோரிட்ட வரம்பை மீறாது,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொர்இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லர் கும்மே.” (883)

என நெறிவகுத்தார்:

சொன்முதல் வராவெழுத்தை முதலிற்கொண்ட பிற மொழிச்சொற்கள் தமிழில் எழுதப்பெறின், அவற்றின் முதலெழுத்து நீக்கப்பெறும்; அல்லது மாற்றப்பெறும்; அல்லது அதை மாற்றியோ மாற்றாதோ அதன்முன் ஓர் உயிர்க்குறில் சேர்க்கப்பெறும்.

எ-டு : பிறமொழிச்சொல் தமிழ்ச்சொல்

ஸ்காட்லாந்த்	காட்டிலாந்து, காத்திலாந்து
யூரோப்பன்	ஐரோப்பியன்
ஸ்பெயின்	இசுப்பெயின்
ரஷியா	இரசியா

தமிழுக்கொவ்வாத மெய்ம்மயக்கத்தை இடையிற்கொண்ட சொல்லாயின், அது தமிழுக்கேற்றவாறு மாற்றப்பெறும்;

எ-டு : ஷேக்ஸ்பியர்-சேக்கசுப்பியர்

வல்லினமெய்யும் அயலெழுத்தும் இறுதியிற்கொண்ட சொல்லாயின், அதன்பின் ஓர் உயிர் அல்லது உயிர்மெய் சேர்க்கப்பெறும்; அல்லது அதன் இறுதி மாற்றப்பெறும்;

எ-டு : பிறமொழிச்சொல் தமிழ்ச்சொல்

நியூயார்க்	நியூயார்க்கு
யூரோப்	ஐரோப்பா
டேனிஷ்	தேனியம்

தனிச் சொல்லின் முதலில் மெய்யும், இடையீற் சில மெய்ம்மயக்கமும், இறுதியில் வல்லினமெய்யும், வரக்கூடாதென்று விலக்கியது, பண்டைத்தமிழரின் மெல்லொலிவாயியல்பு பற்றியது மட்டுமன்று; எதிர்காலத் தமிழரின் வாழ்நாள்

நீடிக்குமாறு. இயன்ற வரை மொழியொலிப்பு முயற்சியைக் குறைக்கவேண்டுமென்னுங் குறிக்கோளுங் கொண்டதாகும்.

விழுத்தம் (Accent)

ஒரு சொல்லின் ஓர் அசையில் விழும் ஒலியுறைப்பு விழுத்தம் எனப்படும். தமிழில் விழுத்தம் (1) இயல்புவிழுத்தம், (2) சொற்பிரிவிழுத்தம், (3) சொல்வகை விழுத்தம் என மூவகைப்படும்.

(1) இயல்புவிழுத்தம்

இயல்பு விழுத்தம் இயல்பாக நிகழ்வது; அது என்றும் சொல்லின் முதலில் விழும்.

எ-டு: கொற்றன், வந்தான்

ஒலியுறைப்பு வரவரக் குறையுமாதலால், சொன்முதலில் எடுத்தலும் (Acute), இடையில் நலிதலும் (Circumflex) இறுதியிற் படுத்தலும் (Grave), நிகழும்.

எ-டு: வந்தது

சுருயிர்ச் சொல்லாயின்: எடுத்தலும் படுத்தலும் மட்டும், நிகழும்.

எ-டு: வந்தான், மகன்

(2) சொற்பிரி விழுத்தம்

இது ஒரு கவர்்படு பொருண்மொழியில் (பல்பொருட் சொற்றொடரில்), சொல்வான் கருத்திற்கேற்ப ஏதேனும் ஒரு சொன்முதலில் நிகழும்.

எ-டு: செம்பொன் பதின் பலம் = செம்பு ஒன்பது பலம்

செம்பொன்பதின் பலம் = செம்பொன் பத்துப்பலம்

குன்றேறாமா = குன்றேறு ஆமா

குன்றேறாமா = குன்றேறா மா

(3) சொல்வகை விழுத்தம்

இது சொல்வகைக்கேற்பச் சொன் முதலிலாவது இறுதியிலாவது நிகழும்

எ - ஓ : கட்டு — ஏவலொருமை வினை

கட்டு — முதனிலைத்தொழிற்பெயர், முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர்.

தபு = (நீ) சா — தன்வினை

தபு = சாவி (கொல்) — பிறவினை

சிலர் விழுத்தத்தைக் குற்றியலுகரவொலியொடு மயக்கி, கட்டு என்னும் ஏவல் வினையீறு முற்றியலுகரமென்றும், கட்டு என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரீறு குற்றியலுகரமென்றும், உரைப்பர். விழுத்தம் வேறு; முற்றியலுகரம் வேறு. குற்றியலுகரம் ஒருபோதும் இதழ்குவிந்து முற்றியலுகரமாகாது.

அழுத்தம் (Stress or Emphasis)

பொருளை வலியுறுத்தற் பொருட்டு, ஒரு சொல்லை யேனும் சொல்லுறுப்பையேனும் அழுத்தியொவிப்பது அழுத்தமாம்;

எ - ஓ : மறைமலையடிகள் தமிழில் மாபெரு மலை — பெயர்ச்சொல்

மறைமலையடிகள் ஆங்கிலத்திலும் வடமொழியிலும் வல்லநர் — (குறிப்பு) வினைச்சொல்

மறைமலையடிகள் இந்தியும் கற்றார்கள் — இடைச்சொல்.

ii சொல்

மூவகைச்சொல்

முதற்காலத்தில் இலக்கணவகைச்சொல் பெயர், வினை, இடை என மூன்றாகவே யிருந்தன. இதுவே எல்லாமொழிகட்கும் பொதுவான அறிவியன் முறைப் பாகுபாடாம்.

இலக்கணவகைச்சொல் மூன்றும் இயல்பாகத் தோன்றிய முறை, பொதுவாக நோக்கின், இடை, வினை, பெயர் என்பதாகும்:

உணர்ச்சியொலிகளும் விளியொலிகளும் குறிப்பொலிகளும், மாந்தன் வாயில் முந்தித் தோன்றியவையாகும். இவை இடைச்சொல் என்பது தெளிவு. சப்பு, துப்பு, வீக்கு, முக்கு, வீம்மு, தும்மு, இசி, சிரி முதலிய முந்தியற்சொற்கள், வினையாகத் தோன்றிப் பின்பு பெயருமாயின:

சில இடைச்சொற்கள் வினையாகிப் பின்பு பெயராகின்றன:

எ-டு: ஒல் (இடை)—ஒலி (பெயரும் வினையும்):

முதற்காலத்தில் ஒல் என்பதே வினையாகவுமிருந்தது. இடை-வினை பெயர் என்னும் இம்முறை எல்லாச்சொற்கும் தனிப்பட்ட நிலையில் ஒத்ததன்று. சில இடைச்சொற்கள் நேரடியாய்ப் பெயராகிவிடுகின்றன.

எ-டு: எல்ல (எல்லா)—எலுவ—எலுவன் (தோழன்),
எலுவை (தோழி.)

எல்லா என்னும் விளியொலி இன்று ஏல, ஏலா என்று வடிவிலும் பொருளிலும் திரிந்து வழங்குகின்றது.

சில சொற்கள் முதலடியிலேயே பெயராகவோ வினையாகவோ தோன்றிவிடுகின்றன.

எ-டு: காகா - காகம், காக்கா - காக்கை (பெயர்)
கர-கரை (வினை):

இவ்விருசொல்லும் ஆங்கிலத்தில் நேர்மாறாய் ஆளப் பெறுகின்றன.

நாம் 'காகம் கரைகிறது' என்கிறோம்; ஆங்கிலரோ 'The crow caws' என்கின்றனர்:

சில வினைசொற்கள் பெயரினின்றே பிறக்கின்றன:

எ-டு: உள்-உண்

கள்-களி, காதல்-காதலி, தேன்-தேனி

உன்=உள்விடம்; உண்ணுதல்=உள்ளிடுதல்

கனித்தல்=கட்டுத்தல்; தேனித்தல்—இனித்தல்

நால்வகைச்சொல்

ஆரியர் தென்னாடு வந்து தமிழ் கற்றுத் தமிழாசிரியரான பின், இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல் என்னும் மொழி இயல்வகைச் சொற்களொடு வடசொல்லையும் சேர்த்துக் கொண்டது போன்றே, பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச் சொல் என்னும் இலக்கணவகைச் சொற்களொடும் உரிச்சொல் என்பதைச் சேர்த்து, இரு வகையிலும் சொற்களை நந்நாள் காக்கினர்.

உரிச்சொல் என்பது செய்யுட்கேயுரிய சொல்: சொல் என்பது சொல்வடிவையுங் குறிக்கும். ஆரியர் அயலாரான தினால், தமக்குத் தெரியாத அருஞ்சொற்களைத் தொகுத்துப் பொருள் உரைத்துக்கொண்டனர். இதன் விளக்கம் பின்னர் காண்க:

(1) பெயர்ச்சொல்

ஒரு பொருளின் பெயரே பெயர்ச்சொல், பெய்வதுபெயர்; பெய்தல் இடுதல் பெயரிடுதல் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

பெயர்ச்சொல், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்னும் அறுபொருள் பற்றி, அறுவகைப்படும்; இருதிணை பற்றி, உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என மூவகைப்படும்; மூவிடம் பற்றி, தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என மூவகைப்படும். சினை = உறுப்பு.

இருதிணைக்கும் பொதுவான பெயர் விரவுத்திணைப் பெயர் அல்லது விரவுப்பெயர் எனப்படும்.

எ - டு: ஆண், பெண், தாய், பிள்ளை.

தன்மை முன்னிலைப்பெயர்கள், எண் பற்றி ஒருமை பன்மை என இருவகைப்படும். படர்க்கைப் பெயர்கள், பால் பற்றி ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால், என ஐவகைப்படும்.

மூவிடப் பகர்ப்பெயர் (Personal Pronouns)

தன்மைப்பெயர்:	ஒருமை	பன்மை	இரட்டைப்பன்மை
முதல்நிலை	ஏன்	ஏம்	ஏங்கள்
2-ஆம் நிலை	யான்	யாம்.	யாங்கள்
3-ஆம் நிலை	நான்	நாம்	நாங்கள்

ஏன், ஏம் என்பவை இன்று தமிழிற் பெயராக வழங்கா விடினும் வினைமுற்றீறாக வழங்கிவருகின்றன.

எ - ஓ : வந்தேன், வந்தேம்.

தன்மைப் பெயரின் வேற்றுமை யடிகள் :

ஏன்	} —என்	ஏம்	} —எம்	ஏங்கள்	} —எங்கள்
யான்		யாம்		யாங்கள்	
நான்-நன்		நாம்-நம்		நாங்கள்-நங்கள்	

நன் என்பது இற்றைத்தமிழில் வழக்கற்றுப் போனாலும் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் வழங்கி வருகிறது.

நங்கள் என்று இன்றும் தமிழில் செய்யுள் வழக்காயிற்று;

“நங்கள் இதன் வந்தேன்”

யாங்கள் என்னும் தனித்தன்மைப் பன்மைப் பெயர் வழக்கற்றுப் போனதினால், இன்று அதன் இடத்தில் நாங்கள் என்னும் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மைப்பெயர் தன் உள்பாட்டுப் பொருளையிழந்து வழங்குகின்றது.

ஏ என்பது உயர்ச்சி குறித்தலால், இயல்பாக மாந்தனுக்குள்ள நான் என்னும் செருக்கு அல்லது தன்னலம் பற்றி, அதை அடியாகக்கொண்டு தன்மைப் பெயர்கள் தோன்றியிருக்கலாம். வடமொழியிலக்கணியர் தன்மையிடத்தை உத்தம புருடன் என்றும், ஆங்கிலர் அதனை First Person என்றும், குறித்ததையும் நோக்குக.

“ஏபெற் றாகும்.” (தொல் ௨ரி. 7);

எக்கு, எட்டு, எண், எம்பு, எவ்வு, எழு, ஏண், ஏந்து, ஏர், ஏறு முதலிய சொற்களில் எகர ஏகாரம் உயர்ச்சி குறித்தல் காண்க.

இன்று வழக்கிலில்லாத வடிவங்களெல்லாம் பண்டைத் தமிழில் வழங்கினவென அறிக.

முன்னிலைப் பெயர் :

	ஒருமை	பன்மை	இரட்டைப்பன்மை
முதல்நிலை	(ஊன்)	(ஊம்)	(ஊங்கள்)
2-ஆம் நிலை	(நூன்)	(நூம்)	(நூங்கள்)
3-ஆம் நிலை	நீன்	நீம்	நீங்கள்
4-ஆம் நிலை	நீ	நீயர் (நீ + இர்)	..

பிறைக்கோட்டிலுள்ளவை வழக்கு வீழ்ந்தன.

நீ என்பது நீன் என்பதன் கடைக்குறை. அது 'இர்' சறுபெற்று நீயீர் என்றாகிப் பின்பு நீவீர் எனத் திரிந்து, நீர் எனத் தொக்கது.

நீன், நீம் ஏன்னும் வடிவங்கள் இன்றும் தெல்லை வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றன.

முன்னிலைப் பெயரின் வேற்றுமை யடிகள் :

(ஊன்)-உன் (ஊம்)-உம் (ஊங்கள்)-உங்கள்

(நூன்)-(நூன்) (நூம்)-நும் (நூங்கள்)-நுங்கள்

நீன்-நின் நீம்-(நிம்) நீங்கள்-(நிங்கள்)

இன்று 4-ஆம் நிலை எழுவாய் வடிவங்கட்கும் முதல் நிலை வேற்றுமையடிகளே வழங்குகின்றன.

முன்னிலைப் பெயர்கள் ஊ என்னும் முன்மைச் சுட்டடி யாய்த் தோன்றியுள்ளன.

முதற்காலப் படர்க்கைச் சுட்டுப்பெயர்

ஒருமை	பன்மை	இரட்டைப்பன்மை
-------	-------	---------------

முதல்நிலை (ஆன்)	(ஆம்)	(ஆங்கள்)
-----------------	-------	----------

2ஆம்நிலை தான்	தாம்	தாங்கள்
---------------	------	---------

படர்க்கைப் பகரப்பெயரின் வேற்றுமையடிகள் :

தான்-தன்	தாம்-தம்	தாங்கள்-தங்கள்
----------	----------	----------------

ஆ என்னும் சேய்மைச் சுட்டடியினின்று பிறந்துள்ள தான், தாம் என்னும் படர்க்கைப் பெயர்கள், அவன், அவள் முதலிய ஐம்பாற் சுட்டுப் பெயர்கள் தோன்றியபின், தற்சுட்டுப் பெயர்களாய் (Reflexive Pronouns) மாறிவிட்டன. (Auto) என்னும் கிரேக்கச்சொல்லும், முதலிற் சுட்டுப் பெயராயிருந்து பின்பு தற்சுட்டுப் பெயராய் மாறியுள்ளமை இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

இக்காலப் படர்க்கைச் சுட்டுப் பெயர்கள் (Demonstrative Pronouns)

சேய்மைச் சுட்டுப்பெயர் : அவன், அவள், அவர், அது, அவை

அன்மை ,, ,, : இவன், இவள், இவர், இது, இவை

முன்மை ,, ,, : உவன், உவள், உவர், உது, உவை

இவை முன்னர்க் காட்டிய அவ், இவ், உவ்; அல், இல், உல்; என்னும் சுட்டடிகளினின்று தோன்றியவையாகும்.

அல்-அது, இல்-இது, உல்-உது.

உகரச் சுட்டடிப் பெயர்கள் இற்றைத் தமிழ்நாட்டில் வழக்கற்றன; ஆயின், யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்குவதாகத் தெரிகின்றது.

அவர்கள், இவர்கள் உவர்கள் என்பன இரட்டைப் பன்மை வடிவங்களாகும்.

மக்கள் நாகரிகமடைந்தபின், அகவை அறிவு அதிகாரம் முதலியவற்றில் இழிந்தோனைக் குறிக்க ஒருமைப்பெயரையும், ஒத்தோனைக் குறிக்கப் பன்மைப் பெயரையும், உயர்ந்தோனைக் குறிக்க இரட்டைப் பன்மைப்பெயரையும், முன்னிலையிலும் படர்க்கையிலும் பயன்படுத்தினர். இது உலகவழக்கேயன்றிச் செய்யுள் வழக்கன்று. தன்மையிடத்திற்கு இரட்டைப்பன்மை வேண்டாவிடினும், ஒப்புமை பற்றி அதிலும் அமைந்துள்ளது.

மேற்காட்டிய மூவிடப்பெயர்களுள், தன்மையும் முன்னிலையும் (ஐம்பாற் சுட்டும்பெயர் தவிர ஏனையவெல்லாம்), ஊகர மெய்யீற்றால் ஒருமையையும் மகா மெய்யீற்றாற் பன்மையையும், ஒழுங்காய் உணர்த்துகின்றன. இவ்வீறுகள் தோன்றிய வகை வருமாறு :

ஒல்லுதல் = பொருந்துதல், ஒன்றாதல்.

ஒல்-ஒன் = ஒன்று. ஒன்-அன். ஒ. நோ : E one-an;

ஒன் என்னுஞ் சொல்லே அன் என்று திரிந்து யான் (நான்), நீன், தான், என்னும் பெயர்களில் ஊகர மெய்யளவாக நின்று ஒருமை யுணர்த்துகின்றது. அன்னீறு உயிரொடு புணரின்ற முதல் கெடும் :

ஏ + அன் = ஏன், ஊ-அன் = ஊன், ஆ + அன் = ஆன்

ஒ-நோ : மக + அன் = மகன். கோ + அன் = கோன் (கோவன்)

உம்முதல் கூடுதல், உம் என்னும் வினை இன்று வழக்கற்று, அதன் அள்ளைத் திரிபான அம் என்னும் சொல்லும், அதன் வழியடியான கும் என்னுஞ் சொல்லுமே வழக்கிலுள்ளன :

அம்-அமல்—அமலை = திரளை. அமல்-அமர். அமர் தல் = பொருந்துதல். அம்-அமை. அமைதல் = நெருங்குதல், கூடுதல்;

அம்-அம்பு-அம்பல் = குவிதல், குவியும் முகிழ். அம்பல்-
அம்பலம் = அவை, கூட்டம், மன்றம்.

ம. அம்பலம், க. அம்பல, து. அம்பில.

அம்பலம்-வ. அம்பர. சிற்றம்பலம்-வ. சிதம்பர

(Cidambara)

உம்-கும். கும்முதல் = கூடுதல். கும்-கும்மல். கும்-கும்பு-
கும்பல்

உம் என்னும் சொல் கூடுதலைக் குறித்ததனாலேயே, **அது** எண்ணுப்பொருள் அல்லது கூட்டுப்பொருளிடச் சொல்லாகக் கொள்ளப்பட்டது.

எ-டு. எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்.

நானும் வருவேன் = நான் கூட வருவேன், இதை ஒரு சிறு பிள்ளையும் செய்துவிடும் = இதை ஒரு சிறு பிள்ளை கூடச் செய்துவிடும்.

இவ்வழக்குக்களில், உம்மைச் சொல்லும் கூடற்சொல்லும் முற்றும் பொருளொத்திருத்தல் காண்க.

இவ்வம்மைச் சொல்லே, யாம், நீம், தாம் என்னும் பெயர்களில் மகரமெய்யளவாக நின்று பன்மையுணர்த்துகின்றது. கால்டுவெலார் கருத்தும் இதுவே. அம்மீறு போன்றே உம்மீறும், உயிரொடு புணரின் முதல் கெடும்.

ஏ-அம் = ஏம், ஊ + அம் = ஊம், ஆ + அம் = ஆம்

ஒ-நோ: மண + அம் = மணம், கா-அம் = காம் (ஆசை)

ஐம்பாலீறுகளின் வரலாற்றைப் பின்னர்க் காண்க.

மூவகைச் சுட்டுப்பெயர் முறையிலேயே, எ, ஏ, யா, என்னும் வினாவடிகளினின்று ஐம்பால் வினாப்பெயர்கள் தோன்றியுள்ளன.

வினாப்பெயர்கள் (Interrogative Pronouns)

எ: எவன், எவள், எவர் (எவர்கள்), எது, எனை

ஏ: ஏவன், ஏவள், ஏவர் (ஏவர்கள்), ஏது, ஏவை

யா: யாவன், யாவள், யாவர் (யாவர்கள்), யாது, யாவை

ஏ-எ. ஏ-யா, எ-எவ், எ-எல்-எது-எத்து-எந்து. ஏ-ஏல்-
ஏது.

உயர்திணை ஆண்பாலைக் குறிக்கும் எவன் என்னும் வினாப்பெயரும், அஃறிணை யிருபாலையும் உணர்த்தும் எவன் என்னும் வினாப் பெயரும். வெவ்வேறாம்.

ஏது என்னும் சொல், 'எப்படிக்கிடைத்தது?' என்னும் பொருளில் குறிப்பு வினைமுற்றாகவும் வரும்.

எ-டு: உனக்கு இது ஏது?

ஏது என்னும் சொல் சிறிது அறியப்பட்ட பொருள் பற்றியும், யாது என்னும் சொல் சிறிதும் அறியப்படாத பொருள் பற்றியும் வினாவாக வரும்.

எ-டு: குதிரைவாலி யாது?—சிறிதும் அறியப்படாதது; வரகு இக்கூலங்களுள் ஏது?—சிறிது அறியப்பட்டது.

யாவர் என்னுஞ் சொல், யார் எனத் தொக்கு உயர்திணை முப்பாலையுங் குறிப்பதுடன், உலக வழக்கில் ஆர் என்றும் மருவும்.

யா என்னும் வினாவடி, செய்யுள் வழக்கிற் பலவின்பால் வினாப்பெயராகவும் வழங்கும்.

எல்-என்-என்னது (ஒருமை), என்ன (பன்மை):

ஏல்-ஏன்.

“ஆஏ ஒஅம் மூன்றும் வினாஅ.”

என்று தொல்காப்பியம் (32) கூறுவதால், வினாவெழுத்து முதற்காலத்தில் நெடிலாகவே யிருந்ததென்பதும், அது ஏகாரமே யென்பதும், உய்த்துணரப்படும்.

ஏ-யா-ஆ-ஓ

யா சொல்லின் முதலிலும், ஆ, ஓ சொல்லின் ஈற்றிலும், ஏ அவ்வீரிடத்தும், வினாவாக வரும்.

ஒரு பொருளைப் பற்றி ஏது என்று வினவுவது, ஓரிடத்திலுள்ள பல பொருள்களுள் ஒன்றை எடுத்துக்காட்டச் சொல்வது போலிருத்தலால், எழுச்சியை அல்லது உயர்ச்சியை உணர்த்தும் ஏகாரம் வினாவெழுத்தாகக் கொள்ளப்பட்டது என்று கருத இடமுண்டு.

நட்பு: படர்க்கைப்பெயர்ப் பாசுபாடுகள்

தன்மையும் முன்னிலையும்ன்றிப் படர்வது படர்க்கை. படர்தல் = பரந்து செல்லுதல்.

(க) அறுபொருட்பெயர்

எல்லாப் பொருள்களும், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என அறுவகைப்படும். ஆதலால் அவற்றின் பெயரும் அறுவகையாம்:

பொருள் என்றது, காட்சிப்பொருளாகவோ கருத்துப் பொருளாகவோ உள்ள ஒரு தனிப்பொருளை.

ஏதேனும் ஒரு பொருளிருப்பின், அது இருக்க இடமும் காலமும் வேண்டும். பொருள்கள், இயற்கையாயினும் செயற்கையாயினும், பெரும்பாலும் பல வறுப்புகளையுடையன. ஒவ்வொரு பொருட்கும் சில தன்மைகளுண்டு. அத்தன்மைகளே உறுப்பையும் உடலையும் துணைக்கொண்டு தொழிலாக வெளிப்படும். இங்ஙனம் ஆய்ந்து பொருள்களை ஆறாக வகுத்ததும் அவற்றை முறைப்படுத்தியதும், “வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்” முனைவனான முதலாலாகிரியனின், மெய்ப்பொருளறிவையும் தருக்கத்திறனையும் தெள்ளிதிற் காட்டும்.

பொருட்பெயர் இயல்வரையறை

பொல்-பொரு-பொருள்:

குறியீட்டைப் பொறுத்தமட்டில், குணம் எனினும் பண்பு எனினும் ஒக்கும்.

முத்திணைப்பெயர்

உயர்திணை, அஃறிணை, அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவான விரவுத்திணை எனத் திணை மூவகைப்படும்.

எ-டு: உயர்திணைப்பெயர்—அவன், மாந்தன், முருகன்
அஃறிணைப்பெயர்—அது, மரம், கல்
விரவுத்திணைப்பெயர்—தாய், பிள்ளை, ஆண்,
பெண்
திணை—திணை = திரட்சி, தொகுதி, வகுப்பு.

ஐம்பாற்பெயர்

ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என உயர்திணைப்பால் மூன்றும், ஒன்றன்பால், பலவீன்பால் என அஃறிணைப்பால் இரண்டும் ஆகப் பால் ஐந்தாம்:

பகு-பகல்-பால் = பிரிவு

ஆண்பால், பெண்பால் என்னும் இரண்டும் ஒருமைப் பால்கள். ஆண்பெண் வேறுபாடு அஃறிணையுயிரிகளுள்ளும் இருப்பினும், முதலூலாசிரியன் அதற்கு இலக்கணத்தில் இடந்தரவில்லை. ஏனெனின், மொழியை அமைத்த பொது மக்களே அங்ஙனம் அமைத்துவிட்டனர். “இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணம்” இயம்புதலே நூலாசிரியன் செயல்.

குமரிக்கண்டப் பொதுமக்கள் கூர்மதியும் உயரிய ஒழுக்கமும் உடையராதலின், நல்லதைக் கடைப்பிடித்துத் தீயதை நீக்கும் நாகரிகப் பண்பாட்டிற்கு இன்றியமையாத பகுத்தறிவை அளவையாகக் கொண்டு, அதையுடைய மக்களை உயர்திணையென்றும், அஃதில்லாதவற்றையெல்லாம் உயிரிருப்பினும் இல்லாவிடினும் அஃறிணையென்றும் வகுத்து, அதற்கேற்ப, மகன் வருகிறான், மகள் வருகிறாள் என்று உயர்திணையிற் பால் பிரித்தும், காளை வருகிறது, ஆவு வருகிறது என்று அஃறிணையிற் பால் பிரிக்காதும், எல்லாப் பெயர்ச் சொற்களையும் வினைச் சொற்களையும் அமைத்துவிட்டமை, என்றும் தமிழன் எண்ணி மகிழ்தற்கும் தன் முன்னோரைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டுதற்கும் உரியதொன்றாம். இங்ஙனம் வேறெம் மொழியிலுமில்லாத சிறந்த இலக்கணவமைப்பு, இற்றைப் புலமக்களினும் அற்றைப் பொதுமக்கள் அறிவாற்றவிலும் நாகரிகப் பண்பாட்டிலும் சாலச் சிறந்தவரென்பதற்குத் தக்க மொழிச்சான்றாம்.

ஆண்பால் பெண்பாற்பெயர் (Masculine and Feminine Nouns)

ஆண்பால் : உயர்திணை

அஃறிணை

ஆண் ஆடவன், ஆடு உ
ஆண்பிள்ளை, ஆண்மகன்,
மகன், மாந்தன்

ஆண், அப்பர், அலவன்,
இரவை, உதள், ஏறு-
ஏற்றை, ஒருத்தல்,
கடா, கடுவன், குண்டு,
கண்டி, கலை, கவிறு,

காளை, கேழல், சலகன்,
சே, சேவல், தகர்,
புகல்வி, போத்து,
மோத்தை, மோழல்
விடை?

பெண்பால் :

பெண், பெண்டு,
பெண்டாட்டி, பெண்
பிள்ளை, மகள்
மகடுஉ, மாந்தை

அளகு, ஆன் (ஆ. ஆவு).
இதடி, கடமை, கடாரி
(கிடேரி), நாகு, பாட்டி,
பிடி, பிணா-பிணவு-
பிணவல், பிணை, பெண்,
பெட்டை-பெடை, பேடு,
பேடை, மந்தி, மறி,
முடுவல், மூடு.

திரிபால் :

ஆண்டன்மை மிக்க பெண்—பேடன்
பெண்டன்மை மிக்க ஆண்—பேடி
இரண்டிற்கும் பொதுப்பெயர்—பேடு
ஆணும் பெண்ணும் அல்லாதது—அலி,
அழிதூஉ

ஆண்தோற்றமுள்ள அலி-ஆணலி

பெண் , , , -பெண்ணலி

இளமைப்பெயர், முதுமைப்பெயர்

இளமைப்பெயர் :

உயர்திணை

மக-மகவு, குழவி,
குழகு, குழந்தை
சேய், மழ-மழவு,
மதலை, புதல்வு,
பிள்ளை, (குட்டி)

ஆ::றிணை

அணங்கு(ம?), கசளி,
கயந்தலை, கரு, கருந்து,
களவு-களவம், கன்று,
குஞ்சு, குட்டி, குருமன்,
குருளை, குழவி, செள்,
சேய், நவ்வி, நாகு,
நாற்று, பறழ், பார்ப்பு,
பிள்ளை, பொடி,
போக்கு, போந்து-
போந்தை, மடலி-
வடலி, முனி

முதுமைப்பெயர் :

கிழவன்-கிழவி   கிழம், கிழடு, கெட்டை,
முதியன்-முதியள்   மூரி:
முதுமகன்-முதுமகள்

முறைப்பெயர் (Name of Relationship)

தந்தை-அப்பன் (தம்ப்பன்-தகப்பன்), அத்தன்-அச்சன்,
ஆயன்-ஆளுன், ஆளு, ஆளுன்-ஆளு, ஐ, ஐயன், தா,
நாயன், (நாயனார்) அப்பு

தாய்-அம்மை-அவ்வை, அன்னை-அஞ்ஞை, அத்தி-
ஆத்தி-ஆத்தை.

அச்சி, ஆச்சி, ஐயை-ஆய், தள்ளை.

மகன்-புதல்வன்.

மகள்-புதல்வி:

மக(பொது)-மகவு, பிள்ளை, சேய், மதலை, காண்முளை
(ஒருமை); மக்கள் (பன்மை).

அண்ணன்-ஐயன் (தமையன்), ஆயான், அண்ணாட்சி
(அண்ணாத்தை), அண்ணாள்வி, தம்முன்,
மூத்தோன், முன்னோன்.

தம்பி-தம்பின்-தம்பி, இளவல், இளையான், பின்னோன்:
தம்பிமனைவி கொழுந்தி,

அக்கை-அக்கைச்சி (அக்கையச்சி), (தமக்கை), தவ்வை
(தம்அவ்வை), தத்தை, மூத்தாள், முன்னை,
அத்தி-அச்சி, அச்சன்.

தங்கை-கை, தங்கைச்சி (தங்கையச்சி), செள்ளை, இளையான்,
இளங்கிளை, இளைச்சி, பின்னை, பின்னி.

அண்ணன் தம்பி (பொது)-உடன்பிறந்தான்-உடப்பிறந்தான்,
உடன் வயிற்றோன்:

அக்கை தங்கை (பொது)-உடன்பிறந்தான்-உடப்பிறந்தான்,
உடன்வயிற்றோன்.

அண்ணன் மனைவி-அண்ணி, ஆயந்தி (ஐயந்தேவி), நங்கை,
அத்தாச்சி:

அக்கை கணவன்-அத்தான், மாமன்.

மருமகன்-மருமான், மருகன், மணவாளப்பிள்ளை

மருமகள்-மருமாள், மருகி, மணாட்டுப்பெண்;
பெண்கொடுத்தோன்-மாமன்.

மாமன் மனைவி-மாமி.

கணவன்-ஆண்மகன், அகமுடையான்; கண்ணாளன்,
கொழுநன், கொண்கன், கொண்டான், நாயகன்,
மணவாளன்-மணாளன், வீட்டுக்காரன்.

மனைவி-அகமுடையாள், இல்லாளர், நாயகி, பெண்-பெண்-
பெண்டாட்டி, கண்ணாட்டி, மணவாட்டி,
வீட்டுக்காரி.

கணவன் தம்பி-கொழுந்தன், கணவன் தாய் அத்தை

.. தங்கை-கொழுந்தி,

.. அண்ணன்-அத்தான், மூத்தார் (மச்சாண்டார்)

.. அக்கை-நாத்தூண், நாத்தூணாளர், அத்தாச்சி.

மனைவி அண்ணன்-மூத்த அளியன், அத்தான் (அத்தைமகன்,
அம்மான்மகன்)

.. தம்பி-இளைய அளியன்,

.. அக்கை-மூத்த அளியாள், அண்ணி.

.. தங்கை-இளைய அளியாள், கொழுந்தி.

ஓரகத்தான்-ஓர்குடி மணாளன், ஓர்குடியிற்கொண்டோன்
(சகலன்).

ஓரகத்தி-ஓரகத்தாள், ஓர்ப்படி, ஓர்ப்படியாள், ஓர்ப்படைச்சி,
தந்தையண்ணன்-பெரியப்பன், மூத்தப்பன், பெரியையா.

.. தம்பி-சின்னப்பன், சிறியதகப்பன், சின்னையா,
குட்டியப்பன் குஞ்சியப்பன்,

தந்தையுடன் பிறந்தாள்-அத்தை (சின்னத்தை, பெரியத்தை).

தாயின் அண்ணன்-பெரியம்மான்,

மூத்தம்மான். } அம்மான்,
அம்மாச்சன்,

.. தம்பி-சின்னம்மான், இளையம்மான் } அம்மாண்டார்,

.. அக்கை-பெரியம்மை, பெரியதாய், பெரியாய்-
பெரியாத்தை; அம்மான் மனைவி-அம்மான் தேவி-
அம்மந்தி அம்மாமி (பிரா), தம்மாமி, தந்துவை,
பாட்டனுடன் பிறந்தாள். அத்தைப்பாட்டி
அப்பி-அக்கை (யா)

பொன்னி-8-ஆம் பாட்டன்.

தாயின் தங்கை-சின்னாத்தாள், சின்னம்மை, சிறியதாய், சின்னாய், செய்யாள் சிற்றாத்தை, தொத்தா, சித்தி (சிற்றி, சிற்றாய்), பின்னி. குஞ்சியாத்தை, குஞ்சியாச்சி (தந்தையின் தம்பி மனைவி)

தந்தையின் தந்தை-அப்பச்சன், தாதா, தாதை, தாத்தா, மூத்தப்பன்.

.. தாய்-அப்பச்சி, அப்பாத்தை, அப்பாத்தாள் அப்பத்தி, அப்பாய்.

தாயின் தந்தை-அம்மாச்சன்.

.. தாய்-அம்மாச்சி, அம்மாய், அமினா, அம்மாத்தாய், ஆய்ச்சி

பெற்றோர் தந்தை (பொது)-பாட்டன், போற்றி-போத்தி - மூத்தப்பன்.

.. தாய் (பொது)-பாட்டி. ஆச்சி, ஆய், (ஆயள்)

பாட்டன் தந்தை-பூட்டன், (அப்பாட்டன்), கொள்ளுப் பாட்டன் கொப்பாட்டன் (கொட்பாட்டன்).

.. தாய்-பூட்டி, கொள்ளுப்பாட்டி (கொட்பாட்டி) கோப்பாட்டி, பாட்டன் உடன் பிறந்தாள்.

பூட்டன் தந்தை-ஓட்டன், சீயான் (சேயான்).

.. தாய்-ஓட்டி, சீயாள் (சேயாள்) அப்பாட்டன்.

மகன் மகன் } -பெயரன்-பேரன்-பேராண்டி
மகள் .. }

மகன் மகள் } -பெயர்த்தி-பேர்த்தி
மகள் மகள் }

பேரன் மகன்-கொள்ளுப்பேரன், கொட்பேரன்.

.. மகள்-கொள்ளுப் பேர்த்தி, கொட்பேர்த்தி.

சக்களத்தி (சகக்களத்தி) என்னும் இருபிறப்பிச் சொல்லை (Hybrid) ஒக்களத்தி என்றும், சம்பந்தி என்னும் வடசொல்லை உறவாடி என்றும், மொழிபெயர்த்துச் சொல்லல் வேண்டும்.

இயற்பெயர் (பெற்றோர் இட்டபெயர்)

எ - டு : அருண்மொழித்தேவன், திருவரங்கம், பரிமேலழகன்

சிறப்புப்பெயர்

எ-டு : காக்கைபாடினி, மகனை முறைசெய்தான்;

பட்டப்பெயர்

எ-டு: தொண்டர்சீர்பரவுவார், தலைக்கோல் (அணிகையர் பட்டம்), கலையிளைஞன் (B.A.), புலவன்:

விருதுப்பெயர்

எ-டு: மும் முடிச்சோழன், கங்கைகொண்டான்:

புலமைப்பெயர்

எ-டு: அறிஞன், பண்டிதன், புலவன், நாவலன், பாவலன்.

பகடிப்பெயர் (Nickname)

எ-டு: ஊன்பொதிபுகங்குடையன், நரிசுளிப்பாட்டி (வலக்காரம் மிக்கவன்.)

குலப்பெயர்

எ-டு: வேளாளன், பாணன்.

குலப்பட்டப்பெயர்

எ-டு: செட்டி நாடான், பிள்ளை, முதலி,
இது இக்கால வழக்கு

குடிப்பெயர்

எ-டு: குறுக்கையன், சேக்கிழான்,

இட(நில)வியற்பெயர்

எ-டு: திணைநிலை-குன்றவன், காடவன், பொதுவன், மருதவாணன். நாட்டுநிலை-சோழியன், கொங்கன், மாறோக்கத்தான். ஊர்நிலை-உறந்தையான், கூடலான், நகரமாந்தர்.

காலவியற்பெயர்

எ-டு: மூதிரையான், வேனிலான்

தலைமைப்பெயர்

எ-டு: திணைநிலை-வெற்பன், குறும்பொறைநாடன், ஊரன்.

குலநிலை - அம்பலகாரன், நாட்டாண்மைக்காரன், பட்டக்காரன்.

வாழ்நிலைப்பெயர்

எ-டு: இல்லறத்தான், இல்வாழ்வான்.
துறவி, அடிகள், முனிவன்

சினைமுதற்பெயர்

எ-டு : கரிகாலன், பெருந்தலையன்

உடைமையியற்பெயர்

எ-டு : செல்வன், நாடுகிழவோன்

பண்பியற்பெயர்

எ-டு : அன்பன், நல்லோர்

தொழிலியற் பெயர்

எ-டு : எழுத்தாளன், தச்சன், பொருநன், கடுநடையன்.

மதவியற் பெயர்

எ-டு : சிவநெறியன், திருமால்நெறியன், சமணன் :

இடப்பெயர் (Place-Names)

எ-டு :

குறிஞ்சி : சிறுகுடி, குறிச்சி, மலை, கோடு, குன்று-குன்றம், கா, சோலை, புழை, அடவு, கணவாய்.

முல்லை : பாடி, சேரி, பட்டி, வாடை, ஆநந்தல்;

மருதம் : முற்காலம்-ஊர், சிற்றூர், பேரூர், மூதூர், புத்தூர், நல்லூர், ஆற்றூர், குளத்தூர், சேற்றூர், ஆமூர், இல், குடி, இருப்பு, வாழ்வு, வயல், பண்ணை, நாடு, மங்கலம், குளம், இலஞ்சி, ஏரி, ஆறு-ஆறை, கிணறு, ஊருணி, (நெல்லூர், நெல்வேலி, நென்மேனி, நெற்கோட்டை.)

பிற்காலம்—நகர்-நகரம், எயில், கோட்டை, புரி, புரம், கோவில்-கோயில்.

நெய்தல் :

முற்காலம்—குப்பம், கழி, காயல், கானல், கரை, துறை, கொண்கு, சேர்ப்பு.

பிற்காலம்—பட்டினம், பாக்கம் (அலைவாய், புகார், கூடல்).

பாலை : கடம், காடு, காணம், குடிக்காடு, முதுகுடி, பறந்தலை, நத்தம், வலசை.

முதற்காலத்தில், ஒவ்வொரு திணைநிலத்திலும் ஒவ்வொரு வகுப்பாரே வாழ்ந்திருந்தனர். மருதநிலத்தில், நாளடைவில், ஊர் விரிவும் தொழிற்பெருக்கமும் கல்வியறிவும் நாகரிகவளர்ச்சியும் வணிக முன்னேற்றமும் பேரரசாட்சியும் மதில் சூழ்ந்த மாநகரமைப்பும் ஏற்பட்டபின், நீர் வாணிகத்தின் பொருட்டு, பேரியாறுகள் கடலோடு கலக்கும் கயவாயில் பட்டினம் என்னும் துறைநகர்கள் கட்டப்பெற்றன.

சில சிறப்பு வகையிடப்பெயர்கள்

உரிமை நிலங்கள் :

காணி அல்லது பற்று-பொதுஜூழியம் செய்தவர் குடும்பத்திற்கும் போரில் இறந்த மறவர் குடும்பத்திற்கும், நன்கொடையாகக் கொடுக்கப் பெற்ற முழுவுரிமை நிலம்.

முற்றுட்டு-புவவர் முதலியோர்க்குக் கொடுக்கப்பெற்ற முழுவுரிமை நிலம்;

இறையிலி—வரி நீக்கப்பெற்ற மானிய நிலம்.

அறப்புறம்—கல்விச்சாலைகட்கும் மடங்கட்கும் விடப் பெற்ற இறையிலி.

அடிசிற்புறம்—சோற்றுச்சத்திரத்திற்கு விடப்பெற்ற இறையிலி.

கோயிற்புறம்—கோயில் வழிபாட்டிற்கு விடப்பெற்ற இறையிலி.

பண்டாரவாடை—குடிகளுக்கு உரிமையானவூர்.

சில ஆர்ப்பெயர்கள் :

நத்தம்—போரினாற் பாழான வூர். வலசை

குடியேற்றம்—மக்கள் புதிதாய்க் குடியேறிய வூர்;

ஆவடி—Depot.

தங்குமிடங்கள் :

பாசறை அல்லது கட்டுர்—போர்க்களத்திற் படை மறவர்க்கமைத்த இலைக்குடில் தொகுதி (War-camp)

பாளையம்—படைகளுடன் பொதுமக்களும் தங்கியிருப்பதும் கடைத் தெருவுடன் கூடியதுமான இடம் (Military Encampment).

படைவீடு—படைமறவர் நிலையாக வதியும் இடம்
(Cantonment).

தாவளம்—அயலூரில் தங்கியிருக்குமிடம் (Lodging)

நிலப்பாங்குகள்:

கரிசல்—களிமண் நிலம்:

சிவல்—செம்மண் நிலம்.

தேரி—பரந்த கடற்கரை மணல் நிலம்.

கல்லாங்குத்து—வன்னிலம்.

முரம்பு—கன்னில மேடு (தென்பாண்டி வழக்கு).

நாட்டுப்பிரிவுகள்:

மடப்பம்—500 சிற்றூர்க்குத் தலைமையான லூர்.

பெரும்பிரிவு—மண்டலம்.

சிறுபெரும்பிரிவு—கோட்டம், வளநாடு.

சிறுபிரிவு—கூற்றம், நாடு.

கீழ்ச்சிறுபிரிவு—தனியூர், பற்று (பல சிற்றூர்த் தொகுதி)

சிற்றூர்—உட்கிடை.

காலப்பெயர்

கோல்-கால்-காலம்:

விடியலினிருந்து ஒரு நாள் பப்பத்து நாழிகை கொண்ட ஆறு சிறுபொழுதாகவும், மேழ (சித்திரை) மாதத்திலிருந்து ஓர் ஆண்டு இவ்விரு மாதங்கொண்ட ஆறு பெரும்பொழுதாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுபொழுது

காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு (சாயுங்காலம்), மாலை, யாமம், வைகறை.

நண்பகல் நடுவிற்கு உச்சிவேளை, உருமம் என்பன தூய உலக வழக்குத் தமிழ்ச்சொற்கள். உச்சி வேளைக்கு முந்திய பகல் முற்பகல்; பிந்திய பகல் பிற்பகல்.

பெரும்பொழுது

இளவேனில், முதுவேனில், கார் (மழை), கூதிரி (குளிர்), முன்பனி, பின்பனி. வேனில் என்பது கோடை.

சினைப்பெயர் (Name of Organs)

சில்-சின்-சினை

நிலைத்திணை : வேர், அடி, சினை, இலை, பூ, காய், கனி, முதலியன.

இயங்குதிணை : பாதம், கால், அரை, வயிறு, மார்பு, கழுத்து, தலை முதலியன.

குணப்பெயர் (Abstract Noun)

வண்ணம், வடிவு, அளவு சுவை, ஊறு, நாற்றம், இயல், செயல் எனக் குணம் எண்வகைப்படும்.

வண்ணம்

வெள்ளை, கருப்பு, நீலம், பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு, கத்தரி (Violet) என வண்ணம் எழுவகை.

நீர்-நீல்-நீலம் = கடல் நீரின் நிறம். நீர் = கடல். தலை சிறந்த நீர்நிலையும் பிற நீர்நிலைகட்கு மூலமுமாயிருப்பது கடலே.

“நீரொலித் தன்ன” (மதுரைக்காஞ்சி, 369):

“கானக்கோழியு நீர்நிறக் காக்கையும்” (சிலப் 10 : 116)

கடல்வண்ணன் = திருமால்;

நீள்-நீர். நிலம் நிற்பது; நீர் நீள்வது. கத்தரி(ப்பூ) என்பது உலகவழக்கு. சிலர் அதை ஈரல் நிறம் என்பர்; ஈரல் என்பது சுவரொட்டி.

காளை வகையில் புகர் (கபிலம்), புல்லை, மயிலை, கருமயிலை முதலிய நிறப்பெயர்களும்; கோழிவகையில் சாம்பல், கம்பரிசி முதலிய நிறப்பெயர்களும்; ஆடைவகையில் கெம்பு, காவி, நீர்க்காவி, பழுக்காவி, (Orange) துவர், களிப்பாக்கு, வெங்காயம், மாந்துளிர், கிளிப்பச்சை, பாசிப்பயறு, ஈயம், இளநீலம், மயிற்கழுத்து, வானவில், முகில் வண்ணம் (மேகவர்ணம்) முதலிய நிறப்பெயர்களும்; மக்கள் மேனிவகையில் தங்கம், பசலை, புதுநிறம், மா முதலிய நிறப்பெயர்களும் வழங்கிவருகின்றன.

Digitized by Viruba

குமரிக்கண்டத் தமிழர் எல்குச்செவியும் கூர்ங்கண்ணும் நுண்மதியும் உடையராதலின், வண்ணங்களையெல்லாம் துட்பமாய் வகுத்து அவற்றிற்கு வெவ்வேறு பெயரிட்டிருந்தனர். பண்டையலக்கிய மெல்லாம் செய்யுள் வடிவிலேயே இருந்ததினாலும், அவையும் அடியோடு இறந்துபட்டமையாலும், பல வண்ணப் பெயர்களும் இறந்தொழிந்தன. இன்றும் மீன்பெயர்களில் வெண்ணிறவகைகளைக் குறிக்க, வெள்ளி, வெள்ளை, வெண்ணெய், வெளுவை முதலிய சொற்கள் ஆளப்பெற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

வடிவு

வட்டம், சதரம், முக்கோணம் முதலிய பரப்பு வடிவுகளும், உருண்டை, உருளை, கூம்பு முதலிய கன வடிவுகளும், பல்வகைய, வட்டம் சதரம் என்பவை தென்சொற்களே என்பது என் 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலில் விளக்கப்பெறும்.

அளவு

எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என அளவை நால்வகை.

எண்ணல் :

எண்ணுப்பெயர்கள் சிற்றிலக்கம் (கீழ்வாயிலக்கம்), பேரிலக்கம் (மேல்வாயிலக்கம்) என இருவகைப்படும். சிற்றிலக்கமும் கீழ்வாய், மேல்வாய் என இருதிறத்தது.

$$\text{தேர்த்துகள்} \quad \frac{1}{2,3238245,3022720,000000},$$

$$\text{இம்மி} \quad \frac{1}{2150400}, \quad \text{கீழ் முந்திரி} \quad \frac{1}{102400}, \quad \text{கீழ்க்காணி} \quad \frac{1}{25600},$$

$$\text{கீழ்மா} \quad \frac{1}{6400}, \quad \text{கீழ்வீசம் அல்லது கீழ்மாகாணி} \quad \frac{1}{5120},$$

$$\text{கீழரைக்கால்} \quad \frac{1}{2560}, \quad \text{கீழ்க்கால்} \quad \frac{1}{1280}, \quad \text{கீழரை} \quad \frac{1}{640},$$

என்பன கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கம்.

$$\text{முந்திரி} \quad \frac{1}{320}, \quad \text{காணி} \quad \frac{1}{80}, \quad \text{ஒருமா} \quad \frac{1}{20}, \quad \text{வீசம் அல்லது}$$

மாகாணி $\frac{1}{16}$, அரைக்கால் $\frac{1}{8}$, கால் $\frac{1}{4}$, அரை $\frac{1}{2}$, என்பன மேல்வாய்ச் சிற்றிலக்கம்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து, நூறு, ஆயிரம், இலக்கம், கோடி, தாமரை, பரதம், நெய்தல், ஆம்பல் முதலியன பேரிலக்கம்.

இம்மி என்பது மிகச்சிறிதான மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி. அது எள் திணை என்பனபோல் சிற்றளவைப் பொருளாயிற்று. சிறுமையையுணர்த்தும் இல் என்னுள் சொல்லினின்று, இம்மியென்னும் பெயர் தோன்றியிருக்கலாம்.

முந்திரி என்னும் சொல் ஒரு சிற்றெண்ணையும் ஒரு பழவகையையுங் குறிக்கும். முந்திரிப் பழத்தின் கொட்டை பழத்திற்கு வெளியே முன்தருத்திக்கொண்டிருப்பதால், அப்பழம் அப்பெயர் பெற்றது. முன்துரி = முந்துரி — முந்திரி — முந்திரிகை. முந்து உருத்தது முந்திரி என்றுமாம். உருத்தல் — தோன்றுதல். முந்திரி என்னும் கீழ்வாயிலக்கப் பெயரும் முந்தித் தோன்றியதென்னும் பொருளதே.

பரப்பளவில் மா என்பது ஒரு வேலியில் $\frac{1}{10}$. ஒரு நில அளவான காணி அதிற் காற்பங்கா யிருந்திருக்கலாம். இவ்வீரளவைப் பெயர்களும் நீட்டலளவையினின்று எண்ணலளவைக்கு எடுத்தாளப்பெற்றதாகத் தெரிகின்றது. மாத்தல் என்பது ஒரு வழக்கற்ற வினை. மாத்தல் — அளத்தல். மா + அனம் = மானம் = அளவு. படி (மேலை வடார்க்காட்டு வழக்கு). மா + திரம் = மாத்திரம் — மாத்திரை.

காணி காணிக்கப்பட்ட நில அளவு காணித்தல் — மேற்பார்த்தல்.

பிசு-விசு-விசுக்கு-விசுக்காணி = சிறியது. விசு-விசம் = சிற்றளவு. மாவும் காணியும் சேர்ந்தது மாகாணி.

கோல்-கால் = மரத்தூண், தூண், தூண்போல் உடம்பைத் தாங்கும் உறுப்பு. (முட்டியின் கீழ்) உடம்பின் நாலிலொரு பகுதி

அரு — அரை = அருகிய (ஒடுங்கிய) இடை, உடம்பின் பாதியளவான இடம், பாதி.

ஒ. நோ: இடு (இடுகு) — இடை; இடு-இடுப்பு. இடை = உடம்பின் நடு, நடு. இடுத்தல்-சிறுத்தல். இடு-இடுகு-இடுக்கு-இடுக்காடு.

ஒன்று: ஒல் - ஒன் - ஒன்று. ஒல்லுதல் = பொருந்துதல்,
ஒன்று சேர்தல்;

ஒல்-ஒர்-ஒரு (பெ. எ.)-ஒர் (பெ. எ.).

இரண்டு: ஈர்-இர்-(இரது)-(இரடு)-இரண்டு.

ஈர்தல் = ஒன்றை இரண்டாக அறுத்தல்.

ஈர்-இர்-இரு (பெ. எ.).

மூன்று: இது முப்பட்டையான மூக்கின் பெயரினின்று
தோன்றியிருக்கலாம்.

மூசு-மூசு-மூ-(மூது)-மூறு-மூன்று;

மூ (பெ. எ.)-மூ(பெ. எ.);

நான்கு: இது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என
நால்வகைப்பட்ட நிலத்தொகையினின்று
தோன்றியதாகும். ஞாலத்திற்கு நானிலம்
என்னும் பெயருண்மை காண்க.

“அவற்றுள் நடுவண்.....பண்பே”

(தொல். பொ. அகத்-2)

நல்-நன்று. “நன்றுபெரிதாகும்.”

(தொல். உரி. 45).

நனி = மிக. நனந்தலை = அகன்ற இடம்.

“நனவே களனும் அகலமுஞ் செய்யும்”

(தொல். 859.)

நல்-நால்-(நாலம்)-ஞாலம் = பரந்த உலகம்,

ஒ-நோ! பர-பார் = ஞாலம், உலகம்;

நால்-நால்கு-நான்கு: நால் = நான்கு.

“பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாவிரண்டில்”

(பெருந்தொகை).

“வாலுளைப் புரவி நால்குடன் பூட்டி”

(பெரும்பாண்: 480)

நால் (பெ. எ.);

நிலப்பகுதியும் உலகம் எனப்படும்: எ-டு: “மாயோன்
மேய காடுறை யுலகமும்” (தொல். பொ: 5).

ஐந்து: கை-ஐ-(ஐது)-ஐந்து-அஞ்சு

த. வ.—12

கை = ஐந்து. ஒரு கையில் ஐந்து விரலிருப்பதால் கை என்னும் சொல் ஐந்தென்னும் எண்ணைக் குறித்தது. இன்றும் வறட்டி விற்கும் பெண்டிர், ஒவ்வொரு ஐந்தையும் ஒவ்வொரு கை என்று சொல்லுதல் காண்க. கை என்னும் சொல்லின் மெய்ந்நீக்கமே ஐ என்பதும். கை-ஐ (பெ. எ.).

ஆறு: ஆறு = வழி, நெறி, மதம், பண்டைத் தமிழகத்தில் ஐந்திணைச் சிறுதெய்வ வணக்கமும் கடவுள் வழிபாடும் சேர்ந்து அறுவகை ஆறாய் (மதமாய்) இருந்ததினால், ஆறென்னும் மதப் பெயர் ஆறென்னும் எண்ணைக் குறிக்கலாயிற்று. இன்றும் மதம் என்னும் பெயர் ஆறென்னும் எண்ணுப் பொருளில் வழங்குதல் காண்க. ஆறு என்னுஞ் சொல்,

“நல்லா நெறினும் கொளத்தீது” (222)

என்னுங் குறளடியில் ஒழுக்க நெறியையும்,

“சைவநல்லா நோங்க” (பெரியபு. சண்டேசு. 57)

என்னுந் தொடரில் சமய நெறியையுங் குறித்தல் காண்க.

ஆறு-அறு (பெ. எ.)

ஏழு: எழு-எழுவு. எழுவுதல் = இசைக்கருவியினின்று ஒலியெழுச் செய்தல்.

“சாத்தி யாமெழுஉம்” (சேனா. உரை).

“எழுவும் முரசு” (குளா. கலியாண. 248).

இன்னிசை யேழாதலால், அது எழுதலைக் குறிக்கும் சொல்லினின்று ஏழ் என்னும் எண்ணுப் பெயர் தோன்றிற்று.

எழு-எழால் = யாழிசை;

“எழாலை யன்னசொ லேந்திழை மாதாரர்”

(கந்தபு) திருக்கல். 15.

எழு-ஏழ்-ஏழு, எழு (பெ. எ.)-ஏழ் (பெ. எ.).

எட்டு: தமிழில் எல்லை என்னுஞ் சொல் இடவரம்பையும் திசையையும் குறிக்கும்.

“ஐந்தா வதனுரு பில்லும் இன்னும்
நீங்க ல்லப் பெல்லை ஏதுப் பொருளே,”

என்னும் நன்னூல் நூற்பாவும் (299). “மதுரையின் வடக்கு
சிதம்பரம்” என்னும் உரையாசிரியன்மார் எடுத்துக்காட்டும்,
எல்லை என்னும் சொல்லைத் திசையென்னும் பொருளில்
ஆண்டிருத்தல் காண்க.

எல்லை என்பதற்கு ஒருபொருள் மறுசொல் எண்
என்பதாம்.

எண் = வரையறை (தொல். எழுத். 308, உரை);

எண்-ஏண் = எல்லை (திவ். திருவாய். 2, 8, 8,
பன்னீ.)

ஏண்-ஏணி = எல்லை. “நளியிரு முந்நீர்
ஏணியாக” (புறம். 35 : 1).

தேரீத்திசை நான்கும் கோணத்திசை நான்குமாகத் திசை
எட்டாதவின், திசையைக் குறிக்கும் எண் என்னுஞ் சொல்
எட்டென்னும் எண்ணுப் பெயரைத் தோற்றுவித்தது.

எண்-எட்டு, எண் (பெ. எ.).

தொண்டு:

தொள்-தொண்டு = தொளை. தொண்டு-
தொண்டி = தொளை. மாந்தன் உடம்பில்
ஒன்பது தொளையிருத்தலால், தொளைப்பெயர்
அதன் தொகைப்பெயராயிற்று.

ஒன்பதிற்கு முதலாவது வழங்கிய பெயர்
தொண்டு என்பதே.

“தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை
யெழுநூற்று” (தொல். 1358)§

“தொடித்திரித் தன்ன தொண்டுபடு திவவின்”
(மலைபடு. 21)

“ஒன்றென.....தொண்டென” (பரிபா : 3 :)

“தொண்டுபடு திவவின் முண்டக நல்யாழ்”
(சிலப். பக். 221, குறிப்புரை).

தொண்டு என்னுஞ்சொல் வழக்கற்றுப் போகவே, அஃதிருந்த ஒன்றாம் இடத்திற்குத் தொன்பது (—ஒன்பது) என்னும் இரண்டாம் இடப் பெயரும், இரண்டாம் இடத்திற்குத் தொண்ணூறு என்னும் மூன்றாம் இடப்பெயரும், மூன்றாம் இடத்திற்குத் தொள்ளாயிரம் என்னும் நாலாம் இடப்பெயரும், வந்து வழங்குகின்றன. நாலாம் இடப்பெயருக்கு மேலிடச்சொல் இன்மையால், தொன்பது என்பதன் திரிபான ஒன்பது என்னுஞ் சொல்லொடு ஆயிரம் என்பதைச் சேர்த்து, ஒன்பதாயிரம் அல்லது ஒன்பதினாயிரம் என்று சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

ஒன்று முதல் பத்துவரையுள்ள பெயர்களெல்லாம் தனிச் சொல்லாயிருப்பதையும், ஒன்பது என்பது கூட்டுச்சொல்லாயும் பது (பத்து) என்று முடிவதாயும் இருப்பதையும் நோக்குக.

பத்து: பல் = பல. பல்-பது-பத்து-பஃது;

ஒ. நோ: அல்-அது-அத்து-அஃது;

மெல்-மெது-மெத்து.

பல்-பன்: எ-டு: பன்னொன்று, பன்னிரண்டு. பன்மூன்று, பன்னான்கு, பன்னாங்குழி;

பன்-பான்: எ-டு: ஒருபான் (ஒருபது), இருபான். (இருபது);

நூறு: நூறு-நூறு = பொடி. நூறு-நூறுங்கு-நொறுங்கு, நூறு (பொடி) எண்ண முடியாததாயிருப்பதால், அதன் பெயர் முதற் பெருந்தொகையைக் குறித்தது: நூறு-நீறு;

ஆயிரம்: அயிர் = நுண்மணல். அயிர்-அயிரம்-ஆயிரம்; ஆற்று மணலும் கடற்கரை மணலும் ஏராளமாயிருப்பதால், மண்ற்பெயரும் ஒரு பெருந்தொகைப் பெயராயிற்று.

“வாழிய..... நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே” (புறம். 9):

“வானத்து வெள்ளிகளையும் கடற்கரை மணலையும்

போல் உன் மரபைப் பெருகப் பண்ணுவேன்.” (விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு):

“நீநீடு வாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்
வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தில்

.....
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலவே.”

(புறம். 55 : 17-21)

இலக்கம்: இலக்கு = குறி. இலக்கு-இலக்கம் = குறி, எண்குறி, எண், பேரெண்;

கோடி: குடு-குடுமி = உச்சி, தலையுச்சி, ஆடவர் தலை மயிர்க்கற்றை, பறவைச்சூட்டு, மகுடம், மாடவுச்சி, மலையுச்சி, நுனி. குடு-கொடு-கொடுமுடி = மலையுச்சி, கொடு-கோடி = நுனி, முனை, கடைசி, எல்லை, முடிமாலை, கோடம் = எல்லை. கடைகோடி என்னும் வழக்கை நோக்குக, தெருக்கோடி விற்கோடி என்பனவும் முனையைக் குறித்தல் காண்க. கோடகம் = முடிவகை

கோடி கடைசி யெண்ணாதலால் அப்பெயர் கொண்டது.

தாமரை, குவளை, நெய்தல், ஆம்பல் முதலிய மலர்ப் பெயர்கள் ஒவ்வொரு இதழுக்கும்; சங்கம் (சங்கு) என்பது ஒவ்வொரு புரிக்கும் (வளைவிற்கும்); ஒரு பெருந்தொகையாக உறையிடல் முறையிலும்; நாடு, வாரணம், வெள்ளம் என்பன பேரளவு பற்றியும்; கணிகம் (நூறுகோடி) என்பது கணிப்புப் பற்றியும்; பல்வேறு அடுக்கிய கோடிப்பெயராயின: எட்டுத் தாமரைகொண்டது ஒரு நாடு.

பரதம் = இலக்கம் கோடிக் கோடாகோடி. இது 1-இன் பின் 24 சுன்னங்கொண்டது. பரதம் என்பது கடல் வணிகத்தின் பெயர்:

படவன்—பரவன்-பரதவன்-பரதவம்-பரதம். இனிப் பரத கண்டம் எனினுமாம். பரதன் திங்கட் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பழம் பாண்டியனே.

எடுத்தல்:

- 4 க.:சு = 1 தொடி அல்லது பலர்
- 8 பலம் = 1 சேர்
- 5 சேர் = 1 வீசை

- 2 வீசை = 1 தடியம்
 5 வீசை = 1 துலாம்
 8 வீசை = 1 மணங்கு
 20 மணங்கு = 1 கண்டி

பொன்னளவை

- 5 கடுகு = 1 சீரகம்
 5 சீரகம் = 1 நெல்
 4 நெல் = 1 குன்றிமணி
 2 குன்றிமணி = 1 மஞ்சாடி
 2 மஞ்சாடி = 1 பணவெடை
 10 பணவெடை = 1 கழஞ்சு

முகத்தல்

- 360 நெல் = 1 செவிடு அல்லது சுண்டு
 2 செவிடு = 1 ஆழாக்கு
 2 ஆழாக்கு = 1 உழக்கு
 2 உழக்கு = 1 உரி
 2 உரி = 1 நாழி அல்லது படி (வட்டி)
 8 நாழி = 1 குறுணி அல்லது மரக்கால்
 2 குறுணி = 1 பதக்கு (பாண்டி நாட்டில் 10 படி)
 2 பதக்கு = 1 தூணி
 2 தூணி = 1 கோணி
 3 தூணி = 1 கலம் (தஞ்சை வட்டார வழக்கு)
 21 மரக்கால் = 1 கோட்டை (பாண்டிநாட்டு வழக்கு)
 18 மரக்கால் = 1 புட்டி (மேலை வடார்க்காட்டு வழக்கு)
 4 படி = 1 வள்ளம்
 40 வள்ளம் = 1 கண்டகம் (சேலம் வட்டார வழக்கு)
 6 மரக்கால் = 1 மூட்டை
 64 மூட்டை = 1 கரிசை
 5 மரக்கால் = 1 பறை
 80 பறை = 1 கரிசை

படியை இடங்கழி என்பது சேரநாட்டு வழக்கு, சிறு படியை மானம் என்பது மேலை வடார்க்காட்டு வழக்கு.

நீட்டல்

நீட்டளவு :

- 8 அணு = 1 தேர்த்துகள்
 8 தேர்த்துகள் = 1 பஞ்சிழை
 8 பஞ்சிழை = 1 மயிர்
 8 மயிர் = 1 நுண்மணல்
 8 நுண்மணல் = 1 கடுகு
 8 கடுகு = 1 நெல்
 8 நெல் = 1 பெருவிரல்
 12 பெருவிரல் = 1 சாண்
 2 சாண் = 1 முழம்
 4 முழம் = 1 கோல் அல்லது பாகம்
 500 கோல் = 1 கூப்பீடு
 4 கூப்பீடு = 1 காதம்

பரப்பளவு :

- (144 சதுர அடி) = 1 குழி
 100 குழி = 1 மா
 20 மா = 1 வேலி

சிறுகுழி, பெருங்குழி குழிப்பெருக்கம், குழிமாற்று, குழிமாறுதல்.

சுவைப்பெயர்

கைப்பு (கசப்பு), கார்ப்பு (உறைப்பு), இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு எனச் சுவை ஆறாம்:

ஊற்றுப்பெயர்

வெம்மை, தண்மை, வன்மை மென்மை, நொய்ம்மை (பளுவிண்மை), சீர்மை (பளுவு), இழுமெனல் (வழுவுழுப்பு), சருச்சரை (சுரசுரப்பு) என ஊறு எட்டாம்.

நாற்றப்பெயர்

நறு நாற்றம், தீ நாற்றம் என நாற்றம் இரண்டாம்:

இயற்பண்புப்பெயர்

எ-டு : நன்மை, தீமை, மதிமை, மடமை.

செயற்பண்புப்பெயர்

எ-டு: அன்பு, பகை, அடக்கம், சினம், பொறுமை, பொறாமை. வினையாக வெளிப்படுவதும் வினைப்பெயராக குறிக்கப்படுவதும் செயற்பண்பாம்.

அல் + பு = அன்பு, அல்லுதல் பொருந்துதல்:

தொழிற்பெயர் (Verbal Noun)

தொழிற்பெயர் எனினும் வினைப்பெயர் எனினும் ஒக்கும். சிறுவினை பெருவினை என வினை (தொழில்) இருவகைப்படும். வருதல், போதல், உண்டல், உடுத்தல் போன்றவை சிறுவினை; உழவு, நெசவு, தச்சு, கல்வி, ஆட்சி போன்றவை பெருவினை.

எல்லாப்பெயர்களும் பின்வருமாறு வெவ்வேறு வகையில் இவ்விரு பாற்படும்.

க: பொதுப்பெயர் × சிறப்புப்பெயர்

பலபொருட்குப் பொதுவானபெயர் பொதுப்பெயர்; ஒன்றற்கே சிறப்பாக வரியது சிறப்புப்பெயர்;

எ-டு:

ஆறு, நகர், புலவன்—பொதுப்பெயர் (Common Noun)

காவிரி, மதுரை, நக்கிரன்—சிறப்புப்பெயர் (Proper Noun)

அரசன் அல்லது வேந்தன் என்னும் பெயரை நோக்க, பாண்டியன் என்பது பொதுவிற சிறப்பும், நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயரைநோக்க, தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் என்பது சிறப்பிற்சிறப்பும் ஆகும்.

உ: இயற்பெயர் × ஆகுபெயர்

இயல்பாக ஒரு பொருட்கு உண்டான பெயர் இயற்பெயர்; ஒரு பொருளின் பெயர் இன்னொன்றற்கு ஏதேனுமொரு தொடர்பில் ஆகிவருவது ஆகுபெயர்:

எ-டு: காளை (பாடு), பொன் (கனியம்), வற்றல் (வினை)-இயற்பெயர் காளை (மறவன்), பொன் (பொற்காசு), வற்றல் (வற்றிய காய்கனி)—ஆகுபெயர் (Metonymy, synecdoche)

தனிநிலைப்பெயர் X குழுஉப்பெயர்

ஒரு தனிப்பட்ட பொருளின்பெயர் தனிநிலைப்பெயர் ; பல பொருள் சேர்ந்த கூட்டத்தின் பெயர் குழுஉப்பெயர்.

எ-டு : காய், ஆடு, தமிழன் — தனிநிலைப்பெயர்

குலை, மந்தை, கழகம் — குழுஉப்பெயர் (Collective Noun)

இடுகுறிப்பெயர் என்பதே தமிழில் இல்லை. எல்லாப் பெயரும் கரணியப்பெயரே. இதன் விளக்கத்தை என் 'பண்டைத்தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்' என்னும் நூளிற் காண்க.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவையும் (640) நோக்குக. தமிழ் இயன்மொழியாதலாலும் பொதுமக்கள் அமைத்த வழக்கு மொழியாதலாலும், அதன் எல்லாச்சொற்களும் கரணியக்குறிகளாகவே அமைந்துள்ளன. வடமொழி திரி மொழியாதலாலும் புலமக்கள் அமைத்த செயற்கை நூன் மொழியாதலாலும், அதில் இடுகுறிப்பெயர்கள் பல அமைந்துள்ளன.

ஒருவர் தம் மக்களுக்கிடும் ஆட்பெயர் தெய்வப்பெயர் களும், தமக்குச் சிறந்தாரையும் தம் வழிபடு தெய்வத்தையும் நினைவுகூர் தற் பொருட்டேயென அறிக.

வினையும் இடையும் பெயராகும் வழிகள் :

(2) வினைச்சொல்

விளை-வினை. ஒ.நோ : வளை-வனை, முளை-முனை (கலித்: 4).

விளைவது அல்லது விளைந்து பயன் (நன்று அல்லது தீது) தருவது வினை

“முற்பகற் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்.” (கொன்றை வேந்தன், 74:)

“வினைவிளை கால மாதலின்” (சிலப். 16 ; 148)

நல்வினை தீவினையைக் குறித்த சிறப்புச்சொல், இலக்கணத்தில், நல்லதும் தீயதும் இரண்டுமல்லதும் சிறியதும் பெரியதுமான எல்லாச் செயல்கட்கும் பொதுப்பெயராயிற்று.

முதற்காலத்தில், வினைமுதனிலையே இருதிணை ஐம்பால் மூவிட முக்காலப் பொது வினையாகவும் தொழிற் பெயராகவும், இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அக்காலத்து, முற்று எச்சம் என்னும் வேறுபாடிருந்திருக்க முடியாது.

எ-டு: செய் = செய்கை. “பெருஞ்செய் யாடவர்”

(நெடுநல்: 171):

இல் = இல்லை. “பித்தரிற் பேதையார் இல்”

(நாலடி: 52):

“கரயுன்ன குட்டிக்கே பால் உள்ளு.” “வம்பனோடு வழுது நல்லு” எனினும் மலையாளப் பழமொழிகளில், உள், நல் என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றடிகளே, உண்டு, நன்று என்று பொருள்படுதல் காண்க. இன்றும், அடி, குதி, கொல், சிரி, தாங்கு, நடி, பறி, மிதி, விழி முதலிய எண்ணிறந்த வினைமுதனிலைகள் முக்காலத்திற்கும் பொதுவான தொழிற்பெயராக வழங்கி வருகின்றன. குறிப்பு வினைபோன்றே முதனிலை யளவாயுள்ள முதற்கால வினையும் முன்பின் வரும் சொற்றுணைகொண்டு முக்காலமும் குறித்திருத்தல் வேண்டும்:

வினையின் நால் நிலைகள்

	இ. கா:	நி: கா,	எ: காடு
முதல்தலை:	செய்	செய்	செய்
இரண்டாம்நிலை:	செய்து	செய்யும்	செய்யும்
மூன்றாம்நிலை:	செய்து	செய்கின்ற	செய்யும்
நாலாம்நிலை:	1. செய்தான்	செய்கின்றான்	செய்வான்
	2. செய்தனன்	செய்கின்றனன்	செய்வனன்

இரண்டாம் நிலையில், இறந்தகாலத்திற்குத் தனிவடிவம் ஏற்பட்டதேனும், நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் ஒரே வடிவேயிருந்தது. இப்பொது வடிவம் நீண்டகாலம் வழக்கூன்றியிருந்ததால், நாலாம் நிலை தோன்றிய பின்பும் செய்யுள் வழக்கில் அட்டைபோல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது: இதை,

“நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட
அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன வரிமைய
செய்யும் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.”

என்னும் தொல்காப்பியப் பெயரெச்ச வாய்பாட்டு நூற்பாவும் (719),

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங் காலத்துச்
செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா.”

என்னும் செய்யும் என்னும் முற்று நூற்பாவும் (712), கடைச்
சமூக நூல்களும் செய்யுளும், உணர்த்தும்:

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்.” (1227)

“பொருண்மாலை யாளரை யுள்ளி மருண்மாலை
மாயுமென் மாயா வுயிர்.” (1230)

என்னும் குறள்களில், “மலரும்” ‘மாயும்’ என்பன மலர்
கின்றது, மாய்கின்றது என்று பொருள்படுதல் காண்க:
ஆயினும், தொல்காப்பியர் காலத்தில் முக்கால வினையும்
நிகழ்கால வினைத் தனி வடிவும் இல்லை போலும் என
மயங்கற்க.

“காலந் தாமே மூன்றென மொழிப” (684)

“இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா
அம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்” (685)

என்று அவரே கூறியிருத்த லானும்,

“கிளந்த வல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்” (483)

“புணரியல் நிலையிடைப் பொருள்நிலைக் குதநவும்
வினைசெயல் மருங்கின் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபா குநவும்

.....

தத்தம் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவும்” (735)

“அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டலும்” (1177)

என்று செய்கின்றன என்னும் பலவீன்பாற் படர்க்கை நிகழ்
கால வினைமுற்றின் மருஉ வடிவாகிய செய்குந என்னும்
வாய்பாட்டுச் சொற்களை அவரே ஆளுதலானும், அவர்
காலத்தும் அவை உண்டெனத் தெளிக்:

3-ஆம் நிலைப்பட்ட செய்கின்று என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்று. முறையே, செய்குன்னு, செய்யுன்னு எனத் திரியும். அங்ஙனமே, 4-ஆம் நிலைப்பட்ட செய்கின்றான் என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்றும், முறையே, செய்குன்னான், செய்யுன்னன் எனத்திரியும். ஆயின், இறுதி வடிவில் ஈற்றய லெழுத்துத் தந்நகரமாக எழுதப்பெறும். அதனால் செய்யுநன் என்றாகும்: அது நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயர்.

“பாலறி மரபிற் பொருநர் கண்ணும்” (102)

என்னும் தொல்காப்பிய அடியிலுள்ள பொருநர் என்பது இங்ஙனம் அமைந்த வினையாலணையும் பெயரே. மகிழ்நன், வாழ்நன் (வாணன்) என்பனவும் இத்தகையவே:

“வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே

வாமுநம் என்னுஞ் செருக்கு” (1193)

என்னுங் குறளில், வீழுநர் என்பது நிகழ்கால வினையாலணையும் பெயர்; வாமுநம் என்பது தன்மைப் பன்மை நிகழ்கால வினைமுற்று. வாழ்கின்றாம்—வாமுன்னாம்—வாமுநம்:

செய்யுன்னு என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்று வடிவம், இன்றும் பழஞ்சேரநாட்டுத் தமிழ்த்திரிபாகிய மலையாளத்தில் வழங்குகின்றது.

3-ஆம் நிலைப்பட்ட செய்யும் என்னும் எதிர்கால வினைமுற்று, மலையாளத்திற்போன்றே தமிழிலும் இருதிணை ஜம்பால் மூவிடப் பொதுவினையாயிருந்து, பின்பு தன்மை முன்னிலையிடங்கட்கும் பலர்பாற்படர்க்கைக்கும் விலக்கப் பட்டது.

3-ஆம் நிலையிற் பாலீறு பெறாதிருந்த முக்கால வினைமுற்றுக்கள் 4-ஆம் நிலையில் அவற்றைப்பெற்றன.

	இ. கா:	நி. கா:	எ. கா:
எ-டு :	செய்தான்	செய்கின்றான்	செய்வான்
	செய்தாள்	செய்கின்றாள்	செய்வாள்
	செய்தார்	செய்கின்றார்	செய்வார்
	செய்தது	செய்கின்றது	செய்வது
	செய்த	செய்கின்ற	செய்வ

செய்தான் என்பது செய்தனன் என்னும் வடிவுங் கொள்ளும் செய்தனன் என்பதிலுள்ள அனன் என்னும் ஈற்றை அன் + அன் என்று பிரித்து, முன்னதைச் சாரியை யாகவும், பின்னதைப் பாலீறாகவுங் கொள்வர். இங்ஙனம் கொள்ளாது அனன் என்பதே ஓர் ஈறென்று கொள்ளினும் பொருந்தும். அன்னன், அன்னவன், அன்னான் என்னும் சொற்கள், அத்தகையன் என்று மட்டுமன்றி அவன் என்றும் பொருள்படும். ஆதலால் அனன் என்பதே ஈறாகவு மிருக்கலாம்.

	இ: கா:	நி: கா:	எ: கா:
எ-டு:	செய்தனன்	செய்கின்றனன்	செய்வனன்
	செய்தனள்	செய்கின்றனள்	செல்வனள்
	செய்தனர்	செய்கின்றனர்	செய்வனர்
	செய்தன்று	—————	—————
	செய்தன	செய்கின்றன	செய்வன

“நினைவனன்” என்னும் கலித்தொகைச் சொல்லையும் (44), “பார்ப்பனப்பக்கம்” என்னும் தொல்காப்பியத் தொடரையும் (1021) நோக்குக.

செய்தனது என்றிருக்கவேண்டிய ஒன்றன்பால் இறந்தகாலவினைமுற்று, இன்னோசை பற்றிச் செய்தன்று எனத் தொக்கது. எனகரம் தகரத்தோடு புணரின் நகரமாம். அனது என்பது ஓர் ஈறாயினும், அன் + அது என்று பிரியும். ‘அன்’ சுட்டடியும் ‘அது’ ஒன்றன்பாலீறும் ஆகும். அன் + து-அன்று. இம்முறையிலேயே, அணிந்தன்று (1), இழிந்தன்று (77), இறந்தன்று (217), கண்டன்று (61), களைந்தன்று (77), சிறந்தன்று (75), செயிர்த்தன்று (226), செற்றன்று (226), தீர்ந்தன்று (42), மகிழ்ந்தன்று (192), மலிந்தன்று (77), வியந்தன்று (77) என்னும் புறநானூற்றுச் சொற்களெல்லாம் தோன்றியுள்ளன இவ்வீறுபெற்ற நிகழ்கால எதிர்கால ஒன்றன்பால் வினைமுற்றுக்கள் வழக்கிறந்தன.

இறந்தகால வினை

இறந்தகால வினைமுற்று இற்றை வினையெச்ச வடிவில் நின்றே பாலீறு பெற்றதினால், அதைப் பகுக்கும்போதும் வினையெச்ச வடிவும் பாலீறுமாகவே பகுத்தல் வேண்டும்.

எ-டு: செய்தான் = செய்து + ஆன்

கண்டான் = கண்டு + ஆன்

சென்றான் = சென்று + ஆன்

தூங்கினான், ஓடினான் என்பவை, முறையே, தூங்கியான் (தூங்கி + ஆன்), ஓடியான் (ஓடி + ஆன்) என்பவற்றின் திரிபாகும். யகரம் நகர (னகர) மாகத் திரிதல் இயல்பே.

ஓ: நோ: யான்-நான், ஓடிய-ஓடின

தூங்கினன், ஓடினன் என்பன, தூங்கினான், ஓடினான் என்பவற்றின் குறுக்கவாகும்.

செய்தன்று என்னும் வால்பாட்டுச் சொல்லான ஆகின்ற என்னும் புறப்பாட்டுச்சொல் (148) இகரம் தொக்கது.

ஆனான், போனான் என்பவை ஆயான் (ஆய் + ஆன்), போயான் (போய் + ஆன்) என்பவற்றின் திரிபாகும். செய்தான் என்னும் வினைமுற்று வாய்பாட்டை ஆயான் என்பது ஒத்திருப்பது போன்றே, செய்த என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாட்டையும் ஆய (ஆய் + அ) என்பது ஒத்திருத்தல் காண்க.

இனி, ஆயினான், போயினான் என்பவையும் ஆயியான், போயியான் என்பவற்றின் திரிபே.

ஆய், போய், என்னும் இறந்தகால வினையெச்சங்கள் முதலில் ஆயி, போயி என இகரவீற்றனவாயிருந்து, பின்பு யகர மெய்யீற்றனவாக மருவியதாகத் தெரிகின்றது.

ஓ: நோ: நா + இ = நாஇ-நாயி-நாய் = நீண்டு தொங்கும் நாவையுடையது. “இகர யகரம் இறுதி விரவும்.” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு, இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் “நாய், நாஇ” என எடுத்துக்காட்டியிருத்தல் காண்க: இவ்வகையிலேயே, பா + இ = பாஇ-பாயி — பாய் (பரந்தது) எனவரும். இவை பெயராயினும், இ-ய் எனத் திரிந்த முறை ஒன்றே.

ஆயின், ஆ, போ என்னும் வினைமுதனிலைகள் இகரத்தோடு கூடின வகரவுடம்படுமெய்யன்றோ வருமெனின், ஆயிடை, மாயிரு, பாயிருள், கோயில் என வருபவற்றை நோக்கித் தெளிக. வகரவுடம்படுமெய் வடிவீனும் யகரவுடம்படுமெய் வடிவே பலுக்கற்கெளிதாயிருத்தல் காண்க.

போயியது என்பது, போயினது போயின்று-போயிற்று எனத் திரியும். அது என்னும் ஈறு 'து' எனக் குறுகும்போது, புணர்ச்சியால் று, டு எனத் திரியும்.

எ-டு: நல் + து = நன்று, பால் + து = பாற்று
உள் + து = உண்டு, தாள் + து = தாட்டு
மன் + து = மன்று, அன் + து = அற்று
விண் + து = விண்டு, கண் + து = கட்டு

மன்னுதல் = கூடுதல், பொருந்துதல்.

சொல்லியான், சொல்லியது என்பன, சொல்லினான், சொல்லினது என்று திரிந்து, பின்பு சொன்னான், சொன்னது என மருவும். சொல்லினது என்பது, சொல்லின்று-சொல்லிற்று என்றும் திரியும்.

போய-போன, எண்ணிய-எண்ணின, போயது = போனது, ஏவியோன்-ஏவினோன் எனப் பல வினைச்சொற்கள் இரு வடிவுக் காட்டி நிற்பினும், போயியான், தூங்கியான் முதலிய வழக்கற்ற ஆனீற்று வினைமுற்று வடிவங்கள் இயற்கைக்கு மாறாகத் தோன்றலாம். இதற்கு அவற்றின் வழக்கற்ற தன்மையே கரணியம். முங்கினால் என்பதுபோல் தமிழில் னகரவடிவில் வரும் வினையெச்சங்களெல்லாம், சேரநாட்டு அல்லது மலையாளப் பழமொழிகளில் யகரவடிவிலேயே இன்றும் வழங்குதல் காண்க.

எ-டு: ஆணாயால் ஒரு பெண்ணு வேண்டே!

ஆழம் முங்நியால் குளிரில்ல.

எல்லாரும் தண்டில் கயறியால் எடுப்பான்

ஆள்வேண்டே!

ஏறக் கிழக்கோட்டுப் போயால் படிஞ்சூட்டு.

கக்குவான் துடங்நியால் நிலக்குவான் பரிக்கேணம்.

கொஞ்சன் துள்ளியால் முட்டோளம், ஏற துள்ளியால் சட்டியில்,

சக்கர கூட்டியால் கம்பிளியும் தின்னாம்.

சாண் வெட்டியால் முழம் நீளும்.

செறுவிரல் வீங்நியால் பெருவரலோளம்.

தலயண மாறியால் தலக்கேடு பொறுக்குமோ?

தூபம் காட்டியாலும் பாபம் போகா;

பாற்றி துப்பியால் பள்ளியாயிலும் துப்பாம்.

பொன் குசி கத்தியாலும் கண்ணுபோம்:

மூவர் கூடியால் முற்றம் அடிக்கா:

வளச்சுக் கெட்டியால் எத்தி நோக்கும்.

இனி, தமிழிலும், தூங்கியான் ; தாவியான் எனவரும் ஆனீற்றுவினை முற்றுக்கள், தூங்கியோன், தாவியோன் என ஒலிற்று வினையாலணையும் பெயர்களாயின் இயல்பாயிருத்தலையும்,

“எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர் இடனறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.”

என்னுங் குறளில் (494), வினைமுற்றாக ஆளப்படக்கூடிய எண்ணியார், துன்னியார் என்னும் வினையாலணையும் பெயர்கள் யகரங் கொண்ட வடிவில் வந்திருத்தலையும், கண்டு தெளிக:

இனி, செய்து என்னும் வாய்பாட்டு உகரவீற்று இறந்தகாலவினையெச்சத்தின் அமைப்பை நோக்கின், அது துவ்வீற்றொடு கூடிய வினைமுதனிலையென்றே தெரிகின்றது.

எ-டு : செய்து = செய்து, படி + து = படித்து
கொள் + து = கொண்டு, உண் + து = உண்டு
கேள் + து = கேட்டு
நில் + து = நின்று, என் + து = என்று
கல் + து = கற்று.

இத்துவ்வீறு, அது என்னும் சுற்றின் முதற்குறையே. அகரம் செய்மைச் சுட்டாதலால், ‘அது’ இறந்தகாலத்தை உணர்த்திற்று.

சில தனிக்குறிலடுத்த கு, டு, று, சுற்றுவினை முதனிலைகள், இறுதிவலி யீரட்டித்து இறந்தகாலங் காட்டுகின்றன.

எ-டு : புகு-புக்கு, புக்க, புக்கான்
சுடு-சுட்டு, சுட்ட, சுட்டான்
அறு-அற்று, அற்ற, அற்றான்

இங்ஙனம், வினைமுதனிலைகள் து, இ, ய், சுறுபெற்றும், இறுதி வலியீரட்டித்தும், இருவகையாக இறந்தகாலங் காட்டும்.

அளபெடுத்தி இறந்தகாலம் காட்டுவது செய்யுள் வழக்கு.

ஆகவே, “தடறவொற் றின்னே ஐம்பால் மூவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி விடைநிலை.”

என்று பவணந்தியார் கூறியது (நன். 142), மொழியாராய்ச்சி மிக்க இக்காலத்திற் கேற்காதென அறிக.

இரண்டாம் மூன்றாம் நிலைகட்குரிய செய்து என்னும் வாய்பாட்டுப்பண்டை இறந்தகால வினைமுற்று, பிற்காலத்தில் சோழபாண்டி நாடுகளில் உலகவழக்கற்றுப்போய், செய்யுள் வழக்கில் தன்மையிடத்திற்கே வரையறுக்கப்பட்டு, பன்மைக்கு உம்மீறு பெற்றது.

எ-டு : வந்து = வந்தேன், வந்தும் = வந்தோம்
கண்டு = கண்டேன், கண்டும் = கண்டோம்
சென்று = சென்றேன், சென்றும் = சென்றோம்

இடு என்னும் வினைபோன்றே, ஈ என்னும் வினையும் இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு கூடித் துணைவினையாய் வரும்.

எ-டு : வந்திடு, வந்திடார் :
அறிந்தியார் = அறியார் (புறம். 136).

ஈந்தார் என்னும் இறந்தகால வினைமுற்று ஈயினார் என்றும் வரும். ஒ. நோ : போந்தார், போயினார்.

அறிந்தியினார் - அறிந்தியினோர் (வினையாலணையும் பெயர்) — அறிந்தீசினோர் - அறிந்திசினோர்.

என்றியினார் - என்றியினோர் - என்றீசினோர் - என்றிசினோர். யகரம் சகரமாகத் திரிவது இயல்பே.

எ-டு : ஈ+அல் = ஈயல்-ஈசல். இள் - (இய்) - ஈ - ஈயம் = எளிதாய் இளகும் கனியம் (உலோகம்), ஈயம்-ஸீஸம். (வ.) நெயவு-நெசவு, நேயம்-நேசம். பையன்-பயன்-பசன் வாயில்: வாயல்-வாசல். மயங்கு-மசங்கு. இழியினன்-இழிசினன்.

பிற்காலத்தார், சொல்வரலாற்றியாது அறிந்திசினோர், என்றிசினோர் என்பவற்றின் இசின் என்னும் இடைப்பகுதியைப் பிரித்தெடுத்து, அதை இறந்தகால இடைநிலை என்றனர்.

உ. நிகழ்கால வினை

இறந்தகாலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் இருப்பதுபோல் திட்டமான எல்லைவரம்பு நிகழ்காலத்திற்கு இன்மையானும், மிகக் குறுகிய கால அளவில் நிகழ்காலத்திற்கே இடமின்மையானும், எதிர்காலத்தோடு அதற்கு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளமையானும், செய்யும் என்னும் எதிர்கால வினைமுற்றே நிகழ்காலத்தையும் முதலில் உணர்த்தி வந்தது.

பின்பு, கில் என்னும் ஆற்றல் வினையின் இறந்தகால வினையெச்சமாகிய கின்று என்பது, வினைமுதனிலையொடு கூடி ஐம்பால் மூவிடப்பொதுவான நிகழ்கால வினைமுற்றாய் அமைந்தது.

எ-டு: "ஒருதனி வைகிற் புலம்பா கின்றே." (குறுந்.166)

கிற்றல் = ஆற்றுதல், செய்யமாட்டுதல்: செய்ய கிற்பேன் = செய்யமாட்டுவேன், என்னால் செய்யமுடியும். முதலாம் புறப்பாட்டில் வரும் ஆகின்று என்பது, கின்று என்னும் ஈறு கொண்டதன்று, ஆயிற்று என்று இறந்தகாலப் பொருள்தரும் 'ஆயின்று' என்னும் வாய்பாட்டது: ஆயினது-ஆயின்று-ஆயிற்று: ஆகியது ஆகினது-ஆகின்று.

செய்கின்று என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்று, பின்பு, பாலீறுபெற்றுச் செய்கின்றான் என்றாயிற்று.

செய்கின்று என்னும் நிகழ்கால வினைமுற்று செய்யுன்னு என மருவிற்று. செய்கின்றான் என்னும் வினையாலணையும் பெயரும், செய்யுன்னான்-செய்யுனன்-செய்நன் என்றும், செய்குன்னான்செய்குனன்-செய்குநன், என்றும் மருவும். அறிநன்- (அறிஞன்) என்பதும் இத்திரிபே.

செய்கின்றான் என்பது செய்கிறான் எனத் தொக்கபின், கிறு என்னும் வடிவும் நிகழ்கால இடைநிலையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

38-ஆம் புறப்பாட்டில், அடுறை, விடுறை என்பவை நிகழ்காலச் சொல்லேயாயினும், நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்குமுள்ள தொடர்புபற்றியும், எதிர்காலவினையை நிகழ்காலச்சொல்லாற் குறிக்கும் வழக்குப் பற்றியும், அவற்றிற்கு எதிர்காலப்பொருள் கூறப்பட்டது. நாளை வருகிறேன், அடுத்த ஆண்டு தருகிறேன், என்னும் வழக்கை நோக்குக.

அடுகின்றை- அடுகண்ணை-(அடுண்ணை, -அடுநை)

ஆநின்று என்பது உண்மையான நிகழ்கால இடைநிலையன்று. அது செய்துநின்றான் என்று பொருள்படும் செய்யாநின்றான் என்னும் வினையெச்சத்தொடருக்கு நிகழ்கால வினைமுற்றுப்பொருள் கற்பித்து, அதன் இடைப்பகுதியைப் பிரித்துக்கொண்ட உரையாசிரியர் படைப்பே. அதைத் தழுவினே, நன்னூலாரும் நிகழ்காலவிடை நிலைகளுள் ஒன்றாக அதனைச் சேர்த்துக்கொண்டார்.

எதிர்காலவினை

செய்யும் என்னும் எதிர்கால வினைமுற்றின் ஈறான உம் என்பது முன்மைச் சுட்டான உகர வடியிற் பிறந்து, கால முன்னான முற்காலத்தையும் இடமுன்னான எதிர்காலத்தையும் உணர்த்தும் சொல்லுறுப்பாகும்.

“உம்மை வினைவந் துருத்த லொழியாது” (மணி. 26, 32) என்பதில் முற்பிறப்பையும்,

“உம்மை-எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்” (நாலடி. 58) என்பதில் மறுமையையும், உம்மைச்சொல் உணர்த்துதல் காண்க.

செய்யும் என்பது பின்பு பாலீறு பெற்று, செய்யுமான்-செய்யுவான்-செய்வான் எனத் திரிந்தது. இம்முறையில் அமைந்த மூவிட ஐம்பால் வினைமுற்றுக்களாவன:—

தன்மை ஒருமை: (செய்யுமேன்)-செய்யுவேன்-செய்வேன்-
செய்வென்-செய்வன்-செய்வல்;

பன்மை: (செய்யுமேம்)-செய்யுவேம்-செய்வேம்,
செய்வெம்;

(செய்யுமாம்)-செய்யுவாம்-செய்வாம்-செய்வம்.

(செய்யுமோம்)-செய்யுவோம் செய்வோம்;

முன்னிலை ஒருமை :

செய்யுமீ - செய்யுமே (செய்மே) - செய்மை-
செய்வை-செய்வாய்

பன்மை :

(செய்யுமீர்)-செய்மீர்-செய்வீர்

படர்க்கை-ஆ-பா :

(செய்யுமான்)-செய்மான்-செய்வான்-செய்வன்
செய்மான்-செய்மன்

பெஃ பா :

(செய்யுமாள்)-செய்மாள்-செய்வாள்-செய்வள்
செய்மாள்-செய்மள்

பஃ பா :

(செய்யுமார்)-செய்மார்-செய்வார்-செய்வர்
செய்மார்-செய்மர்

ஓஃ பா :

(செய்யுமது)-செய்மது-செய்வது

பலஃ பா :

(செய்யும)-செய்ம-செய்வ
செய்யும் + அன = செய்யுமன-செய்யுவன-
செய்வன

(உண்ணும)-உண்ணுவ

(நடக்கும)-நடக்குவ-நடப்ப

“ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே”

(தொல், சொல், 1)

செய்மார் என்னும் பலர்பால் எதிர்கால வினைமுற்று, பிற்காலத்தில் முற்றெச்சமாகவே ஆளப்பெற்றது.

“மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை

காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப.” (தொல்: 692).

எ-டு: உண்மார் வந்தார்

“என்மரும் உளரே” என்னும் நன்னூல் தொடரில் (421) = உள்ள என்மர் என்னும் சொல், செய்மர் என்னும் ணய்பாட்டதாகும்.

“என்மனார் புலவர்” என்னும் தொல்காப்பியத் தொடரில் (6) உள்ள என்மனார் என்னும் சொல், மகனார் என்னும் உயர்வுப் பன்மைப்பெயர்போல் ஆரீதேற்ற செய்மன்

என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்லாய், என்ப என்னும் பொருளில் வழக்கம் பற்றி வந்த காலவழுவமைதி.

செய்ப என்னும் பலர்பால் எதிர்கால வினைமுற்று, செய்வ என்னும் பலவின்பாற் சொல்லிவின்று திரிக்கப்பெற்றதாகும்.

வகரத்திற்கு இனமான பகரம், சிறுபான்மை வகரம்போற் ககரத்திற்குப் போலியாக வளும்.

எ-டு : இறக்க-இறப்ப, விழிக்க-விழிப்ப

செய்யுமார் என்னும் பலர்பால்வினைமுற்று வினையாலணையும் பெயராகும்போது, செய்யுமோர் என்றுந் திரியும்.

எ-டு : “வேற்றுமை தெரிப உணரு மோரே.”

(தொல். 580)

“மடல்வன் போந்தையின் நிற்கு மோர்க்கே”

(புறம் 297)

செய்வேன் என்னும் தன்மையொருமை எதிர்கால வினைமுற்று, போலிவகையில் செய்கேன் என்று திரியும்.

வ-க, போலி. ஒ.நோ : சிவப்பு-சிகப்பு, துவர்-துகிர், ஆவா-ஆகா (இடைச்சொல்).

செய்கேன் என்னும் வடிவில் ஈறு நீங்கியபின் எஞ்சி நிற்கும் செய்கு என்பதும், தன்மையொருமை வினைமுற்றாய் ஆளப்பெற்றது. அது செய்யும் என உம்மீறு பெற்றுப் பன்மையாயிற்று. இவையிரண்டும் முற்றாயும் முற்றெச்சமாயும் வரும்,

முற்று : செய்கு = செய்வேன், செய்கும் = செய்வோம்;

முற்றெச்சம் : செய்குவந்தேன், செய்கும் வந்தோம்;

“அவற்றுள்,

“செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.” (689)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுதல் காண்க;

இனி, உகரச்சுட்டடிப் பிறந்து காலத்தை யுணர்த்தும் உது என்னும் ஈறுபெற்றும், வினைமுதனிலைகள் தன்மை

யொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றாம். அதனொடு உம்மீறு சேரின் பன்மையாம். உகரம் முன்மைச் சுட்டாதலால், 'உது' எதிர்காலத்தை உணர்த்தும்.

எ-டு : கூறுது = கூறுவேன் ; கூறுதும் = கூறுவோம் :

அது என்னும் ஈறுபோன்றே உது என்னும் ஈறும், துவ்வென முதற்குறையாய் நின்று அல்லது தொக்கு, புணர்ச்சியில் று, டு எனத் திரியும் :

எ-டு : செல்—சேல்+து = சேறு (= செல்வேன்)

சேறு+உம் = சேறும் (= செல்வோம்)

கொள்—கோள்+து = கோடு (= கொள்வேன்)

கோடு+உம் = கோடும் (= கொள்வோம்)

லகர ளகரம் சேறல், கோடல் என்னும் தொழிற்பெயரிற் போன்றே, ஈண்டும் திரிந்தனவென அறிக.

செய்தி என்னும் முன்னிலை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்று, உது என்னும் இடைநிலை பெற்றதாகும்.

செய்+உது+ஈ = செய்யுதி—செய்யுதி—செய்தி =

செய்வாய்து

“வழிபடுவோரை வல்லறி தீயே” (புறம். 10)

செய்+உது+இர் = செய்யுதிர்—செய்திர் = செய்வீர் :

'இ' ஒருமை யீறு; 'இர்' பன்மையீறு. நீ—ஈ—இ. நீயிர்—நீர்—ஈர்—இர்.

செய்தி, செய்திர் என்னும் எதிர்கால முற்றுக்கள், பின்பு ஏவலாகவும் ஆளப்பட்டன.

செய்தி என்பதில் 'த்' எழுத்துப்பேறு என்பது மொழியா ராய்ச்சியில்லார் கூற்றாம்.

அம்மை, அக்காலம் என்னும் செய்மைச்சுட்டுக்கள் பண்டைக் காலத்தையும், உம்மை என்னும் முன்மைச்சுட்டு எதிர்காலத்தையும், உணர்த்துவதால், அது என்பது இறந்த கால ஈறாகவும் உது என்பது எதிர்கால ஈறாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

செய்+அது = செய்யது—செய்து (இ. கா. முற்றும் எச்சமும்)

செய்+உது = செய்யுது; (ஈ. கா. முற்று)

செய்து, செய்யுது என்னும் இருவகை முற்றுக்களும் பிற்காலத்தில் தன்மைக்கே வரையறுக்கப்பட்டன.

காலவகைப் பிரிவுகள்

வினைச்சொல் காட்டும் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்றும், தனித்தனி, தனிப்பு, தொடர்ச்சி, நிறைவு, நிறைவுத் தொடர்ச்சி என நால்வகைப் படும். பண்டையிலக்கணமெல்லாம் செய்யுள் நடைக்கே எழுதப்பெற்றமையால், இந்நால்வகைப் பிரிவைக் கூறாது விட்டன.

இறந்தகாலப் பிரிவுகள்

- எ-டு: வந்தான்-இறந்தகாலத் தனிப்பு (Past Indefinite)
 வந்துகொண்டிருந்தான்-இறந்தகாலத்
 தொடர்ச்சி (Past Continuous)
 வந்திருந்தான்-இறந்தகால நிறைவு (Past Perfect)
 வந்துகொண்டிருந்திருந்தான்-இறந்தகால நிறைவுத்
 தொடர்ச்சி (Past Perfect Continuous)

நிகழ்காலப்பிரிவுகள்

- வருகிறான்-நிகழ்காலத் தனிப்பு (Present Indefinite)
 வந்துகொண்டிருக்கிறான்-நிகழ்காலத்தொடர்ச்சி
 (Present Continuous)
 வந்திருக்கிறான்-நிகழ்கால நிறைவு (Present Perfect)
 வந்துகொண்டிருந்திருக்கிறான்-நிகழ்கால நிறைவுத்
 தொடர்ச்சி (Present Perfect Continuous)

எதிர்காலப் பிரிவுகள்

- வருவான்-எதிர்காலத் தனிப்பு (Future Indefinite)
 வந்துகொண்டிருப்பான்-எதிர்காலத் தொடர்ச்சி
 (Future Continuous)
 வந்திருப்பான்-எதிர்கால நிறைவு (Future Perfect)
 வந்துகொண்டிருந்திருப்பான்-எதிர்கால நிறைவுத்
 தொடர்ச்சி (Future Perfect Continuous)

இப்பிரிவுகள் உலக வழக்கிற்கே உரிய வழுவில், செய்யுள் வழக்கிற்கேயெழுந்த பண்டையிலக்கணங்களிற் கூறப்படவில்லை.

ச. வினைவகைகள்

வினைகள், வெவ்வேறு வகையில், ஒவ்வொன்றாகவும் இவ்விரண்டாகவும் பற்பலவாகவும் வகுக்கப்பெறும்.

(1) தெரிநிலைவினை X குறிப்புவினை

செயலுங் காலமும் வெளிப்படையாய்த் தெரிய நிற்பது தெரிநிலைவினை; அவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்டுவது குறிப்புவினை.

எ-டு வந்தான், போய், இருந்த—தெரிநிலைவினை
உண்டு, இல்லை, வேறு—குறிப்புவினை

குறிப்புவினை

குறிப்புவினை, பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் என்னும் அறுவகைப்பொருட் பெயரை அடியாகக் கொண்டு தோன்றி, உடைமை, உரிமை, செய்கை என்னும் மூவகைப்பொருள் நிலைக்களத்தில் நின்று, இருத்தல் அல்லது ஆதல்வினையைக் குறிப்பாக உணர்த்தும்.

இருத்தல்வினை முக்காலத்திற்கும் பொதுவாகவோ, ஒரு காலத்திற்கே சிறப்பாக வரியதாகவோ, இருக்கும். ஆதல் வினை என்றும் ஒரு காலத்திற்குச் சிறப்பாக வரியதாகவே யிருக்கும்.

எ-டு:

பொருள்நிலைக்களம்	அடிப்பெயர்	குறிப்புவினை
உடைமை	குழை (பொருள்)	குழையன்
உரிமை	மதுரை (இடம்)	மதுரையான்
,	மூதிரை (காலம்)	மூதிரையான்
உடைமை	கை (சினை)	கையன்
,	பெரு (மை)	பெரியன்
,	ஒப்புமை (குணம்)	அன்னன்
செய்கை	நடை (தொழில்)	நடையன்

நேற்றுவரை பொன்னன் (பொன்னனாயிருந்தான்)-

இ: கா:

இன்று பொன்னன் (பொன்னனாயிருக்கின்றான்)-நி: கா:

இனிமேற் பொன்னன் (பொன்னனாயிருப்பான்)-எ: கா:

கடவுள் ஒப்புயர் வில்லாப் பெரியன்-மூக்காலம்
மழைபெய்து பயிர் நல்ல (நல்லவாயின)-இ. கா :

இவன் பொன்னன் என்பதில், பொன்னன் என்பது ஆளைக் குறிப்பின், பெயர்ப்பயனிலையாம்.

மூதிரை = ஆதிரை (வ.)

'கடவுள்.....பெரியன்' என்பதில் 'பெரியன்' என்பது மூக்காலத்திற்கும் பொதுவாயினும், பெரியனாயிருக்கின்றான் என்று நிகழ்கால வடிவிலேயே கூறப்பெறும்.

"மூக்காலத்தினும் ஒத்தியல் பொருளைச்
செய்ப்பவர் நிகழும் காலத் தானே" (நன். 389).

(2) முற்றுவினை × எச்சவினை

முற்றிய வினைச்சொல் வடிவில் எழுவாய்க்கு முற்றுப் பயனிலையாக வருவது முற்றுவினை; முற்றாத வினைச்சொல் வடிவிற்பெயரையாவது வினையையாவது தழுவி எச்சப் பயனிலையாய் வருவது எச்சவினை.

எ-டு: வந்தான், இல்லை-முற்றுவினை (Finite Verb)

வந்து, போன, உள்ள, இன்றி-எச்சவினை
(Relative or Verbal Participle)

எச்சவினை பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என இருவகைப்படும்.

எ-டு: வந்த, நல்ல-பெயரெச்சம் (Relative Participle)

வந்து, இன்றி-வினையெச்சம் (Verbal Participle)

(3) மூவிடவினை

தன்மை, முன்னினை, படர்க்கை ஆகிய மூவிடங்கட்குரிய வினைகள் மூவிடவினையாம்.

எ-டு: வந்தேன், வந்தோம்-தன்மைவினை

வந்தாய், வா, வராதே-முன்னிலைவினை

வந்தான், வருவான்-படர்க்கைவினை

நிகழ்ச்சிவினை, ஏவல்வினை என முன்னிலைவினை இருவகைப்படும்.

எ-டு: வந்தாய், வருவாய்-நிகழ்ச்சிவினை
வா, வருக-ஏவல்வினை (Imperative Mood)

ஏவல்வினையும், கட்டளை, வியங்கோள் என இருதிறப்படும். கட்டளை அதிகார ஏவல்; வியங்கோள் வேண்டுகோள் அல்லது மதிப்பான ஏவல்.

எ-டு: வா, வாருங்கள்-கட்டளைவினை
வருக -வியங்கோள்வினை

ஏவல்வினை மீண்டும் தூண்டல், விலக்கல் என இருவகைப்படும்:

எ-டு: வா, வருக-தூண்டிவினை
வராதே, வரற்க-விலக்குவினை (Prohibitive Mood)

ஏவல் பலமடியாகவும் வரும்.

எ-டு: வருவி, போக்கு-இருமடியேவல்
வருவிப்பி, போக்குவி-மும்மடியேவல்
வருவிப்பிப்பி, போக்குவிப்பி-நான்மடியேவல்

தனியேவல் போன்றே பன்மடியேவல்களும் வினை முதனிலையாக அமையும்.

எ-டு: வருவித்தான், போக்குவிப்பித்தான்

(4) உடன்பாட்டுவினை X எதிர்மறைவினை

வினை நிகழ்ச்சியை உள்ளதாகக் குறிக்கும்வினை உடன்பாட்டு வினை; இல்லதாக மறுக்கும் வினை எதிர்மறை வினை.

எ-டு: வா, வந்தான், உண்டு-உடன்பாடு (Affirmative or Positive Verb)
வராதே, வந்திலன், இல்லை-எதிர்மறை (Negative Verb)

(5) செயப்படுபொருள் குன்றியவினை X செயப்படுபொருள் குன்றாவினை

இவை முறையே செயப்படுபொருள் கொள்வதும் கொள்ளாததுமாம்.

எ-டு: நடக்கிறான், வருகிறான்-செ. பொ. குன்றியவினை
(Intransitive Verb)

செய்கிறான், உண்பான்-செ. பொ. குன்றாவினை
(Transitive Verb).

(6) தன்வினை × பிறவினை

ஒருவன் தானே செய்வது தன்வினை ; பிறனைக்கொண்டு செய்விக்கும் வினை பிறவினை.

எ-டு: வந்தான், கற்றான்-தன்வினை

வருவித்தான், கற்பித்தான்-பிறவினை (Causal or
Causative Verb).

வருவித்தான், கற்பிப்பித்தான்-பன்மடிப்பிறவினை

(7) செய்வினை × செய்பாட்டுவினை

வினைமுதலே எழுவாயாய் நின்று ஒன்றைச் செய்தலைக் குறிக்கும் வினை செய்வினை; செயப்படுபொருள் எழுவாயாகி வினைமுதலால் தான் ஏதேனும் செயப்படுதலைக் குறிக்கும் வினை செய்பாட்டு வினை.

எ-டு: நாய் சோற்றைத் தின்கிறது-செய்வினை

(Active Voice).

சோறு நாயால் தின்னப்படுகிறது-செய்ப்பாட்டு வினை
(Passive Voice).

மறைமலையடிகள் இற்றைத் தமிழைத் தூய்மைப்
படுத்தினார்கள்-செய்வினை

இற்றைத்தமிழ் மறைமலையடிகளால் தூய்மைப்
படுத்தப்பெற்றது-செய்ப்பாட்டுவினை

அகத்தியர் தொல்காப்பியருக்குத் தமிழ் கற்பிக்க
வில்லை-செய்வினை

அகத்தியரால் தொல்காப்பியருக்குத் தமிழ்
கற்பிக்கப்படவில்லை-செய்ப்பாட்டுவினை

(8) தலைமைவினை × துணைவினை

கீழே இருக்கிறான், கூட்டம் முடிகிறது-இவற்றில் இரு,
முடி என்னும் இரண்டும் தலைமைவினை (Main Verb)

அவன் வந்திருக்கிறான், எனக்கு நடக்கமுடிகிறது-
இவற்றில் இரு, முடி என்னும் இரண்டும் துணைவினை
(Auxiliary Verb)

(9) நிறைவினை × குறைவினை

ஈரெண் மூவிடத்தும் முக்காலத்திலும் புடைபெயரும் வினை நிறைவினை ; அங்ஙனம் புடைபெயராவினை குறைவினை.

எ-டு : வா, போ-நிறைவினை (Perfect Verb)

மாட்டு, வேண்டும்-குறைவினை (Defective Verb)

(செய்ய)மாட்டுவேன், (எனக்கு) வேண்டும் என்பன வா, போ என்பனபோல், இறந்தகாலத்திலும் வராமையாகக் காண்க.

(10) தொடங்கல்வினை × முடித்தல்வினை

தொடங்கல்வினை தொழிற்பெயருடன் உறு என்னும் துணைவினை கொள்ளும் ; முடித்தல்வினை இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் விடு என்னும் துணைவினைகொள்ளும். விடு-இடு.

எ-டு : சொல்லலுற்றான்-தொடங்கல்வினை (Inceptive or Inchoative Verb)

எழுதிவிட்டான், வந்திட்டான்-முடித்தல் வினை.

(11) தற்பொருட்டு வினை × மற்றொருட்டு வினை

ஒருவன் தானே தனக்குச் செய்துகொள்ளும் வினை தற்பொருட்டு வினையாம் (Reflexive Verb or Middle Voice). இது இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் கொள் என்னும் துணைவினை சேர்ந்துவரும். ஒருவன் பிறனுக்குச் செய்து கொடுக்கும் வினை மற்றொருட்டு வினையாம். இது இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் கொடு என்னும் துணைவினை சேர்ந்துவரும்.

எ-டு : எழுதிக்கொள், முகம்வழித்துக்கொண்டான்-தற்பொருட்டுவினை.

எழுதிக்கொடு, கற்றுக்கொடுத்தான்-மற்றொருட்டுவினை.

இனி, ஒன்றிற்கொன்று எதிரான இணையன்றித் தனித் தனி வெவ்வேறு பொருள்பற்றி வரும் பலவினைகளுமுள் அவையாவன :

(1) வாழ்த்துவினை (Optative Mood)

ஒருவரை அல்லது ஒரு பொருளை அல்லது ஓர் அமைப்பை, நீடுநிற்குமாறு அல்லது தழைத்தோங்குமாறு வாழ்த்துவது வாழ்த்து வினையாம். இது தன்மையிடத்தில் வராது.

எ-டு :

“வரையாது கொடுத்தோய்.....நடுக்கின்றி நிலியர்!”

(புறம். 2)

“தென்னவன் வாழி!” (சிலப். 11; 22)

“வரப்புயர!” (ஓளவையார்)

தமிழ்வாழ்க! தமிழ் வெல்க!

(2) கட்டாயவினை

நிகழ்கால வினையெச்சம் என்னும் அகரவீற்று வினையெச்சத்தோடு, வேண்டும் என்னும் துணைவினை சேரின்கட்டாயவினையாம்.

எ-டு: தேர்விற்குப் பணங் கட்டவேண்டும்.

(3) தேவைவினை

இது இருவகையில் அமையும்.

க: அகரவீற்று வினையெச்சத்துடன் அல்லது அல்லீற்று (அல்லது தல்லீற்று)த் தொழிற்பெயருடன் வேண்டும். என்னும் துணைவினை சேர்தல்.

எ-டு: கூழானாலுங் குளித்துக் குடிக்கவேண்டும்.

நுண்ணிய கருமமும் எண்ணிச் செய்தல்வேண்டும்.

ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளையாகிலும் உண்ணல்வேண்டும்.

உ. அகரவீற்று வினையெச்சத்துடன் படும் என்னும் துணைவினை சேர்தல்.

எ-டு: “நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை

மேற்சென்று செய்யப் படும்.” (குறள். 335)

(4) கடமைவினை

எ-டு: பெற்றோர் பிள்ளைகளை வளர்க்கவும், பிள்ளைகள்

பெரியோரானபின் பெற்றோரைப் பேணவுங் கடவர்.

(5) கற்பனைவினை

இறைவன் மக்களுக்கு இட்ட கட்டளையை அல்லது கட்டளையாகக் கூறுவது கற்பனைவினை. இது முன்னிலை எதிர்கால வினை முற்றோடு ஆக என்னும் துணைவினை சேர்ந்துவரும்.

எ-டு :

உன்னைப்போற் பிறனை நேசிப்பாயாக;
களவு செய்யா திருப்பாயாக.

(6) சூளுறவுவினை

இது இருவகையில் வரும்.

கஃ தன்மையெதிரீகால வினைமுற்றொடு (வியங்கோள்
வடிவிலுள்ள) ஆக என்னும் துணைவினை சேர்தல்.

எ-டு :

நான் இவளைக் கைவிடின், அன்னையைக் கொன்றான்
அடையும் உலகை அடைவேனாக;

உ. வியங்கோள் வினை.

எ-டு :

“அவர்ப்புறங் காணே னாயிற் சிறந்த
பேரம ருண்க ணிவளினும் பிரிக.” (புறம், 71)

(7) செயவிடல்வினை

படர்க்கையானை ஒன்று செய்யவிடுமாறு முன்னிலையானை
ஏவுவது செயவிடல் வினையாம். இதை இசைவிப்பு
வினை என்றும் சொல்லலாம், இது அகரவீற்று வினையெச்சத்
துடன் அட்டு என்னும் துணைவினை சேர்ந்தது. இது எதிர்
மறையில் வராது.

எ-டு :

ஒருமை : அவன் வரட்டு = நீ அவனை வரவிடு.

பன்மை : அவன் வரட்டும் = நீர் அவனை வரவிடும்.

வரட்டு என்பது வரவொட்டு என்பதன் தொகுத்தல்
ஒட்டுதல் இசைதல். ஒட்டு-அட்டு: வர + அட்டு = வரட்டு
வர + அட்டும் = வரட்டும், செய்யவொட்டு என்னும் திரியா
வடிவம் வினையாயின் மூவிடத்தும் வரும். அது பெரும்பாலும்
எதிர்மறையிலேயே வரும்.

எ-டு :

தூங்கவொட்டேன், தூங்கவொட்டாய், தூங்கவொட்
டாய்;

(8) தடை நீக்கவினை

பிறர் விரும்பின் ஒன்றைச் செய்வதற்குத் தடையின்மையைக் குறிக்கும் வினை தடை நீக்க வினையாம்.

எ-டு:

நீங்கள் போகலாம், அவன் வரலாம்.

(9) ஆற்றல்வினை (Potential Mood)

ஒன்றைச் செய்ய முடிதலைக் குறிக்கும் வினை ஆற்றல் வினையாம். இது மூவகையில் அமையும்.

க. அகரவீற்று வினையெச்சத்தோடு இயல் (ஏல்), ஒண்ணு, ஒல்லு, மாள், முடி, கூடு முதலிய துணைவினைகளுள் ஒன்று சேர்தல்.

கூடு என்னும் துணைவினை உடன்பாட்டில் மட்டும் வரும், ஏனைய உடன்பாடு எதிர்மறை ஆகிய இருவடிவிலும் வரும்:

இவையெல்லாம் தமிழ்த்துத் தலைமை வினையாகவும் வரும்.

எ-டு:

வரவியலும், தரவொண்ணும், செய்யவொல்லும், செய்ய மாளும், எழுதமுடியும், தேறக்கூடும்.

அது என்னால் இயலும், ஒண்ணும், ஒல்லும், மாளும், முடியும்; கூடும்.

வரவியலாது, தரவொண்ணாது. செய்யவொல்லாது, செய்யமாளாது, எழுத முடியாது.

அது என்னால் இயலாது, ஒண்ணாது, மாளாது, முடியாது.

உ. அகரவீற்று வினையெச்சத்தோடு கில் அல்லது மாட்டு என்னும் துணைவினையின் முற்றுச்சேர்தல்.

கில் என்பது முக்காலத்திலும் வரும்; மாட்டு என்பது எதிர் காலத்தில் மட்டும் வரும்.

மாட்டு என்பது மாள் என்பதன் பிறவினை; மாளுதல் முடிதல்; மாட்டுதல் முடியச்செய்தல்.

எ-டு:

செய்ய கின்றேன், செய்யகிற்கின்றேன், செய்யகிற்பேணு

செய்யமாட்டுவேன் = முடியச்செய்வேன், என்னாற்செய்ய முடியும்.

15. அகரவீற்று வினையெச்சத்தோடு படவில்லை என்னும் கூட்டு வினைச்சொல் சேர்தல். இது உடன்பாட்டில் வராது.

எ-டு:

(என்னால்) எழுந்திருக்கப்படவில்லை = எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

கூடு, படு என்னும் துணைவினைகள் எதிர்மறை வடிவில் விலக்கு வினையாம்.

எ-டு:

நீ போகக்கூடாது, நீ போகப்படாது.

மாட்டு, முடி என்னும் துணைவினைகள் தன்மை எதிர்மறை வடிவில் மறுப்பு வினையாம்.

எ-டு:

நான் வரமாட்டேன், நான் வரமுடியாது.

(10) கேள்விப்பாட்டுவினை

பிறர் வாயிலாய்க் கேள்விப்பட்டதைக் குறிக்கும் வினை கேள்விப்பாட்டு வினையாம். இது வினைமுற்றோடும் பெயரோடும் ஆம் என்னும் துணைவினை சேர்ந்துவரும்.

எ-டு:

நேற்று வந்தானாம், நாளைக்கு விடுமுறையாம்.

(11) உய்த்துணர்வினை

இது மூவகையில் வரும்:

க. வினைமுற்றுடன் போலும் அல்லது போலிருக்கிறது என்னும் சொற்சேர்தல்:

எ-டு:

அவன் தேறிவிட்டான் போலும்! இன்று மழைவரும் போலிருக்கிறது.

உ. வினைமுற்றுடன் ஆம் காட்டியும் என்னும் சுரிடைச் சொற்சேர்தல்.

எ-டு: நேற்றுவந்தானாங் காட்டியும்.

நு: வினைமுற்றுடன் ஆக்கும் என்னும் சொற்சேர்தல்; ஆகும்—ஆக்கும்:

எ-டு: அவன் வீட்டிலில்லையாக்கும்.

(12) உயர்வு குறித்தல்வினை

பெயரொடு ஆக்கும் என்னும் துணைவினை சேர்ந்து ஒருவரின் உயர்வு குறிப்பது உயர்வு குறிப்புவினையாம்.

எ-டு:

அவர் யார் தெரியுமா? அமெரிக்கச் செல்வருள் தலைமை யானவராக்கும்!

(13) தேற்றவினை

ஒரு வினைநிகழ்ச்சியை உறுதிப்படுத்துவது தேற்ற வினையாம். தேறுதல் தெளிதல். தேற்றுதல் தெளி வித்தல். தேற்றுவது தேற்றம். இது அறுவகையில் அமையும்.

க. ஏகாரவிடைச் சொல்லொடு புணர்ந்த அகரவீற்று வினையெச்சத்தின்பின் முற்றுவினை.

எ-டு: வரவே வருவான்.

உ. தான் என்னும் இடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த அகரவீற்று வினையெச்சத்தின்பின் முற்றுவினை.

எ-டு: வரத்தான் செய்வான்.

நு. ஏகாரவிடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த இறந்தகால வினையெச்சத்தின்பின் வினைமுற்று.

எ-டு: வந்தே தீர்வான்.

சு. ஏகாரவிடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த வினைமுற்று.

எ-டு: வந்தானே!

ஊ. வினைமுற்றின்பின் தான் என்னும் இடைச்சொல்:

எ-டு: வருவான் தான்.

இது சென்னைவழக்கு; அத்துணைச் சிறந்த தன்று.

கூ: வினையுற்றின் பின் மன்ற என்னும் இடைச்சொல்.

எ-டு: 'மடவை மன்ற' (நற். 94).

இது செய்யுள் வழக்கு.

(14) அருள்வினை

இறைவனும் முற்றுத்துறந்த முழுமுனிவரும் செய்யும் செயலைக் குறிக்கும் வினை அருள்வினை. இது இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் அருள் என்னும் துணைவினை சேர்ந்துவரும்.

எ-டு: எழுந்தருளினார் சொல்லியருளினார் திருவாய் மலர்ந்தார், திருவுருக்கரந்தார் என்பவற்றைத் திருவினை என்னலாம்.

(15) உதவிவினை

இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் ஈ, தா, கொடு என்னும் வினைகளுள் ஒன்று சேர்ந்து, இலவசச் செயலைக் குறிப்பது உதவி வினையாம்.

எ-டு: சென்றீ, வந்தீ, சொல்லித்தா, எழுதிக்கொடு எழுதிக்கொடுத்தல் கைம்மாறு கருதின் மற்பொருட்டு வினையாம்.

(16) ஆர்வவினை (Desiderative Verb)

வினை சிகழ்ச்சியின் மீது ஆர்வங்காட்டும் வினை ஆர்வ வினையாம். இது அறுவகையில் அமையும்.

கூ: ஏன் என்னும் இடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த ஏவல்வினை.

எ-டு: வாருங்களேன்

உ: வேண்டும் என்னும் துணைவினையொடு கூடிய தொழிற் பெயர் அல்லது அகரவீற்று வினையெச்சம்.

எ-டு: தாங்கள் எங்கள் இல்லத்திற்குத் தப்பாது வரல் வேண்டும்.

இறைவ, நீ எங்ஙனமும் எனக்கு அருள் வேண்டும்.

கூ: தன்மை வாழ்த்து.

எ-டு: யான் வாழ்க!

சு. ஏயிடைச் சொல்லொடு புணர்ந்த ஏவல்வினை;

எ-டு: நில்லுமே—நின்மே, வரட்டுமே.

ரு. ஓவிடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த ஏவல்வினை.

எ-டு: மொழியுமோ—மொழிமோ.

கூ. தில்லிடைச் சொல்லொடு கூடிய வியங்கோள்வினை;

எ-டு: வருகதில்

இவற்றுட் பின் மூன்றுஞ் செய்யுள் வழக்கென அறிகு.

(17) அணியவினை

ஒன்றைச் செய்வதற்கு அணியமாய் (ஆயத்தமாய்) இருக்கும் நிலையைக் குறிக்கும் வினை அணியவினையாம். இது இருவகையில் அமையும்.

க. அகரவீற்று வினையெச்சத்தின் போ என்னும் துணை வினை;

எ-டு: சொல்லப் போனான்;

உ. நாலாம் வேற்றுமைத் தொழிற்பெயர் அல்லது அகரவீற்று வினையெச்சத்தின் பின் இரு என்னும் துணை வினை;

எ-டு: எழுதுவதற்கிருந்தான், எழுதவிருந்தான்.

(18) தொடர்ச்சிவினை

வினைத்தொடர்ச்சியைக் குறிக்கும் வினை தொடர்ச்சி வினையாம். இது இருவகையில் அமையும்.

க. இறந்தகால வினையெச்சத்தின் பின் அல்லது நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் (Present Participle) பின் வா என்னும் துணைவினை;

எ-டு: எழுதிவருகிறான், எழுதிக்கொண்டு வருகிறான்.

உ. ஏயிடைச்சொல்லொடு புணர்ந்த நிகழ்கால வினையெச்சத்தின்பின் போ என்னும் துணைவினை.

எ-டு: படித்துக்கொண்டே போகிறான்.

(19) ஆதல்வினை

ஓன்றைச் செய்வதற்கு ஆன நிலைமையை உணர்த்தும் வினை ஆதல் வினையாம்.

எ-டு: வரலானான், எழுதலானேன்.

(20) இரட்டைக்கிளவிவினை (Frequentative Verb)

என்றும் அடுக்குத் தொடரான இருகுறிலிணையாகவே வரும் வினை இரட்டைக்கிளவிவினையாம்.

எ-டு: குறுகுறுக்கும், சலசலக்கிறது.

(21) மிகுப்புவினை (Intensive Verb)

ஒரு செயலை அல்லது நிகழ்ச்சியை மிகுத்துக் காட்டும் வினை மிகுப்பு வினையாம்.

எ-டு: பொதுவினை	மிகுப்புவினை
ஆரிக்கிறது	ஆரவாரிக்கிறது
ஆய்ந்தான்	ஆராய்ந்தான்
காப்பான்	பாதுகாப்பான்

ஆரித்தல் ஒலித்தல். ஆர்தல் நிறைதல். ஆர = நிரம்ப, மிக. ஆர—ஆர். பாது = ஓம்பும் வெட்சி ஆநிரைப்பகுதி.

(22) வழுவமைதி வினை (Anomalous Verb)

வழுவாயினும் வழுவற்றதுபோல் இலக்கணியரால் அமைக்கப்பெற்ற வினை வழுவமைதி வினையாம்.

உண்டு (உள்+து) என்னும் குறிப்புவினைமுற்று, முதற்கண் படர்க்கை ஒன்றன்பால் வினையாயிருந்து, பின்பு ஐம்பால் முவிட ஈரெண் பொதுவினையாய் வழங்குகின்றது.

உண்டு என்பதற்கு எதிர்வினை இன்று என்பது. அது இன்றும் ஒன்றன்பால் வினையாகவே வழங்குதல் காண்க.

உண்டு = உள்ளது (குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்). உண்டுபண்ணுதல் உள்ளதாய்ச் செய்தல். உண்டாக்குதல் உள்ளதாக்குதல். இத்துணைவுண்டு = இவ்வளவுள்ளது.

வேண்டும், வேண்டாம், வேண்டா

வேண்டும் என்னும் துணைவினை, வேண்டு என்னும் வினையின் (செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு) எதிர்கால

முற்றாம். இவ்வாய் பாட்டு வினைமுற்று, இற்றை மலையாளத் திற்போல் தமிழிலும் முதற்காலத்தில் ஐம்பால் மூவிட ஈரென பொதுவினையாயிருந்தது. அது பின்னர்ச் செய்யுள் வழக்கில், பலர்பா லொழிந்த நாற்பாற் படர்க்கைக்கே வரையறுக்கப் பட்டது. இது.

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங் காலத்துச்
செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா.”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் (வினையியல், 30) அறியப்படும். செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் பொதுவென்று தொல்காப்பியர் காலத்திற் கருதப்பட்டதினால், அவர் அதை “நிகழுங் காலத்துச் செய்யும் என்னும் கிளவி” என்றார்.

இவ்வாய்பாட்டு வினைமுற்று, உலகவழக்கிற் பலர்பாற்கு மட்டுமன்றி ஆண்பால் பெண்பாற்கும் விலக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால், அது இன்று அஃறிணை யிருபாலிலேயே வழங்கி வருகின்றது.

எ-டு: மாடு வரும், மாடுகள் வரும்;

அவள் வருவாள் என்னும் பெண்பாலீற்றுக் கூற்று இழிவாகக் கருதப்படுவதால், மதிப்புவாய்ந்த பெண்டிரைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து அந்த அம்மா வரும் என்று செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைகொடுத்துக் கூறுவது, இழிவு நீக்கப்பொருட்டேயன்றி இயல்பான வழக்குப்பற்றிய தன்று.

வேண்டு என்னும் வினைச்சொல்லின் இயற்பொருள் விரும்பு என்பதே. வேள்-வேண்-வேண்டு. வேட்டல் விரும்புதல், வேட்கை விருப்பம்;

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை யில.” (4)

என்னுங் குறளில், வேண்டுதல் வேண்டாமை என்னுந் தொடர் விருப்பு வெறுப்பைக் குறித்தல் காண்க.

ஒருவரின் உதவியை மிகவிரும்பினால், அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்கநேரும். அதனால், வேண்டற் சொல்லுக்கு மன்றாடற் பொருள் தோன்றிற்று. வேண்டுகோள், வேண்டிக்கொள்,

இறைவேண்டல் முதலிய சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இப்பொருளானவே.

பொதுவாக, தேவையான பொருளே விரும்பப்படும். ஒரு பொருள் ஒருவரால் விரும்பப்பட்டின், பெரும்பாலும் அது அவர்க்குத் தேவை என்பதையே உணர்த்தும். இதனால், விரும்பற் கருத்தினின்று தேவைக் கருத்துப் பிறந்தது. ஆங்கிலத்திலும் Want என்னும் சொல் விரும்பத்தையும் தேவையையும் உணர்த்துதல் காண்க.

வேண்டி = விரும்பி, தேவைப்பட்டு. வேண்டாது = விரும்பாமல், தேவையின்றி. வேண்டியதைக் கேள், வேண்டிய மட்டும் எடுத்துக்கொள், என்னும் தொடர்களும் இவ்விரும்புத்தையும் உணர்த்துதல் காண்க.

ஆயின், இப்பொருளிலும் இதன் வழிப்பொருள்களிலும், வேண்டற்சொல் வரும் சொற்றொடரமைப்பு மாறிவிட்டது. 'நான் குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டும்.' (தண்ணீரை வேண்டுகிறேன்) என்று இருக்கவேண்டிய உயர்திணைப் பயனிலை முடிபு, 'எனக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டும்' என்று, அஃறிணைப் பயனிலை முடிபாய் மாறிற்று. 'நீ என்ன வேண்டுகிறாய்?' என்பது, 'உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்று மாறிற்று. 'நான் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும்' என்பதும், 'நான் தண்ணீர் குடிக்க விரும்புகிறேன்,' என்னும் பொருளதே.

மிகத் தேவையான செயலைக் கட்டாயமாய்ச் செய்து முடிக்கவேண்டியிருத்தலின், தேவைக்கருத்தினின்று கட்டாயக் கருத்துப் பிறந்தது.

எ-டு: கடல் வணிகர் கப்பலிற் கொண்டுவரும் சரக்கு கட்டு ஆயம் (வரி) செலுத்தவேண்டும்.

கட்டும் ஆயம் கட்டாயம். கட்டாயவினை அதிகாரத்தை யன்றி அன்பைப்பொறுத்ததாயின் ஆர்வவினையாம். எ-டு: என் மகன் திருமணத்திற்குத் தாங்கள் கட்டாயம் வரல்வேண்டும்.

கட்டாய வினை பெரும்பாலும் தவறாது செய்யப் படுதலின், வேண்டற்சொல் தவறில்லா உண்மையையும் உணர்த்தலாயிற்று.

எ-டு: ஐயன் என்னும் பெற்றோன்பெயர், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரிடையும் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவதால், அது தாய தமிழ்ச் சொல்லாயிருத்தல் வேண்டும்.

இவ் வுண்மை யுணர்த்தற் கருத்தினின்றே உறவுமுறை யுணர்த்தற் கருத்தும் கிளைத்தது.

எ-டு : அவன் உனக்கு என்ன வேண்டும் ?

இது. 'அவன் உனக்கு என்ன உறவுமுறையாதல் வேண்டும்?' என்பதன் தொகுத்தலாம்.

இனி, வேண்டும் என்னும் சொல் கட்டாய வினையாய் அல்லது விருப்ப வினையாய் வரும் தொடரியம், ஒருவர் வினையையேயன்றி இருவர் வினையைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும்.

“இதுசெயல் வேண்டும் என்னுங் கிளவி

இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே

தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவையும் (வினை.46), அதற்கு,

“இது செயலிவேண்டுமென்பதுபட வருஞ்சொல் தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் என ஈரிடத்து நிலைபெறும் பொருண்மையையுடைத்தாம் என்றவாறு.

“தானென்றது செயலது வினைமுதலை.”

“ஓதல்வேண்டும் என்றவழி, வேண்டுமென்பது ஓதற்கு வினை முதலாயினாற்கும் அவனோதலை விரும்பும் தந்தைக்கும் ஏற்றவாறு கண்டுகொள்க.” என்று சேனாவரையர் உரைத்த உரையையும் நோக்குக.

ஆகவே, நீங்கள் தமிழிற் பெயர்தாங்கல் வேண்டும் என்பது நீங்கள் தமிழிற் பெயர்தாங்குவதை நான் விரும்புகின்றேன் என்றும் பொருள்படுவது காண்க. இதனால்வேண்டற் சொல்லின் அடிப்படைப்பொருள் வெளிப்படுவதையும் நோக்குக.

சொற்கள் தம் இயற்பொருளடிப்படையில் பல்வேறு புதுப் பொருள்களைப்பெறுகின்றன. பெயர்களுள் ஆகுபெயரிருப்பது போன்றே, வினைகளுள்ளும் ஆகுவினைகள் உளவென அறிக.

வேண்டும் என்பதன் எதிர்மறை வேண்டாம் என்பது. இது செய்யாம் என்னும் வாய்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை எதிர்கால எதிர்மறை வினைமுற்று. வேண்டாம்=வேண்டோம். காணேன் என்னும் ஒருமைப்பொருளில் காணோம். என்னும் பன்மைச்சொல் வழங்கிவருவது போன்றே, வேண்டேன்

என்னும் ஒருமைப்பொருளிலும் வேண்டாம் என்னும் பன்மைச் சொல் வழங்கிவருகின்றதென அறிக. "வேண்டேன் பிறந்தகத் தீண்டிய வாழ்வே" என்னும் தனிப்பாடலடியை நோக்குக.

வேண்டா என்பது, வேண்டாம் என்பதன் ஈறுகெட்ட வடிவும் வேண்டாத என்னும் எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயரின் ஈறுகெட்டவடிவும், ஆக இருவகையில் நிற்கும்.

3. இடைச்சொல்

பெரும்பாலும் தமிழ்த் துவராது, பெயருக்கும் வினைக்கும் உறுப்பாக அவற்றினிடத்து வரும் சொற்கள் இடைச் சொல்லாம். இடை இடம். சிறுபான்மை தமிழ்த்தும் வருவதால். தமிழ்த் வருவன சொல்லிடத்து என வருவன இடைச் சொற்கள் இருபாற்படும். தமிழ்த் வருவனவும், இயற்கையிடைச் சொல்லும் செயற்கையிடைச் சொல்லும் ஆக இரு திறப்பும். இடைச்சொல்லாகவே தோன்றியவை இயற்கை; பெயரும் வினையும் பல்வேறு பொருளுணர்ந்தி இடைச் சொல்லாகத் திரிந்தவை செயற்கை.

க: தமிழ்த் வருவன

சுட்டிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: அந்தா, அதோ, அன்னா
இந்தா, இதோ, இன்னா
உவ, உது

ஆ, அ, ஈ, இ, ஊ, உ என்பன அந்த, இந்த, உந்த என்று பொருள் தரும் சுட்டுக் குறிப்புப் பெயரெச்சங்களாயினும் (Demonstrative Adjectives) தமிழ்த் வழங்காமையின், இடைச்சொல்லாகக் கொள்ளப்படும்:

வினாவிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: எந்தா, எதோ, எதா

ஏ, எ, யா என்பன எந்த என்று பொருள்படும் வினாக் குறிப்புப் பெயரெச்சங்களாயினும் (Interrogative Adjectives) தமிழ்த் வழங்காமையின், இடைச்சொல்லாகக் கொள்ளப்படும்:

உவம வுருபுகள் :

(க) சுட்டடி: எ-டு: அன்னன், ஆங்க

(உ) வினையடி :

எ-டு :

போல், நிகர்-	(முதனிலை)
போன்று, செத்து-	(இ. கா. வி. எ.)
போல, புரைய-	(எ. கா. வி. எ.-(Infinitive Mood)
போன்ற, ஒத்த-	(இ. கா. பெ. எ.)
போலும், ஒக்கும்-	(எ. கா. பெ. எ.)
போலும், ஒக்கும்-	(எ. கா. வி. மு.)

உடன்பாட் டிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: சரி, சரிசரி, ஆகட்டும்.

ஒத்துக்கோ ளிடைச் சொற்கள் :

எ-டு: ஆம், நல்லது, மதி (புத்தி-வ).

ஆவலாதி யிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: பார்த்தையா பார்த்தையா, கேட்டையா
கேட்டையா-ஆவலாதி முறையீடு.

அரற்ற லிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: கூகேகூ, குய்யோ முறையோ.

வேசாற் றிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: அக்கடா, சிவசிவா
வேசாறல் இளைப்பாறல்.

விளி யிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: இந்தா, ஏன்காணும்-உலக வழக்கு
அம்ம -செய்யுள் வழக்கு
ஏ, ஓய், வே என்பன இழி வழக்காம்.

உரைமுக இடைச்சொற்கள் :

எ-டு: அந்த, இந்த-உலக வழக்கு
ஆங்க -செய்யுள் வழக்கு.

தொகைமுக இடைச்சொற்கள் :

எ-டு: ஒரு, ஒருபத்து.

விழுக்காட் டிடைச்சொற்கள் :

பேச்சில் இடையீட்டுத் திரும்பத்திரும்ப வரும்
பொருளற்ற சொல் விழுக்காட்டுச் சொல்லாம்.

எ-டு: வந்து, பின்னே

தோல்வியாட் டிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: குழமணிதூரம், பொங்கத்தம் பொங்கோ,
தோலே தோலே.

அடைக்கலம் வேண்டிடைச் சொல் : ஓலம்.

இணைப்புச் சொற்கள் (Conjunctions) :

(க) அடுக்கிணைப்புச் சொற்கள் (Cumulative Conjunctions)

எ-டு: என, எனவும், எனா, என்று, என்றும், என்றா

இவை சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும்
இணைக்கும்.

(உ) மறுப்பிணைப்புச் சொற்கள் (Adversative Conjunctions):

எ-டு: ஆனால், ஆனாலும், ஆயின், ஆயினும், இருந்தாலும், இருந்தபோதிலும், இருந்தாற்கூட, எனினும், என்றாலும்,

இவை சொற்றொடர்களையே இணைக்கும்.

(ஈ) மறுநிலை யிணைப்புச் சொற்கள் (Alternative Conjunctions) :

எ-டு: அல்லது, எனினும், என்றாலும், என்றோ. இவற்றுள், 'அல்லது' சொல்லையும் சொற்றொடரையும் இணைக்கும்; சொல்லையிணைப்பின், ஒவ்வொரு இரு சொல்லிடையும் ஒவ்வொரு முறை வரும்; ஏனைய சொற்களை மட்டும் இணைக்கும்.

(ஐ) உய்த்துணர் விணைப்புச் சொற்கள் (Illative Conjunctions) :

எ-டு: ஆகையால், ஆகையினால், ஆதலால், ஆகவே, எனவே இவை சொற்றொடர்களை இணைப்பன.

தனிப் பொருளிடைச் சொற்கள் :

என.

இது கரணியம் (காரணம்), பொருட்டு, பெயரீடு, இணைப்பு, ஒலிக்குறிப்பு, விரைவுக் குறிப்பு, வண்ணக் குறிப்பு, காலக்குறிப்பு முதலிய பொருள்களில் வரும்.

இது என் என்னும் வினையின் அகரவீற்று எச்சமாகும்.

வெள்ளென வா-காலக்குறிப்பு

வெள்ளென = கிழக்கு வெளுக்கும்போது, விடிகாலை யில், குறித்த நேரத்திற்கு முன்பே.

வெள்ளெனக்காட்டி-வெள்ளெனங்காட்டி = விடிகாலை.

என்று:

இது பெயர்நு, இணைப்பு, ஒலிக்குறிப்பு, விரைவுக் குறிப்பு. வண்ணக் குறிப்பு முதலிய பொருள்களில் வரும்.

இது என் என்னும் வினையின் இறந்தகால எச்சமாகும்:

உலக வழக்கில், நேர் கூற்றை (Direct Speech) முடிக்குஞ் சொல்லோடு இணைப்பது இஃதொன்றே.

எ-டு: அவன் "நாளை வருவான்" என்று சொன்னான்:

முடிக்குஞ்சொல் என்றான் என்றும் வினைமுற்றாயின், இணைப்புச் சொல் வராது.

எ-டு: அவன் "நாளை வருவேன்" என்றான்.

அடி அடி என்று அடித்தான், தின் தின் என்று தின்றான், என்பவற்றில், என்று என்னும் சொல் கூற்றைக் குறியாத வினைமிகுதியை அல்லது கடுமையை உணர்த்தும்.

மன்ற என்பது தேற்றமும், தஞ்சம் என்பது எளிமையும், எல்லே என்பது இரக்கமும் உணர்த்தும்.

"எல்லே யிலக்கம்." (தொல்2 இடை. 21) என்னும் பாடம் தவறானதாகும். எல் என்பது ஒளியையும் பகலையும் கதிரவனையும் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லாதலால், இடைச் சொல்லாகாது. "ஏதிலேன் அரங்கற் கெல்லே" என்று, நாலாயிரத் தெய்வப் பனுவலில் (திருமாலை. 26) எல்லே என்பது இரங்கற்பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க.

தாலாட் டிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: வாலா, ரோரோ.

இவை இலக்கிய நடையில் தாலா ஓரோ என்றெழுதப் பெறும்.

புள்ளோப்ப லிடைச்சொல்: ஆலோலம், ஆயோ.

பிதற்றற்குறிப் பிடைச்சொற்கள் :

எ-டு ஆலே பூலே, கன்னா பின்னா, கன்னாரை
பின்னாரை, காமா சோமா.

ஆளத்தி யிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: தரன்னா தன்னானா, தரனான தோம்நோம்;

வண்ணமெட் டிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: தன்னன்னே நானன்னே நானன்ன நானா;

வண்ணக்குழிப் பிடைச்சொற்கள் :

எ-டு: தான, தத்த, தந்த, தய்ய, தன்ன தன்ன,
தனதான.

தில்லானா இடைச்சொற்கள் :

எ-டு: "தீம் தீம் உதரிதான தனதிரனா தீம்"

மகுட இடைச்சொற்கள் :

தாலாட்டும்பாட்டு-தாலோ தாலேலோ

கப்பற் பாட்டு-ஏல ஏலோ ஏல ஏலோ

கூப்பீட் டிடைச்சொற்கள் (அஃறிணை பற்றியன) :

எ-டு: தோதோ (துவா துவா), பேபே (போ போ).

நாயேவ விடைச்சொற்கள் :

எ-டு: உசு, உரீசு.

இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொற்களும் வியப்புக்குறிப் பிடைச்
சொற்களும் :

பிள்ளைகள் துன்புறுமிடத்தும் வியக்கத்தக்க பொருளைக்
காணும் போதும், தம் பெற்றோரை விளிப்பது இயல்பாதலால்,
பெற்றோர் பெயர்களினின்று இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொற்
களும் வியப்புக்குறிப்பிடைச் சொற்களும் தோன்றியுள்ளன:

இரக்கம்

வியப்பு

பெற்றோர்பெயர்

இடைச்சொல்

ஐயன்

ஐயோ, ஐயவோ-
ஐயகோ, ஐயே

அன்னை

அன்னோ

பெற்றோர்பெயர்

இடைச்சொல்

அத்தன்

அத்தோ-அந்தோ,
அந்தவோ-அந்தகோ

அச்சன்

அச்சோ

அக்கை

அக்கோ-அகோ

அப்பன்

அப்ப, அப்பா

அம்மை

அம்ம, அம்மா

அச்சன்

அச்சோ

அக்கை

அகோ

ஆத்தை

ஆத்தே

ஐயையோ, அப்பப்பா, அம்மம்ம என்பன அடுக்குத் தொடர்த் தொகுத்தல்.

உலகவழக்கில், வியப்புக்குறிப் பிடைச்சொற்கள் ஆண்பாற் பெயர்த்திரிபாயின் அடா (அடே) என்னும் சொல்லையும் பெண்பாற் பெயர்த்திரிபாயின் அடி (அடீ) என்னும் சொல்லையும், முற்கொள்ளும்.

ஆஆ என்னும் உணர்ச்சியொலியடுக்கு, ஆவா என்று புணர்ந்து இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொல்லும், அதன்பின் ஆகா என்று திரிந்து வியப்புக்குறிப் பிடைச்சொல்லும் ஆகும்.

அட, அடா, அடடா என்பன வியப்பும் கழிவிரக்கமும் உணர்த்தும் இடைச்சொற்களாம். அளிது, கெட்டேன் என்னும் இரக்கச் சொற்களுள் முன்னது செய்யுள் வழக்காம்.

பல்குறிப் பிடைச்சொற்கள்

எ-டு:

சுவை : சள், சள், சப்பு

ஒளி : தகதக, திகுநிகு, பட்டுப்பட்டு, பளபள :

ஊறு : தண்மை-குணகுண, சில், சிலுசிலு

வெம்மையும் தண்மையும்-குதுகுது

வெம்மை-கண்கண, கதகத, சள், வெதுவெது

வண்மை-கட்டுக்கட்டு, திட்டத்திட்ட

இழுமெனல்-வழுவழு, மொழுமொழு

சருச்சரை-கொரகொர, சுரசுர

ஒட்டுதல்-பிசுபிசு, வழவழ

மேலுணர்ச்சி-நமநம, பரபர, பொசுபொசு

குத்துதல்-சுள்கள்

நோதல்-கடுகடு, சிவ், விண்விண்

வியர்வை யழுக்கு-கசகச

பதநிலை-குருகுரு (உறைந்தநெய்), குழிக்குழி,
(குழைவு), தெடுதெடு (நீர்ப்பதம்), சகசக (சகதி),
சொதசொத (சாந்து, சேறு, கரைகஞ்சி), நொனொ
நொனொ (கூழ்), மொறுமொறு (அப்பளம், முறுக்கு)

ஒசை : உருட்டு உருட்டு, ஊசுஊசு, கசுகசு, கடாமுடா,
கடுபடு, கதக்குக் கதக்கு, கிசுகிசு, கிண்கிண்,
குப்புக்குப்பு, குறட்டுக்குறட்டு, கொல்,

சச்சுச்சுக்கு, சடக்கு, சடார், சதக்கு, சலக்கு,
சருக்குச்சருக்கு, சவக்குச்சவக்கு, சளப்புச்சளப்பு,
சொத்துப்பொத்து,

தங்குதிங்கு, தடதட, தரதர, திடுதிடு, திண்திண்,
துருட்டுத்துருட்டு, தொப்புத்திப்பு,

நறநற, நைநை, நொட்டுநொட்டு,

பக்குப்பக்கு, பட்டுப்பட்டு, படக்கு, படபட,
பரபர, பளார், பளிச்சுப் பளிச்சு, பறட்டுப்பறட்டு,
புளிச்சுப்புளிச்சு, பொடுபொடு, பொத்துப்பொத்து.

மடமட, மடக்குமடக்கு, மடார், முணுக்கு
முணுக்கு, மொட்டுமொட்டு, மொடுமொடு, விண்,
விர்விர், வீர்வீர் (வீரா, வீரா)

நாற்றம் : கம், கமகம

அச்சம் : திக்குத்திக்கு, வெருக்குவெருக்கு

விரைவு : அவக்கவக்கு,

கடகட, கிசுக்கு, குடுகுடு, குப்பு, குப்புக்கு, சட்டு,
சரசர, சரட்டு, திடுதிப்பு, படபட, பசக்கு, பரபர,
பொருக்கு, மடமட, மழமழ, மொடுக்கு, விசவிச,
விசக்குவிசக்கு, விருவிரு, வேருவேரு.

சுறுசுறுப்பின்மை : பூனாம் பூனாம்

அசைவு : கறங்கறம், கிடுகிடு, கிணுக்குக்கிணுக்கு,
கிணுக்கட்டிக் கிணுக்கட்டி, கிறுகிறு, கொடுகொடு;

தளதள, படக்குப்படக்கு; வடவட

இயக்கம் (செலவு) : சவக்குசவக்கு, தத்தக்கப் பித்தக்க, தொதுக்குப் பொதுக்கு, தெளுதெளு

அமைதி : கம், நள்

சிந்துகை : குபுகுபு, சொளுசொளு, பொலுபொலு

குளநிறைவு : கெத்துக்கெத்து

நனைவு : தொப்புத்தொப்பு

உலர்வு : கலகல, வறவற

செறிவு : கொசுகொசு, செளுசெளு, திமுதிமு, பொதபொத

இறுக்கமின்மை : தொளதொள

செழிம்பு : கறுகறு, கிளுகிளு, செழுசெழு, புசப்புசு

பருமை : பொந்துபொந்து, பொம்

கருங்குதல் : சிவுக்கு, புகக்கு

அயர்வு : வலவல

விழித்தல் : திருதிரு, பசபச

விடிதல் : பலார்

சினத்தல் : கடுகடு, சள்சள், சுடுசுடு-சிடுசிடு, வெடுவெடு

பேச்சு : கொணங்கொணம், சளசள, தொணதொண, வளவள.

இச்சொற்களையெல்லாம் என்று என்னும் இடைச்சொல் வினைமுற்றோடு இணைக்கும். எ-டு : சள் என்று வெயிலடிக்கிறது.

உ. சொல்லிடத்து வருவன

சொல்லிடத்துவரும் இடைச்சொற்கள், (க) முன்னொட்டுக்கள், (உ) வரிசையிடைச்சொற்கள், (ஈ) இணைப்புச் சொற்கள், (ச) பல்பொரு ளிடைச்சொற்கள், (ஊ) ஈறுகள், (கூ) இடைநிலைகள், (எ) சாரியைகள், (ஆ) வேற்றுமையுருபுகள், என எண்வகைப்படும்.

(க்) முன்னொட்டுக்கள் (Prefixes)

எ-டு :-

அல்-அ : அவலம்.

அல் : அஃறிணை, அல்வழி, அஃமொழி.

மிகு-மீ : மீக்கூற்று, மீக்கெடுவு, மீந்தோல் :

நல்-ந : நக்கீரன், நக்கெள்ளை, நத்தத்தன், நப்பசலை.

அகவலைப்படுத்துதல், இடைச்செருகல், உட்கோள், உடன்பிறப்பு, உழிதருதல், உழைச்செல்வான், ஊடுருவல், கடைத்தேறல், கீழ்ப்படிதல், தலைக்கூடல், நடுத்தீர்ப்பு, பிற்போக்கு, புறங்கூற்று, மறுமுள்பாய்தல், முன்னேற்றம், மேற்பார்வை, வழிமொழிதல், வெளியீடுதல் என்னும் சொற்களின் முதலிலுள்ள அகம் இடை, உள், உடன், உழி, உழை, ஊடு, கடை, கீழ், தலை, நடு, பின், புறம், மறு, முன், மேல், வழி, வெளி என்னும் முன்னொட்டுக்களும் இடைச்சொல்லாக ஆளப்பெற்ற பிறசொற்களே. இவற்றின் நேர் ஆங்கில அல்லது ஆரியச்சொற்கள் பெரும்பாலும் தூய முன்னொட்டுக்களாயிருத்தல் காண்க. ஆரியச்சொற்கள் திரிசொற்களாதலின், தோற்றம் மறைந்துள்ளன; தமிழ்ச்சொற்கள் எல்லாம் இயற்சொற்களாதலின், தோற்றந்தெளிவாயும் தமிழ்த் து வழங்குவனவாயுமுள்ளன. இதுவே இவைதம்முள் வேற்றுமை.

(உ) வரிசை யிடைச்சொற்கள் :

ஆம்-ஒன்றாம், முதலாம், நூறாம்;

ஆவது-ஒன்றாவது, நூறாவது, ஆயிரத்தாவது.

(ஊ) இணைப்புச்சொற்கள் (Conjunctions)

அடுக்கிணைப்புச்சொற்கள் :

உம்-அறமும் பொருளும் இன்பமும் வீடும் என உறுதிப் பொருள் நான்கு.

ஏ-எழுத்தே அசையே சீரே தளையே அடியே தொடையே எனச் செய்யுளுறுப்புக்கள் ஆறு.

மறுநிலை யிணைப்புச்சொற்கள் :

எ-டு : ஆயினும், ஆகிலும்-

வீடாகிலும் மனையாகிலும் உடனே வாங்கியாக வேண்டும்,

ஆதல்-புலவர் சின்னாண்டாராதல் புலவர் கந்தாண்டாராதல் புகைவண்டி நிலையத்தில் உங்கொடு தலைக்கூடுவார்.

ஆவது-ஒருவனுக்குத் தன்மதியாவது சொன்மதியாவது இருத்தல் வேண்டும்.

எனினும் - செல்வரெனினும் வறியவரெனினும் இச்சத்திரத்தில் வந்து தங்கலாம்.

எனினும்-ஏனும்

'செந்தமிழ்ச் செல்விக்' குக் கட்டுரையேனும் செய்யுளேனும் எழுதி விடுக்க.

ஒ-இன்றோ நாளையோ மழை தப்பாது வரும்.

ஆயினும், ஆகிலும், ஆதல், ஆவது, ஏனும் என்னும் இணைப்புச் சொற்கள், யார், ஏது முதலிய வினாப்பெயரின் பின் வரின், ஒரே முறை அமையும்;

எ-டு: யாராகிலும் ஒருவர் வருக.
ஏதேனும் ஒன்று கொடு.

உடனூற விணைப்புசொற்கள் (Correlative Conjunctions) :

மட்டுமன்று.....உம்-எடு: இக்காலத்தில் ஒருவர் ஏந்தாக (வசதியாக) வாழவேண்டுமெனின்' தமிழை மட்டுமன்று, ஆங்கிலத்தையும் கற்க வேண்டும்.

ஆக என்னும் சொல் நேரல்கூற்றை (Indirect Speech) முடிக்குஞ்சொல்லோடு இணைக்கும்.

எ-டு: அவன் நாளை வருவதாகச் சொன்னான்

(ச) பல்பொரு ளடைச்சொற்கள்

ஆ:

இது சுட்டு, வினா, எதிர்மறை, இரக்கம், வியப்பு, நோவு, விளி முதலிய பல பொருள்களை உணர்த்தும்.

உம்.

இது இணைப்பு, உயர்வு, இழிவு, எதிர்மறை, எச்சம், முற்று, உகப்பு (choice), இசைநிறை முதலிய பலபொருள்களை உணர்த்தும்

உரைநடைக்கும் சிறுபான்மை இசைநிறை வேண்டப் பெறும்.

எ-டு : பெரும்பாலும், பொதுவுடைமைக்காரர் கடவுள் நம்பிக்கையில்தவரே.

தன்மகள் கலைத்தலைவன் தேர்வில் முதற்றற மாய்த் தேறினானென்று கேள்விப்பட்ட தாய், அவனைப் பெற்ற பொழுதிலும் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்.

ஏ.

இது வினா, பிரிநிலை, தேற்றம். இணைப்பு இசைநிறை, ஈற்றசை, விளி முதலிய பல பொருள்களை உணர்த்தும்.

ஏரோது அரசன் காலத்திலே, யூதேயாநாட்டிலே, பெத்தலகேம் என்னும் சிற்றூரில், ஒரு மாட்டுத் தொழுவத்திலே, இயேசு பெருமான் பிறந்தார்.-இதில் இசைநிறை ஊந்தமை காண்க.

உ.

இது வினா, எதிர்மறை, பிரிநிலை, மறுநிலை, ஐயம், இரக்கம், வியப்பு, இழிவு, ஒழியிசை, விளி முதலிய பல பொருள்களை உணர்த்தும்.

(ரு) பல்வகை இலக்கண வீறுகள்

தன்மைப்பெயர் வீறுகள்

ஒருமை : ஒன்-ன்

பன்மை : உம்-ம், ம்(உம்)+கள்

முன்னிலைப்பெயர் வீறுகள்

ஒருமை : ஒன்-ன், (நீன்-நீ)

பன்மை : உம்-ம், ம்(உம்)+கள்

(நீ+இர் = நீயிர்-நீயிர், நீர்)

படர்க்கைப்பெயர் வீறுகள்

ஆண்பாலீறுகள் :

ஆள் என்னும் உயர்திணைச்சொல், ஆள்கிறவன் என்னும் கருத்தில் ஆண்பாலையும், ஆளப்படுகிறவன் என்னும் கருத்தில் பெண்பாலையும் உணர்த்தும்.

ஆண்பாலை யுணர்த்தும் இடங்கள் :—

1. ஆடவன். "நல்லா ளிலாதகுடி" (குறள். 1030)
2. திறவோன். "ஆளல்லான் செல்வக்குடியுட்
பிறத்தலும்" (திரி. 7):
3. போர்மறவன் "பிணம்பிறங்க ஆளெறிந்து"
(பு. வெ. 2, 7):
4. காலாள். "ஆள்வெள்ளம் போகவும்"
(பு. வெ. 7, 13):
5. கணவன். "ஆளில்லா மங்கைக் கழகு"
(வாக்குண்டாம், 3):

ஆளன் = 1. ஆள்பவன்:

2. கணவன். "ஆளன் இல்லாத துக்கம்
அழுதாலும் தீராது.

பெண்டாளுதல் என்னும் வழக்காறு, மனைவி கணவனால்
ஆளப் பெறுதலை உணர்த்தும்.

ஆள் என்னுஞ் சொல் பாற்பொதுமை நீங்கி ஆடவனைக்
குறித்தற்கு, ஆண் என்று திரிந்தது. ஆண் என்னும் சொல்லே,
ஆள் என்று திரிந்து ஆண்பாலீறானதாகத் தெரிகின்றது.
னகரம் வடதிரவிட மொழிகளிற் பொதுவாக னகரமாகத்
திரிவதால், ஆண் என்னும் சொல் அங்கு ஆள் என்றுதான்
இருக்கும். ஆனீறு பின்னர் அன் என்று குறுகிற்று.

எ-டு: அவன், செல்வன்.

அன்னீறு பின்பு அல் எனத் திரிந்தது. னகர மெய்யீறு
லகர மெய்யீறாகத் திரிதல் இயல்பே.

எ-டு: திறம்-திறன்-திறல், செய்வென்-செய்வன்-செய்வல்,
ஆல்-ஆன் (3-ஆம் வே. உ.), மேல்-மேன்.

அண்ணல், இளவல், செம்மல், வள்ளல் முதலிய பெயர்
களின் அல்லீறு ஆண்பாலீறே. குரிசில் என்பது குருசல்
என்பதன் திரிபாயிருக்கலாம். ஒ. நோ: பரிசல் - பரிசில்.
ஆனீறு ஒன் என்றும் திரியும்

எ-டு: முன்னான்-முன்னோன்.

மாந்தனையும் பிள்ளையையும் குறிக்கும் மக என்னும்
சொல் அன்னீறுபெற்று மகன் என்றாகும். அதுவும் ஓர் ஆண்
பாலீறாம்.

எ-டு: பெருமகன், திருமகன், துரைமகன்.

மகன் என்னும் ஈறு மான் என்று மருவும்.

எ-டு: பெருமகன் - பெருமான், திருமகன் - திருமான், மருமகன்-மருமான்.

மான் ஈறு மன் என்று குறுகும்.

எ-டு: வடமன்.

அன்னீறு பெற்ற அப்பன், ஐயன், அண்ணன் என்னும் முறைப் பெயர்களும், அருமை குறித்த ஆண்பாலீறாக வழங்கும்.

எ-டு: கண்ணப்பன், பொன்னையன், கருப்பண்ணன்.

பால் தோன்றாத முதற்காலத்தில் இகரவீறு ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் ஆகிய ஒருமைப்பால் மூன்றையும் உணர்த்தி வந்தது அவ்வழக்கு இன்றுமுளது.

எ-டு: தொழிலாளி, விறகுவெட்டி-ஆண்பால்
கிளவி, கயற்கண்ணி-பெண்பால்
மண்வெட்டி, காடைக்கண்ணி-ஒன்றன்பால்

அன்னீறு பெற்ற ஆளன் என்னும் சொல்லும், இகரவீறு பெற்ற ஆளி என்னும் சொல்லும் ஆண்பாலீறு போன்றும் வழங்கும்.

எ-டு வேளாளன், தாளாளன்,
முதலாளி, மலையாளி.

இனி, உடைமையும் உரிமையும் உணர்த்தும் காரன் என்னும் சொல்லும் ஆண்பாலீறாம்.

எ-டு: வீட்டுக்காரன், வண்டிக்காரன்.

தையற்காரன், வேலைக்காரன், கொள்ளைக்காரன், கூலிக்காரன் என்னும் சொற்களும். தையல் வேலைக்கும் வேலை செய்தற்கும் கூலித் தொழிலுக்கும் உரியவன் அல்லது அத்தொழில்களை உடையவன் என்றே பொருள்படும்.

கடுமை = மிகுதி, வலிமை. கடு-கடி-கரி-காரம் = கடுமை, மிகுதி, வலிமை, அதிகாரம், உரிமை. காரம்-காரன் = உரிமையாளன், உடையவன்.

வடமொழியிலுள்ள க்ரு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து, செய்பவனைக் குறிக்கும் கார என்னும் சொல்லி

னின்று காரன் என்னும் ஆண்பாலீறு திரிந்ததாக வடவர் கூறுவது பொருந்தாது. ஆட்டுக்காரன், கடைக்காரன், கப்பற்காரன், காய்ச்சற்காரன், குடைக்காரன், குருவிக்காரன், கோழிக்காரன், சொந்தக்காரன், தட்டுக்காரன், தோட்டக்காரன், நிலத்துக்காரன், பட்டக்காரன், பணக்காரன், பாளையக்காரன், பிள்ளை குட்டிக்காரன், புன்செய்க்காரன், புள்ளிக்காரன், பெருமைக்காரன், பொறாமைக்காரன், மாட்டுக்காரன், முட்டைக்காரன், வெள்ளைக்காரன் முதலிய எண்ணிறந்த பெயர்கட்கு, உரிமைப் பொருளன்றிச் செய்கைப்பொருள் சிறிதும் பொருந்தாமை காண்க.

அண்ணன்காரன், தம்பிக்காரன் முதலிய பெயர்களில் காரன் என்பது முறைப் பெயரினாயும் மாறியுள்ளது. இவ்வுலக வழக்கு இலக்கிய நடைக்கு ஏற்காது.

பெண்பாலீறுகள்

ஆள் என்னும் சொல், ஆடவனுக்கு ஆட்படுகிறவள் என்னும் கருத்தில் பெண்பாலீறாயிற்று. சேரநாட்டுத் தமிழின் திரிபாகிய மலையாளத்தில், ஆள் என்னுஞ் சொல் அந்நாட்டு வழக்கிற்கேற்ப ஓகாரமுதற் சொல்லாய்த் திரிந்து, மனைவியைக் குறிக்கின்றது. அது தெலுங்கில் ஆலு என்று திரிந்து பெண்ணைக் குறிக்கின்றது. கூமொழியிலும் இங்ஙனமே ஆதலால், பண்டைத் தமிழிலும் இவ்வழக்கு இருந்திருத்தல் வேண்டும். இன்றும் மலையாள என்னும் முறைப் பெயரும் வந்தோள் என்னும் விரையாலணையும் பெயரும், மனையோள், வந்தோள் என மலையாளத்தை யொத்துத் தமிழிலும் திரிதல் காண்க.

‘ஆள்’ ஈறு அள் என்று குறும்.

எ-டு; அவள், மகள்.

அள்ளீறு பெற்ற மகள் என்னும் பெயரும் மாள் என்று மருவிப் பெண்பாலீறாம்.

எ-டு: வேண்மகள்-வேண்மாள், பெருமகள்-பெருமாள்.

(பெருமால்—பெருமாள் = மகாவிட்டுணு)

சில அன்னீற்று ஆண்பாற் பெயர்கள் பெண்பாலில் ஐயீறாகத் திரியும்:

எ-டு: ஆசிரியன்-ஆசிரியை, ஐயன்-ஐயை, சிவன்-சிவை, பண்டிதன்-பண்டிதை, பரத்தன்-பரத்தை, பரன்-பரை,

வலவன்-வலவை: பண்டையொருமை யீறாகிய இகர வீறும் பெண்பாலீறாதல் முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

எ-டு: செல்வன்-செல்வி, புலவன்-புலத்தி:
கள்ளன்-கள்ளி, கிழவன்-கிழத்தி:

சில ஆண்பால் அன்னீறு பெண்பாலில் இனி என்று திரியும்:

எ-டு: பாணன்-பாணினி-பாடினி.

சில ஆண்பால் அன் ஈறு பெண்பாலில் அனி என்று திரியும்:

எ-டு: பார்ப்பனன்-பார்ப்பனி;

அன்னையைக் குறிக்கும் அம்மை, அச்சி என்னும் பெயர்கள் அருமை பற்றிப் பெண்பாலீறாம்;

எ-டு: கண்ணம்மை, தங்கைச்சி:

அத்தி அச்சி என்னும் அன்னைப் பெயர்கள், குலமும் தொழிலும் பற்றிய பெண்பாலீறாய் வழங்கும்:

எ-டு: மறத்தி, மருத்துவச்சி.

அத்தி, அச்சி என்பன இத்தி, இச்சி என்றுந் திரியும்;

எ-டு: வேட்டுவித்தி, கட்டுவிச்சி:

சில பெண்பாற் பெயர்கள், ஆண்பாற்குரிய மறமும் ஆண்மையுமுணர்த்த ஆண்பாலீறு கொள்ளும்:

எ-டு: அம்மை-அம்மன், பேடு-பேடன்:

அம்மை என்னுஞ் சொல்வையொத்து, அக்கை என்னும் சொல்லும் அக்கன் என்று திரியும்.

ஆண்மை கொண்ட பெண்ணைப் பேடன் என்பது போல் பெண்மை (பெண்டன்மை) கொண்ட ஆணைப் பேடி என்பது மரபு. இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவானது பேடு என்னுஞ் சொல்: ஆணும் பெண்ணும் அல்லாதது அல்லது கலந்தது அலி. இப்பெயர்கள் வினை கொள்ளும்போது, பேடன் வந்தான், பேடி வந்தாள், பேடு வந்தது, அலி வந்தது என ஆண்தன்மையும் சொல்லீறும் பற்றி வரும்: இது இலக்கண மரபு;

உலக வழக்கில், பேடியைப் பெட்டையன் என்றும், ஆண்மையற்றவனைப் பெண்ணையன் அல்லது அண்ணகன் என்றும், உருவம் பற்றிப் பேடி வந்தான், பெண்ணையன் வந்தான், அண்ணகன் வந்தான் என்றும், கூறுவதே மரபாம். அலியாயின், ஆணலியை வந்தான் என்றும், பெண்ணலியை வந்தான் என்றும், உருவத்திற்கேற்பக் கூறுவர்.

ஆளன் என்னும் ஆண்பாலீறு, பெண்பாலில் ஆட்டி என்று திரியும். ஆள்+தி = ஆட்டி. 'தி' என்பது அத்தி என்பதன் குறுக்கம்.

எ - டு : கண்ணாளன் - கண்ணாட்டி, திருவாளன் - திருவாட்டி, வெள்ளாளன் - வெள்ளாட்டி.

காரன் என்னும் ஆண்பாலீறு, பெண்பாலிற் காரி என்று திரியும்.

எ-டு : கெட்டிக்காரன் - கெட்டிக்காரி, பணக்காரன் - பணக்காரி:

மானீற்று ஆண்பாற் பெயர்கட் கொத்த பெண்பாற் பெயர்கள், மாட்டி என்னும் ஈறு கொள்ளும்.

மகள்-மாள்+தி = மாட்டி.

எ-டு : திருமான்-திருமாட்டி, பெருமான்-பெருமாட்டி.

திரு என்னும் சொல் ஸ்ரீ என்றும், திருமான் என்னும் சொல் ஸ்ரீமத் என்றும், வடமொழியில் திரியும். ஸ்ரீமத் என்பதன் பெண்பால் ஸ்ரீமதி-திருமதி.

சில பெண்பாற் பெயர்கள் வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் வெவ்வேறு வகையில் அமைந்து, ஒன்றுபோல் தோன்றும்.

எ-டு : பதி-பத்நீ (வ.) = மனைவி.

பத்தன்-பத்தினி (தெ.) = கணவனிடத்திற் பத்தி பூண்டவள், கற்புடை மனைவி.

சில பெண்பாற் பெயர்கள் இகர வீற்றுடன் இச்சி யீறுங் கொள்ளும். இவை இரட்டைப் பெண்பாலாம்.

எ-டு: குருவிக்காரன்-குருவிக்காரிச்சி, வெள்ளைக்காரன்-வெள்ளைக்காரிச்சி.

மாறோக்கம் என்னும் கொற்கை நாட்டார், பண்டை நாளில் சிறுமியைப் பெண்மகன் என்றனர்; இன்று வடார்க் காட்டார் பெட்டைப் பசன் என்பார். பையன்-பயன்-பசன்.

பலர்பாலீறுகள்

ஆர் தல் = பொருந்துதல், கூடுதல், நிறைதல்.

ஆர் = பொருத்து, நிறைவு.

பலர் கூடுதல் என்னும் கருத்தில் ஆர் என்னுஞ் சொல்லே பலர்பாலீறாயிற்று.

எ-டு: தட்டார், பொல்லார்.

ஆரீறு ஆர் எனக் குறுகும்.

எ-டு: அவர், பலர், கொல்லர்.

ஆரீறு ஓர் என்றும் திரியும்.

எ-டு: பெரியார்—பெரியோர், முன்னார்—முன்னோர்;

'ஆர்' ஈறு பெற்ற மகார் என்னும் பெயரும் மார் என மருவிப் பலர்பாலீறாம். மக—மகார்—மார்.

எ-டு: அண்ணன்மார், தேவிமார்.

செய்யும் என்னும் எதிர்காலவினைமுற்றோடு ஆரீறு சேரும்போது, ஒரு 'மார்' தோன்றும். அது வினையீறு. செய்யும் + ஆர் = செய்யுமார்—செய்மார்—செய்வார்.

உயர்திணைக்கு உரியதன்றென்று விலக்கப்பட்ட கள் ஈறு, சிறுபான்மை அத்திணைக்கும் வரும்.

எ - டு: மக்கள், கோக்கள், குருக்கள், திருக்கள், நாங்கள், நீங்கள், அவர்கள், தாங்கள், ஆட்கள், ஆண்கள், பெண்கள், பையன்கள். மக்கள் என்னும் பெயர் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ளது.

“உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே.” (484)

“மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே.” (1532)

மக + கள் = மக்கள். இது மருஉப்புணர்ச்சி.

ஓ: நோ: அக + களிப்பு = அக்களிப்பு.

மக்களை இழிந்தோர், ஒத்தோர், உயர்ந்தோர் என முத்திறத்தாராக வகுத்து, அவரை முறையே நீ, நீர், நீங்கள்;

அவன் (அவள்,) அவர், அவர்கள் என்னும் சொற்களாற் குறிப்பது தூய உலகவழக்கம். பண்டையிலக்கணமெல்லாம் செய்யுள் நடைக்கே எழுதப்பெற்றதினால் இவ்வழக்கு அதில் இடம்பெறவில்லை.

அடிகள் என்பது திருவடி நோக்கிக் கடவுளைக் குறிக்கும். அது துறவினால் தெய்வத்தன்மை பெற்ற பெரியோரைக் குறிக்கும் போது இருபாற்பொதுவாம்.

எ-டு : இளங்கோவடிகள், கவுந்தியடிகள்.

ஆரீறும் கள்ளீறும் உயர்வுபற்றி ஒருமைக்கும் வரும்.

எ-டு : மகனார், நக்கீரனார், அடிகளார், வள்ளலார், நீங்கள், அவர்கள், தாங்கள், குருக்கள்.

செய்யுள்நடை, உரைநடை என இலக்கிய நடை இரு வகைப்படும். செய்யுள்நடைக்கு விலக்கப்பட்ட உலக வழக்கு உரைநடைக்கு வரும் என அறிக. உலகவழக்கென்பது உயர்ந்தோர் வழக்கேயன்றி இழிந்தோர் வழக்கன்று.

ஒன்றன்பாலீறுகள்

திணைபால் தோன்றாத முதுபண்டைக் காலத்தில், ஒன்று என்று பொருள்படும் ஒன் என்னுஞ் சொல் ஒருமையுணர்த்திற்று: அது புணர்ச்சியில் தொக்கு 'ன்' அளவாயும் நிற்கும்:

எ-டு : நான், நீன், தான்.

ஒன்னீறு அன்னீறாகவும் திரியும். அன்னீறும் ஆனீறாம்:

எ-டு : நெடுங்கழுத்தன் (ஒட்டகம்), சொறியன், (தவளை), கடுவன்; உள்ளான், கரிப்பான், கத்தரிப்பான்.

ஆண்பால் அன்னீறுபோல், பண்டை யொருமை அன்னீறும் அல் எனத் திரியும்.

எ-டு : உள்ளான்—உள்ளல், நெடுங்கழுத்தன்—நெடுங்கழுத்தல்.

சுட்டெழுத்துக்களும் முதற்காலத்தில் ஈறாயிருந்து ஒருமையுணர்த்தினதாகத் தெரிகின்றது. அவற்றுள் இகரமே இன்று வழக்கிலுளது: இ=இது.

எ-டு : குதிரைவாவி, பனையேறி, (மீன்):

அல்லி, பல்லி, புலி (புல்லி), கிளி (கிள்ளி) முதலியனவும், குன்னி, நன்னி முதலியனவும், இகரவீற்றுப் பெயர்களே.

ஐம்பாலீறு தோன்றியபோது, அது, இது, உது என்னும் சுட்டுப்பெயர்கள் ஒன்றன்பா லீறாயின.

அ—அம்—அன்—அல்—அது. இ—இம்—இன்—இல்—இது. உ—உம்—உன்—உல்—உது.

எ-டு : (கிழது) - கிழடு, கரிது - கரிசு, ஏருது - ஏருது.

கிறிது பெரிது எளிது வலிது என்னும் சொற்களின் ஈறு, இது என்னும் சுட்டுப்பெயரே.

வலத்தை, கருத்தை, சிறுத்தை, வெந்தை என்னும் சொற்கள், முறையே, வலத்தது, கருத்தது, சிறுத்தது, வெந்தது என்று பொருள்படுவதையும், ஐகாரவீற்றுச் சொற்கள் பல முதலில் அகர வீற்றவாயிருந்ததையும், நோக்கும் போது, அகரமும் அது என்னும் சுட்டடியீறுபோற்பயன்பட்டிருக்கலாம் என்று கருத இடமேற்படுகின்றது.

பலவின்பா லீறுகள்

முதற்காலத்திலிருந்த பன்மையீறு, கூடுதல் என்னும் பொருள் கொண்ட உம் என்னும் சொல்லென்பது, முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அறமும் பொருளும் என்னுந்தொடரில், உம் என்பது கூடுதற் பொருளைக் குறித்தல் காண்க. அச்சொல் இன்று அப்பொருளில் வழக்கற்றுப்போயினும், அதன் அடிப்பிறந்த கும் என்னுஞ் சொல் அப்பொருளில் வழங்குதலை நோக்குக.

கும்முதல் கூடுதல். கும்—கும்மல், கும்—கும்பு—கும்பல்.

உம்மீற்றின்பின் தோன்றிய பன்மையீறு கள் என்பதே. அதுவும் கூடுதல் என்னும் பொருளதே.

கள்ளுதல் = கூடுதல், கலத்தல், பொருந்துதல், ஒத்தல். கள்—களம் = கூட்டம், கூடுமிடம். அவைக்களம், ஏர்க்களம், போர்க்களம், திணைக்களம் முதலிய சொற்களை நோக்குக. களம்—களன். களம்—களர்—களரி. களம்—(களகு)—கழகு—கழகம்.

கள்ள என்பது ஓர் உவமவுருபு,

“கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ” (தொல் 1235)

கள்ள = பொருந்த, ஒக்க;

பலபொருள்கள் கூடுதல்என்னுங்கருத்தில், கள் என்னுஞ் சொல் பன்மையீறாயிற்று. மரங்கள் = மரக்கூட்டம்.

ஐம்பாலீறு தோன்றியபோது, அகரச்சுட்டும் அதனடிப் பிறந்த அவை என்னும் சொல்லின் வையீறும் பலவின் பாலீறாக வரையறுக்கப்பெற்றன.

அ-அம்-அவ்-(அவ)-அவை.

இ-இம்-இவ்-(இவ)-இவை.

உ-உம்-உவ்-(உவ)-உவை,

எ-ஓ: பல, நல்லவை.

பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்

ஒருமையீறும் பன்மையீறும் பெறாது இயல்பாகஇருக்கும் அஃறிணைப்பெயர்களெல்லாம், ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாம். அவற்றின் எண், அவற்றின் வினைமுற்றாலும் முன்பின்வரும் சொல்லாலும் அறியப்படும். இது வழா நிலையாம்:

எ-ஓ: மரம் வளர்கிறது.

குதிரை ஓடுகிறது.

ஒரு காய் என்ன விலை?

} ஒருமை

மரம் வளர்கின்றன;

குதிரை ஓடுகின்றன.

நூறுகாய் வாங்கினேன்:

} பன்மை

உயர்திணையிலும், ஆண்பாலீறும் பெண்பாலீறும் பெறாது அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாயிருக்கும் ஒரு சில பெயர்கள் இம் முடிபு கொள்ளும். இது வழுவமைதியாம்.

எ-ஓ:

பேருக்கு ஐந்துவரும்.

— ஒருமை

“ஆயிரம் பேரைக் கொன்றவன் அரை மருத்துவன்.”-பன்மை

பெற்றதாயைப் பேணாத மூடர் என்பதில், தாய் என ஒருமையில் வந்தது வகுப்பொருமை யெனப்படும். தாயர் என்று பன்மைவரின், ஒவ்வொருவர்க்கும் நற்றாயர் பலர் என்று பொருள்படுதலும் அங்ஙனம் கூடாமையும், காண்க:

பண்புப்பெயரீறுகள்

பண்புப்பெயரீறுகள் சுட்டடிச்சொல், சினைப்பெயர், இடப்பெயர், நீர்ப்பெயர் என்னும் நால்வகையில் தோன்றியுள்ளன: சுட்டடிச்சொல் :

அ-ஐ	எ-ஓ:	தொல்லை, பச்சை
அ-அம்	,,	நலம், சினம் ஆழம், தனம் (தன்மை)
அம்-அன்	,,	திறம்-திறன்
அன்-அல்	,,	திறன்-திறல்
அல்	,,	இயல்
அந்து+ஐ	,,	அரந்தை
அது-து	,,	சேது (சிவப்பு)
து-று	,,	நன்று
அது-அதி-தி	,,	மறதி, அமைதி
தி-றி	,,	நன்றி
தி-சி	,,	மாட்சி, வறட்சி
அல்-அள்	,,	மஞ்சல்-மஞ்சள்
அள்-அண்	,,	முரண்
அல்-அர்	,,	மயல்-மயர்
அர்	,,	நன்னர்
அம்-அவ்-அவு	,,	மழவு
அவு-அவி-வி	,,	மறவி
அவு-அபு-பு	,,	மாண்பு, பண்பு, அன்பு
பு+அம்	,,	நுண்-நுட்பு-நுட்பம், இன்-இன்பம்
அல்+பு	,,	இயல்பு
அவு-அகு	,,	குழவு-குழகு
அகு-கு	,,	நன்கு, அழகு

இங்ஙனமே ஏனை யிரு சுட்டிற்கும் ஒட்டிக்கொள்க:

எ-ஓ: இ-வெகுளி, இல்-எழில் (அழகு), இதம்-பெருமிதம். சினைப்பெயர் :

எ-ஓ: தறுகண் (அஞ்சாமை):

இடப்பெயர்:

எ-ஓ: அகம்-வஞ்சகம், தலை-உறுதலை, கண்-இடுக்கண் நீர்ப்பெயர் நீர்-நெடுநீர் (மறவி). மை-தன்மை, நன்மை:

குணங்கள் பெரும்பாலும் வினைவாயிலாய் வெளிப்படுவதால் குணப்பெயர்களும் பெரும்பாலும் வினையடிப்பெயர்களாகவேயுள்ளன.

இனிப்பு புளிப்பு முதலியன சொல்லால் தொழிற்பெயராயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயராம்.

அஞ்சாமையும் மறமும் கண்ணால் வெளிப்படுதலின், அக்குணத்தைக் குறிக்கக் கண் என்னும் சொல் ஈறாயிற்று. கடுங்கண் மறவர் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

கண் கால் கை தலை முதலிய சினைப்பெயர்கள், இடப்பெயராகவும் இருவகை வழக்கிலும் ஆளப்பெறும்.

தமிழ்நாடு வெப்பநாடாதலின், குளிர்ச்சியைத் தரும் நீரின் பெயரும் மழையின் பெயரும் இனிய தன்மையைக் குறிக்கலாயின. பின்னர் அவை தன்மை என்னும் பொதுப்பொருளில் ஆளப்பெற்றன.

“காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே யுள.” (527)

“சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.” (195)

“நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின.” (17)

என்னும் குறள்களை நோக்குக.

நீர் = நீரின் குளிர்ந்த தன்மை, தன்மை, நீர்மை = சிறந்த தன்மை - தன்மை. மை = கருமுகில், மழைநீர், நீர்

நீர், மை என்னும் இருசொல்லும் பண்புப்பெயரீறான பின், நீர் என்னும் சொல்லும் தன்மை யென்னும் பொதுப்பண்புப் பெயர்போல் மையீறு பெற்றதென்க.

தொழிற்பெயரீறுகள்

தொழிற்பெயர் வகைகள் :

(1) முதலிலைத் தொழிற்பெயர். எ-டு : அடி, கட்டு.

(2) முதலிலைநீண்ட தொழிற்பெயர். எ-டு : உண்-ண்ணு புறப்படு-புறப்பாடு, கூப்பிடு-கூப்பீடு-கூப்பாடு

- (3) முதனிலை வலித்த தொழிற்பெயர்: எ-டு விரும்பு-
விரும்பு, நீந்து-நீத்து.
- (4) முதனிலை வலியிரட்டித்த தொழிற்பெயர். எ-டு :
கருது, கருத்து, பேசு-பேச்சு.
- (5) முதனிலை ஈறுபெற்ற தொழிற்பெயர். எ-டு :
செய்கை, படிப்பு.
- (6) முதனிலை நீண்டு ஈறுபெற்ற தொழிற்பெயர். எ-டு :
நடி-நாடகம், படி-பாடம்.
- (7) முதனிலை வலியிரட்டித்து ஈறுபெற்ற தொழிற்
பெயர். எ-டு : ஆடு-ஆட்டம், அ, ஆ

ஆட்டம், ஆக்கம் என்பன ஆடுதல், ஆகுதல் என்று
பொருள் படுங்கால், தன்வினையடிப் பிறந்தவையே.

(8) முதனிலை வலித்து ஈறுபெற்ற தொழிற்பெயர்.
எ-டு : அஞ்சு-அச்சு-அச்சம், விரும்பு-விரும்பு-விரும்பம்.

(9) ஈறு திரிந்த தொழிற்பெயர். எ-டு : வெல்-வென்,
வேள்-வேண்.

(10) பலவீற்றுத் தொழிற்பெயர்: எ-டு : கல-கலப்பு
கலப்படம், யா-யாப்பு-யாப்புறவு.

தொழிற்பெயர் று வகைகள்

(1) சினைப்பெயர்கள், (2) இடப்பெயர்கள், (3) சுட்ட
டிகள், (4) அளவுகுறித்த சொற்கள், (5) பண்புப்பெயர்று.
(6) வினைமுற்றீறு.

(1) சினைப்பெயர்கள்

கை என்பது ஆகுபெயராய்க் கையினாற் செய்யும்
தொழிலையுங் குறிக்கும். இது கருவியாகுபெயர்.

“இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்.” (1035)

என்னுங் குறளிலுள்ள “கைசெய்து” என்னும் தொடருக்கு,
கையினாற் செய்து என்று உரை கூறுவதினும், சிறந்த தொழி
லாகிய உழவைச் செய்து என்று கூறுவது பொருத்தமாம்.

தொழிலைக் குறிக்கும் கை என்னும் சொல் தொழிற்
பெயர்றாவது பொருத்தமே.

எ-டு: செய்-செய்கை, கல்-கற்கை, நம்பு-நம்பிக்கை.

கை என்னும் சினைப்பெயரும் செய் என்னும் வினையினின்று திரிந்ததே. செய்-(கெய்)-கை.

தொழிற்பெயர்றான மற்றொரு கைப்பெயர் பாணி என்பதாம்.

எ-டு: சிரி-சிரிப்பாணி = சிரிக்கை (சிரிப்பு).

இது நெல்லை வட்டார வழக்கு. பாணி கை. பண்ணுவது பாணி. கையினாற் செய்யும் இசைக்காலவறுப்பும் பாணியெனப்படும்.

(2) இடப்பெயர்கள்

அகம்-நம்பகம், வஞ்சகம், தாண்டகம்-தாண்டவம்; தலை-விடுதலை;

சுட்டடிச்சொற்கும் இடப்பெயர்க்கும் வேறுபாடறிதல் வேண்டும். அகம் என்பது சுட்டடிச்சொல்லாயின் அகு+அம் என்று பிரியும்; இடப்பெயராயின் பிரியாது.

எ-டு: கழகு-கழகம், உலகு-உலகம்.

நம்பு-நம்பகம், வஞ்சி-வஞ்சகம், நடி-நாடகம்;

(3) சுட்டடியசைகள்

எ-டு: அம்-மணம், கணியம், ஓட்டம்; சம்-கணிசம்; தம்-கணிதம்.

அல்-பாடல், நீட்டல்; கல்-கொடுக்கல்; சல்-வளைசல்; தல்-வாழ்தல், கேட்டல். காண்டல், கற்றல், தின்றல்; வல் (வு+அல்)-பார்வல்.

இ-போற்றி; சி-நீட்சி, காட்சி, வீழ்ச்சி; தி-மறதி, குளிர்த்தி, கொண்டி; வி-அளவி, கேள்வி;

(உ)-கு-கணக்கு; சு-(தொடுசு)-தொடிசு, முடிச்சு; து-வரத்து; பு-நடப்பு, படிப்பு, கொடுப்பு, நட்பு; வு-களவு, இழிவு, உழவு, சோர்வு.

ஆ-உணா

(ஆ-)ஐ-கொள்ளை, கொலை நடை, குவை, தடை; தை-நடத்தை; வை(வு+ஐ)-அளவை, இழுவை, பார்வை.

ஆம்-குழாம்

ஆல்-எழால்

சுட்டடியீறுகள் உயிரெழுத்துப்பற்றி ஒரு வகையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருப்பினும், அவற்றிற்கெல்லாம் மூலம் முற்கூறியவாறே என்று அறிந்து கொள்க.

எ-டு: அ-அவ்-அவு-அகு-கு.

அகு-அக்கு-கு.

சில ஈறுகள் போலி முறையில் வேற்றாகவும் திரியும்:

எ-டு: கடையல்-கடைசல்-கடைதல்

கணியம்-கணிசம்-கணிதம்

அடைவு-அடவு-அடகு

உழவு-உழப்பு (உழப்பெருது = உழவெருது)

சில வினை முதனிலைகள் பல்வடிவு கொண்டு வடிவிற்கேற்ப ஈறேற்கும்.

எ-டு: போ-போதல், போகு-போக்கு (வலியிரட்டல்), போது-போதுகை. இங்ஙனமிருப்பினும், கை தல் என்னும் ஈீறுகளை எல்லா வினை முதனிலையும் அவற்றின் பல்வடிவுகளும் ஏற்கும்.

சில வினை முதனிலைகள் தொழிற்பெயராகும்போது சிறிதும் பெரிதும் திரியும்.

எ-டு: நம்பு-நம்பிக்கை, குதி-கூத்து.

சில ஈறுகள் இரண்டும் பலவும் சேர்ந்து கூட்டறாம்:

எ-டு: அல்+அம் = அலம். எ-டு: பொட்டலம்.

'அலம்' ஈறு பின்வருமாறு திரியும்.

அலம்-அளம் அணம்-அடம்.

அலம்-அனம்-அனை-ஆனை.

அலம்-அதம்-அரம்-அரவு. அதம்-அசம்.

எ-டு: தப்பளம், கட்டணம், கட்டடம்.

வஞ்சனம், வஞ்சனை, வாரானை.

விளம்பரம், தேற்றரவு, உப்பசம்.

அகர முதலீறுகள் ஒத்த இகர உகர முதலீறுகளும் உள.

இல்-எழில் (எழுச்சி), இதம்-தப்பிதம், இம்-(உரிம்)-
(உரிந்)-உரிஞ் = உராய்தல்.

உம்-பொரும்-பொருந் = பொருந்துதல்.

(4) அளவு குறித்த சொற்கள்

மானம் = அளவு. வருமானம் = வரும் அளவு;
பெறுமானம் = பெறுமதிப்பு.

காடு = மிகுதி. கடுத்தல் மிகுதல். கடு-காடு;
வெள்ளக்காடு, பிள்ளைக்காடு என்னும் வழக்குகளை
நோக்குக.

மானம்-தீர்மானம், காடு-வேக்காடு. விதைப்பு என்று
பொருள்படும். விதைப்பாடு என்னுஞ் சொல், அகப்பாடு,
அடிப்பாடு, அருளப்பாடு, கடப்பாடு, குறைபாடு, வெளிப்பாடு
என்னும் சொற்கள்போல், படு என்னும் துணைவினை நீண்ட
தொழிற்பெயரே.

சாப்பாடு கூப்பாடு என்பவை, சாப்பீடு கூப்பீடு
என்பவற்றின் திரிபாம்.

(5) பண்பும் பெயரீறு

எ-டு: மை-வந்தமை, வருகின்றமை, வாராமை;

(6) வினைமுற்றீறு

அது-து-வந்தது, வருகின்றது, வருவது, வராதது;

இதுவும் சுட்டடிச் சொல்லாயினும், வினைமுற்றீறா
யிருத்தல் பற்றி வேறு கூறப்பெற்றது. வந்தது = வந்த அது;
வராதது-வராத அது.

தொழிற்பெயரீறுகளின் சிறப்புப் பொருள்

ஒரு வினை முதனிலை பல ஈறுகள் பெற்றுப் பல்வேறு
தொழிற்பெயரும் பண்புப் பெயரும் தொழிலாகு பெயரும்
ஆகலாம். முதனிலை ஒன்றேனும் ஈறு வேறுபடப்பொருள்
வேறுபடும்;

எ-டு:

நம்பு—நம்பிக்கை = உண்மையாகக் கொள்ளுதல் (Belief)

நம்பகம் (Faith) = விசுவாசம் (வ.)

நம்பு (முதனிலைத் தொ. பொ.) = நம்பாசை

(Hope)

(3) ஆ ஓ ஆண ஈறுகள்

எ-டு : வந்தோன் வந்தோள், வந்தோர் (வந்தோர்கள்)

இவ்வடிவம் உயர் திணைப் படர்க்கைக்கே உரியதாம்.

பல்வகை வினைமுதலீறுகள்

(1) செய்வானீறுகள் :

இ. இது மூவிட வொருமைப்பாலிலும் எண்ணிலும் வரும்.

எ-டு : மரமேறி, கல்லுப்பொறுக்கி, தொட்டாற்
சிணுங்கி. கொல்வி, வெட்டி முதலிய பெயர்கள்
அடையில்லாதுவரின், மூவிட வொருமைப்
பாற்கும் எண்ணிற்கும் பொதுவாம்.

ஆன், இது பெண்பாலொழிந்த மூவிட வொருமைப்
பாற்கும் எண்ணிற்கும் பொதுவாய் வரும்.

எ-டு : ஓதுவான், காற்றடிப்பான் (Air-pump)

உயர் திணை ஆன்றும் அஃறிணை ஆன்றும் வெவ்வே
றாயினும், வடிவொருமை பற்றி ஒன்றாய்க் கூறப்பட்டன.

(2) உடையானீறுகள் :

அன்-ஆன் : இவை பெண்பாலொழிந்த படர்க்கை
யொருமைப் பால்களில் வரும்;

எ-டு : கரிகாலன், வேலான்; அரைவயிறன் (அறை
விளைச்சல்நெல்மணி), களையான் (வானம்பாடி)

இ. இது ஆண்பாலொழிந்த மூவிட வொருமைப்பால்
களில் வரும்.

எ-டு : தடங்கண்ணி, நீர்முள்ளி

(3) இல்லானீறுகள் :

இலி, அறை. இவை மூவிட வொருமைப்பாலிலும்
எண்ணிலும் வரும்.

எ-டு : அறிவிலி = அறிவில்லாத நான், நீ.

அறிவில்லாதவன்-வள்-து.

காதறை = காதில்லாத நான், நீ.

காதில்லாதவன்-வள்-து.

(4) கொண்டானீறு :

கொள்ளி கொளி. இவை மூவிட வொருமைப்பாற்கும் எண்ணிற்கும் பொதுவாம்.

எ-டு : பித்துக்கொளி = பித்துக்கொண்ட நான், நீ பித்துக்கொண்டவன்-வள்-து.
அடைகொளி = அடைகொண்டது.

(5) செயப்படு பொருள் ஈறு :

அம்-ம்: எ-டு : தொல்காப்பியன் - தொல்காப்பியம் = தொல்காப்பியனால் இயற்றப்பட்டது.
சேனாவரையன் - சேனாவரையம் = சேனாவரையனால் உரைக்கப் பெற்றது.

(6) இடப்பெயர் மருஉஈறுகள் :

எ-டு - அந்தை—உறந்தை, கரந்தை, களந்தை, குடந்தை.

ஐ—அளகை, உஞ்சை, தஞ்சை, தருமை, கருவை, மழவை, முகவை, நெல்லை, ஆறை, சென்னை.

சை—இளசை, துறைசை, பனசை.

வை—கோவை, புதுவை.

காஞ்சி, திருச்சி முதலியவை ஈறு கருதாத குறுக்கங்கள்.

4. வேற்றுமை யுருபுகள்

மொழி பொதுமக்கள் அமைப்பாதலின்று அதன் இன்றியமையாத கூறுகளான வேற்றுமையுருபுகளும் அவர்கள் அமைத்தனவே. வேற்றுமைகளை ஏழென்றும் எட்டென்றும் வரையறுத்ததும், அவற்றை வரிசைப்படுத்தியதும், அவற்றிற்குப் பெயரிட்டதும், கருவி வேற்றுமையையும் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமையையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு வேற்றுமை யாக்கியதுமே, முதலூலாசிரியனும் வழிநூலாசிரியருமான, இலக்கணியர் செய்த வினைகளாம். இவற்றின் விளக்கத்தை என் 'தொல்காப்பியவிளக்கம்' என்னும் நூலிற் காண்க.

வேற்றுமை யெட்டும் அல்லது ஒன்பதும்; இலக்கண நூலார் வகுத்த வரிசையொழுங்கில் தோன்றியிருக்க முடியாது. அவ்வவ் வேற்றுமைக்கருத்துத் தோன்றியபோது அவ்வவ் வேற்றுமையுருபு தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

ஒருவன் முதலில் தானே வினைமுதலாயிருந்து ஒன்று செய்வதே இயல்பாதலாலும், ஒருவன் வரலாற்றை 'ஒருரில் ஒருவன் இருந்தான்' என்று தொடங்குவதே மரபாதலாலும், முதலாவது எழுவாய்க் கருத்துத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அதற்கு உருபு தேவையில்லை; இயல்பான பெயரே போதும். திரிமொழிகளிலேயே எழுவாய் வேற்றுமைக்கும் உருபு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் இயன்மொழி யென்பதற்கு, அதில் எழுவாயுருபின்மையும் ஒரு சான்றாம்.

ஒருவன் ஒருத்தியுடன் அல்லது இன்னொருவனுடன் பேசுமுன், அவரை விளிக்காது இருக்கமுடியாது. இது மொழி தோன்றாத நிலையிலும் நிகழும்.

ஒருவன் ஒரு வினை செய்யினும் ஒன்றும் செய்யாது கூம்மா விருப்பினும், அவன் இருக்க ஓர் இடம் வேண்டும். ஆதலால், இடக்கருத்து அடுத்துத் தோன்றியிருக்கலாம்.

மலைக்குகையில் வதிந்த அநாகரிக மாந்தனுக்கும் நிலையான தனியிடம் வேண்டியிருந்ததினால், உடைமைக் கருத்துக் தோன்றியிருக்கும்.

மாந்தன் வினைகளுள், சிலவற்றிற்கு ஒன்றும் தேவையில்லை; சிலவற்றிற்கு ஏதேனும் வேண்டும். எழுதலும் நடத்தலும் தாமாக நிகழும் ஆயின் பறித்தலும் உண்டலும் காய்கனிபோன்றவையின்றி நிகழா. உண்ணுதல் உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவினை. ஒன்றும் புதிதாய்ச் செய்யாத அநாகரிகக் காலத்திலும் மாந்தன் இயற்கையுணவை உண்டு வந்தான். அதனால், செய்பொருட்கருத்துத் தோன்றி இருக்கும்.

கிழங்கைத் தோண்டுவதற்கும் விலங்கு பறவைகளைக் கொல்வதற்கும், கல்லும் கோலும்போன்ற கருவிகள் தேவைப்பட்டபோது, கருவிக் கருத்துத் தோன்றியிருக்கும்,

பறித்தும் அகழ்ந்தும் வேட்டையாடியும் கொண்டு வந்த பொருள்களை, மனைவிமக்கட்கும் உற்றார் உறவினர்க்கும் கொடுத்த போது, கொடைக்கருத்துத் தோன்றியிருக்கும்.

மரமேறிக் கனிபறித்தவனும் மலையேறித் தேனெடுத்தவனும், கீழிறங்கியபோது அல்லது தவறி விழுந்தபோது, அல்லது காய்கனி மரத்தினின்று கீழே விழுந்தபோது, நீக்கக் கருத்துத் தோன்றியிருக்கும்.

மாந்தன் கூடிவாழும் உயிரியாதலால், ஓரிடத்தில் இருப்பினும், ஒன்றைச் செய்யினும், ஓரிடம் செல்லினும், பெற்றோருடன் அல்லது மனைவியுடன் அல்லது மக்களுடன் அல்லது நாயுடன் (அல்லது கருவியுடன்) இருக்கவும் செய்யவும் செல்லவும் நேர்ந்தபோது, உடனிகழ்ச்சிக் கருத்துத் தோன்றியிருக்கும்.

இங்ஙனம் எண் அல்லது தொண்வேற்றுமைகளும், குறிஞ்சி வாழ்க்கை நிலையிலேயே முந்துதமிழர் மொழியில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

வேற்றுமையுருபுகளின் வரலாறு

உருத்தல் தோன்றுதல். உரு = தோற்றம், வடிவம், உடம்பு, தனிப்பொருள். உரு—உருவு—உருவம். உருவு—உருபு = வேற்றுமை வடிவமான சொல் அல்லது அசை.

முதல் வேற்றுமை யுருபு அல்லது வடிவம் இயல்பான பெயரே:

2-ஆம் வேற்றுமையுருபு (செய்பொருள்)

ஐ. ஆய்—ஐ. பெட்டியாய்ச் செய்தான் = பெட்டியைச் செய்தான்.

3-ஆம் வேற்றுமையுருபு :

ஆல்—ஆன் (கருவி)

இல் என்னும் (7-ஆம் வேற்றுமை) இடப்பொருளுருபு கருவிப்பொருளிலும் ஆள்ப் பெறும்.

எ-டு: மையில் எழுது = மையால் எழுது:

செருப்பிலடித்தான் = செருப்பாலடித்தான் (மேலை வடார்க் காட்டு வழக்கு).

வ-ன்: ஒ.நோ: மேல—மேன. இல்—ஆல்—ஆன்:

உடன்—ஒடு—ஒடு (உடனிகழ்ச்சி), கூட

உல்லுதல் = பொருந்துதல், கூடுதல். உல்—உள்—உடு—உடன்

4-ஆம் வேற்றுமையுருபு (கொடை)

கு. ஒக்க என்னும் சொல் கு என்று திரிந்திருக்கலாம்.

அவனொக்கக் கொடுத்தான்—அவனுக்குக்கொடுத்தான்

5-ஆம் வேற்றுமையுருபு (நீக்கம்)

இன். இது இடப்பொருளுருபான இல் என்பதன் திரிபே.

இலிருந்து (இல்+இருந்து) அல்லது இனின்று (இல்+நின்று) என்னும் உலகவழக்குக் கூட்டுச்சொல்லுருபே, செய்யுள் வழக்கில் இன் எனத் தனிச் சொல்லுருபாய்க் குறுகித்திரிந்தது. இனின்று என்னும் புணர்ச்சியும் இதற்குப் பெரிதும் உதவிற்று.

மரத்திலிருந்து, மரத்தினின்று என்னும் உலகவழக்கே, இயற்கையாகவும் பொருள்நிரம்பியும் மூலத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டுவதாகவும் இருத்தல் காண்க. இறங்கும் அல்லது விழும் நிலை, இருத்தல் நிறறல் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றாகவே யிருக்கும்.

6-ஆம் வேற்றுமையுருபு (உடைமை)

அது-ஆது (ஒருமை); அ (பன்மை).

இவை உடைமைப் பொருளுணர்த்தும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களின் முறைமாற்றம். ஆதலால், இவை யிரண்டும் என்காட்டும்.

குறிப்புவினைமுற்று ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்

எ-டு: கை எனது (ஒருமை) எனது கை
கைகள் என (பன்மை) என கைகள்

உடைய என்பது ஈரெண்ணிற்கும் பொதுவான வுருபாம்.

அன், இன் என்பனவும் உடைமை வேற்றுமையுருபாக வரும்.

எ-டு: இதன் பொருள், நீரின் தன்மை.

7-ஆம் வேற்றுமையுருபு (இடம்)

இடைச்சொல்லாக நின்று இடப்பொருளுணர்த்தும் எல்லாச் சொற்களும் 7-ஆம் வேற்றுமையுருபாம். வேற்றுமை யென்றது பொருள் பற்றியே யன்றிச் சொற்பற்றியன்று. அயின், ஆரியம் போன்ற திரிமொழிகளில் வேற்றுமை சொல்லையே தழுவிநிற்கும்.

இடப்பொருளுருபுகளுள், சிறப்பாகக் கொள்ளப்பெறுவது உலக வழக்கில் இல்; செய்யுள் வழக்கில் கண்.

இடம், பக்கம்; ஓரம், நடு; உள், வெளி; கீழ், மேல்; முன், பின்; ஆகிய எல்லா வகை யிடப்பொருளிலும் 7ஆம் வேற்றுமை யுருபுகள் வரும். இடம் என்னும் சொல்லும் இல்லுருபேற்பதுண்டு.

எ-டு: என்னிடம், என்னிடத்தில்.

8-ஆம் வேற்றுமையுருபு (விளி)

பெயர்கள் விளிக்கப்படும் நிலையில் அடையும் வடிவே 8-ஆம் வேற்றுமையுருபாம். அவ்வடிவு பெயர்களின் ஈற்றைப் பொறுத்தது. விளியேற்ற பெயர்கள் பெரும்பாலும் திரியும், சிறுபான்மை திரியா.

திரியும் பெயர்கள் சேய்மைச் சுட்டாயின், அளபெடுக்கும்; திரியாப் பெயர்கள் சேய்மைச் சுட்டாயின், அவற்றிற்கு முன் அளபெடுத்த ஏ அல்லது ஓ என்னும் விளியொலி சேர்க்கப்பெறும்; அப்பெயர்களின் ஈறும் சிறுபான்மை அளபெடுக்கும். திரியும் பெயர்க்கு முன்னும் ஏ அல்லது ஓ சேர்க்கப்பெறுவதுண்டு.

எ-டு: இயல்புவிளி: பேரின்பம், நம்பிக்கை;

திரிபுவிளி:

ஈறு மிகுதல் — தெய்வமே, மகனே

ஈறு கெடுதல் — ஐய, இளஞ்செழிய

ஈறு திரிதல் — தம்பீ, பிள்ளாய்

ஈற்றயல் ,, — மாணவீர், நம்பிமீர்

ஈறு கெட்டு அயல் ,, — அழகா, நண்பா

ஈறு கெட்டு அயல் திரிந்து ஈறு

மிகுதல் — ஐயவோ, அம்மேயோ

சேய்மை விளி:

கண்ணா அஅஅஅ

ஏஎஎ அண்ணா அஅஅஅ

ஓஓஓ ஐயா அஅஅஅ

ஏஎஎ பேரின்பம்

ஏஎஎ மதுரம்ம்ம்ம்

எல்ல என்னும் விளிச்சொல்

விளியொலிகளுள், எல்ல என்பது தொன்றுதொட்டு வருவதும், இருவகை வழக்கிலும் வழங்குவதும், இலக்கணத்தில் இடம்பெற்றதும் தமிழின் முன்மையையும் பிறமொழிகளின் பின்மையையும் உணர் ததுவதும், ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்குமுள்ள அணுக்கத்தைக் காட்டுவதும் ஆகும்:

எல்ல என்பது, முதற்காலத்தில் கணவனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் விளிக்கும் பொதுவொவியாயிருந்தது. இதையே,

“முறைப்பெயர் மருங்கின் கெழுதகைப் பொதுச்சொல் நிலைக்குரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே.” (1166)

என்று தொல்காப்பியம் கூறும். இது எல்லா என்று ஈறு நீண்டு எல்லே என்றும் திரிந்தது.

“நில்லாங்கு நில்லாங் கிவரீதரல் எல்லா நீ” என்னும் மருதக்கவியில் (30), எல்லா என்பது தலைவி தலைவனை விளித்தது.

“எல்லா விஃதொத்தன் என்பெறான் கேட்டைக்காண்” என்னும் குறிஞ்சிக்கவியில் (25), எல்லா என்பது தோழி தலைவியை விளித்தது.

“எல்லே!—துடிகொளிடை மடத்தோழி” என்னுந் திருவாய் மொழியடியில் (5, 3, 5), எல்லே என்பது தலைவி தோழியை விளித்தது.

எல்லா என்பது பின்பு ஏலா என்று முதல் நீண்டது. “குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறேல்” என்னும் பரிபாடலடியில் (8:69) ஏலா என்பது தோழி தலைவனை விளித்தது.

கருர்ப்பக்கத்தில், கணவன் மனைவியை ஏலா என்று விளிப்பது, இன்றும் கல்லா மக்களிடே வழக்கமாயிருக்கின்றது.

நெல்லை நாட்டார், சிறுவரையும் கீழோரான ஆடவரையும் இன்று ஏல, ஏலே என்று விளிக்கின்றனர். கணவன் மனைவியை ஏழா என்று விளிப்பது அந்நாட்டுக் கீழோர் வழக்கம். ஏல ஏழ-ஏழா;

ஏழ என்பது பின்பு ஏட என்று திரிந்தது.

“ஏடா அழியல் எழுந்திது கொள்ளாய்”

என்னும் மணிமேகலையடியில் (14 : 12), ஏடா என்பது சிந்தாதேவி ஆபுத்திரனை விளித்தது. ஏட-ஏடா: இவை ஆடே (ஆண்பால்) விளி. ஏடி, ஏட என்பன மகடே (பெண்பால்) விளி:

ஏட என்பது பின்பு அட-அடா-அடே எனத் திரிந்தது. இத்திரிபுகளும் ஆடே விளியாம். அடி-அட என்பன மகடே விளியாம்.

“நில்லடஇ யெனக் கடுகினன் பெண்ணென நினைந்தான்” என்பதில் (கம்ப. ஆரணி, 93), அடி என்பது இலக்குமணன் சூர்ப்பனகையை விளித்தது.

அட, அடா என்னும் சொற்கள் கழிவிர்க்கக் குறிப்பாகவும் வழங்கும்.

அடா என்பது தெலுங்கில் அரா—ரா என்றும், அடே என்பது வடமொழியில் அரே—ரே என்றும், திரிந்து வழங்குகின்றன. இந்நியில் அடே என்பது அரே—ரே என்றும், அடட என்பது அரர என்றும், வழங்குகின்றன. ட—ர, போலித்திரிபு. ஒ. நோ: குடம்பை-குரம்பை, படவர்-பரவர்;

எல்ல என்னும் விளியிடைச்சொல்லிலிருந்து, சில பெயர்ச் சொற்களும் பிறந்துள்ளன.

எல்ல-எலுவன் = தோழன் எலுவன்-எலுவல். எலுவை = தோழி. ஏட-ஏடன் = அடியான்.

எல்லா என்னும் தமிழ்ச்சொல்லும், hallo என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லும், ஒலியும் பொருளும் ஒத்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வொப்புமைக்குக் கரணியம் அடுத்த படலத்தில் விளக்கப்பெறும்.

முதற்காலத்தில், வேளும் வேளினியுமாகிய தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் மதிப்பாக விளித்த எல்லா என்னும் சொல், ஏல, ஏழ, ஏட, அட, அடா, அடே, அட எனப் படிப்படியாய் வடிவுதிரிந்தும் மதிப்புக்குன்றியும் பால்பிரிந்தும், நாளடைவில் இழிமக்களை விளிக்கும் சொல்லாயிற்று.

சில வேற்றுமை மரபுகள்

உடனிகழ்ச்சியை ஒரு தனிவேற்றுமையாக்கி, வேற்றுமை மொத்தம் ஒன்பதாம்.

ஒவ்வொரு வேற்றுமையும், ஒவ்வொரு அல்லது ஒரு சில இடைச்சொல்லால் உணர்த்தப்பெறும் பல்வேறு கருத்துக்களின் தொகுதியேயன்றி, ஒரு தனிப்பட்ட கருத்தன்று. இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளாக, இருபத்தெண்கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறினார் தொல்காப்பியர். ஆயினும், அவற்றுள் எல்லாம் அடங்கவில்லை. செயப்படுபொருள் குன்றாவினை என இலக்கணியர் வகுத்த வினைச் சொல்வகைக்கு அல்லது ஐகார வேற்றுமைக்கு ஏற்ற கருத்துக்களெல்லாம் இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளே அல்லது செய்பொருள்வகையே. இங்ஙனமே ஏனை வேற்றுமைகளும் கருத்துத் தொகுதிகளே என அறிக. ஒரு வேற்றுமைக்குப் பல கருத்துக்களிருப்பினும் அவையெல்லாம் ஒருபருப்பொருளின் நுண் விரிவுகளில் அடங்கும்; அப்பருப்பொருள்கள் பற்றிய வேற்றுமை எட்டு அல்லது ஒன்பது ஆயின.

அசையுருபு, சொல்லுருபு என வேற்றுமையுருபு இருவகைப்படும். சில கருத்துக்களைச் சொல்லுருபாற் குறிப்பதே உலக வழக்கிற் பெருவழக்காம். சொல்லுருபு ஏதேனுமோ ரசையுருபொடு கூடி வருவதே பெரும்பான்மை. அங்ஙனம் வருங்கால் ஒரு வேற்றுமைப் பொருட்டு வேறொரு வேற்றுமையுருபும் வரும்.

வேற்றுமை பொருள் சொல்லுருபு எடுத்துக்காட்டு

3-ஆவது துணைக்கருவி கொண்டு எழுத்தாணிகொண்டு
ஐ+கொண்டு கல்லைக்கொண்டு
இட்டு உளியிட்டு

5-ஆவது உறழ்பொருவு ஐ+விட அதைவிட
ஐ+காட்டிலும் அதைக்காட்டிலும்

6-ஆவது உடைமை உடைய கண்ணனுடைய

உடைமைக் கருத்தை வேற்றுமைத்தொகையாற் குறிப்பதே உலக வழக்கிற் பெரும்பான்மையாம். மூவிடப் பகரப் பெயர்கள் இவ்வழக்கில் நெடுமுதல் குறுகும்.

எ-டு: மறைமலையடிகள் மாளிகை, என் மகன்:

அசையுருபாற் பொருள் நிரம்பாதபோது ஒரு சொல்லும் அதனுடன் சேர்க்கப்பெறும்.

எ-டு: அவன் எனக்காக இங்கு வந்தான்.

ஒரே பொருள், சொல்வான் கருத்துப்பற்றியும் முடிபுச் சொல் பற்றியும், வெவ்வேறு வேற்றுமையாற் குறிக்கப்பெறும்.

எ-டு:

அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினி (உடைமை)—6-ஆம் வே. அஞ்சிக்கு மகன் பொகுட்டெழினி (உறவுமுறை)—4-ஆம் வே. திருவள்ளுவரை நிகர்ப்பார் யார்? (வினைமுடிபு)—2-ஆம் வே. திருவள்ளுவருக்கு நிகர் யார்? (பெயர்முடிபு)—4-ஆம் வே.

ஒரு வேற்றுமை வேறொரு வேற்றுமையையுந் துணைக் கொள்ளும்.

எ-டு: அறைக்குள் என்பதில் 7-ஆவது 4-ஆவதைத் துணைக் கொண்டமை காண்க:

(ரு) சாரியைகள்

தாமாகச் சேராத சொல்லுறுப்புக்களையும் சொற்களையும் சார்ந்து இயைக்கும் அசைகளும் சொற்களும், சாரியை எனப்படும்: இயைத்தல் இசைத்தல். தாமாக ஒலிக்காத எழுத்துக்களை ஒலித்தற்கும், ஒலிக்கும் எழுத்துக்களை எளிதாய் ஒலித்தற்கும், அவற்றைச் சார்ந்துவரும் ஒலிகளும் சாரியை எனப்படும். ஆகவே, எழுத்துச் சாரியை, சொற்சாரியை எனச் சாரியை இருவகையாம்.

எழுத்துச்சாரியை

உயிரெழுத்துக்களுள் குறிலுக்குக் கரமும் நெடிலுக்குக் காரமும் சாரியையாம், நெடில்களுள், ஐ, ஔ என்னும் இரண்டிற்கும் காள் என்பது சிறப்புச்சாரியை.

ஆய்தத்திற்குச் சாரியை ஏனம் என்பதாம். அது சேரும்போது ஆய்தத்திற்கு முன் அகரமும் பின் ககரமெய்யும் சேர்ந்து அஃகேனம் என்றாகும்.

மெய்யெழுத்திற்கு 'அ' சாரியை: அது மெய்க்குப்பின் வரும். க என்பது சாரியை யேற்ற மெய்யெழுத்திற்கும் க என்னும் குறிலுக்கும் பொதுவாயிருப்பதால், மெய்யெழுத்தை விதந்து குறிக்கும் போது ககரமெய் என்பது மரபு.

உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுள், குறிலுக்குக் கரம் சாரியை; நெடிலுக்குத் தனிச்சாரியை இல்லை; அதனால் மெய்யையும் நெடிலையும் பிரித்துக் ககர ஆகாரம் (கா), ககர ஈகாரம் (கீ) என்ற முறையிற் சொல்லப்பெறும்.

சொற்சாரியை

அ, அத்து, அம், அற்று, அன், ஆம், இற்று; இன், உ, ஐ முதலியன சொற்சாரியை.

எ-டு: தட்டாரப்பாட்டம், எனக்கு, பட்டினத்தான், குளத்துப் பாய்ச்சல், புளியம்பழம், அவற்றை, அதனை, கல்லாங்கொள்ளி பதிற்றுப்பத்து, பதினொன்று, வேரினை, அவனுக்கு, பண்டைக் காலம்.

இவற்றுள், அற்றுச்சாரியைப் புணர்ச்சியும் இற்றுச் சாரியைப் புணர்ச்சியும் இன்று உலக வழக்கற்றன. அவைகள் என்பது மிகைபடக்கூறும் வழக்கொல்லும், அதுகள் என்பது இழிவழக்கும், ஆகும். ஆதலால், அவற்றை இவற்றை எவற்றை என்றே குமரி நாட்டுப் பொதுமக்கள் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

சாரியைகளும் சுட்டடியினவோ

வினையீறுகள்

தன்மைவினையீறுகள்

- (1) தன்மையொருமைப் பெயரினீன்று தோன்றியவை: ஏன்-என்-அன்-அல்
அன், அல் எதிர்காலத்தில் மட்டும் வரும்.
- (2) செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையினீன்று தோன்றியவை
செய்+அது=(செய்யது)-செய்து-து:
து-டு, து-று.

- (3) எதிர்கால வினைமுற்றினின்று தோன்றியது செய்யும்+ஏன் = (செய்யுமேன்) — செய்யுவேன்— செய்வேன்-செய்கேன்-செய்கு-கு.

வ க, போலி. ஓ. நோ : ஆவா-ஆகா, சிவப்பு-சிகப்பு.

- (4) உகரச்சுட்டடியாய்ப் பிறந்தது (எதிர்காலம்): உது. எ-டு : செய்யுது, கூறுது, வருது.

உது ஈறு துவ்வளவாகக் குறுகி, அடிநீண்ட லகர ளகர வீற்று வினைமுதனிலைகளோடு கூடும்போது, றுகர டுகரமாகத் திரியும்.

எ-டு: செல்-சேல்+து = சேறு;
கொள்-கோள்+து = கோடு;

- ஓ. நோ : செல்-சேல்+தல் = சேறல் (தொழிற்பெயர்)
கொள்-கோள்+தல் = கோடல் (தொழிற்பெயர்)

தன்மைப்பன்மை யீறுகள் :

- (1) தன்மைப் பன்மைப் பெயர்களினின்று தோன்றியவை. ஏம்-எம், (நாம்)-ஆம்-அம், ஆம்-ஓம்.
- (2) செய்து என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையினின்று தோன்றியவை.
து+உம் (பன்மையீறு) = தும்.
தும்-ஓம் தும்-றும் :
- (3) எதிர்கால வினைமுற்றினின்று தோன்றியது.
கு+உம் (பன்மையீறு) = கும்.
- (4) உகரச்சுட்டடியாய்ப் பிறந்தது (எதிர்காலம்),
உது+உம் (பன்மையீறு) எ-டு: செய்யுதும், கூறுதும், வருதும்.
து-று. சேறு+உம் (பன்மையீறு) = சேறும்;
து-டு. கோடு+உம் (பன்மையீறு) = கோடும்.
- (5) செய்யும் என்னும் முற்றினின்று தோன்றியது;
செய்யும்-உம்.

முன்னிலைவினையீறுகள்

முக்கால நிகழ்ச்சிவினையீறுகள் :

முன்னிலைப் பெயர்களினின்று தோன்றியவை

ஒருமை (நீ)-ஈ-இ.

ஈ-ஏ-ஐ-ஆய்:

எ-ஓ வந்தீ-வந்தே-வந்தை-வந்தாய்;

ஓ. நோ: சீ-சே.சை (இகழ்ச்சிக்குறிப்பு):

உரை-உராய், குழை-குழாய்.

பன்மை: (நீம்)-ஈம். ஈம்+கள் = ஈங்கள்.

(நீர்)-ஈர்-இர். ஈர்+கள் = ஈர்கள்.

நீம் செய்தீம் என்பது இன்றும் தென்னாட்டு வழக்கு.

எப்போது வந்தீங்கள் என்னும் வழக்கையும் நோக்குக,

ஏவல்வினையீறுகள் :

ஒருமை : (1) ஈற்றற்றது: எ-ஓ : செய்:

(2) எதிர்கால வினைமுற்றினின்று தோன்றியது. செய்+உது+ஈ =செய்யுதி—செய்தி:

‘வழிபடுவோரை வல்லறியே’ என்னும் புறப்பாட்டில் (10 : 1) வரும் அறிதீ என்பதற்கு, அறிவை என்று பழையவுரை பொருள்கூறியிருப்பதையும். அறிதீ—அறிதி = அறிவாய் என்று சாமிநாதையர் அருஞ்சொற்குறிப்பு வரைந்திருப்பதையும், ஊன்றிநோக்குக.

சென்றீ (சென்று+ஈ) என்பது. சென்றுதவுக என்று பொருள்படும் உதவிவினை. நின்மே (நில்லும்+ஏ) என்பது நில்லுங்களேன் என்று பொருள்படும் ஆர்வவினை. நில்லும் என்பது உகரந்தொகின் நின்ம் என்றாகும். ஓ-நோ: போலும்-போன்ம். ஏன் என்பது ஏ எனக்குறைந்து நின்றது. உக வழக்கிலும் வரட்டே என வழங்குதல் காண்க. நின்+மே என்னும் தவறான பகுப்பு, அதை ஒருமையெனக் கொள்ளச் செய்திருக்கின்றது. இதையறியாது

‘முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும்

அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.’

என நூற்பா யாத்தார் தொல்காப்பியர் (934) அதைப் பின்பற்றினார் பவணந்தியார்.

(3) செய்யாய் என்னும் முன்னிலை யொருமைவினை குரல்வேறு பாட்டால், செய் என்று பொருள்படும். ஆய் என்பது ஏவலொருமையீறென்று கூறாது,

“செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே”

என்றே தொல்காப்பியர் கூறுவதால் (933), அதன் அகுகிய வழக்குப் புலனாம். ஆய் என்பது முன்னிலை யொருமையீறையாயினும், ஏவலொருமை வினை அதை ஏற்கவேண்டுமென்னும் யாப்புறவில்லை. என அறிக.

பன்மை :

(1) முன்னிலைப் பன்மைப் பெயரினின்று தோன்றியவை (ஊம்)-உம். எ-டு : செய்யும்

உம்+கள். ,, செய்யுங்கள்

உம்-|-(நீம்-ஈம்-இம்-)இன்.

எ-டு : செய்யுமின்-செய்ம்மின்

மின்+கள் ,, செய்ம்மின்கள்

மீன் என்னும் ஈற்றின் மகரம் நெறி (விதி) முதல் என அறிக :

கள் என்பது படர்க்கை யீறேனும் இரட்டைப் பன்மை குறித்து மூவிடத்தும் வரும்.

எ-டு : நாங்கள், நீங்கள், அவர்கள்

செய்யுமின் என்பதிலுள்ள உம்மின் (உம்+இன்) என்னும் இரட்டைப்பன்மையை, செய்யுங்கள் என்பதிலுள்ள உங்கள் (உம்+கள்) என்பதுபோலக் கொள்க செய்ம்மின் என்பதன் இரட்டைப்பன்மைப் பொருள் மறைந்தபின், கள்ளீறு பிறவற்றோடு சேர்ந்ததுபோல் அதனோடும் சேர்ந்தது. இம் முக்கைப் பன்மையைப் பெண் பெண்டாட்டி என்பதுபோன்ற மீமிசைச் சொல்லாகக் கொள்க.

(2) எதிர்கால வினைமுற்றினின்று தோன்றியது
செய்+உது+ஈர் =செய்யுதீர்-செய்யுதிர்-செய்தீர்;

(3) செய்யாய் என்பதற்கொத்த செய்யீர் என்னும்
வடிவம்.

வியங்கோள்வினை யீறுகள்

வியங்கோள்வினை யீறுகள் மூவகையில் தோன்றும்;

(1) தொழிற்பெயரீறுகள்

ஆகும் எ-டு : செயல்.

“ஒல்லும் வகையால் அறவினை யோவாதே
செல்லும் வாயெல்லாம் செயல்.” (குறள்: 33)

தல். எ-டு: செய்தல்.

“இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்”.
(தொல். 502)

(2) அகரநீற்று வினையெச்ச ஈறு.

‘செய்ய-அ. எ-டு: வரப்புயர!

நடக்க-க. ,, வாழ்க!

(3) ‘செயல்’ வாய்பாட்டு ஈயல் என்னும் துணைவினைத்
தொழிற்பெயர்.

ஈயல்-ஈயர்-இயர்-இய-இ.

எ-டு: நீலீயல்-நிலீயர்-நிலியர், வாழியர்-வாழிய-வாழி

“நிலீஇயர் அத்தை நீயே யொன்றே” (புறம். 3:5)

“நடுக்கின்றி நிலியரோ அத்தை யடுக்கத்து (புறம். 2)

“உள்ளேன் வாழியர் யானெனப் பன்மாண்” (புறம். 365)

“எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோ” (புறம். 9)

‘தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

(சிலப். 11: 22)

வியங்கோள்வினை ஏவல், வாழ்த்து, சாவிப்பு, வஞ்சினம்
என்னும் நாற்பொருள்பற்றி வரும். ஏவல் என்றது வேண்டுகோள் அல்லது மதிப்பேவல்.

“பிறனா யினன்கொல் இறீஇயர்என் னுயிரென”

என்பது சாவிப்பு (புறம் 210)ஃ

“அவர்ப்புறங் காணே னாயிற் சிறந்த

பேரம ருண்க ணிவளிணும் பிரிக”

என்பது வஞ்சினம் (புறம், 71).

வியங்கோள்வினை மூவிட ஐம்பாலீரெண்ணிற்கும்
பொதுவாம்; ஆயின், ஏவலும் வாழ்த்தும் பற்றித் தன்மை
யிடத்தில் வராது;

பிறவினை யீறுகள்

தன்வினை பிறவினையாகும் வகைகள்

(1) முதனிலை வலித்தல்

எ-டு: நீங்கு-நீக்கு, பொருந்து-பொருத்து.

(2) இடைநிலை வலித்தல்

எ-டு: தேய்ந்தது-தேய்த்தது, தீர்ந்தான்-தீர்த்தான்.

(3) முதனிலை வலியிரட்டல்

எ-டு: போகு-போக்கு, தேறு-தேற்று.

(4) ஈறுபெறுதல்

ஈ-வீ-வி-பி.

செய்ய + ஈ = செய்யவீ - செய்வீ - செய்வி.

நடப்ப + ஈ = நடப்பவீ - நடப்பீ - நடப்பி.

செய்யவீத்தான் = செய்யவுதவினான், செய்யவிட்டான்,
செய்யச்செய்தான்.

“ஈத்துவக்கும் இன்பம்” (குறள் 228, “எமக்கீத் தனையே” (புறம். 911) என ஈதல்வினை வலித்தும் இறந்த காலங் காட்டுதல் காண்க.

வி, பி, பிறவினை யீறுகளானபின், வினைகள் அவற்றை ஏற்ற பெற்றி ஒன்றும் பலவும் ஏற்றன.

செய்வீப்பி, நடத்துவி-இருமடிப்பிறவினை.

செய்விப்பி, நடத்துவிப்பி-மும்மடிப்பிறவினை.

இவை செய்விப்பித்தான், செய்விப்பிப்பித்தான் என நிகழ்ச்சி வினையாம். எல்லாவினைகளும் முதனிலையளவில் ஏவல்வடிவாயிருத்தலின், பிறவினை முதனிலைகளை ஏவல் வினையென்று விதந்துகூற வேண்டியதில்லை.

ஒத்து-அத்து-து. ஒத்து-ஒட்டு-அட்டு. ஒத்துதல் = பொருந்துதல், ஒற்றுதல், இசைதல்.

ஒ-அ. ஒ-நோ: கொம்பு-கம்பு, மொண்டை-மண்டை,
மொத்திகை-மத்திகை.

வாழ + அத்து = (வாழ்த்து)-வாழ்த்து-வழுத்து.

தகழ + அத்து = (தாழ்த்து)-தாழ்த்து.

ஒட்டு-அட்டு. வர + அட்டு = வரட்டு.

அத்து என்னும் துணைவினை துவ்வீறாகக் குறைந்த பின், அதன் திரிபாகச் சுட்டு ஈறுகள் தோன்றின:

எ-டு : பாய் + து = பாய்த்து-பாய்ச்சு
 நீள் + து = நீட்டு, காண் + து = காட்டு.
 நால் + து = நாற்று, தின் + து = தீற்று:

ஒரு சில வினைகள் உவுஈறு பெற்றுப் பிறவினையாகின்றன.

எ-டு : எழு-எழுவு, கொள்-கொளுவு.
 எழுவுதல் = எழுச்செய்தல், ஓசையெழுப்புதல்.
 கொளுவுதல் = கொள்ளச்செய்தல்.

இவ் உவு ஈறு ஒவ்வு என்னும் துணைவினையின் சிதைவாகும்ஓ ஒவ்வுதல் = ஒத்தல், பொருந்துதல், இசைதல்.

எழ + (ஒவ்வு) = எழுவு, கொள + (ஒவ்வு) = கொளுவு
 உகரத்தின் முன் அகரம் தொக்கது.

(5) துணைவினைபெறுதல்

எ-டு : ஊறவை, காயப்போடு, நிற்பாட்டு, (நிற்பு + ஆட்டு) மறக்கடி, (மறக்க + அடி) எழுச்செய், வரப்பண்ணு.

(6) அளபெடுத்தல்

இக்காலத்தில் கட்டு, மண்டு முதலிய குற்றுகர வீற்று வினைச் சொற்கள் கட்டி, மண்டி என இகரவீறேற்று இறந்த கால வினையெச்சமாவதுபோல், முதற்காலத்தில் இரு, உடு முதலிய குற்றுகரவீற்று வினைச்சொற்களும் இகரவீறேற்று இரி, உடி என இறந்தகாலவினை யெச்சமாகியிருக்கலாம். இவ்வடிவங்களை அளபெடைப்படுத்திப் பிறவினையாக்கியிருக்கலாம்:

இரி-இரீஇ = இருத்தி, உடி-உடீஇ = உடுத்தி, உறுஉ = உறுத்தி, கொளி-கொளீஇ = கொளுத்தி.

கொளி (கொள்ளி) என்பதை அள்ளி, எள்ளி, தள்ளி, துள்ளி என்பனபோற் கொள்க.

(7) இயல்பாயிருத்தல்

எ-டு : கதவு திறந்தது-கதவைத் திறந்தான், நிறகு பிளந்தது-விறகைப் பிளந்தான்.

செய்ப்பாட்டு வினையீறுகள்

செய்ப்பாட்டுவினை வடிவங்கள்

(1) அகரவீற்று வினையெச்சம் + துணைவினை

எ-டு :

எழுதப்படு, எழுதப்பட்டது.

வாழ்த்தப்பெறு, வாழ்த்தப் பெற்றான்.

பெறு என்பது பெரும்பாலும் பேறுபற்றியும் படு என்பது பெரும்பாலும் பாடு பற்றியும், வரும். பாடு = கேடு, செய்யப் படுகை.

எ-டு : பரிசளிக்கப் பெற்றான், உயர்த்தப்பெற்றான், கொல்லப்பட்டான், தள்ளப்பட்டான், உண்ணப் பட்டது.

(2) தொழிற்பெயர் + துணைவினை.

எ-டு : கொலையுண்டான், கொலைப்பட்டான், குத்துப் பட்டுச் செத்தான்.

(3) வினைமுதனிலை + துணைவினை.

எ-டு : கொல்லுண்டான், வெட்டுண்டான்.

இவற்றின் வினைமுதனிலையை முதனிலைத் தொழிற் பெயராகவுங் கொள்ளலாம்.

தமிழிற் செய்ப்பாட்டுவினை பெருவழக்கன்று. பெரும்பாலும், செய்ப்பாட்டுவினைப் பொருளைச் செய்வினை வடிவீற் கூறுவதே தமிழர் வழக்கம்.

எ-டு :

புலியடித்துச் செத்தான்

மறைமலையடிகள் எழுதிய நூல்

தச்சன் செய்த பெட்டி

பெயரெச்ச வீறுகள்

தெரிநிலைப் பெயரெச்சம் :

அ-இ. கா. ஈறு. எ-டு : செய்த (செய்து + அ)

அ-நி. கா. ஈறு. எ-டு : செய்கின்ற (செய்கின்ற + அ) - செய்கிற.

உம்-எ. கா. ஈறு. எ-டு : செய்யும் (செய்+உம்).

உ-உம் (முன்மைச் சுட்டடிச்சொல்):

குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

அ (முக்காலப்பொது), எ-டு : நல்ல:

இறந்தகால நிகழ்கால குறிப்புப்பெயரெச்ச வீறாகிய 'அ' அந்த என்று பொருள்படும் சேய்மைச்சுட்டாகும் செய்து, செய்கின்று, நல் என்பன முற்காலத்தில் முற்றுச் சொற்களாயும் இருதிணையம்பால் மூவிடப்பொதுவாயும் இருந்ததினால், வினையாலணையும் பெயராகி,

செய்த என்பது, செய்தேனாகிய அந்த, செய்தேமாகிய அந்த, செய்தாயாகிய அந்த, செய்தீராகிய அந்த, செய்தானாகிய அந்த செய்தாளாகிய அந்த, செய்தாராகிய அந்த, செய்ததாகிய அந்த, செய்தனவாகிய அந்த என்று பொருள் பட்டிருக்கும்.

இங்ஙனமே ஏனையிருசொற்கட்கும் ஒட்டுக.

செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம், 6-ஆம் வேற்றுமைப் பெயர் போல முன்பின்னாக மாறிய செய்யும் என்னும் எதிர் காலவினை முற்றாயிருக்கலாம்.

எ-டு :

முற்று

நான் செய்யும்

நாம் ,,

நீ ,,

நீர் ,,

அவன் ,,

அவள் ,,

அவர் ,,

அது ,,

அவை ,,

எச்சம்

செய்யும் நான்

,, நாம்

,, நீ

,, நீர்

,, அவன்

,, அவள்

,, அவர்

,, அது

,, அவை

செய்யும் என்னும் முற்று முதற்காலத்தில், மலையாளத் திற்போன்றே முந்நாட்டுத் தமிழிலும் இருதிணையம்பால் மூவிடப்பொதுவாயிருந்ததென்பதை நினைவில் இருத்துதல் வேண்டும்.

வினையெச்ச விறுகள்

தெரிநிலைவினையெச்சம்

இறந்தகால விறுகள் :

அது-து.	எ-டு :	செய்து
து + என	எ-டு :	செய்தென (செ. வ.)
பு	எ-டு :	செய்பு (செ. வ.)
ஆ	எ-டு :	செய்யா (செ. வ.)
ஊ	எ-டு :	செய்யூ (செ. வ.)
இ	எ-டு :	ஓடி
இ-ய்	எ-டு :	போய்

டு. று என்பன துவ்வீற்றின் புணர்ச்சித்திரிபென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

செய்தென = செய்தானென்று சொல்லும்படி, செய்தபின்; செய்ததினால்.

இப்பொருளை ஏனைப்பா லெண்ணிடங்கட்கும் ஒட்டுகூ

இ என்பது இகரச்சுட்டு. அது அண்மை குறியாது சுட்டளவாய் நின்றது. வலது, பெரிது என்பவற்றில் அது, இது என்பன சேய்மையண்மை குறியாது நின்றல் காண்க.

அது, இ என்பன முதற்காலத்தில் வினைமுதலீறாய் இருந்திருக்கலாம்.

ஓ.நோ : இஃ கா. வி: எ.

ஓடி

எச்சம்

நன்று = நன்றாய்

வினைமுதற்பெயர்

ஓடி = ஓடினவன்

வினைமுதற் பெயர்

நன்று = நல்லது.

பு, ஆ, ஊ என்பவற்றின் மூலமும் பொருளும் விளங்கவில்லை. இவை செய்து, ஓடி என்பவற்றிற்குப் பிற்பட்டவையாகும்.

ஆ என்பது வடதிரவிட வழிப்பட்ட இந்தியில், இறந்தகால வினைமுற்றீறாகவும் வினையெச்சவீறாகவும் வழங்குகின்றது. செய்து என்பது முதற்காலத்தில் வினைமுற்றீறாகவும் இருந்ததினால், ஆவீறும் தமிழில் அங்ஙனம் இருந்திருக்கலாம்.

நிகழ்கால வினையெச்ச வீறு

செய்ய என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல்லே, நிகழ்கால வினையெச்சமாகப் பண்டைத் தமிழிலக்கண நூல்களெல்லா வற்றிலும் தவறாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது ஆங்கிலத்தில் Infinitive Mood என்று சொல்லப்பெறும் எதிர்காலவினையெச்சமேயன்றி வேறன்று.

உரையும் இலக்கணமும் உட்பட, பண்டைத் தமிழிலக்கிய மெல்லாம், பொதுவாயினும் சிறப்பாயினும், செய்யுள் வடிவிலேயே இருந்தன அதனால், பண்டைத் தமிழிலக்கணங்களும் செய்யுள் நடைக்கே எழுதப்பெற்றன. பல சொற்களும் சொல்வடிவுகளும் செய்யுள் நடையில் இடம்பெறுவதில்லை. முன்னூல் நடையையே பின்னூல்களும் மரபாகப் போற்றி வந்தன. ஆரியர்தென்னாடுவந்து தமிழ்கற்றுத் தமிழிலக்கண நூலாசிரியருமான தினால், தம் அறியாமையால் கால்டுவெலாரைப் போன்றே பல தவறுகள் செய்துள்ளனர். கின்று என்னும் இடைநிலைகொண்ட செய்கின்றான், செய்கின்ற என்னும் நிகழ்கால வினைவடிவம், எங்ஙனமோ இடைக்கழகத்திற்குப் பின் செய்யுளில் இடம்பெறாது போயிற்று. அதனால் செய்யும் என்னும் எதிர்கால வினையையே நிகழ்காலத்திற்கும் புலவர் பயன்படுத்திவந்திருக்கின்றனர். ஆயினும், பண்டை நிகழ்காலவினையீள் எஞ்சுகறிகள், இலக்கியத்திலும் இலக்கணத்திலும் தொடர்ந்து இருந்தே வந்திருக்கின்றன.

'கின்று' இடைநிலைகொண்ட வினையாலணையும் பெயரின் மருஉக்கள், தொல்காப்பியத்தில் ஆங்காங்கு தனிப்படவருவதுடன், ஒரே நூற்பாவிற் பல ஒருங்கு கூடியும் வருகின்றன.

எ-டு: "புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயல் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருளீவயின் உருபா குநவும்
அசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவும்
இசைநிறைக் கிளவீ யாகி வருநவும்
தத்தம் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவும்
ஒப்பீல் வழியாற் பொருள்செய் குநவும்"

(தொல். 735)

உதந என்பது உதவுந என்பதன் தொகுத்தல். உதவுகின்ற-
உதவு குன்ன-உதவுகுந-உதவுந. செய்கின்ற—செய்குன்ன—
செய்குந: உதவுகின்ற = உதவுகின்றவை.

பொருகின்றான் - பொருகுன்னான் - பொருன்னான் -
பொருநன்.

செய்யின் அல்லது செய்தால் என்னும் வாய்பாட்டெச்சம் நிலைப்பாட்டு வினையெச்சமாதலின் (Subjunctive or Conditional Mood), சரியான எதிர்கால வினையெச்சமாகாது. இலக்கண முறைப்பட்ட முக்கால வினையெச்ச வாய்பாடு கீழ்க்காணும் முறையிலேயே இருத்தல் கூடும்.

இ. கா:	நி. கா.	எ. கா.
செய்து	செய்துகொண்டு	செய்ய
(Past Participle)	(Present Participle)	(Future Participle or Infinitive Mood)

செய்துகொண்டு என்று தமிழிலும், சேசிக்குகொனி என்று தெலுங்கிலும், நிகழ்கால வினையெச்சம் உலகவழக்கில் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருகின்றது. செய்துகொண்டு என்னும் சொல்லெயன்றி, செய்ய என்னும் சொல் நிகழ்காலத்தை உணர்த்தாது. செய்துகொண்டு இருக்கிறான், செய்ய இருக்கிறான் என்னும் இரு தொடரின் பொருளையும். ஒப்புநோக்கி உண்மை தெளிக:

செய்ய என்னும் சொல் இயல்பாக எதிர்காலத்திற்கே உரியதேனும், முன்னிகழ்ச்சி, ஒருங்கு அல்லது உடன் நிகழ்ச்சி, பின்னிகழ்ச்சி என்னும் முக்கால நிலையையும் உணர்த்துமாறு ஆளப்பெறும்.

எ-டு:

மழைபெய்யக் குளம் நிறைந்தது—முன்னிகழ்ச்சி
மணியடிக்கக் கழுதை கத்திற்று—ஒருங்கு நிகழ்ச்சி
பயிர்விளைய மழை பெய்தது—பின்னிகழ்ச்சி (எ. கா.)

இவற்றுள், முன்னிகழ்ச்சி பின்வருந் தொடராலும், ஒருங்கு நிகழ்ச்சி ஆட்சியினாலுமே அறியப்படும், செய்து என்னும் சொற்போல், செய்ய என்னும் சொல் தனிநின்று இறந்தகாலத்தை யுணர்த்தாது. அங்ஙனம், செய்துகொண்டு என்னும் சொற்போல், அது தனி நின்று நிகழ்காலத்தை

யுணர்ந்தாது. மேலும், நிகழ்கால நிகழ்ச்சி வேறு; ஒருங்கு நிகழ்ச்சி வேறு. ஆயினும், நீரில் ஆழ்பவன் சிறு கோலையும் பற்றுவுதுபோல், இலக்கணியர் ஒருங்கு நிகழ்ச்சியைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு, செய்ய என்னும் சொல்லை நிகழ்கால வினையெச்சமாகக் காட்டியுள்ளனர். ஆயின், அதற்கு நிகழ்கால முணர்த்தும் ஆற்றலின்மையின், மூவகைத் தொடர்ச்சிக்காலத்தையும் (Continuous Tenses), முறையே, 7-ஆம் வேற்றுமைத் தொழிற்பெயராலும் இறந்தகால வினையெச்சத்தாலும் முற்றெச்சத்தாலும் உணர்த்திவந்திருக்கின்றனர்.

எ-டு :

“தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான்” (தொல்.சொல். 77. இளம் உரை)—இ. கா. தொடர்ச்சி

“கண்கவ ரோவியங் கண்டுநிற் குநரும்” (மணி. 3 : 13 i)
—நி. கா. தொடர்ச்சி

“நீர்வார்த்துக் கால்கமுவா நின்று” (நள. 232)—ஷே.

“ஆடினீர் பாடினீர் செவினே” (புறம். 109)
—எ. கா. தொடர்ச்சி

செய்துகொண்டு என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சம் (Present Participle) உலகவழக்கில் இருக்கவும், அதைப் பயன்படுத்தாது இங்ஙனம் இடர்ப்படுவது, கனியிருக்கப் பூம்பிஞ்சைக் கவர்வ தொப்பதே.

பண்டை யிலக்கியத்தில் இல்லாத சொல்லெல்லாம் பிற்காலத்தவை யெனக்கொள்வது பெருந்தவறாம். பண்டை நூல்கள் இற்றை அகரமுதலிகளல்ல. பொதுமக்கள் பழஞ் சொற்றொகுதி தலைக்கழகக் காலத்தினின்று சற்றும் மாறாது இருந்துவந்திருக்கின்றது. ஆரிய வருகைக்கு முந்திய தமிழ்நூல் அனைத்தும் இறந்து போயின.

செய்துகொண்டு என்னும் சொல், தமிழின் அடிப்படைச் சொற்களுள் ஒன்றாயும், நாட்டுப்புற மக்கள் பேச்சில் ஆழவேருன்றிய தாயும், தமிழ்நாடெங்கணும் இன்றும் செய்து விட்டு, செய்துகிண்டு, செய்துகினு எனப் பல்வேறு கொச்சை வடிவில் வழங்குவதாயும், தமிழினின்று நீக்கமுடியாததாயும், உள்ளது.

காடைக்கண்ணி, குதிரைவாலி என்னும் சிறு தவசங்கள் தொன்றுதொட்டுப் பாண்டிநாட்டில் விளைந்துவரீனும், அவை இன்றுள்ள பண்டையிலக்கியத்தில் இடம்பெறவேயில்லை. இங்ஙனமே செய்துகொண்டு என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சமும் என்க.

ஆங்கில நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் ஈறாகிய *ing* என்பதன் தொல்வடிவாகச் சொல்லப்பெறும் *inde* என்பதும், செய்திண்டு என்னும் கொச்சைவடிவீற்றை ஒத்திருப்பது பெரிதும் கவனிக்கத் தக்கதாம்.

செய்ய என்னும் வாய்பாட்டெச்சம் நிகழ்காலச்சொல்லன்மையாலேயே, அகரவீற்று வினையெச்சம் என இந்நூலில் இதுகாறும் குறிக்கப்பட்டது. இனி, எதிர்கால வினையெச்சம் என்றே தெளிவாய்க் குறிக்கப்பெறும்.

எதிர்கால வினையெச்ச ஈறு :

அ. எ-டு : செய்ய, கொடுக்க, இறப்ப.

செய்ய என்பது செய்யல் என்னும் அல்லீற்றுத் தொழிற்பெயரின் ஈறுகேடாம்.

செய்யல் (செயல்) வேண்டும் = செய்யவேண்டும்.

கொடுக்கல் வேண்டும் = கொடுக்கவேண்டும்.

“ஒல்வழி ஒற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்” (114)

“ஈறா ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.” (115),

“வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.” (156),

“மெய்த்நிலைப் பொதுச்சொல் கிளத்தல் வேண்டும்.” (725),

என்னும் தொல்காப்பிய அடிகளிலெல்லாம் அல் அல்லது தல்லீற்றுத் தொழிற்பெயர் செய்ய என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சப்பொருள்படுதல் காண்க. தொழிற்பெயரீறுகள் பற்பலவேனும், அல்லீற்றுத் தொழிற்பெயரே ஈறுகெட்டு அகரவீற்றைக் கொண்டிருக்கும். ஆதலால், அதனின்றே எ. கா. வி. ஈறு பிறந்ததாகும். செய்தல் என்பது தல்லீற்றது; அல்லீற்றதன்று.

இறக்க, சிறக்க, விழிக்க, கழிக்க முதலியவற்றை, உயர் நடையாளர் இன்னோசைகருதி இறப்ப, சிறப்ப, விழிப்ப, கழிப்ப எனத் திரிப்பர்.

செய்ய என்பது நோக்கங் குறித்தசொல்லாதலின், செய்யு மாறு, செய்யும்படி, செய்தற்கு. செய்தற்காக செய்தற் கென்று, செய்ய வேண்டுமென்று, செய்தற்பொருட்டு, செய்ய வேண்டி, செய்வான் வேண்டி, செய்யும் நோக்கத்துடன் என்று இத்தொடக்கத்துச் சொற்றொடர்களும் எதிர்காலவினையெச்சப் பொருளில் வரும்.

இயர்.	எ-டு :	செய்யியர் :
இயர்-இய :	எ-டு :	செய்யிய.
அல்-ஈகு	எ-டு :	செயற்கு (செயல்+கு).
தல்+கு	எ-டு :	செய்தற்கு (செய்தல்+கு)-
உம்+என.	எ-டு :	செய்யும்+என = செய்யு மென-செய்ம்மென- செய்ம்மன.
-வான்.	எ-டு :	செய்வான் (வி. மு.)-செய் வான் (வி. எ.)
-பான்.	எ-டு :	உண்பான் (வி. மு.)-உண் பான் (வி. எ.).
-மான்.	எ-டு :	செய்மான் (வி. மு.)-செய் மான் (வி. எ.).
-வார்.	எ-டு :	செய்வார் (வி. மு.)-செய் மார் (வி. எ.).
-பாக்கு :	எ-டு :	செய்பாக்கு, உண்பாக்கு.

செய்ம்மன என்பதைச் செய்தென என்பதனொடு ஒப்பு நோக்குக. செய்ம்மன = செய்யும் என்று சொல்லும்படி.

ஈ என்பது ஒரு துணைவினை. ஈயல் = ஈதல்; ஈயல் வேண்டும்-ஈய வேண்டும். ஈயல்-ஈயர்: ஊ-ர, போலி. ஈயர்-இயர்-இய. இது உதவி வினையீற்று; பின்னர்ப் பொதுவினையீறாயிற்று.

வான், பான், மான், மார், என்பன முற்றெச்ச வீறுகளே: இவற்றுள் முதலிரண்டுமட்டும் இருதிணை ஐம்பால் மூவிடப் பொதுவாக்கப்பட்டன.

பாக்கு = பகுதி. ப-பாகு-பாக்கு-பாக்கம். செய்பாக்கு = செய்யும் பகுதி, செய்யுமாறு வந்தால் என்பதை வரும் பக்கத்தில் (வரும் பட்சத்தில்) என்று கூறும் வழக்கை இதனொடு ஒப்பிடுக. பகு-பக்கம். செய்யும்+ஆறு (வழி) =

செய்யுமாறு. செய்யும் + படி(வகை) = செய்யும்படி; செய் + பாக்கு (பகுதி) = செய்பாக்கு.

நிலைப்பாட்டு வினையெச்ச ஈறுகள் :

ஆல்	எ-டு :	செய்தால் (செய்து + ஆல்).
இல்	எ-டு :	வரில்.
இல்-இன்.	எ-டு :	செய்யின்-செயின்.
கால்.	எ-டு :	செய்தக்கால்.

இல் என்பது இடப்பொருள் அல்லது கருவிப்பொருளுடைய வரில் என்பது வருகையில் அல்லது வருகையினால் என்று பொருள்படுவது. ஆதலால், அது வினைமுதலிலையல்லாம் தொழிற்பெயராய் ஆளப்பட்டகாலத்துத் தோன்றியதாகும். வருகையில் = வருகையின் பேரில்.

ல் -ன். வரில்—வரின்.

ஆல் என்பது இல் என்பதன் திரிபு. காலத்திலே என்பதைக் காலத்தாலே என்று கூறும் வழக்கை நோக்குக.

வந்தது என்னும் வினைவடிவு தொழிற்பெயராயும் வழங்குவதுபோல். செய்து என்னும் பண்டை வினைமுற்று வடிவும். தொழிற்பெயராயும் வழங்கியிருத்தல் கூடும். வந்தால் = வந்ததினால், வருகையால் வருவதினால் ஓடியால்-ஓடினால் = ஓடினதினால், போய்யால் - போயினால் = போனதினால், போவதினால்.

கால் என்பது காலத்தைக் குறிக்கும் சொல்லே; ஆயின், வலிமிக்குப் புணரும். செய்தகால் = செய்த காலம். செய்தக் கால் = செய்தால். கடத்தி, கண், கடை என்பனவும் எதிர் கால வினையெச்சவீராய் வரும். எ-டு : செய்தக்கண், செய்தக்கடை, கண், கடை என்பன இடப் பெயர்கள்து இயல்புவடிவம் இறந்த காலமும் வலிமிசூ வடிவம் எதிர்காலமும் உணர்த்துமென்றறிக.

துவ்விற்று புணர்ச்சியில் னுறு வாகத் திரியுமாதலால் செய்து என்பது உண்டு, சென்று என்பவற்றையும்; செய்தென என்பது உண்டென, சென்றென என்பவற்றையும் செய்தால் என்பது உண்டால், சென்றால் என்பவற்றையும்; செய்தக்கால் என்பது உண்டக்கால், சென்றக்கால் என்பவற்றையும்; தழுவும்.

குறிப்பு வினையெச்ச வீறுகள் :

- அ. எ-டு: வலிய, மெல்ல
 து. எ-டு: சிறிது, பெரிது.
 து-று. எ-டு: நன்று.
 ஆய். எ-டு: அழகாய்.
 ஆக. எ-டு: விரைவாக.

எதிர்மறை யிடைநிலைகளும் ஈறுகளும்

எதிர்மறைவினைமுற்று :

இ. கா.	நி. கா.	எ. கா.
செய்திலன்	செய்கின்றிலன்	செய்கிலன்-இல் (இடைநிலை)
செய்ததில்(லை)	செய்கின்றதில் (லை)	செய்வதில்(லை)- இல் (லை) (ஈறு)
செய்யவில்லை	செய்யவில்லை	செய்யவில்லை- இல்லை (ஈறு)

இல், இல்லை என்னும் இரண்டும், இயல்பாக எதிர்மறைப் பொருள் கொண்ட துணைவினைகளே. இவற்றை ஏனைப்பாடலிடங்கட்கும் ஒட்டுக.

இல், இல்லை என்பன ஈறாய்வரின், இருதிணை ஐம்பால் மூவிடப் பொதுவாம். செய்யவில்லை என்னும் எதிர்மறை முற்றும் இங்ஙனம் பொதுவாம்.

எதிர்கால வினைமுற்று எதிர்மறை யிடைநிலையும் ஈறும் பெறாது, பாலற்றின் அடி நீட்சியினாலேயே எதிர்மறை குறிப்பதுமுண்டு.

எ-டு

தன்மை	முன்னிலை	படர்க்கை
செய்யேன்	செய்யாய்	செய்யான்
செய்யேம்	செய்யீர்	செய்யாள்
		செய்யார்
		செய்யாது
		செய்யா

பிற தன்மைப் பன்மை யெதிர்மறைவினைகள் செய்யாம், செய்யோம் என்பன.

மாட்டு என்னும் துணைவினையும் இங்ஙனமே புடைபெயரும்.

இவற்றிற் கால விடைநிலையின்மை, வினையின்மையையும் அதனால் எதிர்மறையையும் காட்டுவதாகக் கருதுவர்காட்டுவெலார்.

எதிர்மறை ஏவல்வினை யீறுகள் :

ஒருமை :

அல்.	எ-டு:	செய்யல், செயல்
அல்-ஆல்:	எ-டு:	அழால்
ஆல்-ஏல்:	எ-டு:	செய்யேல்.
அரிது-ஆது+இ.	எ-டு:	செய்யாதி.
அரிது-ஆது+ஐ.	எ-டு:	செய்யாதே.

பன்மை :

அல்+மின்.	எ-டு:	செய்யன்மின்
ஆது+இர்.	எ-டு:	செய்யாதிர்
ஆது+ஈர்.	எ-டு:	செய்யாதீர்.
ஆது+ஈர்+கள்	எ-டு:	செய்யாதீர்கள்.
ஆது+ஏ+உம்.	எ-டு:	செய்யாதேயும்.
ஆது+ஏ+உம்+கள்.	எ-டு:	செய்யாதேயுங்கள்.

அல் என்னும் ஈறு அன்மைகுறிக்கும் அல் என்னுஞ் சொல்லே;

அரிது என்னும் குறிப்புவினை, அருமைப் பொருளிலும் இயலாமைப்பொருளிலும் வரும்.

எ-டு :

காரோதிமத்தைக் காண்பது அரிது.— அருமை
மாந்தன் பறப்பது அரிது.— இயலாமை

இயலாமைப் பொருளுணர்த்தும் கூடாது என்னும் துணைவினை, விலக்குப்பொருளில் வருவதுபோன்றே, அரிது என்னும் துணைவினையும் வரும். அரிது என்பது மலையாளத்தில் அருது எனத்திரியும்.

மழையத்துப் போகருதே, வெயிலத்துப் போகருதே, என்பன, மழையிற் போகாதே. வெயிலிற் போகாதே, என்று பொருள்படும் மலையாள (சேர) நாட்டு வழக்காம். "ஆர்க்

கானும் கொடுக்கும்போழ் அருதென்று விலக்கருது." என்னும் மலையாளப்பழமொழியில், 'அருதென்று விலக்கருது' என்னும் தொடர், கூடாதென்று தடுக்கக் கூடாது என்று பொருள்படுதல் காண்க.

கூடாது என்னும் சொற்போன்றே, அருது என்பதும் மலையாளத்தில் தனிவினையாக வரும்.

எ-டு: ஈ ஆள்க்கு வேறே பணி அருது = இந்த ஆளுக்கு வேறு வேலை கூடாது.

போகருதெ என்னும் மலையாளவினையொடு போகாதே என்னும் தமிழ்வினையை ஒப்புநோக்கும்போது, அருது என்பது ஆது என்று மருவினதாகத் தெரிகின்றது. இதினின்று, செய்யரியேன், செய்யரியேம், செய்யரியாய், செய்யரியீர், செய்யரியான், செய்யரியாள், செய்யரியார், செய்யரிது, செய்யரிய என்னும் வடிவங்களே, முறையே, செய்யேன், செய்யேம், செய்யாய், செய்யீர், செய்யான், செய்யாள், செய்யாரீ, செய்யாது, செய்யா எனத்தொக்கன என எண்ண இடம் ஏற்படுகின்றது. அரிது என்பதன் மூலமான அருமைச் சொற்கு இன்மைப்பொருளுண்மையும், இயலாமைப்பொருளுணர்ந்தவேண்டிய பெய்யக்கூடாது என்னும் சொல் செய்யாதே என்று பொருள்படுவதும், இவ்வெண்ணத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

படர்க்கை யெதிர்மறை யேவற்பன்மை யீறு

அல் + மார். எ-டு: செய்யன்மார்.

"பாடின் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே." (புறம். 315.)

"நோய்மலின் வருத்தங் காண்குமாரீ எமரே." (நற். 642)

மார் என்பது செய்மார் என்னும் பனர்பால் எதிர்கால வினை மூற்றீறாம்.

எதிர்மறை வியங்கோள்வினை யீறு:

அல். எடு: எனல் = என்னற்க.

"பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனல்"

(குறள். 196)

அல் + க. எ-டு: செய்யற்க.

எதிர்மறைப் பெயரெச்ச வீறு :

தெரிநிலை :

ஆ + அது. எ-டு : செய்யாத

செய்யாத—செய்யா (ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்).

குறிப்பு : ஆது + அ. எ-டு : அல்லாத, இல்லாத :

அல்லா, இல்லா, என்பன ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

எதிர்மறை வினையெச்ச வீறுகள் :

தெரிநிலை :

ஆது. எ-டு : செய்யாது :

ஆ + மை. எ-டு : செய்யாமை. (ஆ, இடைநிலை)

மை—மே. எ-டு : செய்யாமை. ,,

மை—மல். எ-டு : செய்யாமல். ,,

ஆ என்பது, அருமை என்னும் பண்புப்பெயரின் முதனிலையான அரு என்னும் சொல்லின் திரிபாயிருக்கலாம். அரிது என்னும் சொற்கும் அரு என்பதே மூலம்.

மை என்பது பண்புப்பெயரீறு.

குறிப்பு :

அது.	எ-டு : அல்லது, இல்லது
ஆது	எ-டு : அல்லாது, இல்லாது
ஆது + ஏ.	எ-டு : அல்லாதே, இல்லாதே.
அது-து-று.	எ-டு : அன்று, இன்று.
து-று-றி :	எ-டு : அன்றி, இன்றி.
மை,	எ-டு : அல்லாமை, இல்லாமை :
மை-மே :	எ-டு : அல்லாமே, இல்லாமே.
மை-மல்	எ-டு : அல்லாமல், இல்லாமல் :
ஆல்,	எ-டு : அல்லால் :
கால்.	எ-டு : அல்லாக்கால்.
கடை :	எ-டு : அல்லாக்கடை.

அது, ஆது என்பன சுட்டடிச்சொற்கள். ஏ என்பது இசை நீட்டம். அன்று, அன்றி என்பவற்றை நன்று, நன்றி

என்பவை போலக்கொள்க. அல்லா என்பது ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். மை பண்புப்பெயரீறு: அல்லால் என்பது அல்லாமல் என்பதன் தொகுத்தலாயிருக்கலாம்; கால் காலப்பெயர். கடை இடப்பெயர். கட—கடை = கடந்துசெல்லும் இடம், இடம்.

அல், இல் என்னும் எதிர்மறைச்சொற்களின் வரலாறு.

அல், இல் என்னும் இருசொல்லும் ஒலியிலும் பொருளிலும் பேரளவு ஒத்திருப்பினும், ஒரே வேரினின்று தோன்றியவையல்ல. அன்மை வேறு; இன்மை வேறு.

அல்லுதல் = பொருந்துதல், முடைதல், பின்னுதல்: ஒல்லுதல் பொருந்துதல். ஒல்—அல்.

அல்-அள் = செறிவு அள்-அள்ளல் = நெருக்கம். அள்ளுதல் = செறிதல் அள்-அண்-அண்மை = நெருக்கம். அண்-அடு. அடுத்தல் = அண்மையாதல், நெருங்குதல். அடுத்த = அண்மையான, இன்னொரு. அடுத்தவன் = நெருங்கியவன், நெருங்கிய இன்னொருவன், இன்னொருவன். அல் என்னுஞ் சொல்லும் இங்ஙனமே அண்மைக் கருத்தினின்று மறுபொருண்மைக் கருத்தைப் பெறும்.

அல்லது = அண்ணியது, அண்ணிய இன்னொன்று, இன்னொன்று.

இம் மறுபொருண்மைக் கருத்தினின்றே, தெரிப்புக் கருத்தும் அன்மைக்கருத்தும் தோன்றியுள்ளன.

எ.டு :

திருக்குறள் அல்லது நாலடியார் } தெரிப்பு Alternative
தமிழ் அல்லது பிறமொழி } or Choice).
தமிழ் அல்லது பிறமொழி }
தமிழ் அல்லாதது பிறமொழி } அன்மை.

தமிழ் இன்னொன்று பிறமொழி என்னும் கருத்தினின்று, தமிழினின்று வேறானது பிறமொழி என்னும் கருத்துத் தோன்றியுள்ளமை காண்க.

அன்மைப்பொருட்டு ஆகார விடைநிலை வேண்டா விடிலும், அல்லது என்னும் சொல், சொல்லாது, பொல்லாது, சொல்லாதது, பொல்லாதது, சொல்லாமை, பொல்லாமை முதலிய சொற்களோடொப்புமைகொண்டு ஈற்றடி நீளப் பெற்றது. அதனால், பொருளும் தெளிவுற்றது. சொல்லாது

என்னும் தெரிநிலைவினைச்சொல் வடிவம் முற்றாயும் எச்சமாயும் இருப்பதுபோன்றே, அல்லது என்னுங் குறிப்பு வினைச்சொல்வடிவும் முற்றாயும் எச்சமாயுமிருக்கமுடியும்.

அன்மைப்பொருட் சொற்றொடரில் வரும் இரு வினை முதலையும் அன்மைப்பொருள் சார்தலின், சொற்றொடர் தலைமாறிலும் பொருள் மாறாது.

எ-டு :

இளம்பூரணர் உரையாசிரியரல்லர்;

உரையாசிரியர் இளம்பூரணரல்லர்;

இளம்பூரணரல்லர் உரையாசிரியர்.

உரையாசிரியரல்லர் இளம்பூரணர்.

அல் என்னுஞ் சொல்லடியாய், அஃறிணை, அல்வழி, அன் மொழித் தொகை, அல்லகுறி, என்னும் இலக்கணக் குறியீடுகள் தோன்றியுள்ளன.

இல் என்னும்சொல், அடிப்படையில் சிறுமை அல்லது குன்றற் பொருளது. குன்றற் கருத்தினின்று இன்மைக்கருத்தும் தோன்றும். ஒ. நோ: செய்யப்படுபொருள் குன்றியவினை = செய்யப்படுபொருள் இல்லாவினை. Less = of smaller quantity, senselessness = absence of sense.

இல் என்பது ஒரு சிறுமைப்பொருள் பின்னொட்டு. எ-டு தொட்டி-தொட்டில், முறம்-முற்றில்-முச்சில். இலை என்பது திண்மையிற் சிறிய இலைவகை-இலவு என்பது நொய்ய பஞ்சு. இல்லி சிறுதுளை. இறை என்பது சிறிது என்றும் பொருள் படுவது. இடுகியது இடை. இட்டிகை சிறு செங்கல். இட்டேறி இரு வரப்பிடைப்பட்ட சிறுபாதை. உல்லி, ஒல்லி என்பன ஒடுக்கங் குறிப்பதால் உல் என்பதிலின்று இல் என்னுஞ் சொல் தோன்றியிருக்கலாம்.

சிறுமையுணர்த்தும் இவ் இல்லென்னுஞ் சொல்லே, இன்மையுணர்த்தும் குறிப்புவினையா யிருக்கலாம்.

அல் என்னும் சொற்போன்றே, இல் என்பதும் ஒப்புமையமைப்பால் இல்லா, இல்லாது, இல்லாதவன், இல்லாமை என்னும் வடிவுகளைப் பெற்றுள்ளது.

இல், இல்லை என்னும் இருவடிவும், இருதிணையம்பாலை மூவிடப்பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்றுக்களாம். இல்

என்பது பாலீறு பெற்றுத் திணைபால் எண்ணிட வேறுபாடு காட்டும்;

அல் என்பது இல் என்பதுபோல் தனித்து நின்று பயனிலையாகாது என்றும் பாலீறுபெற்றே வரும்.

இல்—இலம் = இன்மை, வறுமை. இலம்படு — இலம்பாடு = வறுமை.

அல், இல் இரண்டும் ஆரியமொழிகளிலும் சென்று வழங்குகின்றன. The Primary Classical Language of the World என்னும் நூலைக் காண்க.

எதிர்மறைத் தெகழிற்பெயரீறுகள்

ஆ+மை: எ-டு: செய்யாமை.

ஆது+அ+(அ)து எ-டு: செய்யாதது = செய்யாத அது.

ஆ என்பது எதிர்மறையிடைநிலை; அரு என்பதன் திரிபுபிற முற்கூறப்பட்டவையே.

எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயரீறுகள்

தெரிநிலை:

(1) இயல்பு வினைமுற்றீறு.

எ-டு: செய்திலன், செய்கின்றிலன், செய்யான்று.

(2) சுட்டுப்பெயர்.

எ-டு: செய்யாதவன்—செய்யாதான்.

செய்யாதவன் = செய்யாத அவன்.

(3) ஆ ஓவான ஈறு.

எ-டு: செய்திலான்—செய்திலோன்.

செய்யாதான்—செய்யாதோன்.

ஆறிப்பு:

(1) இயல்பீறு. எ-டு: அல்லான், இல்லான்று.

(2) சுட்டுப்பெயர். எ-டு: அல்லாதவன்-அல்லாதான்
அல்லாதவன் = அல்லாத
அவன்

(3) ஆ ஓவான ஈறு. எ-டு: இல்லான்—இல்லோன்று.

இசின் என்னும் இடைநிலை

இசின் என்பது ஓர் இறந்தகால இடைநிலை என்று சங்கர நமச்சிவாயரும் (நன். 145, உரை), ஓர் அசைநிலையென்று நச்சினார்க்கினியரும் (தொல். சொல், 296), உரைத்தனர்.

இசின் என்பது வினையுறுப்பாக வரும் இடமெல்லாம், அது இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு சேர்ந்தேயிருக்கின்றது. இசின் என்பதைக்கொண்ட வினைகளெல்லாம் இறந்தகால முற்றாகவேயிருப்பினும், படர்க்கை வினைமுற்றுக்களே பெரும்பாலும் பாலீறு கொண்டனவாகவும், ஏனை யீரிட முற்றுக்களும் பாலீற்றனவாகவுமே யிருக்கின்றன.

இறந்தகால விடைநிலைகளெல்லாம் இறந்தகால வினையெச்சத்துள்ளேயே அடங்கிநின்றன. அதனொடு சேர்ந்துள்ள இசின் என்பது ஒரு துணைவினையாகவே யிருத்தல் வேண்டும். அது ஈ என்பதே. அது உதவிவினையீறுகளுள் ஒன்றென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

ஆயினோர், போயினோர், மேயினோர், தாயினோர் என்பன போன்று, ஈயினோர் என்பதும் படர்க்கைப் பலர்பால் இறந்தகால வினையாலணையும் பெயராம். யகர சகரப் போலியில் அது ஈயினோர் என்றாகி இசினோர் என்று குறுகும். பின்பு அது இறந்தகால வினையெச்சத்துடன் துணைவினையாகச் சேர்ந்து,

“சிறந்திசினோர்” (தொல். 295), “உணர்ந்திசினோர்” (தொல். 601),

“அறிந்திசினோர்” (தொல். 643) முதலிய சொற்களைப் பிறப்பிக்கும்.

தொல்காப்பியர் இவ்வினையின் அமைப்பை முற்றும் அறியாதிருந்ததினால், இசின் என்பதை அசைநிலையாகக் கொண்டு, அதையும் சின் என்று தவறாகப் பிரித்து,

“மியாடுக மோமதி இகும்சின் என்னும் ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை அசைச் சொல்.” (759)

“அவற்றுள்,

இகமும் சின்னும் ஏனை யிடத்தொடுந் தகுநிலை யுடைய என்மனார் புலவர்,” (760)

என்று வழப்பட நூற்பா யாத்து.

“மெய்தெரி வளியிசை அளவுநுவன் றிசினே.” (102)

எனத் தன்மையொருமை யிறந்தகால வினைமுற்றை எண்ணீறின்றியும் அமைத்துவிட்டார். அதனால், பிற்காலப் புலவர்,

“வழிபடல் சூழ்ந்திசின் அவருடை நாட்டே” (குறுந். 11),

“கேட்டிசின் வாழி தோழி” (குறுந். 30),

எனத் தன்மை முன்னிலை வினைமுற்றுக்களை மட்டுமன்றி,

“வேந்தனும்மே..... புறம்பெற்றிசினே,”

“பாடினியும்மே..... இழைபெற்றிசினே,”

“பாண்மகனும்மே..... பூப்பெற்றிசினே.”

எனப்படர்க்கை வினைமுற்றுக்களையும் (புறம். 11), எண்ணீறும் பாலீறும் அற்றனவாக அமைத்துவிட்டனர். இது பெரிதும் மயக்கத்தை விளைத்துவிட்டது: அதனால், தொல்காப்பியர்க்குப் பதினெண் நூற்றாண்டு பிந்திய பவணந்தியாரும்,

“.....சின்.....அசைமொழி.” (441),

என மயங்கிவிட்டனர்.

சின் என்பது அசைநிலையாயின்; அது நீங்கியபின், நுவன்றிசினே என்னும் தன்மையொருமை வினைமுற்று நுவன்றியே என்றும்; புறம்பெற்றிசினே என்னும் படர்க்கை ஆண்பால் வினைமுற்றும் “அறிந்திசினோரே” (தொல். 643) என்னும் படர்க்கைப் பலர்பால் வினைமுற்றும், முறையே, புறம்பெற்றியே, அறிந்தியோரே என்றும்; நிற்கும். அவை ஆசிரியர்குறித்த சொல்லாகாமை கண்டுகொள்கு:

தன்மையொருமை:	ஈயினேன்-ஈசினேன்
முன்னிலையொருமை:	ஈயினை-ஈசினை-இசினை
படர்க்கையொருமை:	ஈயினன்-ஈசினன்-இசினன்
	ஈயினள்-ஈசினள்-இசினள்

(4) உரிச்சொல்

உரிச்சொல் என்பது இலக்கணவகைச்சொல் அன்றென்பதும், அது ஆரியர்க்கு விளங்குமாறு பொருள்கூறப்பட்ட சொற்களும் சொல் வடிவுகளாகிய அருள் சொற்றொகுதியே என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. அவற்றை,

“உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை

.....
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி

.....
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.”

என்னும் தொல்காப்பிய உரிச்சொல் இயல்விளக்க நூற்பாவும் (782), தொல்காப்பியர் உரிச்சொற்கட்கு அகரமுதலிமுறையிற் பொருளே கூறிச்செல்வதும், உரிச்சொற்குத் தனியிலக்கண வகைத் தன்மையின்மையும்,

“பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி

ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்:” (442)

“இன்ன தின்னுழி யின்னணம் இயலும்

என்றிசை நூலுட் குணகுணிப் பெயர்கள்
சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கல முதலாம்
தல்லோர் உரிச்சொலில் நயந்தனர் கொளவே.” (460)

என்னும் நன்னூல் நூற்பாக்களும், வலியுறுத்தும்.

இன்னும் இதன் வீரிவை, என் ‘தொல்காப்பிய விளக்கம்’
என்னும் நூலிற் காண்க.

(5) ஐவகைச் சொன்னிலை

க. அசைநிலை (Isolating or Monosyllabic Stage)

எ-டு: இல், ஆள்:

உ. புணர்நிலை (Compounding Stage)

எ-டு: இல்-ஆள்:

ஈ. பகுசொன்னிலை அல்லது ஈறுபேற்றுநிலை (Inflexional Stage)

எ-டு: இல்லாள்.

ச. கொளுவுநிலை (Agglutinative Stage)

எ-டு: செய்விப்பி.

ஔ. தொகைநிலை (Synthetic Stage)

எ-டு : மக + கள் = மக்கள், தம் + ஆய் = தாய்,
ஆதன் + தா = ஆந்தா - ஆந்தை.

(6) சொற்படை வளர்ச்சி

நிலம் ஒன்றன்மேலொன்றாய் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் பல படைகளாய் அமைந்திருப்பதுபோல், சொற்களும் ஒன்றன் மேலொன்றாய் வளர்ந்துள்ள எழுத்துக்களும் அசைகளுமாகிய பல படைகளைக் கொண்டுள்ளன.

க: சொன்னீட்சி

அ-அல்-அது-அந்து-அந்த-அந்தா
உ-உம்-உம்பு-உம்பர்-உம்பரம்
உ-உம்-அம்-அம்பு-அம்பல்-அம்பலம்
உ-உல்-உள்-உடு-உடல்-உடன்-உடம்பு
உ-இ-எ-ஏ-ஏண்-யாண்-யாணம்-யாணர்
உ-உல்-உள்-சுள்-சுண்-சுண்ணம்-சுண்ணம்பு-சுண்ணாம்பு
உ-உல்-முல்-மல்-மன்-மன்று-மந்து-மந்தை

உ: தொழிற்பெயர் முதனிலையாதல்

நகு-நகை (தொ. பெ.)-நகைப்பு
கள்-களி (தொ. பெ.)-களிப்பு
வள்-வளை (தொ. பெ.)-வளைவு
குள்-கொள்-கொளும்-(தொ. பெ.)-கொளுமு-கொளுமு-
கொணமு

உ. இயலொலிச்சொல் திரியொலிச்சொற் பொருள் தரல்

பள்-பண்டு. பள்-பழ-பழமை
அர்-அரங்கு: அர்-அறு-அறை

உ: இயற்சொல் திரிசொற்பொருள் தரல்

தில்-திள்-திண்-திண்ணை. திள் - திர் - திரள் - திரளை-
திரணை
வல்-வள்-வண்-வண்ணம்-வண்ணகம். வள்-வர்-வரி-
வரணம்,
வளைத்தல் = வளைத்தெழுதல், எழுதுதல்.

“உருவப் பல்பூ வொருகொடி வளைஇ” (நெடுநல்: 113)

வரி = வளைகோடு, எழுத்து

வரிதல் = எழுதுதல் (பிங்.) 2: சித்திரமெழுதுதல்

“வல்லோன் றைஇய வரிவனப் புற்ற, வல்லிப்பாவை”

(புறம். 33)

வரித்தல் = 1: எழுதுதல் ‘வள்ளுகிர் வரித்த சாந்தின்
வனமுலை’ (சீவக. 2532).

2: சித்திரமெழுதுதல்.

திரணை என்னும் சொற்பொருளைத் திண்ணை என்னும் சொல்லே குறித்தல்போல், வரணம் என்னும் சொற் பெருகளை வண்ணம் என்னும் சொல்லே குறிக்கும் என அறிகு:

வள்ளுதல் = வளைதல், வளைத்தெழுதுதல்,

மு3 வினைவளர்ச்சி

செய்-செய்கின்ற-செய்கின்றான்-செய்கின்றனர்.

கூ2 வினைமுதனிலை வளர்ச்சி

கல்-கற்பி-கற்பிப்பி-கற்பிப்பிப்பி

நட-நடத்து-நடத்துவி-நடத்துவிப்பி-நடத்துவிப்பிப்பி

எ3 பெயர்வளர்ச்சி

நடத்துவிப்பிக்கின்றவனிடத்தில் (7-ஆம் வே.)

(7) பின்னமைப்பு (Backformation)

ஒரு திரீசொல்லின் முதலை அல்லது ஈற்றை நீக்கி மற்றொரு சொல்லை அமைத்துக்கொள்வது பின்னமைப்பாம்.

எ-டு 1

முழுத்தல் = திரளுதல், பருத்தல்: முழு-முழா = திரண்ட முரசு. முழா-முழவு.

முழா-மிழா = பருத்த மாள்வகை (Stag); மிழா-மேழம்-மேழகம்-ஏழகம்-ஏடகம்-ஏடு-யாடு-ஆடு.

மேழம் = பருத்த செம்மறியாட்டுக்கடா: மேழகம் = செம்மறிக்கடா:

“வெம்பரி மேழக மேற்றி” (சீவக. 521)

ஏழகம் = செம்மறிக்கடா, செம்மறி, வெள்ளாடு.

யாடு = ஆட்டின்பொது (தொல் : பொ. 567).

மேழகம் என்னும் சொல்லின் திரிபினின்று ஆடு என்னும் சொல்லை அமைத்துக்கொண்டது பின்னமைப்பாம்.

வேந்தன் என்னும் சொல்லினின்று வேந்து என்னும் வடிவை அமைத்ததும் பின்னமைப்பே. வேயந்தோன் = முடியணிந்தோன்.

வேயந்தோன் - வேந்தன் = முடியணிந்த சேர சோழ பாண்டியருள் ஒருவன். வேந்தன்-வேந்து.

(8) சொற்பண்படுத்தம்

கூ மொழிமுதலாகா முதலெழுத்தை மொழிமுதலெழுத்தாகக் கல்.

எ-டு:

லாலாட்டு-லோலாட்டு, லாலாட்டு-ராராட்டு-ரோராட்டு.

என்பன பண்படாத உலகவழக்கு. லாலா என்று ஆட்டுவது லாலாட்டு, ரோரோ என்று ஆட்டுவது ரோராட்டு.

தாலாட்டு - தாராட்டு, ஓலாட்டு - ஓராட்டு என்பன ஊண்பட்ட தமிழ் வழக்கு.

ல-த, போலி. ஒ: நோ: சலங்கை-சதங்கை, கலம்பம்-கதம்பம்.

லொள்ளொள்ள என்பதை நொள்ளொள்ள என்பதும், லொள் லொள் என்று குலைக்கும் நாயை லொள்ளை என்பதும், அஃதே.

டகரமுதல் தகரமுதலாக எழுதப்படும்.

எ-டு:

டவண்டை-தவண்டை (ஒருவகைப்பறை):

அவரை, துவரை, பனை, மலை முதலிய சொற்களின் ஐகாரவீறு, அகரவீற்றின் பண்படுத்தத் திரிபாயிருக்கலாம்.

உ. சொற்களைப் பொருட்கேற்ப வேறுபடுத்தல்:

எ-டு:

தலையன், தலைவன், தலைச்சன், தலையாரி, தலைக்
காரன்;

கடிய, கடிக்க; கடிதல், கடித்தல்; கடிந்தான், கடித்தான்.
கடிதல் = நீக்குதல், கடித்தல் = பல்லால் வெட்டுதல்.

வெள்கு-வெட்டு, வெள்கு-வெஃகு;

வெட்டுதல் = நாணுதல். வெஃகுதல் = பிறர் பொருளை
விரும்புதல்.

நீர்நிலையைக் குறிக்கும் ஆறு என்னும் சொல்லை
வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வலியீரட்டித்தலும், எண்ணைக்
குறிக்கும் ஆறு என்னும் சொல்லை அங்ஙனம் இரட்டிக்காமை
யும், பண்படுத்தத்தின் பாற்பட்டதே.

தோன்றற்புணர்ச்சி வேறுபாடு :

பூக்குழல் X பூங்குழல், பணைக்கொடி X பணங்கொடி,
காடை;

திரிபுப்புணர்ச்சியால் மகன்மை குறித்தல்

கிரன் + கொற்றன் = கிரங்கொற்றன் (கிரன் மகனாகிய
கொற்றன்)

கண்ணன் + சேந்தனார் = கண்ணஞ்சேந்தனார் (கண்ணன்
மகனாகிய சேந்தனார்)

பிட்டன் + தத்தன் = பிட்டந்தத்தன் (பிட்டன்
மகனாகிய தத்தன்)

இவற்றில், நிலைமொழியீற்று எனாமெய், வருமொழிமுதல்
வல்லின மெய்க்கு இனமெல்லினமாய்த் திரிதல் காண்க;
வடுகஞ்சாத்தன் என்பது வடுகச்சாத்தன் என்று வலிப்பின்,
வடுகன் மகனாகிய சாத்தன் என்று பொருள்படாது, வடுகன்
(தெலுங்கன்) ஆகிய சாத்தன் என்றே பொருள்படும்.

(9) சொற்றாய்மை

தமிழ் தானே தோன்றிய பெருவளத் தாய்மொழி
யாதலின், சொற்றாய்மை அதன் சிறந்த பண்புகளுள் ஒன்றாம்.
அதனால், பண்டைத் தமிழர் அதைக் கண்ணுங்கருத்துமாய்ப்
பேணி, அயல்நாட்டிலிருந்து வந்த பொருள்கட்கெல்லாம்
உடனுடன் தூய தமிழ்ச்சொற்பெயர்களையே புணைந்
திட்டிருக்கின்றனர்;

ஒட்டகத்திற்கு நெடுங்கழுத்தன் — நெடுங்கழுத்தல், நெடுங்கோணி என்றும் பெயருண்டு.

ஆரியச் சார்பினால், தமிழ் கெட்டதுமன்றித் தமிழர் தம் தாய்மொழியுணர்ச்சியையும் இழந்தனர். அதனால் அவரும் தாழ்வுற்றனர். அவர் மீண்டும் தழைக்கவேண்டி, தம் முன்னோரைப்போல் தமிழைப் போற்றல்வேண்டும். ஆகவே, மோட்டார் என்பதை இயங்கி என்றும், காப்பி என்பதைக் குளம்பி என்றும், தேநீர் என்பதைக் கொழுந்து நீர் என்றும், சொல்வதே தக்கதாம்.

பிறமொழிச்சொல்லைக் கடன்கொள்வதால் தமிழ் வளரும் என்பார், தமிழறியாதவரும் தமிழ்ப்பகைவரும் தமிழைக் காட்டிக்கொடுப்பவருமே யாவர்.

(10) சொல்வளம்

தமிழ் மிகுந்த சொல்வளமுடையதென்பதை, நால்வகையிலைப் பெயராலும், ஐவகைப் பூநிலைப்பெயராலும், மூக்களிகளின் பிஞ்சு நிலைப்பெயராலும், வெவ்வேறு சிறப்புப் பொருளிற் சொல்லுதலைக் குறிக்கும் அறை, இயம்பு, இசை, உரை, எண், ஒது, கிள, கிளத்து, கூறு, சாற்று, செப்பு, சொல், நவில், நுதல், நுவல், நொடி, பகர், பறை, பன்னு, பனுவு, புகல், புலம்பு, பேசு, மாறு, மிழற்று, மொழி, விளத்து, விளம்பு, முதலிய சொற்களாலும், எழுநிலைப் பெண்ணினமைப் பெயர்களாலும், பிறவற்றாலும், அறியலாம்.

வெளிநாட்டினின்று வந்த குதிரையினத்தைக்கூட, எண்வகையாகவும் தமிழர் வகுத்து, அவற்றிற்கேற்பப் பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

முவேந்தர் குதிரைகளும் குறுநிலமன்னர் குதிரையும் வெவ்வேறினத்தைச் சேர்ந்தவை. பாண்டியன் குதிரை கனவட்டம்; சோழன் குதிரை கோரம். இவை எண்வகையுள் அடங்காதவை. இவற்றின் விளக்கத்தை என் 'பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்' என்னும் நூலிற் காண்க.

கொடைவேண்டல் பற்றிய சொற்கள் :

ஈ என்பது இழிந்தோன்	ஆளும் சொல்:
தா என்பது ஒத்தோன்	“ ”
கொடு என்பது உயர்ந்தோன்	“ ”

தவசமணி பற்றிய சொற்கள் :

முற்ற விளைந்தது மணி ; அரைவிளைச்சலானது அரையயிறன் ; உள்ளீடற்றது பொக்கு அல்லது பதர்.

சொத்தைத்தேங்காய் பற்றிய சொற்கள் :

கோட்டான் உட்கார்ந்தது கோட்டான்காய் அல்லது கூகைக்காய் ; தேரை அமர்ந்தது தேரைக்காய். ஒற்றையாள் தென்னையரத்தடியில் இளநீர் குடித்ததால் ஏற்பட்டது ஒல்லித்தேங்காய் ; முற்கூறிய இருவகையும் அல்லித்தேங்காய். "ஒற்றையாள் குடித்தால் ஒல்லிபடும்." என்பது சொலவடை. இது, பக்கத்திலிருப்பவரையும் குடிப்பியாது தனியாய்க் குடித்தல் கூடாதென்னும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை உணர்த்துவதாகும்.

தெண்டில் (ஒணான்) வகைபற்றிய சொற்கள் :

சில்லான், தெண்டில், ஒணான், கரட்டை, கோம்பி
(பச்சோந்தி)

பிணம்பற்றிய சொற்கள் :

செத்தணிமையானது சவம் ; இறந்து ஒரு நாட்கு மேற்பட்டுக்கட்டுவிட்டது பிணம் ; பன்னாளாகி அழுகிப்போனது அழன்.

இங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டே போகின் ஒரு பெருநூலாய் விரியுமாதலின், இம்மட்டில் இங்கு நிறுத்தலாயிற்று. இற்றை நிலையிலேயே ஒருபொருட்பலசொற்கள் தமிழில் ஏராளமாயுள்ளன. பண்டையிலக்கியமெல்லாம் செய்யுளி் விருந்ததினால், மோனையெதுகைக் குதவுமாறு ஒரே உயிரிக்குப் பலபெயர்களை அமைத்திருக்கின்றனர்.

எ-டு :

யானை-ஆம்பல், உம்பல், உவா, ஒங்கல், கடமா, கூம்பமா, கரி, கவளமா, களிற்று, கறையடி, குஞ்சரம், கும்பி, கைம்மலை, கைம்மா, சிந்தூரம், தும்பி, நால்வாய், பகடு, பிணிமுகம், புகர்முகம், புழைக்கை-பூட்கை, மதமா, வழவை, வாரணம், வேழம்.

இங்ஙனம் வேறெம்மொழியிலும் காண்டற்கரிது. வடமொழியிலிருப்பவை, பெரும்பாலும் தமிழிலிருந்து கடன் கொண்டனவும் தமிழ்ச்சொற்களின் மொழிபெயர்ப்புமே.

ஈராயிரங்கல் தெற்கு நீண்டிருந்த பழம்பாண்டி நாட்டுலக வழக்குச் சொற்களும், முதலிரு கழகத்துப் பல்லாயிரம் தனித் தமிழ் நூல்களின் இலக்கியச்சொற்களும், இன்றிருந்திருப்பின், தமிழ்ச் சொல்வளம் எத்துணைப் பரந்துபட்டிருக்கும் என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

(11) மொழிச்செம்மை

ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தபின், அறியாமையாலும் சோம்பலாலும் தாழ்வுணர்ச்சியாலும் தமிழ்ப்பற்றின்மையாலும் ஏற்பட்ட கொச்சைவழக்கு, நீண்டகாலமாக இருந்து தான் வந்திருக்கின்றது. ஆயினும், ஏடெடுத்த தெழுதும் போதும் மேடையேறிப் பேசும்போதும் திருந்திய நடையையே கையாளவேண்டுமென்று, தொன்னூலாசிரியர் ஓர் அழியா வரம்பிட்டுவிட்டனர். அவ் வரம்பே, புரவலரும் புலவரும் இல்லாக்காலத்தும், பகைவரும் கொண்டான்மாரும் பல்கிய போதும், பைந்தமிழை வேலியாகக் காத்து வந்திருக்கின்றது. இவ் வரம்பு ஏனை மொழிகட்கில்லை. அதனால், அவை மக்கள் வாய்க்கு வந்த வகையெல்லாம் வழங்கி, அவற்றின் சொற்கள் பல ஒழுங்கின்றியும் உருத்தெரியாதும் போயின. தமிழுக்கு எது வழுநிலையோ அது பிறமொழிகட்கு வழாநிலையாயிற்று.

செருப்பு, திருப்பு, நெருப்பு, பருப்பு, என்பன, முறையே, செப்பு, திப்பு, நிப்பு, பப்பு எனத் தமிழில் வழங்கின் வழுநிலையாம்; தெலுங்கில் வழங்கின் வழாநிலையாம்.

இகர ஐகாரவீற்றுப் பெயர்கள் 4-ஆம் வேற்றுமையேற்கும் போது, குவ்வுருபு கியாகத் திரிவது தமிழுக்கு வழுநிலையாம்; தெலுங்கு முதலிய பிறமொழிகட்கு வழாநிலையாம்.

எ-டு :

கிளிக்கி, மலைக்கி—தமிழ் (வழுநிலை)

புலிக்கி, அக்கடிக்கி—தெலுங்கு (வழாநிலை)

அம்மை, கரை, குடை, பனை, மழை முதலிய ஐகாரவீற்றுச் சொற்களை அகரவீறாக ஒலிப்பதும், செய்யவேண்டும் என்பதைச் செய்யேணம் என்று சொல்வதும், தமிழுக்கு வழுநிலையாம்; மலையாளத்திற்கு வழாநிலையாம்.

சொற்களின் ஈற்றில் வரும் மெல்லினமெய்கள், முயற்கி யொடு பலுக்கப்பெறாது மூக்கொலியளவாய் நின்றுவிடின்,

தமிழுக்கு வழுநிலையாம்; மராத்தி, இந்தி முதலிய மொழி கட்டு வழாநிலையாம்.

முகரத்தை லகரமாகவும், ஆகாரத்தை ஈகார ஏகாரங்கட் கிடைப்பட்ட ஒலியாகவும், ஒலிப்பது தமிழுக்கு வழுநிலையாம்; ஆங்கிலத்திற்கு வழாநிலையாம்.

சொற்கள் தம் சிறப்புப் பொருளிழந்தும் வடிவு சிதைந்தும் வழங்குவது, தமிழுக்கு வழுநிலையாம்; பிறமொழிகட் கெல்லாம் வழா நிலையாம்.

பாண்டிநாட்டுத் தமிழைச் செந்தமிழ் என்றும், பிற நாட்டுத் தமிழைக் கொடுத்தமிழ் என்றும், பண்டைக்காலத்தில் பிரித்து வழங்கியது, அவற்றிற்குச் செம்மையென்னும் பண்பு உண்மையின்மைபற்றியே. இக்காலத்துச் சில கொண்டான்மார் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியப் பதவி பெற்று, மேனாட்டாரைப் பின்பற்றி, பொதுமக்கள் பேசுவதே மொழி யென்று, பிறமொழிகளின் வழுநிலையைத் தமிழிற் புகுத்தி, அதன் செம்மையரணைத் தகர்க்கப் பார்க்கின்றனர். நக்கீரன்மார் அவரைக் கடுத்துத் திருத்துதல் வேண்டும். உலக மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும், செம்மை என்னும் வரம்புள்ளது தமிழ் ஒன்றே.

(12) மரபு வழுக்கு

மரபாவது, இளமைப்பெயர், ஆண்பாற்பெயர், பெண்பாற் பெயர், நிலைத்திணைச் சினைப்பெயர், விலங்குக் காவலர் பெயர், அஃறிணையுயிரிகளின் கத்தலிணைகள், முதலியன பற்றி, உயர்ந்தோர் தொண்டுதொட்டு எச் சொற்களை வழங்கினார்களோ அச் சொற்களையே வழங்குதல்.

பொதுவாகப் பறவைகளின் இளமையைக் குஞ்சு என்றும் விலங்குகளின் இளமையைக் குட்டி என்றும், சொல்லவேண்டும். ஊருயிரிகளின் இளமைப்பெயர் இவ்விரண்டில் ஒன்றாயிருக்கும். நண்டுக்குஞ்சு என்றும் எலிக்குட்டி என்றும் வழக்குமுண்டு. ஆயின், நண்டுக்குஞ்சை நண்டுக்குட்டி யென்னும் வழக்கம் இல்லவேயில்லை. மக்கள் இளமையை மகவு, குழவி, பிள்ளை என்று சொல்வதே மரபாயினும், கடைசிப்பிள்ளையைக் கடைக்குட்டி என்னும் வழக்குண்டு.

பிள்ளை என்னும் இளமைப்பெயர் ஏறத்தாழ எல்லா யுயிரினத்திலும் சென்று வழங்கும். “இருக்கும் பிள்ளை

மூன்று, ஓடும் பிள்ளை மூன்று. பறக்கும்பிள்ளை மூன்று." என ஒரு சொல்வடையுண்டு. ஆயின், இவ் வரம்பிறந்து பிள்ளைச்சொல் வழங்குவது தவறாம்:

கிழவன் என்னும் சொல் பெண்பாலிற் கிழத்தி என்றாவது போல் புலவன் என்னும் சொல் புலத்தி என்றாகும். இங்ஙனம் அமைக்காது பெண்பாற்புலவர் என்பது வழுவாம்.

தன்சொல்லைத் தவறாய் வழங்குவதுபோன்றே, அயற் சொல்லை ஆள்வதும் மரபு வழுவாம். வாலிபன், வாலிபப் பெண் என்பவற்றிற்குப் பகரமாக, இளைஞன். இளைஞை என்னும் தென்சொற்களையே வழங்கவேண்டும்.

வெங்காயப்பல், பலாச்சுளை, பனைநுங்கு, வாழைப்பழச் சதை, கற்றாழஞ்சோறு என்று கூறுவது மரபாம்:

ஆட்டிடையன், பன்றிமேய்ப்பன், குதிரைவாதுவன், யானைப்பாகன் என்றே கூறுதல்வேண்டும்.

காகம் கரைகிறது, குயில் கூவுகிறது, மயில் அகவுகிறது, ஆந்தை கிளைகூட்டுகிறது, கூகை குழறுகிறது. அல்லது (இரட்டுகிறது), தவளை பறையடிக்கிறது, பல்லி முற்கந்தெறிக் கிறது, குதிரை கனைக்கிறது, யானை பிளிறுகிறது, புலி உறுமுகிறது. அரிமா உரறுகிறது என்பன கத்தல் வினை மரபாகும்.

சோறு சாப்பிடுதல், குளம்பி (காப்பி) குடித்தல், பலகாரம் தின்னுதல் என்பதே மரபு. குளம்பி சாப்பிடுதல் என்டது மரபு வழுவாம்.

இப்பொலி ஒரு கோட்டை காணும், இம்மருந்து காது வலியைக் கேட்கும், என் வண்டி பழுதுபட்டு நூறுஉருபாவைக் கேட்டு விட்டது, புதுவீடு ஒரு பெரிய உருபாவை விழுங்கி விட்டது—இவை போன்றனவும் மரபு வழக்கே.

(13) சொற்றொடர் வகைகள்

பண்டைத் தமிழிலக்கிய மெல்லாம் செய்யுள் நடையி லிருந்தமையாலும், இலக்கணமெல்லாம் செய்யுள் மொழிக்கே எழுதப்பட்டமையாலும், உரைநடைக்குச் சிறப்பான இலக்கணக் கூறுகளைப் பழந் தமிழிலக்கண நூல்கள் எடுத்துக் கூறவில்லை.

Digitized by Viruba

சொற்றொடர்வகையிற் பண்டைத் தமிழிலக்கணங்கள் கூறியவெல்லாம், அறுவகைத் தொகைநிலைத்தொடரும் எண்வகைத் தொகைநிலைத் தொடருமே. அவற்றுள், எழுவாய்த்தொடரும் விளித் தொடரும் வினைமுற்றுத் தொடரும் தொடரியம் அல்லது முற்றுச் சொற்றொடராகும்; ஆயின், அவை இருசொற்றொடரான தனித்தொடரியமே.

உரைநடைக்கு இலக்கணம் எழுதப்படாவிடினும், சொற்றொடரமைப்பு இன்றுபோன்றே அன்றும் உலகவழக்கு மொழியில் இருந்தது. அதனால், தனிக் தொடரியம்: (Simple Sentence,) கூட்டுத் தொடரியம் (Compound Sentence), கலப்புத் தொடரியம் (Complex Sentence), கலவை அல்லது கதம்பத் தொடரியம் (Mixed Sentence), என்னும் தொடரிய வகை நான்கும்; நேர் கூற்று (Direct Speech) நேரல்கூற்று (Indirect Speech) என்னும் கூற்றுவகையிரண்டும்; இலக்கியந் தோன்றுமுன்னரே தமிழில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழிற்கும் பலவகையில் ஒப்புமையிருப்பதால், இதுவரை அறியப்படாத சில தமிழ் உரைநடையிலக்கணக் கூறுகளை ஆங்கிலத்தினின்றே அறிய முடிகின்றது.

(1) செய்ய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

இவ்வினையெச்சம் அல்லீற்றுத் தொழிற்பெயரினின்றே தோன்றியிருப்பதால், ஆங்கிலத்திற்போல் தமிழிலும் எழுவாய் (Noun Infinitive) ஆதல் கூடும்.

எ - டு: எனக்குப் பாடத்தெரியும் = எனக்குப் பாடல் (பாடும்-வினை) தெரியும்.

இதற் பாட்டு என்னும் பெயர் தொக்குநின்றதாகக் கொள்ள முடியாது. எனக்குப் பாட்டுப்பாடத்தெரியும் என்று இத்தொடரியத்தை விரிப்பின், எனக்கு வரத்தெரியும் என்பது, வரவுவரத் தெரியும் என்று விரித்தற் கிடந்தராமை காண்க.

(2) செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

கோழி கூவிப் பொழுது விடிந்தது:

இதற் கூவி என்பதைக் கூவ எனத்திரிப்பர் தமிழ் இலக்கணியர். ஆங்கிலத்திற்போல் தனிநிலையமைப்பைத் (Absolute Construction) தமிழுக்குங்கொள்ளின், இங்ஙனந்

திரிக்கத் தேவையேயில்லை. இத்தகைய அமைப்பு தமிழில் அருகிவராது பெருவழக்காயிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

எ-டு: கூட்டம் முடிந்து, எல்லாரும் போய்விட்டார்கள்.

(3) முக்கால நங்கால்வகை

இது முன்னரே வினைச்சொற்பகுதியிற் கூறப்பட்டு விட்டது. ஆண்டுக்காண்க.

iii பொருள்

தமிழ் இலக்கணத்தின் மூன்றாம் பகுதி பொருள் என்பதாகும். சொல்லிற்கே பொருளுண்மையாலும். பண்டையிலக்கியமெல்லாம் செய்யுள் வடிவிலிருந்தமையாலும். செய்யுட்டுத் தொடரியமன்றி எழுத்து அசை சீர் தளை அடிதொடை என்பனவே உறுப்பாகையாலும், சொல்லிற்கடுத்த மொழியுறுப்பை அல்லது இலக்கணப் பகுதியைப் பொருள் என்றே கொண்டனர், முதலூலாசிரியனும் வழி நூலாரியருமான முன்னூலாசிரியர்.

இலக்கியமெல்லாம் அல்லது எழுதப்பெற்றனவெல்லாம் செய்யுளாயிருந்தமையால், பொருளில் யாப்புடி அடங்கிற்று, வல்லோர் அணிபெறச் செய்வனவே செய்யுளாதலால், யாப்பில் அணியும் அடங்கிற்று.

பொருளை அகம், புறம் என இருபாலாய் வகுத்து அவ்விருபாற் றுள்ளும் எல்லாப்பொருள்களையும் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் வியக்கத்தக்கமுறையில் அடக்கியிருக்கின்றனர். இப்பொருளிலக்கணமே, பண்டைப்புலவரையும் புலமைமிக்க இறைவனடியாரையும் இன்பக்கடலுள் ஆழ்த்தியது. குமரிக்கண்டப் பொதுமக்கள் மொழியமைப்பில் தம் நுண்ணுணர்வைப் புலப்படுத்தியிருப்பது போன்றே, புலமக்களும் பொருளிலக்கணத்தில் தம் நுண்மதியைச் சிறப்பக்காட்டியுள்ளனர். ஆயின், இதை இக்காலப்புலவர் காதற் சிறப்பையும் போர்த்திறத்தையுமே விளக்குவதாகப் பிறழ்வுணர்ந்துள்ளனர். இதன் விரிவான விளக்கத்தை என் "தொல்காப்பிய விளக்கம்" என்னும் நூலிற் காண்க.

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா. வஞ்சிப்பா என்னும் தலை சிறந்த செய்யுள் வகைகளைக்கண்டு, யாப்பினும் தமிழை ஒப்புயர்வற்றதாக்கியுள்ளனர் பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர்.

மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவு, திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர், களன், காலம், பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சம், முன்னம், பொருள், துறை, மாட்டு, வண்ணம் என்னும் இருபத்தாறுறுப்புக்களைக்கொண்டு; பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் (பழிமொழி) என்னும் எழுநிலத்தெழுந்த நால்வகைச் செய்யுட்களாலான; அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், வீருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் எண்வகை வனப்புக்களை (காவியங்களை), கி. மு. 10,000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே, முதன்முதலாக உலகில் இயற்றியவர் குமரிக்கண்டத் தமிழ்ப்புலவர் அவர்செய்யுளிற் பேச்சுவன்மையும் பெற்றிருந்தனர். அறிவிலும் ஆற்றலிலும் அவரையொத்தவர் இக்காலத் தொருவருமில்லை. இந்நாளைய தலை சிறந்த பாவலரும், பண்டை நல்லிசைப்புலவரைநோக்க, பாணரும் புல்லிசைப் புலவருமே (Bards and Poetasters), இற்றைத் தமிழ்ப்புலவரோ குமரிக்கண்டப் பொதுமக்கட்கும் ஈடாகார்.

செய்யுள் சிறந்த கலமாகவும் அதன் பொருள் சிறந்த அமுதாகவும் கருதப்பெற்றதினால், வேறெம்மொழியிலுமில்லாத பொருளிலக்கணம், தமிழிலக்கணத்தின் கொடுமுடியும் முடிமணியும் முதிர் வினைவும் உயிர்நாடியும் தமிழனின் தனிப்பெரும் பெருமையும், ஆகக் கொள்ளப்பெற்றது.

7: தலைக்கழகம் (தோரா - 10,000 - 5500)

தமிழ் மக்கள் மொழித்துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் மிகவுயரிய நிலையடைந்திருந்ததனாலும், தமிழ்வாயிலாய்க் கல்வியைப் பரப்புவது அரசன் கடமையாதலாலும், பாண்டிய வேந்தர் சிலரும் நல்லிசைப்புலவராயிருந்ததினாலும், காய்சின வழுதி என்னும் பாண்டியன், பஃறுளியாற்றங்கரையிலிருந்த மதுரை என்னும் தன் தலைநகரில், தலைமைப்புலவரையெல்லாம் கூட்டி ஒரு தமிழ்க்கழகம் நிறுவினான். அக்கழகப் புலவர், பழைய இலக்கியத்தை ஆராய்வதும் புதிய நூல்களையும் வனப்புக்களையும் பாடல்களையும் இயற்றுவதும், தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். புதிய இயற்றல்களெல்லாம் பாண்டியன் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பெற்றே ஆட்சிக்கு வந்தன;

அற்றைத் தமிழகத்தில் ஆரியருமில்லை; ஆரியச் சொல்லோ கருத்தோ கலந்த நூலுமில்லை.

இன்னிசைக்கலையும் நாடகக்கலையும் நல்வளர்ச்சி யடைந்திருந்தமையால், மொழியொடு இசைக்கும் நடிப்பிற்கு முள்ள நெருங்கிய தொடர்பு கருதியும், இசைப்பாட்டுக் களெல்லாம் செய்யுள்வகையாயிருத்தல் பற்றியும், இசையும் நாடகமும் மொழியொடு சேர்க்கப்பெற்று, இயலிசை நாடகமெனத் தமிழ் முத்தமிழாய் வழங்கிவரலாயிற்று. இயற்றமிழை மட்டும் கூறும் இலக்கணம் பிண்டம் என்றும், முத்தமிழையும் கூறும் இலக்கணம் மாபிண்டம் என்றும் பெயர்பெற்றன:

2. திரிநிலைப்படலம்

(கி. மு. 20,000-இன்றுவரை)

குமரிக்கண்ட மாந்தர், தமிழின் ஐவகைச் சொன்னிலைக் காலத்திலும், மக்கட்பெருக்கம், இயற்கை விளைவுக்குறைவு, பஞ்சம், கொள்ளை, போர், பகை, வேற்றிடவிருப்பு, துணி செயல்வேட்கை, வணிகம், கடல்கோள் முதலிய பல்வேறு கரணியங்களால், கிழக்கும் வடகிழக்கும் வடக்கும் வடமேற்கும் மேற்குமாகக் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் பிரிந்துபோயினர். வடகிழக்குச் சென்ற துரேனியர் (சித்தியர்) அசைநிலைக் காலத்திலும் புணர் நிலைக்காலத்திலும், வடமேற்கிற் சென்ற ஆரியர் பகுசொன்னிலைக்காலத்திலும், பிரிந்துபோனதாகத் தெரிகின்றது. நேர் வடக்குச்சென்றவர் தமிழின் முன்னிலைக் காலத்திலும் பின்னிலைக் காலத்திலும் பிரிந்தவராதலின், அவர் சென்றவிடமெல்லாம், பலவூர்ப் பெயர்கள் இன்றும் தமிழ்ச்சொல்லாயும் அவற்றின் திரிபாயுமிருப்பதுடன், அவர் மொழிகளும் தமிழொடு சிறிதும் பெரிதும் தொடர்புடையன வாயிருக்கின்றன.

1. ஊர்ப்பெயர்கள்

தெலுங்கநாடு : சிற்றூர் (சித்தூர்), நெல்லூர், குண்டூர், ஒருகல் அல்லது ஓராங்கல் (Warangal)

ஒட்டரம் (ஒரிசா) : கடகம் (Cuttack) = வளைந்த மதில், மதில் சூழ்ந்த நகரம்.

பம்பாய் : வேளூர், வேளூரகம் (Ellora), வேளாபுரம் (Velapur). வேளகம், வேள் (கிராமம்)-(Belgaum), வேள்பட்டி (Belhutti). வேளா என்பது பலவூர்களின் பொதுப் பெயராயுள்ளது. சளுக்கியர் ஆண்ட பம்பாய் மண்டலப்பகுதி வேள்புலம் எனப்பட்டது.

குச்சரம் : துவாரகை (Dwaraka). இது எருமையூர் (மைசூர்) நாட்டிலுள்ள துவரையின் (துவாரச முத்திரம்) பெயரால் அமைந்த நகர். துவர் = சிவப்பு, செம்பு. துவர்-துவரை = செப்புக்கோட்டையுள்ள நகர்.

“செம்புபுனைந் தியற்றிய சேனெண்டும் புரிசை

யுவரா வீகைத் துவரை யாண்டு” (புறம். 201)

அகத்தியர் “துவராயதிப்போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடி பண்ணல்வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண் வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங் கொண்டு போந்து” என்னும் நச்சினார்க்கினியர் கூற்று, துவாரகை, வேள்புலம், அருவாநாடு ஆகியவற்றின் அண்மையை நோக்கும்போது நன்றாய் விளங்கும்.

உத்தரமண்டலம் : மதுரை (Mutra), இது தலைக்கழக மதுரையின் பெயர் கொண்டது. இவ்வடமதுரையிற் பிறந்த கண்ணன் (கிருட்டிணன்) என்னும் அரசன் இடையர் குலத்திற் பிறந்து தமிழ் இடையர்போல் ஏறுதழுவி மணந்த ஒரு திரவிட மன்னனே. கிருஷ்ண (கருப்பன், கரியன்) என்னும் பெயரின் கருஷ் என்னும் முதனிலையும், கருள் என்னும் தென்சொல் திரிபே. கள்-கரு-கருள். கருளுதல் கருத்தல்.

மதுபுர என்பது மதுரா எனத் திரிந்ததென்பது பொருந்தாது.

பீகார் : பாடலிபுரம் (Patria). இது பாதிரிப்புலியூர் என்னும் தமிழ்ப்பெயரின் வடமொழிப்பெயர்ப்பு. இது பாடலிபுத்திரம் என்றும் வழங்கும். முதலில் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தைச்சேர்ந்த திருப்பா திரிப்புலியூர் பாடலிபுத்திரம் எனப்பட்டது. அதன் பின் அது வடநாட்டு நகரப்பெயராய் அமைந்தது. பாதிரி என்னும் பூப்பெயர் வடமொழியிற் பாடலி எனத் திரியும்.

“ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால்” (நாலடி. 139),

வங்காளம் : காளிக்கோட்டம் (Culcutta). இது காளிக்கோயிலாற் பெற்ற பெயர்.

காளி முதலிற் பாலைநிலத் தெய்வமாயிருந்து, பின்னர் போரில் வெற்றி தருபவள் (கொற்றவை) என்றும், அம்மை நோயை உண்டாக்குபவளும் நீக்குபவளும் என்றும், நம்பப் பட்டதினால் ஏனை நிலங்களின் தெய்வமாயும், தமிழ்நாட்டில் முதன்முதலாக வணங்கப்பட்டவள். கோயிலைக் கோட்டம் என்பது பழந்தமிழ் மரபு, வேதக்கால ஆரியத் தெய்வங்களுள் காளி இல்லை. வங்களுசென்ற பின்னரே ஆரியர் காளி வணக்கத்தை மேற்கொண்டனர்; காளி என்னும் பெயர்

கருப்பி என்று பொருள்படும் தூய தென்சொல்; கள்-காள்-காளம்-காளி. முழுமுதற் கடவுட் கொள்கையும் உருவ வணக்கமும் கோயில் வழிபாடும் வேத ஆரியர்க்கில்லை.

தம்லுக். இது தமிழகம் என்பதன் திரிபாயிருக்கலாம்; வங்கந் சென்று குடியேறிய பண்டைத் தமிழ வணிகர் இப்பெயரை இட்டனர் போலும்!

ஊர், புரம், புரி முதலிய தமிழிடப்பெயர்றுகள், திரிந்தும் திரியாதும் இன்றும் வடநாட்டிற் பல இடங்களில் வழங்குகின்றன. முதலில், புரம் என்பது கோபுரமுள்ள நகரையும் புரி என்பது மதில் சூழ்ந்த நகரையும் குறித்தன.

2. குலப்பெயர்கள்

பம்பாய் மண்டலத்தின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் வேளிர் என்னும் தமிழ வகுப்பார் என்பது மேற்கூறப்பட்டது;

வாணியன் (வாணிகன்) என்னும் குடிப்பெயர் பனியா என்றும், செட்டி என்னும் குடிப்பெயர் சேட்டு) என்றும், வடநாட்டில் வழங்குகின்றன. எட்டு - எட்டி - செட்டி; எட்டுதல் = உயர் தல். எட்டம் = உயரம். எட்டி = உயர்ந்தோன். சிரேஷ்ட என்பது சிரேயஸ் என்பதன் உச்சத்தரம் (Superlative Degree).

பாண்டவ கவுரவரின் முன்னோர் கதிரவன் மரபின ராதலின் சோழன் வழியினருமாவர், முச்சுடரையும் முதலாகக் கொண்ட மூவரசு மரபுகளும் தொன்றுதொட்டுத் தென்னாட்டிலேயே இருந்துவந்தமையும் முன்பு பாண்டியரும் பின்பு சேரசோழரும் வடநாட்டுக் கதிரவ மரபிற்கும் தென்னாட்டுக் கதிரவ மரபிற்கும் பொதுமுன்னோனாகக் கூறப்படுதலும், அதனால் சோழன் செம்பியன் என்று பெயர் பெற்றமையும், நோக்குக.

3. செந்தமிழும் கொடுத்தமிழும்

தமிழர் வடக்கே செல்லச்செல்ல. தட்பவெப்ப நிலை மாற்றம், சோம்பல், புலவரின்மை, தமிழ்ப்புரவலரின்மை, புதிய சுற்றுச்சார்பு, தாய்நாட்டொடு தொடர்பின்மை முதலிய கரணியங்களால், தமிழ் திரிந்து கொடுத்தமிழ் எனப்பட்டது. திரியாத தென்னிலத்தமிழ் செந்தமிழ் எனப் பெற்றது. சிலர் கொடுத்தமிழ் திருந்திச் செந்தமிழா யிற்றென்பர். அவர் அறியார். தமிழ் வளர்ச்சியில் முற்பட்ட

திருந்தாத நிலைகளெல்லாம் குமரிக்கண்டத்தின் தென்பாகத் திலேயே தீர்ந்துவிட்டன.

கொடுத்தமிழ்ச்சொற்கள் பொதுவாய், பொருள் திரிந்த சொல், வடிவுதிரிந்த சொல், ஒலிதிரிந்த சொல், செந்தமிழில் வழக்கற்ற சொல், புதுச்சொல் என ஐவகைப்படும்.

தமிழ்

தெலுங்கு

எ-டு :

செப்பு = விடைசொல்	செப்பு (= சொல்) — பொருள் திரிந்த சொல்.
போயினான்	போயினாடு — வடிவுதிரிந்த சொல்.
செய், சும்பு	cey, gumpu — ஒலிதிரிந்த சொல்.
வெதர்	வெதுரு — செந்தமிழில் வழக்கற்ற சொல், சதுவு, வெள்ளு — புதுச்சொல்.

புதுச்சொல்லை, வேர்மறையாச்சொல், வேர்மறைந்த சொல் என இருவகைப்படுத்தலாம்.

எ-டு :

அள் (காது)... அடுகு — வேர்மறையாச் சொல்
அம்மு (to sell) — வேர்மறைந்த சொல்

இனி, இற்றைத்தமிழில் வழக்கற்றுத் தெலுங்கிற் புதுச் சொற்போல் தோன்றுவனவற்றிற்கெல்லாம் வேர்ச்சொல் குமரி நாட்டில் வழங்கின, என்றுகொள்ளவும் இடமுண்டு.

தலைக்கழக அழிவும் இடையீடும்

தோரா. கி. மு. 4500 போல், பாண்டியன் கடுங்கோன் காலத்தில், அரபிக்கடலுள்ள விடத்து நிலப்பகுதியும், நாவலற் தீவின் தென்பகுதியான குமரிக்கண்டமும், கடலுள் மூழ்கின. வங்காளக் குடாக்கடலினும் அரபிக்கடல், முந்தியதாகும். அந்நாலேயே, கடல்தெய்வமாகிய வாரணனை மேற்றிசைத் தலைவன் என்றும், வங்காளக் குடாக்கடலைத் தொடுகடல் என்றும், கூறினர்.

“குணா அது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்”

(புறம். 6):

தலைக்கழகத்தைப் புரந்த பாண்டியர் என்பத் தொன்பதின்மர் என்றும், அக்கழகத்தின் இறுதிக்காலப் புலவர் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றும், இறையனார் அகப்பொருளுரை கூறும்.

பெரு (முது) நாரை, பெருங்(முது) குருகு, களரியாவிரை முதலிய நூல்கள் தலைக்கழகத்தால் இயற்றப்பெற்றனவாகச் சொல்லப்பெறும்.

4. இடைக்கழகம் (தோரா. கி. மு. 4000-1500)

தலைக்கழகம் அழிந்து ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகட்குப்பின், குமரியாறு கடலொடு கலந்த இடத்தில், அலைவாய் என்றோ கயவாய் என்றோ, கதவம் என்றோ புதவம் என்றோ பெயர் பெற்றிருந்த துறை நகரில், வெண்டேர்ச் செழியன் என்னும் பாண்டியன் இடைக்கழகத்தை நிறுவினான். அன்றும் ஆரியரு மில்லை; ஆரியக்கலப்புள்ள நூலுமில்லை.

இடைக்கழக இருக்கையைக் கபாடபுரம் என்று வட மொழியிலக்கியம் கூறும். மதுரையை மதுராபுரி என்று விரித்தல்போல், கபாடத்தையும் கபாடபுரம் என்று விரித்திருக்கலாம். கதவம் என்பது பெயராயின், கபாட என்பது இலக்கணப்போலித் திரிபாம்; அலைவாய் அல்லது கயவாய் என்பது பெயராயின், கபாட என்பது அரைப்பெயர் மொழி பெயர்ப்பாம்; புதவம் என்பது பெயராயின், அது முழுப்பெயர் மொழிபெயர்ப்பாம். காவிரிப்பூம்பட்டினம் புகார் (ஆறு கடலிற் புகுமிடம்) என்று பெயர்பெற்றிருந்தமையும், கெடிலம் கடலொடு கூடுமிடம் கூடலூர் என்று பெயர்பெற்றுள்ளமையும் நோக்குக.

5: கொடுத்தமிழும் திரவிடமும்

ஒருகாலத்தில் கொடுத்தமிழ் என்றிருந்த திசைமொழிகள் (Regional Dialects), பிற்காலத்தில் திரவிடம் என்னும் கிளை மொழிகளாய்த் திரிந்துவிட்டன. தமிழர் அறிய, முதலாவது திரிந்த கிளைமொழி தெலுங்கே. அது திரிந்த காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 1500. தெலுங்கு நாட்டிற்குத்தெற்கே நீண்டகாலமாய்த் தமிழொன்றே வழங்கி வந்தது.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”

என்று தொல்காப்பியர் காலப் பனம்பாரனார் கூறியது போன்றே,

“நெடியோன் குன்றமுத் தொடியோள் பெளவமுந்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு”

(சிலப். 8 1, 2)

என்று இளங்கோவடிகளும், கடைக்கழகக் காலம்வரை வேங்கடத்திற்குத் தெற்கில் தமிழ்தவிர வேறெம்மொழியும் வழங்காதிருந்தமையைக் குறித்தல் காண்கு

இனி, திரவிடமும், (1) வடதிரவிடம், (2) நடுத்திரவிடம், (3) தென்திரவிடம் என முத்திறப்படும். இவற்றை முன் திரவிடம், இடைத்திரவிடம், பின்திரவிடம் என்றும் அழைக்கலாம்.

முதற்காலத்தில் நெடில்களே தமிழில் வழங்கின. பின்பு அவற்றின் குறில்கள் தோன்றின. ஏகார ஓகாரங்கள் பிந்தித் தோன்றிய நெடில்களாதலின், அவற்றின் குறில்களும் பிந்தியே தோன்றியுள்ளன. எகர ஓகரக் குறில்வரிகட்கு மிகைக்குறியிருப்பதே இதற்குப் போதிய சான்றாகும். இவ்விரு குறில்களும் தோன்று முன்னரே, ஒருசார்த் தமிழர் விந்தியமலையடுத்தும் அதற்கப்பாலும் குடியறியிருந்திருக்கின்றனர். அவர் மொழியே பின்பு குரசேனி, மாகதி, மகாராட்டிரம் முதலிரு பிராகிருதங்களாகப் பிரிந்துபோயிருக்கின்றது. அப் பிராகிருதங்களின் திரிபே இந்நி, வங்கம், மராத்தி, குசராத்தி முதலிய இற்றைமொழிகள். இவற்றில் எகர ஓகரக் குறில்கள் இல்லை, ஆயின், இவற்றின் அடிப்படைச் சொற்கள் தமிழாயிருப்பதுடன், தொடரமைப்பிலும் இவை தமிழையே முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்றன. இவற்றிலுள்ள எண்களும் ஒருமை பன்மை யென்னும் இரண்டே. இந்தியில் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலே உள. இம்மொழிகளில் வழங்கும் மரபுத்தொடர்களையும் பழமொழிகளையும் நோக்கின், இவற்றைப் பேசும் மக்களின் முன்னோர் திரவிடராயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்னும் முடிபிற்கே வரமுடியும்.

மராத்தியும் குசராத்தியும் ஒருகாலத்தில் திரவிடமொழிகளாய்க் கொள்ளப்பெற்று, பஞ்சதிராவிடத்தின் இரு கூறுகளாய்க் குறிக்கப்பட்டன. மராத்தியை அடுத்துத் தெற்கே வழங்குவது தெலுங்கு.

விந்தியமலைக்கு வடக்கிலுள்ள இந்தி, வங்கம் முதலிய மொழிகளை வடதிரவிடம் அல்லது முந்திரவிடம் என்றும், அம்மலையைடுத்த மராத்தி, குசராத்தி முதலியமொழிகளை நடுத்திரவிடம் அல்லது இடைத்திரவிடம் என்றும், அவற்றிற்குத் தெற்கிலுள்ள தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய மொழிகளைத் தெந்திரவிடம் அல்லது பீந்திரவிடம் என்றும், கொள்ளினும் பொருந்தும்.

இற்றை நிலையில் இந்தி வங்க முதலியவற்றை வடநாவலம் என்றும், மராத்தி குசராத்தியை நடுநாவலம் என்றும், கொள்வதும் பொருத்தமாம்.

தமிழ் வடக்கே சென்று திரவிடமாய்த் திரிந்ததென்பதற்குச் சான்றாக, முதற்கண், தெந்திரவிடத்தில் தென்கோடி மொழிகளுள் ஒன்றான தெலுங்கினின்றும் வடகோடி மொழிகளுள் ஒன்றான பிராகுவீயினின்றும், சிலசொற்கள் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டப்பெறும்.

6: தெலுங்குத் திரிவு

மூவிடப்பெயர்கள்

	தமிழ்	தெலுங்கு
தன்மை-ஒருமை:	நான்	நேனு
பன்மை:	நாம்	மேமு
முன்னிலை-ஒருமை:	நீ(ன்)	நீவு
பன்மை:	நீர்	மீரு
படர்க்கை-ஆ. பா.	அவன்	வாடு
பெ. பா:	அவள்	ஆமெ(?), அதி
ப. பா:	அவர்	வாரு
ஒ. பா:	அது	அதி
பல. பா:	அவை	அவி

குறிப்பு: — (1) ஏன், ஏம் என்பனவே தன்மைப்பெயரின் மூலவடிவங்களாதலால், யேன், யேம் என்னும் வடிவங்களே நேனு, மேமு என்று திரிந்திருக்குமென்று

சிலர் கருதலாம்: அவ்வாறாயின், மேழு என்பது நேம் என்பதன் திரிபாயிருத்தல் வேண்டும்.

(2) தெலுங்கில் அதி என்பது பெண்பாலையும் ஒன்றன் பாலையும் உணர்த்தலால், ஆமெ என்பது ஆ அம்ம என்பதன் தொகுத்ததாகவுமிருக்கலாம்.

(3) வடதிரவிடத்திலும் ஆரியத்திலும், தன்மைப் பெயரடி மகரமாயிருத்தற்குத் தோற்றுவாய் செய்தது தெலுங்குப் பன்மைச்சொல்லே.

ஆகு என்னும் வினை

சொல்வகை	தமிழ்	தெலுங்கு
முதனிலை	ஆ, ஆகு	அவு
ஏவல் ஒருமை	ஆ, ஆகு	கா
,, பன்மை	ஆகும், ஆகுங்கள்	கம்மு, கண்டி
இ. கா. ஆ. பா. } வினைமுற்று	ஆயினான்	அயினாடு
இ. கா. பெயரெச்சம்	ஆன	அயின, ஐன
,, வினையெச்சம்	ஆய், ஆகி	அயீ, ஐ
எ. கா. ,,	ஆக	கா, அவ
நிலைப்பாட்டு ,,	ஆயிற்றால்	அயித்தே
எ. கா. வினைமுற்று	ஆகும், ஆம்	அவுலு
மறுப்பிணைப்புச்சொல்	ஆனால்,	கானி, அயினனு
ஒத்துக்கொள்விடைச் சொல்	ஆம்	அவுலு
எதிர்மறை வினைமுற்று	ஆகாது	காது
தொழிற்பெயர்	ஆதல், ஆகுதல்	அவுட்ட, காவடமு
(முதலியன)		(முதலியன)
கூட்டுவினை	ஆகவேண்டும்	காவலெலு

மாற்றமாடு என்னும் வினை

மாற்றம் = சொல். ஆடு என்பது ஒரு துணைவினை
மாற்றமாடு = சொல்லாடு, உரையாடு, பேசு.

மாற்றம்—மாட்ட (தெ.); மாற்றமாடு—மாட்டாடு
(த.)—மாத்தாடு (க.)

கள் என்னும் பன்மையீறு தெலுங்கில் கலு—லு என்று
திரியும்.

மாட்டலு (மாற்றங்கள்) + ஆடு = மாட்டலாடு—
மாடலாடு

சில தெலுங்குச்சொற்கள் அடிப்படை யெழுத்துக்களுள்
ஒன்று தொக்கு வழங்குகின்றன,

எ-டு :

அழுத்து-அத்து, இலுப்பை-இப்ப, உருக்கு-உக்கு,
கொழுப்பு-கொவ்வு, செருப்பு-செப்பு, திருத்து-தித்து,
சுருட்டு-சுட்ட, நெருப்பு-நிப்பு, பருப்பு-பப்பு, பெருத்த-
பெத்த, மருந்து-மந்து, விருந்து-விந்து.

உருண்டை, ஒருத்தன் என்னுஞ் சொற்கள் உண்டை,
ஒத்தன் என்று தமிழிலும் திரிந்திருப்பினும், அவற்றின் திருந்திய
வடிவுகளும் வழக்கில் உள, தெலுங்கில் அங்ஙனமன்று.

சில தெலுங்குச்சொற்களின் முதலிலுள்ள உயிர்மெய்
யிடை ரகரஞ் செருகப்படும்.

எ-டு :

பொழுது—ப்ரொத்து (தெ.); மண்டு—ம்ரண்டு (தெ.);
மண்டுதல் எரிதல்.

இவ்வழக்கே, தமிழ்-த்ரமிள (வ.), படி-ப்ரதி (வ.), பதிகம்-
ப்ரதிக (வ.), மதங்கம்-ம்ருதங்க (வ.), மெது-ம்ருது (வ.) என
வடசொற்றிரிவுகட்கு வழிவகுத்தது:

பல மென்றொடர்ச்சொற்கள் தெலுங்கில் வல்லோசை
பெறும்.

எ-டு :

கும்பு-கும்ப்பு (தெ.); என்றாரீ-அண்ட்டாரு (தெ.).

கும்ப்பு, அண்ட்டாரு என்று எழுதுவது தமிழ் மரபன்று:

வடக்கே செல்லச்செல்ல, மொழியொலிகள் இங்ஙனம்
வளித்துக்கொண்டே போகும். இதற்குத் தொடக்கம்
தெலுங்கும் முடிவு சமற்கிருதமும் ஆகும். தெலுங்கு வட
மொழிபோல் வல்லோசை பெற்றிருப்பதுடன், வடதிரையாற்
பெயர் பெற்றிருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. தமிழொலிகள்

முதற்கண் வடமொழியிற்போல் கடுவொலிகளும் (surds) பொலிவொலிகளுமாய் (Scnants) போட்டிருந்து பின்னர்க் கடுமையும் பொலிவும் நீங்கினவென்பது, வன்காய் மீண்டும் மென்பிஞ்சாயிற்றென்று கூறுவதுபோன்றதே.

ங்க்க, ஞ்ச்ச, ண்ட்ட, ந்த்த, ம்ப்ப, என்னும் வன்கூட்டொலிகள் தெலுங்கிற் பெருவழக்காய் வரும்; தமிழில் மருந்திற்குங் காணக்கிடையா. முதன் முதல் வடதிசையால் வடகு என்று பெயர்பெற்றதும், உண்மையில் வடமொழிக்கு அடிப்படையும், தெலுங்கே.

7. பிராகுவீத் திரிவு

தமிழ் வேங்கடத்திற்கு வடக்கே சென்று திரவிடமாய்த் திரிந்ததுடன், திரவிடமொழிகளும் வடக்கே செல்லச்செல்ல மேன்மேலும் திரிந்தும், சிறுத்தும் சிதைந்தும், சிதறியும், இலக்கியமற்றும், ஆரியமாக மாறியும், போயின.

வடமேற்கோடித் திரவிட மொழியான பிராகுவீச் சொற்கள் வருமாறு:—

மூவிடப்பெயர்கள்

	தமிழ்	பிராகுவீ
தன்மையொருமை:	ஏன் (யான்)	ஈ
,, ப்பன்மை:	நாம்	நன்
முன்னிலையொருமை:	நீ	நீ
,, ப்பன்மை:	நாம்	நும்
படர்க்கை ஒன்றன்பால்:	அது	ஓ, ஓது
,, த்தற்சுட் டொருமை	தான்	தேன்

எண்ணுப்பெயர்கள்

ஒன்று-அசித், இரண்டு-இரத், மூன்று-முசித்:
ஏனை யெண்ணுப்பெயர்களெல்லாம் இந்தியிலுள்ளனவே.

பிறசொற்கள்

தமிழ்	பிராகுவீ	தமிழ்	பிராகுவீ
அப்பா	பாவா	அரம்	அர
அம்மா	அம்மா, லும்மா.	ஆய்	ஆயி

தமிழ்	பிராகுவீ	தமிழ்	பிராகுவீ
இரு	அர்	பூசை (பூனை)	பிஷீ
உம் (and)	ஓ	மகன்	மார்
உறை (வீடு)	உரா	முகன்	மொன்
எந்து (என்னது)	அந்த்	முன்னே	மொனி
சா	கா, கஹ்	மூளை	மிலீ
தின்	ஹின், குன்	யார்	தேர்
நீர்	தீர்		

சில பிராகுவீச்சொற்களில் வகரம் பகரமாகத் திரிகின்றது:

எ-டு : வர் (வரு)-பர், வாய்-பா, வில்-பில்.

சில பிராகுவீச்சொற்களின் இறுதியில் தகரமெய் மிகுகின்றது:

எ-டு : பால்-பால்த், தேள்-தெல்த்.

சில பிராகுவீச்சொற்களில் சகரம் ககரமாகத் திரிகின்றது.

எ-டு : செய்-கெ, செவி-கவ்.

பல பிராகுவீச் சொன்முதலில் மூச்சொலி சேர்கின்றது.

எ-டு : அறு-ஹரெ, ஆடு-ஹேட், ஆம்-ஹோ:

கண்-xhan, கல்-khal, செவி-khaf, பால்-phalt. நகைகள் என்னும் பன்மையீறு பிராகுவீயில் க் எனச் சிதைந்து குறை கின்றது.

எ-டு : அவர்கள்-ஓவ்க், வாய்கள்-பாக்.

வேற்றுமைப்பாடு (Declension)

	தமிழ்	பிராகுவீ	தமிழ்	பிராகுவீ
முதல்வேற்றுமை	அது	ஓ, ஓது	கல்	கல்
2-ஆம் ,,	அதை	ஓதெ	கல்லை	கல்-எ
3-ஆம் ,,	அதிட்டு	ஓது-அட்	கல்லிட்டு	கல்-அட்
4-ஆம் ,,	அதற்கு	ஓதெ	கல்லிற்கு	கல்-எ
5-ஆம் ,,	அதின்	ஓத்-அன்	கல்லின்	கல்-ஆன்
6-ஆம் ,,	அதன்	ஓனா	கல்லின்	கல்-னா
7-ஆம் ,,	அத னிடை	ஓ (தெ)ட்டெ	கல்லிடை	கல்-ட்டெ

இட்டு என்பது ஒரு 3-ஆம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.
எதிட்டு = எதைக்கொண்டு, எதினால்.

சில பிராகுவீத் தொடரியங்கள்

ஈ அரேட் = நான் இருக்கிறேன்.

நீ காச = நீ போகிறாய்.

நாபின் தேர் ஏ? = உன் பெயர் என்ன?

கனா பாவ ஹமே சுன் உராட்டி தூலிக் = என் அப்பனார்
அந்தச் சின்ன உறையில் (வீட்டில்) குடியிருக்கிறார்.

kh, gh முதலிய சில மூச்சொலி யெழுத்துக்களும், சார்
(char) தந்தம் முதலிய இந்தி வடமொழிச்சொற்களும்,
பிராகுவீயிற் கலந்து வழங்குகின்றன.

தமிழின் குமரிக்கண்டத் தோற்றத்தை யறியாதும்,
தமிழின் இயல்பையும் திரவிடத்தின் திரிபையும் நோக்காதும்,
பெரும்பால் மேலை மொழிநூலறிஞர், அநாகரிக நிலை
நாகரிக நிலைக்கு முந்திய தென்னும் நெறிமுறையைக்
குருட்டுத்தனமாய்ப் பின்பற்றி, திரவிடம் திருந்தித் தமிழான
தென்றும், பிராகுவீ முந்துநிலை மொழியென்றும், தமிழர்
வடமேற்கினின்று பெலுச்சித்தானவழியாய்த் தெற்கு வந்தா
ரென்றும், வந்தவழியில் பெலுச்சித்தானம் இருப்பதால்
அங்கத்து மொழி அநாகரிக நிலையில் உள்ளதென்றும்,
தெற்குவந்தபின் தம்மொழியை வளர்த்துக்கொண்டா
ரென்றும், உண்மைக்கு முற்றும் மாறாகக் கூறியுள்ளனர்.

ஒரு மொழியின் சொற்கள், முந்துநிலை, சிதைநிலை
ஆகிய இரு நிலையிலும் குறுவடிவு கொண்டு நிற்கும். பிராகு
வீச்சொற்கள் குறுவடிவுகொண்டிருப்பது, சிதைநிலையேயன்றி
முந்துநிலையன்று. வாய்கள் என்னும் ஒரு சொல்லின்
சிதைவை நோக்கினும் இவ்வுண்மை விளங்கிவிடும்.

வழி-(வயி)-வாய் = உணவு புகும் வழி. கள்ளுதல் கலத்தல்
அல்லது கூடுதல். பன்மை ஒரு பொருளின் கூட்டமாதலால்,
கள் என்னும் சொல் பன்மையீறாயிற்று.

வாய்-பா(பி.) கள்-க் (பி.), வாய்கள்-பாக் (பி.) இங்ஙனமே
பிறவும்.

8: திசைமொழித் தெரிப்பு (Regional Dialectic Selection)

தமிழில் மிகுந்த சொல்வள முண்டு. ஒரு செல்வத்தாய்
வீட்டினின்று, ஒருவகைப்பட்ட பல பொருள்களுள்

ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு புதல்வியும் எடுத்துச் செல்வதுபோல், தமிழிலுள்ள ஒரு பொருட்பல சொற்களும் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொரு திசைமொழியும் கையாண்டுள்ளது.

எ-டு : இல் (தெ.), மனை(க), வீடு (ம.).

9. குடியேற்றப் பாதுகாப்பு (Colonial Preservation)

ஆயிரக்கணக்கான உலகவழக்குச் சொற்களைக்கொண்ட குமரிக்கண்டம் முழுகிப்போனமையாலும், பல்லாயிரக்கணக்கான குறியீடுகளையும் செய்யுட்கொற்களையும் கொண்ட முதலிரு கழகவிலக்கியம் முற்றும் அழிக்கப்பட்டு விட்டமையாலும், இன்று ஒரு சில பழஞ்சொற்களின் முந்து வடிவைச் சில திசைமொழிகளே தாங்கி நிற்கின்றன.

எ-டு :

செய்—கை. chey (தெ) = கை

அல்—அன்று அல்லி (க.) = அங்கு.

அரிது - ஆது (எதிர்மறையிடைநிலையும் ஈறும்). அருது(ம.)
நீங்கள்-நிங்கள்-நிங்ஙள்(ம).

நீன்-நின், நீம்-நிம், நீங்கள்-நிங்கள் (வேற்றுமையடி)

10. நடுத்திரவிடம்

மராத்திச் சொற்கள்

தமிழ்	மராத்தி	தமிழ்	மராத்தி
அக்கை	அக்கா	செடி	ஜாடு
அச்சன்	ஆஜா	செவ்வை	சாவ்
அம்மை	அம்மா	சோடு	ஜோடா
அரக்கு	லாக்	தகை, தாகம்	தாஹன்
அரத்தம்	ரக்த	தட்டு	தாட்
ஆய்	ஆயீ	தண்	தண்ட்
இக்கடை	இக்கடே	தயிர்	தஹீன்
இராத்திரம்	ராதிரீ	தா	தே
உண்ணம்	உஷ்ண	தாடி	தாட
உதடு	ஓட்	தாதை	தாதா
ஊற்று	ஓத்து	திரு	சிரீ
கட்டில்	காட்	தீவம்	தீவா (விளக்கு)
கட்டு	கட்டா	நாடி	நாட
கடிகையாரம்-		நாரத்தங்காய்	நாரிங்க

தமிழ்	மராத்தி	தமிழ்	மராத்தி
கடிகாரம்	கடியால்	பழம்	பள்
கண்டம்	காண்ட்டா	பண்ணு	பனவ்
	(முள்)	பிண்டி	பீட் (மாவு)
கம் (எனல்)	கப்	பித்தளை	பீத்தல்
கவுதாரி	கவடா	புகல்	போல்
காயம்	காய	பெட்டி	பேட்டி
கால்	காலீ (கருமை)	போதும்	புரே
கிடுமுடி	கட்டமட	மணிக்கட்டு	மண்கட்
கிண்ணம்	கிண்ண	மயில்	மோர்
குடும்பு	குடும்ப்	மயிலை	பைல் (காளை)
குண்டா	குண்டா	மனம்	மன்
குப்பம்(காடு)	கும்ப்ப	மாத	மாசிக்
குயில்	கோயீல	மீசை	மிசா
கொட்டாரம்	கோட்டார்	முகர்	மோகர்
கோ	காய் (ஆவு)	முட்டி	மூட்
கோரம்	கோடா	முள்ளங்கி	முளா, முளி
	(குதிரை		
கோலி	கோலீ	முளை	மூல்
		(குழந்தை)	
சற்று	ஜரா	மூக்கு	நாக்
சாட்டி	ஜாட்டி	மோடு(வயிறு)	போட்
சாலும்	சாலேல்	மோடு-	மோட்டா
		மோட்டு	
சாலை	சாலா	வட்டி	வாட்டி
சுணை	சுணசுண	(கிண்ணம்)	
வரம் மேல்)	வர்		நிறைப் பெயர்
வழுதுணங்காய்	வாங்கே	பலம்	பலால்
வளை (திரும்பு)	வளா	சேர்	கேர்
வரசி	வாச்	வீசை	வீசா
வேளை	வேள்	மணங்கு	மண்
		கண்டி	கண்டில்

முவிடப் பெயர்கள்

	தமிழ்	மராத்தி
தன்மையொருமை:	நான்	மீ
ப்பன்மை:	நாம்	ஆம்ஹீ
முன்னிலையொருமை:	நான்(நீ)	தான்

	தமிழ்	மராத்தி
மூன்னைலைப்பன்மை:	நூம்(நீர்	தும்ஹீ
படர்க்கை ஆ. பT:	அதனு(தெ.)	தோ
,, ப் பெ. பா	அதி(தெ.)	தீ
,, ப் ப. பா:	?	தே, த்யா தீன்.
,, ஒ. பா:	அது	தேன்

சில தமிழ் வினைச்சொற்கள் மராத்தியில் உருத்தெரியாமல் திரிந்துள்ளன.

எ-டு:

தமிழ்	மராத்தி	தமிழ்	மராத்தி
ஏ (கு)	(யா) = ஜா	இடு	டேவ்
படி(கீழிரு)	பஸ்	இரு	ரஹ்

யகரம் ஆரியமொழிகளிலும் ஆரியத்தன்மை யடைந்த மொழிகளிலும் ஜகரமாகத்திரியும். இது தெலுங்கிலேயே தொடங்குவது கவனிக்கத்தக்கது.

எ-டு:

யமன் (வ.)	ஜமுடு (தெ.)
யுவன் (வ.)	ஜவான் (இ.)
யௌவனம் (வ.)	Juvenilis (L.)

மராத்திச் சொற்றொடரமைதி

சொற்றொடர்ச் சொன்முறை தமிழிற்போன்றே மராத்தியிலும் அமைந்துள்ளது.

எ-டு:

மீ த்யாலா ஏக் ருப்பயா திலா ஆஹே.
நான் அவனுக்கு ஓர் உருபா கொடுத்து இருக்கிறேன்.
ஹேங் பத்ர மாஜ்யா டேப்பாலர் டேவ்.
இந்த முடங்கலை என நிலைமேடைமேல் வை.

நிலைமேடை = மேசை

ஆகு என்னும் வினைச்சொல், புணர்ப்புச்சொல்லாகத் (Copula) தமிழிற் கருவுற்று, கலையாளத்தில் உருப்பெற்று. மராத்தியில் திரிவுற்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதனொடு.

பெயர்ப்பயனிலை புணர்ப்புச்சொற்கொண்டே முடியும் ஆரியச் சொற்றொடரமைதி தோன்றியிருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கதாய்:

எ-டு:

அது மரம் (தமிழ்).

அது மரம் ஆகுன்னு (மலையாளம்) = அது மரமாயிருக்கிறது;

தேன் ஜாட் ஆஹே; (மராத்தி)

It is a tree (Eng).

பெயர்ப்பயனிலை புணர்ப்புச்சொல்லின்றி முடியும் தமிழ்ச்சொற்றொடரமைதி, தமிழின் இயல்பையும் முன்மையையும் தெளிவாய்க் காட்டும்.

ii வடதிரவிடம்

ஆரியர் வருமுன் நாவலம்பொழில் (இந்தியா) முழுதும், பஃறுளிமுதல் வேங்கடம்வரை தமிழும் வேங்கடம் முதல் பனிமலை வரை திரவிடமுமாக, தென்மொழியே பரவியிருந்த தென்பதற்குச் சான்றாக, வடநாட்டு மொழிகளுள் ஒன்றான இந்தியினின்று பல அடிப்படைச் சொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும் இங்குக்காட்டப்பெறும்.

இந்திச்சொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும்

தமிழ்	இந்தி	தமிழ்	இந்தி
அடே	அரே	உதோள்	உதர்
அரங்கம்	ரங்க்	உம்பர்	உப்பர்
அலை (வி.)	ஹில்	உலகு	லோக்
அலை (பெ.)	ஹிலோல்	உமுந்து	உடத்
ஆகு	ஹோ	எதோள்	ஜிதர்
ஆம்	ஹாம்	ஏ (கு)	யா-ஜா
இத்தனை	இத்னா	ஐயோ	ஹாய்
இதோள்	இதர்	ஓரம்	ஓர்
இட்டிகை	ஈண்ட்டா	கட்டில்	காட்
(உத்தனை)	உத்னா	கட்டை	காட்
உதடு	ஓண்ட்	கடி	காட்
கடு	கடா	சும்மா	சுப்
	(கடுமையாய்)	சூலம்	சூல்

தமிழ்	இந்தி	தமிழ்	இந்தி
கடு	கடுவா (கசப்பாய்)	(சல்)-செல் செப்பிலு(தெ.)	சல் சப்பல்
கடு	கட்டா (புளித்த)	செவ்வை	சாங்
கலை	கலா	சோடி	ஜோடி
கழுதை	கதா	சோடி (வி.)	ஜோட்
களம்	கலா	சோம்பு	சோ (தூங்கு)
கன்னல்	(தொண்டை) கன்னா (கரும்பு)	சோளி, சோளிகை, }	ஜோல்னா
காகம்	கௌவா	தடி	சட
கால், காலம்	கால்	தண்	தண்டா
காள்	காலா(கருப்பு)	தண்டம்	தண்ட
கிழான்	கிஸான்	தண்டனை	தண்டன
குதி	கூத்	தத்தை	தோத்தா
குயில்	கோயல்	தயிர்	தஹீ
கூவி(யாள்)	கூலீ	தா	தேவ்
கொச்சு	குச்	தாதை	தாதா
கொட்டறை	கொட்ரீ	தாள், தாழ்	தாலீ (திறவு கோல்)
கோ	காய் (ஆவு)		
கோட்டை	கோட்	துவை (வி.)	தோ
கோரம்	கோடா	தேவு, தேவன்	தேவ்
கோலி	கோலீ	நாடகம்	நாட்டக்
சப்பட்டை	சப்ட்டா	நாடி	நாட
சமையம்	சமய	நாரங்கம்	நாரங்கீ
சவை (வி.)	சபா	நாவாய்	நாவ்
சற்று	சரா (Z)	நீல், நீலம்	நீல்
சாயுங்காலம்	சாயம்	நேரம்	தேர்
சாலை	சாலா	நோக்கு	தேக்
சிட்டு	சிடா	பக்கம்	பகம்
	(ஆண்குருவி)	பக்கல்	பகல்
சிட்டு (சிற்று)	சோட்டா	பட்டி	பட்ட
சில் (ஈரம்)	சீல்	பட்டினம்	பட்டன
சிறுத்தை	சீத்தா, சீட்டா	பட்டை	பட்டா
சீட்டு	சீட்டு	படி (கீழிரு)	பைட்
சீரகம்	ஜீரா	படி	பட் (வாசி)
சுக்கு	சூக்	படு (தல்)	பட்
சுண்டி	சோண்ட் (சுக்கு)	படு பண் (வி.)	படா(பெரிய) பண்

தமிழ்	இந்தி	தமிழ்	இந்தி
பதம்	பாத்(சோறு)	முடவு(வி.)	மோடு (வளை)
பழம்	பல்	முண்டனம்	முண்டன
பறை	பர் (செட்டை)	முண்டா	மோண்டா
பித்தளை	பீத்தல்		(தோள்)
பிள்ளை	பில்லா (குட்டி)	முண்டு	முண்ட (Stump)
பற்று	பீட் (முதுகு)	முண்டேறி	மூண்டேரா
பீர்	பீலா(மஞ்சள்)	முத்து	மோத்தி
புகர்	புரா	முரசு	முராஜி
புகல்	போல்(b)	முரப்பு	முரபா
புருவம்	பெளம்	முள் (கு)	மில் (வி)
பூ	பூல்	முள்ளங்கி	மூலீ
பூதம்	பூத்	மூக்கு	நாக்
பெட்டி	பேட்டக	தோள்	தோ
மடி	மரி-மர்	மெல்	முலாயம்
மந்தி(பெண் குரங்கு)	மந்தர் (குரங்கு)	மோடு, மோட்டு	மோட்டா
மந்திரம்	மந்திர் (கோயில்)மோய்	மோடு	மோட்ட-மோட்ட (வயிறு) மாய் (தாய்)
மயில்	மோர்	(உம் + ஆய்)	
மயிலை	பைல்	வலம்	பல
மனம்	மன்	வா	ஆ
மாதம்	மாஸ்	வாங்கு(வளை)	பாங்க்
மாலை	மாலா	வாலுகம்	பாலூக்
மாறு (அடி)	மார்	விட்டி	டிட்டி
மிளகு	மிர்ச்	விடை-விடாய்	படாய்
மீசை	முஞ்ச்	விதை	பீஜ்
முகம்	மூ	வெண்டை	பிண்டை
முகரை	முக்ரா	வேம்பு	நீம்பு
முட்டி	முட்டி		

இவற்றுட் பல சொற்கள் மராத்தி வடிவிலேயே இருத்
தலை நோக்குக.

முறைப்பெயர்கள்

தமிழ்	திரவிடம்	இந்தி
அத்தன் (தந்தை)	அச்சன் (ம.)	ஆஜா(பாட்டன்)
ஆளு (தந்தை)	அஞ்ஜெ (து.)	

தமிழ்	திராவிடம்	இந்தி
அம்மை, அம்மா அப்பன், அப்பா அன்னை		அம்மா, மாம், மா அப்பா, பாப் அன்னா, அன்னீ (செவிவி)
தாத்தா, தாதை பிள்ளை	பிட்ட (தெ.)	தாத பேட்டா (மகன்) பேட்டி (மகள்)
மாமன், மாமா மாமி		மாமா மாமீ

சில தென்சொற்கள் திராவிடத்தினின்று இந்தியிற் புகுந்
துள்ளன.

எ-டு:

தமிழ்	திராவிடம்	இந்தி
ஆகு(உண்டாகு) களி (மகிழ்) கெடு	ஆகு (ஆயிரு) களி (விளையாடு) செடு	ஹோ கேல் ஸடு
செடி செருப்புக்கள் (பிள்ளை)	சூராக்கு (கறிவகை) செட்டு (மரம்) செப்புலு பில்லி (பூனை)	குராக்(உணவு) ஜாடு சப்பல் பில்லீ

மூவிடப்பெயர்கள்

	தமிழ்	இந்தி
தன்மையொருமை:	நான்	மைன்
,, ப்பன்மை:	நாம்	ஹம்
முன்னிலையொருமை:	நான்	து
,, ப்பன்மை:	நாம் (நும்)	தும்

நான் (நீ), நாம் (நீர்) என்பன நீன், நீம் என்பனவற்றின்
மூலமாயிருந்து வழக்கற்றுப்போன தமிழ் முன்னிலைப்
பெயர்கள். நுன், நும் என்பன அவற்றின் வேற்றுமையடிகள்
(Oblique Bases). இவையே மராத்தி, இந்தி முதலிய மொழி
களில் து, தும் எனத்திரிந்து, எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர்க்
ளாக வழங்கிவருகின்றன. தொல்காப்பியர் இருவகை
வழக்கிற்கும் மாறாக, நெடுமுதல் குறுகிய நும் என்னும் திரி
வேற்றுமையடியை எழுவாய் வேற்றுமைப் பெயராகக் கூறி

யிருத்தலால் (தொல். 325, 326, 628), அவர் காலத்தில் (கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டு) மராத்தி திரவிடமொழியாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாமென்றும், அதில் நும் என்னும் வழிவம் முன்னிலைப்பன்மை முதல்வேற்றுமைப் பெயராக வழங்கி யிருக்கலாமென்றும், கருத இடமுண்டு. நகரம் நகரமாகத் திரிவது இயல்பே.

எ-டு :

நீர்—தீர் (பி.), நேரம்—தேரம் (கொச்சைத்தமிழ்),
 நேரம்—தேர் (இ.), நோக்கு—தேக் (இ.), திருமான்
 ஸ்ரீமத்(வ.)

படர்க்கைப்பெயர்கள்

ஒருமை

பன்மை

அண்மை: யஹ் (இவன், இவள், இது) யே (இவர்கள், இவை)
 சேய்மை: வஹ் (அவன், அவள், அது) வே (அவர்கள், அவை)

வோ என்பது சேய்மை ஈரெண்ணிற்கும் பொது. யஹ் என்பது ஏ என்றும், வஹ் என்பது ஓ என்றும் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன.

திரிவேற்றுமை யடிகள்

யஹ்—இஸ்	யே—இன்
வஹ்—உஸ்	வே—உன்

இவ்வமைதியினாலும், ஹிதர் உதர் என்னும் சுட்டுப்பெயர்களாலும், இந்தியில் அண்மைச்சுட்டுச்சொற்கள் இகரவடியினின்றும் சேய்மைச்சுட்டுச்சொற்கள் உகரவடியினின்றும்; பிறந்திருப்பதைக் காணலாம். முன்மை குறுஞ்சேய்மையாதலின், உகரச்சுட்டு வடநாவலம் என்னும் முதுவட திரவிடத்தினின்று திரிந்த மொழிகளில், சேய்மைச்சுட்டாக வழங்குகின்றது:

குறிப்புச்சொற்கள்

தமிழ்	இந்தி	குறிப்புப்பொருள்
ஆ	ஆ	வியப்பு
ஏ	ஏ	..
ஆகா	ஆஹா	..
ஓகோ (கழிவறிவு)	ஓஹோ	இரக்கம்

உம்பர் (த.)—ஊப்பர் (இ.). உம்பர் = மேல்.

எ-டு: மந்திரகே ஊப்பர் = கோயிலுக்குமேல்:

ஓரம் (த.)—ஓர் (இ.)

எ-டு: கர்கே ஓர் = வீட்டோரம்:

பால்—பாஸ் (இ.). கம்லாகே பாஸ் = கமலாவினிடத்தில்.

பிறறே—பீச்சே (இ.). பீச்சே தேக்கோ = பின்னால் பார்.

யாலீறுகள்

பெண்பாலீறுகள் :

இ = ஈ	எ-டு:	பேட்டி
அன்னி—அனி = அனி	..	தேவரானி
அனி—னி	..	மோர்னி
அனி—இனி = இனி.	..	ஸ்வாமினி

முதற்காலத்தில் நெடிகளே / வழங்கிவந்தமையை, வடநாவல பெண்பாலீறு ஒருவாறு உணர்த்தும்.

பலர்பாலீறு

உலகு—உலகம் = மாநிலம், மக்கட்டொகுதி, மக்கள்.

உலகம்—லோர் (இ.).

உலகம் என்னும் சொல் மக்கள் என்னும்-பொருளிற் பலர்பாலீறாய் வரும்போது, இந்தியில் log என்று எடுப்பொலிபுகாள்ளும்.

எ-டு: ஹம்லோக் = நாங்கள், தும்லோக் = நீங்கள்.

இலக்கண அமைதிகள்

இறந்தகால வினைமுற்றும் எச்சமும்

தமிழிற் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு ஆவீற்று வினைச் சொல், இறந்தகால வினையெச்சமாகும். இந்தியில் இவ்வாய்பாட்டுச் சொல் இறந்தகால முற்றும் எச்சமுமாகும்.

எ-டு:

முதனிலை

இ. கா. முற்றும் எச்சமும்

ஆ = வா

ஆயா = வந்தான், வந்து.

போல் = சொல்

போலா = சொன்னான், சொல்லி.

செய்து என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல், தமிழில் ஒரு காலத்தில் முற்றாகவும் இருந்ததுபோன்றே, செய்யா என்னும் வாய்பாடும் இருந்திருக்கலாம்.

ஜாத்தாஹை, போல்த்தாஹை முதலிய நிகழ்கால இந்நினைவு முற்றுக்கள், போத்தாடு, செப்புத்தாடு முதலிய தெலுங்கு நிகழ்கால வினைமுற்றுக்களை ஒரு மருங்கு ஒத்தமைந்திருத்தல் காண்க.

முன்னிலைவினை

இய என்னும் தமிழ் வியங்கோளீறு, இந்தியில் இயே என்னும் மதிப்புறவேவலீறாகத் திரிந்துள்ளது.

எ-டு : போலியே = சொல்லுங்கள், சொல்லுக.

கூடாது என்று பொருள்படும் ஒல்லாது என்னும் தமிழ் எதிர்மறை வினைச்சொல், தெலுங்கில் ஒத்து—வத்து எனத் திரியும். அது பின் இந்தியில் மத் எனத் திரிந்துள்ளது.

எ-டு : போகவத்து = போகவேண்டாம் (தெலுங்கு)

ஜாமத் = ,, (இந்தி)

தொழிற்பெயரும் நிகழ்கால வினையெச்சமும்

தமிழில் 'அல்' ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் வியங்கோள் என்னும் ஏவல் வகையாகவும் பயன்படுவதுபோல், இந்தியில் 'னா' ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் ஏவலாகவும் ஆளப்பெறுகின்றது.

எ-டு : கர்னா = 1. செயல் (செய்கை)—தொழிற்பெயர்.

2. செய், செய்யுங்கள்—ஏவல்.

இனி, 'கர்னா' அல்லது அதன் திரிபான 'கர்னே' வாய்பாடு எதிர்கால வினையெச்சமாகவும் (Infinitive Mood) இந்தியில் வழங்குவது, செய்யவேண்டும் என்னும் பொருளில் செய்யல்வேண்டும் அல்லது செயல்வேண்டும் என்பது, தமிழில் வழங்குவதை ஒருபுடை ஒத்ததே.

செய்ப்படுபொருள் குன்றாவினை முதனிலைகள்

இந்தியில், செய்ப்படுபொருள் குன்றாவினை முதன் நிலைகள், ஆவ் (வா) ஜாவ் (போ) என்னும் ஏவலொருமை யுடன் கூடி, இறந்தகால வினையெச்சப் பொருள்படும். இதில்

'கர்' என்னும் இறந்தகால நிறைவு வினையெச்ச வீறு தொக்கதாகக் கொள்ளப்பெறும்.

எ-டு: ஸுன் = கேள். ஸுன்னாவ் = கேட்டுவிட்டுப் போ.

தேக் = பார். தேக் ஆவோ = பார்த்துவிட்டு

வாரும்.

தமிழில் எல்லா வினைமுதனிலைகளும் வா. போ என்னும் ஏவலொருமையுடன்கூடி நிகழ்கால வினையெச்சப்பொருள் படும்.

எ-டு: செய்வா = செய்யவா, பார்போ = பார்க்கப் போ. இருவா = இருக்கவா, விழுபோ = விழப்போ.

மாறு என்னும் இடைச்சொல்

மாறு என்னும் இடைச்சொல், ஏகார ஈறற்றுக் கழகச் செய்யுட்களில் ஏதுப்பொருளில் வழங்குகின்றது (புறம். 4, 20, 22, 92, 93, 271, 380, நற். 231)

"அணையை யாகன் மாறே". (புறம். 4).

இதற்குப் பழைய வுரையாசிரியர் "அத்தன்மையை யாதலால்" என்று பொருளுரைத்து, 'மாறென்பது ஏதுப் பொருள்படுவதோர் இடைச்சொல்' என்று இலக்கண்குறிப்பும் வரைந்துள்ளார். சேனாவரையர் "மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருட்கண் வரும் மாறு" என்றும், நச்சினார்க்கினியர் "மாறென்னும் இடைச்சொல் வினையை அடுத்துக்காரணப்பொருள் உணர்த்திநின்றவின்" என்றும், இலக்கணவிளக்க வுரையாசிரியர் "மூன்றாவதன் பொருளவாய் வரும் மாறு" என்றும், உரைத்துள்ளனர்.

இந்தியில் 'கே' என்னும் உருபொடு சேர்ந்துவரும் 'மாறே' என்னுஞ்சொல், ஏதுப்பொருளிடையிடையல்லாகவே வழங்குகின்றது.

எ-டு: உஸ் ஆத்மீகே மாறே = அந்த மாந்தனாலே.

இஸ் பத்தூகேமாறே = இத் தீநாற்றத்தினால்.

சொற்றொடர் அமைதிகள்

அகுக்குத்தொடர்.

கர்கர் = வீடுவீடாய்.

ஜப்து.....தப்து = எப்போதெப்போது.....அப்போதெப்போது.

காத்தே காத்தே = சாப்பிட்டுச்சாப்பிட்டு.

சொன்முறை :

எழுவாய்—செயப்படுபொருள்—பயனிலை என்னும் முறையிலேயே இந்திச்சொற்றொடர்களும் அமைந்துள்.

எ-டு : ராம் பாத்த காத்தாறை.

இராமன் சோறு உண்கிறான்.

செயப்பாட்டுவினை இந்தியில் அரசி வழங்குகிறது.

மரபுத்தொடர்

தாந்த் கட்டேகர்தோ = பல்லைப் பிடுங்கிவிடு,

செருக்கடக்கு.

ஜான்லேக்கர் பாக் = உயிரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு

ஓடு.

பழமொழிகள்

தமிழ்

இந்தி

ஆடமாட்டாத தேவடியாள்
கூடங்கோணல் என்றாளாம்.

நாச்சை ந ஆவே அங்கணவே
டேட்

ஆண்டிகள் கூடி மடங்கட்டி
னாற்போல்.

பகுத்ஸேஜோகி மட் உஜாட்.

ஒருகை தட்டினால் ஓசை
கேட்குமா?

ஏக்ஹாத்தே தாலீ நஹீன்
பஜீதி.

ஓர் உறையில் இருகந்தியா?

ஏக் மியான்மே தோ தல்வார்
நஹீன்.

கழுதை குதிரையாகுமா?

நஹீன் கதாபீ கோடா பன்
சக்தாஹை.

காரியம் முடியும்மட்டும் கழுதை ஸரூரத்தே வக்த் கதேகோபீ
யையும் காலைப்பிடிக்கவேண்டும், பாப் பனானா பத்தா ஹை.

குத்து விளக்கிற்கும் குண்டிக் சிராக் தலே அந்தேரா.
குக்கிழ் இருட்டு.

சேதாவை (பசுவை) க்கொன்று காய் மார்க்கர் ஜூத்தா
செருப்பைத் தானம் செய்ததுபோல். தான்.

தமிழ்

இந்தி

அறத்திற்கு (புண்ணியத்திற்கு)க் தாண்கீ பச்சியாகா தாந்த் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் நகீன்தேக்கா ஜாத்தா பிடித்துப் (பதம்) பார்க்கிறதா?

விளக்கைப்பிடித்துக்கொண்டு ஜான்ஹூஜகர் குவேம்மே கிர்னாடி
கிணற்றில் விழலாமா?

இதுகாறும் காட்டியவற்றால், இந்தியின் மூலமொழி வடதிரவிடமாகவேயிருந்திருத்தல்வேண்டுமென்றும், சேய்மையினாலும் காலக்கடப்பினாலும் அது நாளடைவில் ஆரிய வண்ணமாய் மாறிவிட்டதென்றும், உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

12. வடதிரவிடமொழிகள் ஆரியமாய் மாறியமை

1306-ஆம் ஆண்டு இந்திய மொழியாய்வுக்கணக்கு (Linguistic Survey of India) எடுத்த கிரையர்சன் துரைமகனார், அரைத்திரவிட நடைமொழிகள் (Semi-Dravidian Dialects) என்னும் தலைப்பின் கீழ்ப்பின்வருமாறு வரைந்திருப்பது, திரவிடருக்கும் தமிழருக்கும் ஓர் எச்சரிக்கையாயுள்ளது:

“வட இந்தியாவிலுள்ள பல திரவிட மரபினர் தத்தம் இனமொழியை விட்டுவிட்டு ஏதேனுமோர் ஆரிய நடைமொழியைப் பேசுவருகின்றனர் என்னும் உண்மை, ஏற்கெனவே எடுத்துரைக்கப்பட்டது. ஹலபீ எனப்படும் மொழி இதற்கொரு நல்ல எடுத்துக் காட்டு. அது இவ்வாய்வுக்கணக்கில் மராத்தியொடு சேர்த்துக் கூறப்படும். அது மராத்தியினாலும் சத்தீசுகடியினாலும் மிகுதியும் தழுவப்பட்ட கலவைமொழி.

“இங்கு, அதுபோன்ற நடைமொழிகளுள் இரண்டைத் திரவிடக் குடும்பத்திற்குப் பிற்சேர்க்கையாகக் குறிப்போம். இதனால் அத்தகைய உமாழிகளில் ஆரியத்தின் தாக்குறவு எத்துணை நிறைவாகவுள்ளதென்பதை, மாணவன் அறிந்துகொள்ள முடியும்; அவ்விரு நடைமொழிகளும் அமரவோத்தியைச் சேர்ந்த ஸதாடி அல்லது ரத்தாடி எனப்படுவதும், நரசிம்புரத்திலும் சிந்துவாரத்திலும் பேசப்படும் பரியா எனப்படுவதும், ஆகும். இவ்வாய்வுக்கணக்கிற்காகத் தொகுக்கப்பெற்ற குறிப்பின்படி, அவற்றைப் பேசுவோர் தொகை வருமாறு:—

தமிழ்	இந்தி	மேலையாரியம்
பொதுச்சொல் :		
உம்பர்	உப்பர்	E upper, over, OE ofer, OS obar, OHG ubar, ON yfir' Goth ufar, L super, Gk huper, Skt upari
ஏ-ஏகு	யா-ஜா	OS, OE, gan. OHG gan, gen, Skt gam, gac
களம் (தொண்டை, கழுத்து)	கலா	L gula, OF gole, E gullet (dim), Skt kantha
குத்து-கத்து (-கத்தி)	காட்	ME cuthe, kitte, kette, Sw kata, kuta, E cut
சுக்கு	சூக்	L. siccare (to dry)
தாதா-தாதை	தாதா	E dada daddy, dad, da, Skt tata
நரந்தரம்-நாரந்தம்- நாரத்தை	நாரங்கீ	Ar. naranj, OF ME E ornge
புகர்	புரா	OS, OHG, OE brun, ON brunn, E brown
மடி	மரி-மர்	L. mori (to die), OE morthor, E murder (n.), Goth maurthr.
கத்து என்பது சுத்து என்பதுபோல் ஒரு வழக்கிறந்த வினை. சுத்து-சுத்தி-சுத்தியல்.		

(2) புணர்ப்பு வினை (Copula)

இரு (be) என்னும் வினை எழுவாயையும் பயனிலையையும் இணைக்கும் புணர்ப்புவினையாம்.

இது என்றே குதிர யாணு (ம.); ஆகுன்று-ஆணு.

ஆமாஜா கோடா ஆஹே. (மரா.)

யஹ் மேரா கோடா ஹை. (இ.).

This is my horse. (E.)

தமிழிற் புணர்ப்பு வினை வராது. எ-டு: இது என் குதிரை.

(3) பெயரெச்சம் பாலீறு பெறல்

எ-டு: அச்சா (ஆ.பா.), அச்சி (பெ. பா.), அச்சே (ப. பா.)
இம்மூவடிவும் நல்ல என்று பொருள்படும் குறிப்புப்
பெயரெச்சம்.

(4) பெயர்ச்சொற்கள் ஈறுபற்றிப் பாலுணர்த்தல்

எ-டு: கர் (வீடு), பாளீ (நீர்)-ஆண்பால்
காடி (வண்டி), புஸ்தக் (பொத்தகம்)-பெண்பால்

(5) வினாச்சொற்கள் ககர முதல வாதல்

எவ்-வெ-கெ கித்னா = எத்துணை (எவ்வளவு), கஹான் =
எங்கே

L: quid (what), quot (how many); Skt: kim (what), kat
(which):

இக் ககர முதல் மராத்தியிலேயே தொடங்கிவிடுகின்றது.

(6) எதிர்மறைத் துணைவினை தலைமைவினைக்கு முன்வரல்

எ-டு: கபீ மத் ஜானா.
வஹ் நஹீன் ஆத்தா ஹை.

(7) நேரல் கூற்றிணைப்புச்சொல் கூற்றிற்கு முன்வரல்

எ-டு: உஸ்னே கஹா கி "மைன் கல் ஆலும்."

மேலையாரியம்

வட திரவிடத்தைப் பேசிய வடநாவல மக்கள், வடமேற்
காகச் சென்று மேலையாசியாவிற்கு சுமேரிய நாகரிகத்தைப்
பரப்பியும் நண்ணிலக் கடற்கரை நாடுகளில் வாழ்ந்த ஆரிய
நாகரிகத்திற்கு அடிகோலியும், பல்வேறு நாட்டினங்களாய்ப்
பிரிந்துபோயினர் என்பது, மொகெஞ்சோதரோ-அரப்பா
நாகரிகத்திற்கும் சுமேரிய நாகரிகத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமை
யாலும், நண்ணிலக் கடற்கரைநாட்டு மக்களின் பழக்க
வழக்கங்கட்கும் தமிழர் பழக்க வழக்கங்கட்குமுள்ள ஒப்புமை
யாலும், மேலையாசிய மொழிகளிலும் வட ஆப்பிரிக்கமொழி
களிலும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் வழங்கும் தமிழ்ச்சொற்
களாலும், அறியப்படும்.

வடமேலை யாப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த கானாமொழியிலும், வா, போ, தூக்கு முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் அடிப்படைச்சொற்களாய் அமைந்திருப்பது, மிகக் கவனிக்கத்தக்கதாம்:

மொகெஞ்சோதரோ முத்திரையெழுத்துக்கள் தமிழெழுத்துக்களின் மூலவடிவைக் காட்டுகின்றனவெனின், அது அவை தமிழெழுத்துக்கள் வளர்ச்சியடையாத நிலையில் வடக்கே சென்ற தமிழர் கையாண்ட எழுத்துமுறை என்பதை யல்லது, தமிழர் வடக்கினின்று தெற்கேவந்தார் என்று உணர்த்தாது. மேனாடுகளிற் செய்யப்பெறும் புதுப்புனைவுகளின் (Inventions) பழைய அமைப்புக்கள் இந்தியாவில் வழங்கிவருவதும், அது இந்தியரே அவற்றைக் கண்டு பிடித்தார் என்று காட்டாமையும், காண்க.

ஆரியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஐரோப்பிய மொழிகளுள், வடமேற்கோடியில் வழங்கிவரும் தியூத்தானிய (Teutonic) மொழிகள், சிறப்பாக ஆங்கில சாகசனியம் (Anglo-Saxon), தமிழுக்கு மிக நெருங்கியிருக்கின்றன. அந்நெருக்கத்தைக் காட்டும் சான்றுகள் வருமாறு:—

- (1) விழுத்தம் பெரும்பாலும் முதலசையில் விழுதல்:
- (2) தனிக்குறிலையடுத்தமெய் உயிரொடு புணரின் இரட்டல்.
- (3) இருமையெண் இன்மை.
- (4) வினைகள் துவ்வீறொத்த ஈற்றால் இறந்தகாலங்காட்டல், எ-டு: walked, told, burnt
- (5) திய்யொத்த முன்னிலை யொருமையீறு பண்டையாங்கில வழக்கிலிருந்தமை.
எ-டு: நீ யிருத்தி-Thou art
- (6) சில அடிப்படைச்சொற்கள் ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்கும் பொதுவாயிருத்தல்.
- (7) ஆரியத்திலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களைப் பொதுவாக ஆங்கிலமே தமிழுக்கு நெருங்கிய வடிவிற்காட்டல்:

தியூத்தானியத் தமிழ்ச்சொற்கள் :

எ-டு:

கூ, கூவு-Coo, கரை-cry, crow, ஊள்-ஊளை-howl, கனை-neigh, பிளிறு-blare, உரறு-roar

எல்ல-எல்லா-hallo

இதோ-lo, அதோள்-thider, இதோள்-hider, எதோள்-whider, ஆன் (அங்கு)-yon, ஆண்டு-yond, yonder.

சப்பு-sup, sip, தின்-dine, விக்கு-hiccup, துப்பு-spit, இரு-are, is, ஈன்-ean, yeon, பிறந்தை-birth, துருத்து-thrust, நாடு-OE need, E need;

அம்மா-ma, mamma, அப்பா-pa, papa. தா-da, தாதா-tata, தாதை-dada, daddy, dad, மகன்-magus (Gael.), mac (E), குரு-கரு (குழவி)-gor (LG), குருளை-gurle (ME), girl (E), குட்டி-kid, kiddy, குழந்தை-cild (OE) child (E), சிறக்கன் சிக்கன்-cicen (OE), chicke (E), பையன்-ME boi, E boy.

லாலா-லாலாட்டு-தாலாட்டு-lull-lullaby (E), lulla (Sw.), lullan (Du.)

உதள்-F wether, OS withar, OHG widar, ON vethr, Goth. withrus, புல்லம்-bull, பூசை-puss, pussy, கொத்தி (க.)-cat, ஏழகம் elk, elke, களவன் (கடப்பான்)-OE crabba, E crab, MDu., MLG krabbe, ON krabbi, சுறவு-shark, நாகம்-E snake, OE snaca, MLG snake, ON snakr, snokr;

எல்லாம்-OE eall, all, E all, ஏர்-AS ear (te plough), தாங்கல் (ஏரி)-tank, பார் (கம்பி)-bar, மெது-OE smoth, E smooth, புகை OE smoca, E smoke, மைந்து-OE miht, OS, OHG maht, Goth mahts;

படி (உடம்பு)-OE bodig, E body, குரல்-ME crawe, E craw, MDu, craghe, MLG krage (neck, throat), புதல் (அரும்பு)-ME budde, boddle E bud.

அல்-அன் (எதிர்மறை முன்னொட்டும் இடைநிலையும்)-un, இல் (மனை, 7-ஆம் வே. உ.) inn, in, இல் (எதிர்மறை முன்னொட்டும் இடைநிலையும்)-in, அண் மேல்;-on, உம்பர்-up, upper, over, துருவ-through.

அஃகு-ock (dim. suf.) இட்டு-et, ete, ette (dim: suf.); ஏர்-er (comp. suf.), எட்டு-est (sup. suf.).

15. சொன்மாற்றத் தொலைவுக்கணிப்பு (Glotto-telemetry)

ஆரியத்திற்கும் தமிழுக்கும் (திரவிடத்திற்கும்) சில சொற்கள்தாம் பொதுவாயிருக்கின்றனவென்றும், அவ்விரு

குடும்பமொழிகட்கும் வேறு யாதொரு தொடர்புமில்லையென்றும், பலர் கருதுகின்றனர். பல திரவிடச்சொற்கள் ஆரியத்தாற் கடன்மட்டும் கொள்ளப்பட்டனவேயன்றி, திரவிடக்கூறுகள் ஆரிய மொழியமைப்பிற்குட் புகவில்லையென்று, பேரா. பரோதம் 'சமற்கிருத மொழி' (The Sanskrit Language) என்னும் நூலிற் கூறியுள்ளார். இது தென் மொழிவடமொழித் தொடர்பைத் தலைகீழாகவைத்து ஆய்ந்ததன் விளைவாகும்.

ஒரு பெருந்தாய்மொழி இயற்கையாகப் பரவும்போது, ஆயிரங்கல் தொலைவிற்கொருமுறை அதன் பழஞ்சொற்றொகுதியில் ஏறத்தாழ மூன்றிலொரு பங்கை இழக்கின்றது. அதோடு புதுச்சொற்களும் புதிய சொல்லமைதியிலக்கணவமைதிகளும் புகுகின்றன. இவ்வுண்மையை அடிப்படையாக வைத்து ஒரு மொழி தன் மூலமொழியினின்று எவ்வளவு தொலைவு விலகியுள்ள தென்றோ, எத்துணைத் திரிந்துள்ள தென்றோ, கணிக்கவியலும். இதுவே சொன்மாற்றத் தொலைவுக் கணிப்பாண்மை.

ஐரோப்பிய ஆரியமொழிகள் தமிழினின்று பேரளவு திரிந்துள்ளதற்கு, அவை விலகிச்சென்றுள்ள சேய்மை அளவே காரணியமாம். ஆயினும், இன்றும் அவற்றின் முன்னொட்டுக்களும் பின்னொட்டுக்களும் பெரும்பாலும் தமிழ்ச் சொற்களாகவேயுள்ளன.

எ-டு : கும்-கும்மல்-L. cumulus, கும்-L: cum,

இக் கும் என்னும் சொல்லே, com, con, col, co என்று ஆங்கிலத்திலும், sym, syn, syl என்று கிரேக்கத்திலும், ஸம் என்று வடமொழியிலும். திரிந்து ஆயிரக்கணக்கான சொற்களைத் தோற்றுவித்துள்ளது. தமிழ்க்கூறு ஆரியச்சொல்லமைப்பிற் கலந்துள்ளதென்பதற்கு, இஃதொன்றே போதிய சான்றாம்.

தமிழைத் தலைகீழாய் வைத்தாய்ந்த கால்டுவெலாரும், ஆரியத்திற்கும் திரவிடத்திற்குமுள்ள தொடர்பை அல்லது ஒப்புமையைப் பின்புறமாறு குறித்துள்ளார்.

- (1) கிரேக்க மொழியிலும் திரவிடத்திலும் னகரம் உடம்படு மெய்யாக வருகின்றது;
- (2) ஈரின மொழிகளிலும் படர்க்கைப் பகாப் பெயர்களும் வினைகளும் பாஸீறேற்கின்றன.

- (3) படர்க்கை யொருமைச் சுட்டுப்பெயர் அல்லது ஒன்றன் பாற்பெயர், ஈரினத்திலும் தகரவீறு (d or t) கொண்டுள்ளது;
- (4) இலத்தினிற் போன்று தமிழிற் பலவின்பா லீறு அகரமாகும்.
- (5) ஈரினத்திலும் அகரம் சேய்மையையும் இகரம் அண்மையையும் சுட்டும்.
- (6) பாரதீகத்திலும் திரவிடத்திலும் தகர இடைநிலை இறந்த காலங் காட்டும்.
- (7) முதனிலைமெய் இரட்டித்து இறந்தகாலங் காட்டுவது ஈரினத்திலுமுண்டு.
- (8) ஈரினத்திலும் பலவினைகள் முதனிலை நீண்டு தொழிற்பெயராகின்றன;

இற்றைத் திரவிடமொழிகள்

தமிழினின்று திரிந்துள்ள திரவிடமொழிகள், பின்வருமாறு பன்னிரண்டெனச் சென்ற நூற்றாண்டிற் குறித்தார் கால்டுவெல்.

திருந்திய மொழிகள்

1. மலையாளம்	4. துளு (துளுவம்)
2. தெலுங்கு	5. குடகு (குடகம்)
3. கன்னடம்	

திருந்தாத மொழிகள்

1. துடவம்	5. ஓராஓன்
2. கோத்தம்	6. இராசமகால் அல்லது
3. கோண்டி	7. பிராகுவீ [மாலெர்]
4. கொண்டா அல்லது கூ	

இந்நூற்றாண்டில், பேரா, பரோவும் பேரா; எமனோவும் இற்றைத் திரவிடமொழிகள் மலையாளம், கோத்தம், துடவம், குடகம், துளுவம், கன்னடம், தெலுங்கு, கோலாமி, நாயக்கி, பரிசி (பரிஜி), கடபம், கோண்டி, கொண்டா, கூய், குவீ, குருக்கு, மாலத்தோ, பிராகுவீ எனப் பதினெட்டாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

திரவிடமொழிகள், பொதுவாக, வடக்கே செல்லச் செல்லத் திரிந்தும் சிதைந்தும் குன்றியும் இலக்கியமின்றியும் தெற்கே வரவரத் திருந்தியும் விரிந்தும் இலக்கியங்கொண்டும், இருக்கும்.

மலையாளம் தென்னாட்டு மொழியும் பழஞ்சேரநாட்டுத் தமிழின் திரிபுமாயினும், தஞ்சத்து எழுத்தச்சனின் அடிமைத் தனத்தால், பிற திரவிடமொழிகளினும் மிகுதியாகவும் அளவிறந்தும் ஆரிய வண்ணமாக்கப்பட்டது.

மொழி வளர்ச்சி (1)

மொழி வளர்ச்சி (2)

மொழி வளர்ச்சி (3)

மொழி வளர்ச்சி (4)

மொழி வளர்ச்சி (5)

மொழி வளர்ச்சி (6)

மொழி வளர்ச்சி (7)

மொழி வளர்ச்சி (8)

மொழி வளர்ச்சி (9)

மொழி வளர்ச்சி (10)

மொழி வளர்ச்சி (11)

மொழி வளர்ச்சி (12)

மொழி வளர்ச்சி (13)

மொழி வளர்ச்சி (14)

மொழி வளர்ச்சி (15)

3. சிதைநிலைப்படலம்

(தோரா. கி. மு. 1500-இன்றுவரை)

1. இடைக்கழக அழிவும் இடைநிலைக்காலமும் (தோரா. கி. மு. 1500-600)

சில்லாயிரம் ஆண்டுகளிருந்தபின், இடைக்கழக இருக்கையாகிய கதவபுரமும் (?) கடலுள் மூழ்கியது.

இடைக்கழகத்தைப் புரந்த பாண்டியரும், அக்கழகத்திலுதிருந்த புலவரும் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என இறையனார் அகப்பொருளுரை கூறும். இசை நுணுக்கம், கலி, வியாழமாலை யகவல், வெண்டாளி முதலிய நூல்கள் இடைக்கழகத்தால் இயற்றப்பெற்றனவாகச் சொல்லப்பெறும்.

இடைக்கழகத்திருந்த நூல்கள் எண்ணாயிரத்தெச்சமென்று, ஒரு செவிமரபுச் செய்தி வழங்கிவருகின்றது.

2. வேத ஆரியர் நாவலம் (இந்தியா) வருகை (தோரா. கி. மு. 2000-1500)

வடநாவலத்தினின்று படிப்படியாக வடமேற்கிற் சென்று, மேலையாசியா வழியாகவும் வடஆப்பிரிக்கா வழியாகவும் ஐரோப்பாவிற்குட் புகுந்து, காண்டினைவியத்தை முட்டித்திரும்பிக் கிரேக்கநாடு வரை பரவி ஆரியராக மாறின இனத்தின் ஒருகிளை, கிரேக்கத்திற்கும் பழம்பாரசீகத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு மொழியைப் பேசிக்கொண்டு மூல்லை நாகரிக நிலையில், இடைக்கழக அழிவையடுத்து இந்தியாவிற்குட் புகுந்தது. அக்கிளையினர்க்கு அன்று எழுத்துமில்லை; இலக்கியமுமில்லை. அவர் பல்வேறு சிறுதெய்வ வழிபாட்டினராயும் வேள்விமதத்தினராயும் பல்லானுண்ணிகளாயும் இருந்தனர்.

3: வேதக்காலம் (தோரா. 1500-1000)

இந்திய ஆரியர் சிந்து வெளியிற் பரவியபின், பல்வேறு சிறுதெய்வ வழத்துத்திரட்டாகிய இருக்குவேதம் இயற்றப்பெற்றது. எகர ஒகர்க்குறில் இல்லாததும் தென்சொல்விரவியதுமான வேதமொழி, வேத ஆரியரின் சிறுபான்மை

யையும், முன்னோர் மொழி மறப்பையும், பிராகிருதம் என்னும் வடதிரவிட மொழிகளின் செல்வாக்கையும், ஒருங்கே உணர்த்தும்.

4. வேதத் தமிழ்ச் சொற்கள்

பெயர்ச்சொற்கள் :

தமிழ்	வேதமொழி	தமிழ்	வேதமொழி
அதர்	அதிவன்	உரு-உருவு-	ருப்ப
அப்பம்	அபூப	உருவம்	
அம் (நீர்)	அப்	உலகம்	லோக்க
அம்பு (நீர்)	அம்பு	கடு-கடுகு	
அரவம்	ரவ	கடுகம்	கட்டுக்க
அன்னை	நநா	கருமம்	கரிமம்
ஆணி	ஆணி	கருள்	க்ருஷ்
ஆம் (நீர்)	ஆப்	கலுழன்	கருட
ஆயிரம்	ஸகஸ்ர	கலை	கலா
இலக்கு	லக்ஷ	கன்னி	கநீ
உதவி	ஊத்தா	கால்-காலம்	கால
குடல்	குத	நீல்-நீலம்	நீல
கும்பம்	கும்ப	பக்கம்	பக்ஷ
குமரன்	குமார	படி	ப்ரதி
குமுதம்	குமுத	படிமை	ப்ரதிமா
கொட்டம்	கோஷ்ட	பதம்	பத
கொப்பம்	கூப்ப	பரப்	பர
சமம்-சமர்	சமர	பழம்	பல
சமரம்		பாகம்	பாக (bh)
சாமை	ச்யாமா	பாதை	பாத
சாயுங்காலம்	ஸாயம்	பிண்டம்	பிண்ட
சாலை	சாலா	மண்டலம்	மண்டல
சுவணம்	சுபர்ண	மத்து	மதித
சுள்	சுஷுள்ள	மது மட்டு	மது (dh)
சூர்	ஸூரே	மந்திரம்	மந்தீர
சொலவம்	ச்லோக்க	மயிர்	சம்சுரு
தண்டம்	தண்ட	மயில்	மயூர
தயிர்	ததி	மா (அளவு)	மா
தாயம்	தாய	மாகம்	நாக்க
திடம்	த்ருட	மாதம்	மாஸ், மாஸ
திரு	சீர்	மாயை	மாயா

தமிழ்	வேதமொழி	தமிழ்	வேதமொழி
திறம்	ஸ்திர	முகம்	முக (kh)
தீவு	த்வீப	முத்து-முத்தம்	முத்தா
தும்பரம்	உதும்பர	மேழம்	மேஷ
துவள்	த்வர்	மேழகம்	மேஷக்கா
தூண்-தூணம்	ஸ்தூண	மோட்டிரம்	
தூணி	தூணி	மோத்திரம்	மூத்ர
தூணி	த்ரோண	வட்டம்	வ்ருத்த
தூதன்	தூத	வல, வளை	வல
தோள்	தோச்	விரல்	வ்ரிஸ்
நால்-நாலா	நாநா	விதை	வீஜ-பீஜ
		வித்து	விந்து
		விந்து	பிந்து
நாளம்	நாள		
வினைச்சொற்கள் :			
அகவு	ஹவே	தீ-தீய்	தீ (விளங்கு)
அடு, அடை	அச்	அருந்து	அத், அஸ்
அரி	ஹ்ரு	அலப்பு	லப்
துந்து	துத்	இய்-இயல்	அய்
உரு	உஷ்	நம்	நஸ்
உய்	ஊஹ	நுந்து	நுத் (d)
உரு (முளை)	ருஹ	நை	நஸ்
உள் (ஒள்)	உஷ	பரு	பஜ் (bh)
ஊர் (ஏறு)	ரோஹ	படர்	பத் (செல்)
கல்-கள்	கன் (kh)	படு	பத் (வ்மு)
காய்	காச் (ஒளி வீச)	பற	பத்
குரு (சின)	க்ருத (dh)	பிசை	பிச்
சலசல	ஜலஜல	பிடு	பித் (bh)
சல்-சல்	சல் (c)	புக (உண்)	புஜ் (bh)
சாய்	சீ	புரி (விரும்பு)	ப்ரி
சார்	ச்ரி	பூ (தோன்று)	பூ (bh)
சாவி	சாப்	பெரு	ப்ருஹ் (bh)
சிதை	சித் (ch)	பொறு	ப்ரு, பர் (bh)
சுள்	சுஷ்	மகிழ்	மஹ
செவியுறு	ச்ரு	மசக்கு	மிஷ்
சேமம்	சேம	மத	மத் (களி)
சொனி	ஜ்வல்	மதி	மத்
தரு	தஹ் (d)	மாய்	மீ
தாவு	தாவ் (dh)	மிதி	ம்ரித் (d)
து	து (வலுவுறு)	விது (நடுங்கு)	விஜ்

தமிழ்	வேதமொழி	தமிழ்	வேதமொழி
சூர	சூர்	வியல்	வியச்
நடி	ந்ருத்		

5. வேத ஆரியர் கென்னாடு வருகை (தோரா. கி. மு. 1200)

ஆரியர்க்கு, பழங்குடி மக்களாகிய திரவிடரை அடிப்படுத்தி என்றும் தாம் உயர்வாயிருக்கவேண்டுமென்று பெருவிருப்ப மிருந்தமையாலும், திரவிடர் தென்னாட்டில் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் தலைசிறந்திருந்தமையைக் கேள்வியுற்றதினாலும், வேத ஆரியருட் சிலர் தென்னாடுவந்து, தம் வெண்ணிறத்தையும் தம் வேதமொழியின் பொலிவொலியையும், தமிழரின் ஏமாறுந்தன்மையையும் மதப்பித்தையும், முற்றும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தம்மை நிலத்தேவர் (பூசுரர்) என்றும், தம் வேதமொழியைத் தேவமொழியென்றும், மூவேந்தரும் நம்புமாறு செய்துவிட்டனர். அக்காலத்தில் அரசன் இட்டது சட்டமாயிருந்ததாலும், பொதுமக்களின் பழங்குடிப் பேதமையாலும், தமிழர் உள்ளத்தில் ஆரிய ஏமாற்று எளிதாய்ப் பதிந்து வேருன்றிவிட்டது.

6. சமற்கிருதவாக்கம்

தாம் என்றும் உயர்வாயிருக்கவேண்டுமெனின், இந்திய நாகரிகம் தமதெனக் காட்டுதற்குத் தமக்கென ஓர் இலக்கியம் இருத்தல் வேண்டுமென வுணர்ந்த ஆரியர், தமிழிலக்கியத்தை மொழிபெயர்த்தற்கு, வழக்கற்ற வேதமொழியொடு அக்கால வட்டாரமொழிகளாகிய பிராகிருதங்களையும் தமிழையும் சேர்த்து, சமற்கிருதம் என்னும் அரைச்செயற்கையான இலக்கிய நடைமொழியை அமைத்துக்கொண்டனர். இவ்வமைப்புமுறை என் 'வடமொழி வரலாறு' என்னும் நூலில் விரிவாக விளக்கப்பெறும்.

சமற்கிருத இலக்கியத்தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

சமற்கிருதத்தை அமைத்துக்கொண்டபின், தமிழ் ஏட்டுமூத்தைப் பின்பற்றிக் கிரந்த அட்சரம் என்று சொல்லப்படும் நூலெழுத்தையும் அமைத்துக்கொண்டு, முன்பு எழுத்தும் சொல்லும் பற்றிய இலக்கணத்தையும் பின்பு பல்துறையிலக்கியத்தையும், மொழி பெயர்க்கலாயினர் ஆரியர்.

வேதத்தின் கிளைகள் போன்ற சாகைகட்டுத் தோன்றிய பிராதிசாக்கியங்கட்குப்பின், முதலாவதெழுந்த சமற்கிருத விலக்கணம் ஐந்திரவியாகரணம் ஆகும். இது தமிழகத்திலேயே தோன்றித் தமிழகத்திலேயே அழிந்தது. இதை இயற்றினவன் இந்திரன் என்பான். அப்பெயர் இயற்பெயராகவும் இருந்திருக்கலாம்; புனைபெயராகவுமிருந்திருக்கலாம். சமற்கிருதம் தேவமொழி என்னும் ஏமாற்றிற்கேற்ப, தேவரசன் பெயரை வேண்டுமென்றே அந்நூலாசிரியன் பெயராகப் பொருத்தியிருக்கலாம். "விண்ணவர் கோமான் விமுநூல்" என்று இளங்கோவடிகளும் குறித்தல் காண்க.

அகத்தியர் மருத்துவ நூலையும் நாரதர் இசை நூலையும் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்விருவரும் முறையே அகத்தியம் என்னும் முத்தமிழிலக்கணத்தையும் பஞ்சபாரதியம் என்னும் இசைத் தமிழிலக்கணத்தையும், தமிழில் இயற்றினர். இங்ஙனம் ஆரியர் தமிழ்நூலியற்றியது, ஆரியக்கருத்தைத் தமிழ் நூல்களிற்கிற்றுசிறிதுசிறிதாய்ப் புகுத்தற்கேயன்றி, தமிழை வளர்த்தற்கன்று.

பரதம் என்னும் தமிழ் நாடகநூல், பிற்காலத்தில் வடமொழியில் அதே பெயருடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

கணியம், ஏரணம் முதலிய பிற அறிவியல்களும் கலைகளும் ஒவ்வொன்றாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இதற்கெல்லாம் சென்ற செலவு தமிழரதே. ஆரியர் தேவர் என்னும் நம்பிக்கையினால், அவரை விருப்பம்போற் செய்யுமாறு விட்டனரீ முவேந்தரும்.

அகத்தியர் இடைக்கழகத்திற்கும் பாரதக்காலத்திற்கும் இடைப்பட்டவர். அவர் ஒரு கழகத்திலும் இருந்ததில்லை. தொல்காப்பியர் பாரதக்காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர்; ஆதலால், அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும் முறையே தலைக்கழகத்திலும் இடைக்கழகத்திலும் இருந்தனரென்பதும், பின்னவர் முன்னவரின் மாணவர் என்பதும், கட்டுக்கதைகளே.

7. சமற்கிருதத்தின் தன்மை

வேதமொழியும் சமற்கிருதமும் ஒன்றேயென்றும், மேலையாரிய மொழிகட்கெல்லாம் சமற்கிருதமே தாய் அல்லது தாய்க்கடுத்த நிலையென்றும், இரு தவறான கருத்துக்கள் மேனாட்டறிஞரிடையிருந்து வருகின்றன.

ஐரோப்பிய ஆரியமொழிக் குடும்பங்கட்குள், வடமேற்கோடியிலுள்ள தியூத்தானியம் மிக முந்தியதாயும், இலத்தீனம் அதற்குப் பிந்தியதாயும், கிரேக்கம் இலத்தீனுக்குப் பிந்தியதாயும், சமற்கிருதம் கிரேக்கத்திற்கும் பிந்தியதாயுமுண்மையை, அவற்றின் சொற்றிரிபே காட்டுகின்றது.

8. ஆரியமொழிகளின் படிமுறைத் திரிபு

தமிழ்	தியூத்தானியம்	இலத்தீனம்	கிரேக்கம்	சமற்கிருதம்
அதோள்	திதெர்	—	—	தத்ர
அம்மை	அம்மா, மம்மா	—	—	அம்பா
அல்-அன்	அன்	—	அன்	ந
(எதிர்மறை முன்னொட்டு)				
இதோள்	ஹிதெர்	கித்ர	—	அத்ர
இரு	ஆர், இஸ்	எஸ்	எஸ்	அஸ்
இரும்பு	இரன், ஐயெர்ன்	ஈரிஸ்	—	அபஸ்
இல்	இன்	இன்	என்	—
(உள்)	—	இந்த்தெர்	—	அந்த்தர்
(உ. த.)				
இலகு—	—	—	—	—
இலக்கம்	லைம் (று)	லக்ஸ்	வியூக்கோஸ்	ருச் (சு)
உகை	அ(க்)க	அகோ(g)	—	அஜ்
(செலுத்து)				
எதோள்	வ்ஹிதெர்	—	—	கத்ர
எல்லா	ஹல்லோ	—	—	அரே, ரே
ஏர்	ஏர்	அர்	—	—
கணு	கனி	கெனு(g)	கொனு(g)	ஜானு
கத்து-(கத்தி)	கத்	—	—	க்ருத்
காண்	கான், (க்)னா, (க்)னோ	(க்)னோ(g)	க்னோ(g)	ஜ்னூ
கிழ (ம்)	—	—	கெரான்(g), ஜரா ஜெரான்	—
குந்து	ஸ்குவாத்	செத்	—	ஷத்
கும்	—	கும்	ஹம்	ஸம்
துளை	தோர்	—	துர்	த்வார்
(வாசல்)				
துருத்து	த்ரஸ்ற் (று)	த்ருதோ	—	துாத்
துருவு	த்ரு	த்ரான்ஸ்	—	தீர்
நாவாய்	—	நாவிஸ்	நெளஸ்	நெள
நூன்-நூ-நீ	நூ, தெள	நூ	நூ	ந்வம்

தமிழ்	தியூத்தானியம்	இலத்தீனம்	கிரேக்கம்	சமற்கிருதம்
பார்		பரெ	—	பஹ்
பிறங்கு	ப்ரைற் (று)	—	—	ப்ரஜ்(bh)
பொள்	போர் (b)	பொர் (f)	பரொஸ்	—
		(உழு)		
பொறு	பெர், பேர் (b)	பெர் (f)	பெர் (ph)	பர் (bh)
மடி	மொர்த் (சாவு)	மொரி	—	ம்ரு
மாது-மாதர்	மொதொர்	மாதெர்	மெதர்	மாத்ரு
(பெண்)	(தாய்)	(தாய்)	(தாய்)	(தாய்)
முழுக்கு		மெர்சு (g)		மஜ்ஜ
முன் கருது	முன்	—	—	மன்
மெது	ஹமுத்	—	—	ம்ருது
வலி	—	வலி	—	—
வலம்	—	வேலர்	—	பல(b)
விடலை	வெவெல	வித்துல	இத்தலொஸ்	வத்ஸ
விழி (அறி)	வித்	விதெ	—	வித்
வெஃகு				
பேக்கு(க.)	பெக்(g)	—	—	பிக்ஷு

9. பாரதக்காலம் (தோரா. கி. மு. 1000)

இந்திய வரலாற்றிலும் தமிழ் வரலாற்றிலும் பாரதக் காலம் ஓர் எல்லைக்குறியாகும். ஐம்பாண்டவருள் ஒருவனான அருச்சுனன் திருநீராட்டிற்காகத் தென்னாடு வந்து (சித்திராங்கத) பாண்டியன் மகளை மணந்தான் என்றும், அன்று பாண்டியன் தலைநகராயிருந்தது மணலூர் என்றும், பாரதம் கூறும், இதனால், பாண்டியர் குடியின் தொன்மை முன்மையும் வைகை மதுரையின் பின்மையும் அறியப்படும்.

பாரதக்காலத்தவரான வியாசர் ஆரியவேதத்தை நாலாக வகுத்தார் என்னும் செய்தியும், தொல்காப்பியத்திலுள்ள பனைக்கொடிக்குறிப்பும், தொல்காப்பியர் காலத்தை அறியப் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

பாரதப்போரிற் சோழபாண்டியர் பாண்டவர்க்குத் துணைநின்று பொருததும், உதியஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரவேந்தன் நடுநிலைதாங்கி, இருபடைகட்கும் பதிவெண் நாளும் சோறு வழங்கிப் 'பெருஞ்சோற்று' என்னும் சிறப்புடைமொழி பெற்றதும், மூவேந்தர்க்கும் சிறந்த வரலாற்றுக்

குறிப்பாவதுடன், தமிழரின் போர்மறத்தையும் நாகரிகப் பண்பாட்டையும் விளக்குவனவாகவும் உள்ளன.

10. தொல்காப்பியம் (தோரா. கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டு)

பாரதக் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவரும் ஐந்திரவிலக்கணத்தை நன்கு கற்றவரும் பாணினிக்கு முற்பட்டவருமான தொல்காப்பியர், கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டுபோல், சே நாட்டின் தென்கோடியில் வாழ்ந்திருந்து, தமிழிலக்கணவிலக்கியங்களைக் கற்றபின், பண்டாரகர் உ. வே. சாமிநாதையர் போற் பல செந்தமிழ் முந்து நூல்கண்டு முயையாக ஆய்ந்து தம்பெயரால் தொல்காப்பியம் என ஒரு பிண்ட நூலைத் தொகுத்து, நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவைகளத்தில், (அக்காலத்துக் கழகமின்மையால்) திருவதிகோட்டில் நான்மறையில் முற்றத்துறைபோயிருந்த ஓர் ஆரியத் தமிழ்ப்புலவர் தலைமையில், அரங்கேற்றினார்.

தொல்காப்பியத்திற் பின்வருமாறு சில குறைபாடுகள் உள்ளன.

- (1) வேண்டாத ஆரியச் சொல்லாட்சி.
- (2) தமிழுக்கு மாறான ஆரியக் கருத்துக்களைப் புகுத்தல்.
- (3) தென்சொற்களை வழப்படப் புணர்த்தல்.
- (4) சில இலக்கண அமைதிகளைச் செவ்வையாய் விளக்காமை.
- (5) தென்சொல் வளத்தை அறியாமை.
- (6) சில தென்சொற்களை வடமொழிவடிவில் ஆளுதல்.
- (7) எளிய சொற்களையும் அருஞ் சொல்லாகக் காட்டுதல்.

இவற்றின் விரிவையும் விளக்கத்தையும் என் 'தொல்காப்பிய விளக்கம்' என்னும் நூலிற் காண்க.

பாரதக் காலத்திற்கும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்டே, மாபுராணம், பூதபுராணம் முதலிய தமிழ் இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பாணினீயம் (கி. மு. 5-ஆம் நூற்.)

ஐந்திரம் என்னும் வடமொழியிலக்கணத்தையும் தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழிலக்கணத்தையும் பெரிதும் துணைக்கொண்டு, கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டில், பாணினீயம் என்னும் வட மாழியிலக்கணியர், எழுத்தும் சொல்லும் பற்றிய அஷ்டாத்யாயீ என்னும் எண்ணதிகார வடமொழியிலக்கணத்தை, குன்றக்கூறல், மயங்கவைத்தல் என்னும் இருவகைக் குற்றங்கள் நிரம்ப, அளவிறந்து சுருங்கக் கூறியியற்றி, தம் நூலைப் பெருமைப்படுத்துவதற்குச் சில வலக்காரங்களையும் கையாண்டார்;

11: கடைக்கழகம் (கி. மு. 5-ஆம் நூற். முதல் கி. பி. 4-ஆம் நூற். வரை)

கி. மு. -ஆம் நூற்றாண்டில், வைகைக்கரை மதுரையில், கடைக்கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதைப் புரந்த பாண்டியரும் அதன் இறுதியிலிருந்த புலவரும் நாற்பத் தொன்பதினமர் என்று, இறையனார் அகப்பொருளுரை கூறும். ஆரியம் வர வர ஆழ வேருன்றி, மூவேந்தரும் ஆரியப் பித்தராக மாறி ஆரிய வேள்விகளை இயற்றத் தலைப்பட்டுவிட்டதனால், பல்வேள்விச்சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி காலத்திலேயே கழகத்தைக் கலைக்க அடிகோலப் பட்டு, அடுத்த மலைமுறைப் பாண்டியனாகிய உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்தில் ஆரியச்சூழ்ச்சி நிறைவேறிவிட்டது.

கடைக்கழக இலக்கியம்

சிறறிசை, பேரிசை, மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ்நூல், மணிமேகலை முதலிய தமிழ்நூல்களும், பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் ஆகிய தொகைநூல்களும், கடைக்கழகத்தார் இயற்றியனவாகும்.

திருக்குறள் கடைக்கழக உறுப்பினரல்லாத திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பெற்றது. அது ஆரிய ஏமாற்றைக் கண்டித்தலின், கடைக்கழக ஒப்பம் பெற்றிலது.

திருக்குறளொழிந்த பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும், களவழி நாற்பது ஒன்றே கடைக்கழகக் காலத்ததாகத் தெரிகின்றது; ஏனைய வெல்லாம் பிந்தியவே.

123 கடைக்கழகத்தின்பின் தமிழ் சிதைந்த வகைகள்

i. மொழிச்சிதைவு

(1) வேண்டா வடசொற் கலப்பு.

(2) சேரநாட்டுத்தமிழ் படிப்படியாய்த் திரிந்து வேறு மொழியாய்ப் பிரிந்து போனமை.

(3) தமிழ் தலைமையிழந்து ஒரு கிளைமொழிபோற் கருதப்பட்டமை.

(4) தமிழ் கோயில் வழிபாட்டிற்குத் தகாத மொழி யென்று தள்ளப்பட்டமை.

(5) தமிழ் தமிழராலும் தாழ்த்தவும் வெறுக்கவும் பட்டமை. இன்றும் பெரும்பாலார் தமிழ்ப்பெயரை விரும்பாமையும், சோறு என்று சொல்ல நாணுதலும் காண்க.

(6) தமிழர்க்குத் தாய்மொழி யுணர்ச்சி அற்றமை.

(7) நீண்ட காலமாகத் தமிழுக்கு மேல்வளர்ச்சியின்மை.

(8) வடசொற் கலந்த தமிழ்க்கல்வெட்டும் தனி வட மொழிக் கல்வெட்டும் தோன்றியமை.

(9) தமிழ் உரைநடை மணிப்பவழி நடையாக மாறியமை.

(10) பல்வகை வழக்களும் மலிந்த தமிழ்நடை கல்வெட்டுக்களிலும் ஆவணங்களிலும் ஆளப்பெற்றமை.

(11) பல தென்சொல் ஐயுறவிற்கிடமானமை

ii. கலைச்சிதைவு

இசை, நாடகம், கணியம், மருத்துவம் முதலிய தமிழ்க் கலைகளின் சிறந்த முறைகள் அழியுண்டுபோயின.

iii. நூலழிவு

முக்கழகத்திற்கும் முந்திய நூல்களுள், முதலிரு கழக நூல்களும் கடைக்கழக நூல்களிற் பெரும்பாலனவும், இரந்து பட்டன. இவை பல்லாயிரக்கணக்கின.

“ஏரணம் உருவம் யோகம் இசைகணக் கிரதம் சாலம்

தாரணம் மறமே சந்தம் தம் நீர் நிலமு லோகம்

மாரணம் பொருள் என் றின்ன மாணநூல் யாவும் வாரி

வாரணம் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரும் மாள.”

கணக்கற்ற தமிழ்நூல்கள் கற்பாரும் காப்பாருமின்றி, காவிரிப் பதினெட்டாம் பெருக்கில் கடற்க ஆயிரம் ஆண்டுக் காலமாக, ஆண்டுதோறும் எறியப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

இந்நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில், பாலவநத்தம் வேள் பாண்டித்துரைத் தேவர் தொகுத்துவைத்திருந்த ஆயிரக் கணக்கான பண்டையேட்டுச் சுவடிகளும், மதுரைத் தமிழ்க் கழகக் கட்டிடத்தில் தீக்கிரையாயின.

iv. நூலிழிபு

கலையும் அறிவியலும் பற்றாது குலமும் புகழும் காமமுமே பற்றிய நூல்கள் பிற்காலத்தெழுந்தன.

v. செய்யுளிழிபு

(1) நேர்பு நிரைபு என்னும் உரியசைகள் வழக்கற்றமை.

(2) பாவகை குன்றிப் பாவினம் பயின்றமை.

(3) வடசொற் றொகை வரவர மிக்கமை.

(4) பொருட் சிறப்பினும் சொற்சிறப்பே சிறந்தமை.

(5) சிறப்புப்பொருட் சொற்கள் மோனையெதுகை பற்றிப் பொதுப் பொருளில் ஆளப்பெற்றமை.

(6) இயற்கையையும் உண்மையையும் கற்பனை மேற் கொண்டமை. செய்யுளில் உயர்வுப்பன்மை புக்கதும் இழிபேடு

vi. இலக்கணக்கேடு

(1) முத்தமிழாயிருந்த இலக்கணம் இயல் என்னும் ஒரு தமிழாகக் குன்றல்.

(2) பிண்டமாயிருந்த இயற்றமிழிலக்கணமும் எழுத்தும் சொல்லுமாகக் குன்றல்.

(3) வடமொழியிலக்கணத்தை வலிந்தும் நலிந்தும் தமிழுக்குப் பொருத்தி வீரசோழியம், பிரயோகவிவேகம் முதலிய புன்னூல்கள் எழுந்தமை.

(4) எழுத்துக்கட்கும் பாக்கட்கும் தெய்வமும் குலமும் வகுக்கப்பட்டமை.

பன்னீ நயிரெழுத்துக்களையும் நான்முகன் (பிரமன்) படைத்தான். பதினெண் மெய்யெழுத்துக்களையும் சிவன்,

திருமால், முருகன், வேந்தன் (இந்திரன்), கதிரவன், திங்கள், சூபேரன், கூற்றுவன், வருணன் ஆகிய ஒன்பதின்மரும் முறையே இவ்விரண்டாகப் படைத்தனர்.

நான்முகன், சிவன், திருமால், முருகன் ஆகிய நால்வரும் படைத்த எழுத்துக்கள் பிராமணருக்குரியவை! வேந்தனும் கதிரவனும் திங்களும் படைத்தவை அரசர்க்குரியவை; சூபேரனும் வருணனும் படைத்தவை வணிகர்க்குரியவை; கூற்றுவன் படைத்த இரண்டும் சூத்திரர் என்னும் வேளாளர்க்குரியவை.

அந்தணர் என்னும் பிராமணரை வெண்பாவிலும், அரசரை ஆசிரியப்பாவிலும், வணிகரைக் கலிப்பாவிலும், வேளாளரை வஞ்சிப்பாவிலும் பாடவேண்டும். இவை பாட்டிய விலக்கணம்.

(5) குலத்திற்கேற்பக் கலம்பகச்செய்யுள் தொகையும், ஓலை நறுக்களவும், நாடகச்சுவையும் நாற்பொருளும் வகுக்கப்பட்டமை.

கலம்பகம் என்னும் பனுவலைப் பாடும்போது, தேவர்க்கு 100 செய்யுளும் பிராமணருக்கு 95 செய்யுளும், அரசருக்கு 90 செய்யுளும், அமைச்சருக்கு 70 செய்யுளும், வணிகர்க்கு 50 செய்யுளும், வேளாளர்க்கு 30 செய்யுளும், அமைத்துப் பாடுதல் வேண்டும்.

பாட்டெழுதும் ஓலைநறுக்கின் அளவு, பிராமணருக்கு 24 விரல்; அரசருக்கு 20 விரல்; வணிகருக்கு 16 விரல்; வேளாளருக்கு 12 விரல்.

நாடகத் தலைவன் குலத்திற்கேற்ப நாடகப்பொருளும் சுவையும் பின்வருமாறு அமைதல்வேண்டும்.

தலைவன்	பொருள்	சுவை
பிராமணன்	அறம்பொருளின்பம் வீடு	ஒன்பான் சுவை
அரசன்	அறம்பொருளின்பம்	இளிவரலும் சமநிலையும் ஒழிந்தவை
வணிகன்	அறம்பொருள்	சமநிலை ஒழிந்தவை
வேளாளன்	அறம்	பெருமிதமும் சமநிலையும் ஒழிந்தவை.

இங்ஙனம், இடைக்காலத்தெழுந்த பாட்டியல் நூல்களும் நாடக நூல்களும் வரையறுக்கின்றன.

(6) செய்யுள் நிலத்தை ஏழாகவும் அவற்றுள் ஒன்றான பாட்டை எண்வனப்பாகவும் வகுத்த பண்டைத் தமிழ்முறை போய், பெருங்காப்பியம் சிறுகாப்பியம் என்றும் தொண்ணூற்றாறு வகைப்பனுவல் என்றும் ஒருமருங்கு வடநூல் தழுவிய பாகுபாடே வழங்கி வருகின்றமை.

(7) தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்ட இருபத்தாறு செய்யுளுறுப்புகள் ஆறாகக் குறைந்தமை.

(8) தமிழில் இல்லாததும் அதற்கு ஏற்காததுமான இடுகுறிப் பெயரை, வடநூள்முறை தழுவித் தமிழுக்கும் வகுத்தமை.

(9) பல இலக்கணக் குறியீடுகளும் செய்யுட்பெயர்களும் பனுவற்பெயர்களும் வடசொற்களாய் வழங்கத் தலைப்பட்டமை.

இலக்கணக்குறியீடுகள் :

முதலீலை பகுதி, ஈறு-விசுதி, புணர்ச்சி-சந்தி, திரிபு-விகாரம், கிளவி-பதம், பெயர்-நாமம், வினைமுதல் (எழுவாய்)-கர்த்தா, மடக்கு-யமகம்.

செய்யுட்பெயர்கள் :

பா (செய்யுள்)-கவி, பாட்டு-காதை, மண்டிலம்-விருத்தம், இதழ்குவிபா-ஒட்டியம், இதழ்கல்பா-நிரோட்டியம், ஈறு தொடங்கி-அந்தாதி.

பனுவற்பெயர்கள் :

பனுவல்-பிரபந்தம், வனப்பு-காவியம், ஐந்து-பஞ்சகம், நூறு (பதிற்றுப்பத்து)-சதகம்.

கடுமை, இனிமை, மிறை, அகலம்-ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். மதுரம் சித்திரம் என்பன கடன்கொண்ட தென் சொல்லே.

(10) அன்றோ என்னும் ஒன்றன்பாற் சொல்லும், அல்ல, அல்லவா என்னும் பலவன்பாற் சொற்களும், மூவிடஐம்பாற் பொதுவாய் வழங்கிவருகை.

vii சொற்சிதைவு

(1) சொல்விறப்பு:

இறந்துபட்ட சொற்கள் பல்லாயிரக் கணக்கின. அவசரம் அவசியம்,

(2) சொல்வழக்கழிவு.

அறம் (தருமம்), ஆவு (பசு), இசிவு (ஜன்னி), ஈளை (காசம்), உகிர் (நகம்), ஊர்தி (வாகனம்), ஐயம் (சந்தேகம்), ஒதிமம் (அன்னம்), கலங்கரை விளக்கம் (light-house), கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்), கூற்றுவன் (யமன்), சுடலை (மயானம்), திருச்சுற்று (பிராகாரம்), திரையல் (பீடா). நீகான் (மாலுமி), பலகணி (ஜன்னல்), பொழுதுவணங்கி (சூரியகாந்தி), மறை (வேதம்), முதுசொம் (பிதிரார்ஜிதம்), வலக்காரம் (தந்திரம்), வாய்நேர்தல் (வாக்களித்தல்) முதலிய நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் வழக்கிறந்துள்ளன.

(3) சொற்பொருளிழப்பு

எ-டு : உயிர்மெய் (பிராணி), தோள் (புஜம்)

(4) சொல்லிழிபு

எ-டு : சோறு, தண்ணீர், பருப்புக்குழம்பு, மிளகுநீர்.

இவற்றைத் தமிழ்ப் புலவரும் சொல்ல நாணி, சாதம், ஜலம், சாம்பார், ரசம் என்னும் சொற்களையே ஆளுதல் காண்க.

(5) சொற்றிரிபு

எ-டு : செவ்வந்தி-செவந்தி, சாமந்தி-ஜாமந்தி.

viii எழுத்துத்திரிபு

ஒலிமாற்றமும் வரிமாற்றமும்:

ix தமிழ்க் கல்விக்குறைவு

x தமிழ்ப்புலவர்க்குப் பிழைப்பின்மை

xi தமிழொழிப்புத் திட்டங்கள்

மும்மொழிக் கல்வித்திட்டமும் வண்ணனை மொழி நூற்கொள்கையும்.

4. மறைநிலைப்படலம்

(தோரா. கி. மு. 1000-இன்றுவரை)

குழையும் குச்சும் ஒடிக்கப்பட்டும், கிளையும் கொம்பும் கவையும் அடியும் வெட்டுண்டும், மீண்டும் வேரினின்றும் தூரினின்றும் தளிர்ந்துத் தழைத்தோங்கும் மரம்போன்று இருக்கும் தமிழை. அடிவரை சிதைத்த பின்பும் அதை அடியோடு மறைத்தற்குப் பல்வேறு வழிகளைக் கையாண்டு வருகின்றனர் தமிழின் பிறவிப்பகைவரான ஆரியர்.

(1) தமிழ்மறைப்பு

பேரன் பாட்டனைப் பெற்றான் என்னும் முறையில், சமற்கிருதத்தினின்று பிராகிருதமும், பிராகிருதத்தினின்று தமிழும், வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஒருசார் வடமொழி ஆரியர் தமிழை ஒரு பிராகிருதமாகவும் குறித்திலர்.

12-ஆம் நூற்றாண்டிற் பொய்யாமொழிப்புலவர் மதுரை சென்று தமிழ்க்கழகத்தைப் புதுப்பிக்க முயன்றும், பயன்படவில்லை.

எழுத்தாலத்தி (அக்கராலத்தி) என்னும் கோயில் வழி பாட்டுவகையில், தமிழுக்கேற்ப 30 விளக்கேற்றப்பெறாத வடமொழிக்கேற்ப 51 விளக்கேற்றப்படுகின்றன.

(2) தமிழ்நாடு மறைப்பு

நாவலம் பொழிலைச் சம்புத்தீவம், பரதகண்டம், இந்து தேசம் என்றும், திரவிடமாநிலத்தைப் பரதகண்டத்தின் தென்கோடி மண்டலம் என்றும், சேரநாட்டைப் பரகராமச் சேத்திரம் என்றும், கூறித் தமிழ்நாடு முற்றும் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. குமரிநாட்டில் மக்களிருந்ததில்லை யென்பதும் தமிழ்நாடு மறைப்பே.

(3) தமிழினமறைப்பு

வேதவொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாமையால் விலக்கப் பட்ட சத்திரிய வகுப்புக்களுள் ஒன்றாக, திரவிட இனத்தைக் குறித்துள்ளார் மனுதரும நூலாசிரியர் (10 : 43, 44).

தமிழ் வேந்தரைச் சத்திரியர் என்று கூறி, வேதவேள்வி இயற்றுவித்ததும், வர்மன் என்னும் பெயரீறு கொள்ள வைத்ததும், ஓர் ஆரிய ஏமாற்றே. தமிழ் வணிகரை வைசியர் என்று கூறிப் பூனூல் அணிவித்ததும், குப்தன் என்னும் பெயரீறு கொள்ளவைத்ததும், இத்தகையதே.

ஆத்திரேலியப்போலியர், நீகரோப்போலியர், நண்ணிலக் கடற்கரையர், காண்டினைவியர் முதலிய அறுவகையினம் சேர்ந்த கலவையினத்தார் தமிழரென்று, ஒரு தென்னிந்திய வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது.

(4) தமிழ்நாகரிக மறைப்பு

தொன்னூல்களான தென்னூல்களெல்லாம் வட மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபின், அழிந்தும் அழிக்கப் பட்டும்போயின, அதனால், இந்திய நாகரிகம் பெரும்பாலும் ஆரியரதென்றும், அதன் ஒரு சிறுகூறே தமிழரது அல்லது திரவிடரது என்றும், சொல்லப்படுகின்றது.

(5) தமிழ்க்கலை மறைப்பு

இந்தியாவில் முதன்முதல் தோன்றியது சாமவேத இசைக் கோவை என்பதும், தமிழிசையைக் கருநாடக சங்கீதம் என்றும் தமிழ் நடனத்தைப் பரதநாட்டியம் என்றும் கூறுவதும், கலைமறைப்பாம்.

(6) தமிழ் முதனூல் மறைப்பு

அகத்தியத்தைத் தமிழ் முதனூல் என்பதும், பிராதி சாக்கி யங்களிலும் பாணினீயத்திலும் தமிழிலக்கண முன்னூல்கள் குறிக்கப் பெறாமையும், தமிழ் முதனூல் மறைப்பாம்.

முப்பால் என்பது திரிவர்க்கம் என்பதன் மொழிபெயர்ப் பென்றும், அறம் பொருளின்பம் வீடென்பது தர்மார்த்த காம மோட்சம் என்பதன் மொழிபெயர்ப்பென்றும், திருக்குறளின் அறத்துப்பால் தரும சாத்திரத்தையும் பொருட்பால் அருத்த சாத்திரத்தையும் காமத்துப்பால் காம சூத்திரத்தையும் தழுவினவையென்றும், கூறுவதும் முதனூல் மறைப்பே.

இனி, பெரியபுராணம் உபமன்யு பக்த விலாஸத்தையும், திருவிளையாடற்புராணம் ஆலாஸ்ய மான்மியத்தையும், சிவஞானபோதம் என்னும் மெய்கண்டான் நூல் ரௌரவாக மத்தின் ஈற்றிலுள்ள மொழி பெயர்ப்பையும், முதனூலாகக்

கொண்டவையென்று கூறுவது, நெஞ்சமுத்தழும் துணிச்சலும் மிக்க முதலூல்மறைப்பென வறிக.

மெய்கண்டான் நூலின் முதன்மையைப்பற்றி, ஏற்கெனவே மறைமலையடிகளும், கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையும் வரைந்துள்ள குறிப்புக்களைத் தழுவி, ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் இயற்றியுள்ள 'சிவஞான போதம் முழுமுதலூலே' என்னும் தலைசிறந்த மறுப்புநூலைப் பார்க்க.

இனி, ஸ்ரீவல்லப என்னும் ஆரியரே திருவள்ளுவர் என்பது, முதலூலாசிரியன் மறைப்பாம்.

7. தமிழ்த்தெய்வ மறைப்பு

முருகன், மாயோன் (திருமால்), காளி, வேந்தன், வாரணன், சாத்தன் என்னும் தமிழ்த்தெய்வங்கள், சுப்பிரமணியன், விஷ்ணு (கதிரவன்), தூர்க்கை, இந்திரன், வருணன், சாத்தா என்னும் ஆரியத் தெய்வங்களே என்பது, தமிழ்த் தெய்வமறைப்பாம்.

(8) தமிழர் சமய மறைப்பு

இருவேறு தமிழ்ச் சமயங்களாயிருந்த சிவநெறியையும் திருமால் நெறியையும் ஆரிய மதமாகிய பிரமநெறியோடணைத்து இந்து, (ஹிந்து) மதம் எனப்பெயர் கொடுத்தும், பிரமன், திருமால் (விஷ்ணு), சிவன் ஆகிய மூவரும் முறையே முத்தொழிலைச் செய்யும் முத்திருமேனியர் (திரிமூர்த்திகள்) என்று கூறியும்; முழுமுதற்கடவுள் யார் என்னும் வினாபற்றிச் சிவனெறியாரையும் திருமால் நெறியாரையும் முட்டவைத்தது தமிழர் சமயமறைப்பாம்:

(9) தேவார மறைப்பு

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்திற்குப்பின், மூவர் தேவாரத்தையும் தொகுத்து அவை வழங்காதபடி தில்லையம் பலத்தில் ஓர் அறைக்குட் பூட்டிவைத்துச் சிதல் அரிக்க விட்டதும், எஞ்சிய ஏடுகளையும் எவரும் எடுக்காதபடி இயன்றவரை தடுத்ததும், திருமுறை கண்ட புராணத்தால் தெரிந்துகொள்க.

(10) பொருளிலக்கண மறைப்பு

பொருளிலக்கணம் பாட்டியலே என்றும், அதுபிறமொழிகளிலும் உள்ளதே என்றும், கூறுவது பொருளிலக்கண மறைப்பாம்.

(11) தமிழ்ச்சொன் மறைப்பு

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலியில், ஆயிரக்கணக்கான தென்சொற்கள் விடப்பட்டிருப்பதும், தமிழின் அடிப்படைச்சொற்களையெல்லாம் வடசொல்லென்று காட்டியிருப்பதும், தமிழ்ச்சொன் மறைப்பாம்.

“குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்” (புறம். 33)

என்னும் பாடத்தைப் “பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்” என்றும், “முட்டிபுகும் பார்ப்பார்” (கம்பர் தனிப்பாடல்) என்னும்பாடத்தை “இட்டமுடன் பார்ப்பார்” என்றும், மாற்றியதும் சொன்மறைப்பே.

(12) தமிழ்ச்சொற்பொருள் மறைப்பு

சிவம் என்பது மங்கலம் என்று பொருள்படுவதென்றும், முருகன் என்பது சேவற்கொடியோன் என்று பொருள்படுவதென்றும், கூறுவது சொற்பொருள் மறைப்பாம்.

(13) தமிழ்க் கருத்து மறைப்பு

“இயல்புடைய மூவர்” என்பார் பிரமசரியம், வானப் பிரத்தம், சந்நியாசம் என்னும் முந்நிலைப்பட்டவர் என்றும், பிதிரராவார் (தென்புலத்தார்) படைப்புக்காலத்துப்பிரமனாற்படைக்கப்பட்ட ஒரு தேவ வகுப்பார் என்றும், பரிமேலழகர் கூறுவது தமிழ்க் கருத்து மறைப்பாம்.

(14) தமிழ் எழுத்து மறைப்பு

தமிழ் ஏட்டெழுத்து பிராமியெழுத்தினின்று திரிந்ததென்றும், கிரந்த வெழுத்தினின்று தோன்றிய தென்றும், கூறுவது தமிழ் எழுத்து மறைப்பாம்.

(15) முக்கழக மறைப்பு

தலையிடைகடையாகிய முக்கழகமும் பாண்டி நாட்டிலிருந்ததில்லையென்றும், தமிழ்நாட்டிலிருந்த கழகமெல்லாம்

கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் தோன்றிய சமண சங்கமே யென்றும், கூறுவது முக்கழக மறைப்பாம்.

(16) தமிழ் வரலாற்று மறைப்பு

தமிழர் கிரேக்க நாட்டினின்று வந்தவரென்றும், அவர் தமிழ்நாட்டு வரலாறு கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டினின்றே தொடங்குவதென்றும், இந்திய வரலாற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படை ஆரிய வேதமேயென்றும், கூறுவது தமிழ் வரலாற்று மறைப்பாம்.

---

5. கிளர்நிலைப்படலம்

(கி. மு. 100-இன்றுவரை)

(1) திருவள்ளுவர் (கி. மு. முதல் நூற்.)

திருவள்ளுவர், ஆரியப் பல்சிறு தெய்வ வழிபாட்டை நீக்கிக் கடவுள் வழிபாட்டை நிறுவினும், அருள்நிறைந்த துறவியரே அந்தணர் என்று வரையறுத்தும், குலத்திற்கேற்பத் தண்டனை கூறும் ஆரியமுறையை அகற்றி நடுநிலை நயன்மை நாட்டியும், தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கிளர்வித்தார்.

(2) நக்கீரர் (கி. பி. 2-ஆம் நூற்.)

நக்கீரர், "ஆரியம்நன்று, தமிழ்தீது." என வுரைத்த குயக் கொண்டானை அங்கதம் பாடிச் சாவித்து, பின்பு பிறர் வேண்டுகோட்கிணங்கி அவனை உயிர்ப்பித்து, தமிழின் உயர்வை மெய்ப்பித்துக் காட்டினார்.

(3) பரஞ்சோதி முனிவர் (16-ஆம் நூற்.):

பரஞ்சோதி முனிவர், தம் திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

"கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழேனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ?"

என்று பாடித் தமிழி லக்கண வுயர்வை எடுத்துக்கூறினார்.

(4) சிவஞான முனிவர் (18-ஆம் நூற்.)

வடமொழி உயர்வென்றும் தமிழ் தாழ்வென்றும் கருதப் பட்ட காலத்திலும் இடத்திலும் இருந்துகொண்டு, தம் ஆழ்ந்த தென்மொழிவடமொழிப் புலமையாலும், அரிய இலக்கண வாராய்ச்சியாலும், செய்யுள் வன்மையாலும், தருக்க வாற்றலாலும், தமிழ் வடமொழிக்கு எள்ளளவும் இளைத்ததன்றென நிறுவியவர் மாதவச் சிவஞான முனிவராவர்.

(5) சுந்தரம்பிள்ளை (19-ஆம் நூற்.)

சுந்தரம்பிள்ளை தம் மனோன்மணியத்திற் பின்வருமாறு தமிழை ஆரியத்தோடுறழ்ந்து, ஆரியச்செருக்கை அடக்கினார்.

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

தரவு-2

“ பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர் எல்லையறு பரம்பொருள்முன் னிருந்தபடி யிருப்பதுபோல் கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவினமலையா ளமுந்துறவும் உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல வாயிடினும் ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுள் சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.

தாழிசை-3

“ சதுமறையா ரியம்வருமுன் சகமுழுது நினைதாயின் முதுமொழிநீ யனாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே.

தாழிசை-10

“ பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவுரோ எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பலையே.

தாழிசை-11

“ வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள் உன்னுவரோ மனுவாதி ஒரு குலத்துக் கொருந்தி.

தாழிசை-12

“ மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும் வாசகத்தில் மாண்டோர்கள் கனஞ்சடையென்றுருவேற்றிக் கண்முடிக் கதறுவரோ.”

(6) பரிதிமாற்கலைஞன் (20-ஆம் நூற்.)

சூரிய நாராயண சாத்திரியார் தம் பெயரைப் பரிதிமாற்கலைஞன் என்று மாற்றி, தனித்தமிழுக்கு வித்தூன்றினார்.

(7) பா. வேடு மாணிக்க நாயகர்

தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தாலும் பன்மாண் பொறிவினைப் பயிற்சியாலும், தமிழ் நெடுங்கணக்கை

ஆழ்ந்தாய்ந்து தமிழே உலக முதன்மொழியென முதன்முதற் கண்டவரும், அதை அஞ்சாது எங்கும் எடுத்துவிளக்கிய தண்டமிழ்த் தறுகண்ணாளரும், பா. -வ. மாணிக்கநாயகரே.

(8) சீனிவாசையங்கார் (P. T.)

தமிழர் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்களே என்று மறுக்கொணாத சான்று காட்டி, ஆங்கிலத்திற் சிறுநூலும் பெருநூலும் முதன்முதலாக வரைந்தவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக முன்னை வரலாற்றுத் துணைப்பேராசிரியர் பி. தி. சீனிவாசையங்கார் ஆவர்.

(9) கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் (S.)

அயலாரும் தமிழ்ப்பகைவரும் வையாபுரிப்பிள்ளை போன்ற கொண்டான்மாரும், கழகம் என்பதே இருந்த தில்லையென்று உரத்துக்கூறிய காலத்தில், கடைக்கழக வுண்மையைக் 'கடைவள்ளார் காலம்' என்னும் அரிய ஆராய்ச்சி நூலால் ஆணித்தரமான சான்று காட்டி நிறுவியவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுப் பேராசிரியராயிருந்த கிருட்டிணசாமி ஐயங்காரே.

(10) சேச ஐயங்கார் (T.)

தமிழரின் தென்னாட்டுப் பழங்குடிமையையும், தமிழரின் பெருமையையும், தக்கசான்று காட்டி விளக்கியவர், பச்சையப்பன் கல்லூரி வரலாற்றுத்துறைத் தலைவராயிருந்த சேச ஐயங்கார் ஆவர்.

(11) ஆபிரகாம் பண்டிதர்

சிலப்பதிகார இசைத்தமிழ்ப் பகுதிகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து, பெருந்தொகையைச் செலவிட்டு, ஆயப்பாலை வட்டப்பாலைப் பண்திரிவு முறைகளையும் வீணையியல்பையும், தம் கருணாமிர்தசாகரத்தின் வாயிலாக விளக்கிக்காட்டி, தமிழிசையின் முன்மையையும் தாய்மையையும் நிறுவியவர், தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதரே.

(12) கா. நமச்சிவாய முதலியார்

தமிழர் பலர் தமிழாசிரியத் தகுதிபெற இயலாவாறு, வடமொழிப் பயிற்சியோடிணைக்கப்பட்டிருந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் புலவன் (வித்துவான்) தேர்வுப் பாடத்

திட்டத்தைக் கவனித்து, அதன் தீங்கைக் கண்டு, தனித்தமிழ்ப் பிரிவு (7 D) ஏற்படுத்திய பெருமை, அப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்த நமச்சிவாய முதலியாரதே.

(13) மு. சி. பூரணலிங்கம் பிள்ளை

தமிழ் நாகரிக வரலாற்றையும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டு, தமிழின் பெருமையை அயல்நாட்டார் அறியச்செய்த அருந்தமிழ்த் தொண்டர், ஆங்கிலப் பேராசிரியர் பூரணலிங்கம் பிள்ளையாவர்.

(14) பர். உ. வே. சாமிநாதையர்

காவிரி வாய்ப்படவும் கறையான் வாய்ப்படவு மிருந்த கடைக்கழக நூல் ஏட்டுச்சுவடிகளை, ஊரூராகவும் தெருத் தெருவாகவும் வீடுவீடாகவும் திரிந்துதேடியும், விறகுத் தலையன்போல் தலையிற் சுமந்து கொணர்ந்தும், அல்லும் பகலும் கண்பார்வை கெடக் கூர்ந்து நோக்கிப் படித்தும், அரிய ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களும் ஒப்புமைப் பகுதிகளும் வரைந்தும், ஆராய்ச்சியாளர்க்குப் பேருதவியாகவும் பிறர்க்குப் பெரும்பயன்படவும் வெளியிட்டவர், தென்கலைச் செல்வர் பெரும்பேராசிரியர், பண்டாரகர், உ. வே. சாமிநாதையரே.

(15) பவானந்தம் பிள்ளை

தொல்காப்பியம், இறையனார் அகப்பொருளுரை, யாப்பருங்கலவிருத்தி முதலிய நூல்களை வெளியிட்டும், தம்பெயரால் ஒரு தமிழ்க் கலைமன்றம் நிறுவியும், ஆங்கில முகவுரை வாயிலாய்த் தமிழின் தனிப்பெருமையை எடுத்துக் காட்டியும், தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர் சென்னை ஊர்காவல் துறை உதவி ஆள்வினைஞராயிருந்த ச. பவானந்தம் பிள்ளையாவர்.

(16) த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை

கரந்தைத் தமிழ்க் கழகத்தையும் இலவச நடுநிலைப் பள்ளியையும் தனித்தமிழ்க் கல்லூரியையும் நிறுவி, தமிழையும் தமிழ் மாணவரையும் புரந்தவர், தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளையாவர்.

(17) மறைமலையடிகள்

தமிழ்ப் பேராசிரியரும் மாபெருந் தமிழ்ப்புலவரும் தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் வேறுபாடு தெரியாது, நூற்றிற் கெண்பது விழுக்காடு வடசொற்களைக் கலந்து தமிழைப் பேசியும் எழுதியும் பாடியும் வந்த காலத்தில், தமிழ்ப்பயிர் அயற்சொற்களைகளால் நெருக்குண்டு அடியோடு அழிந்து போகவிருந்த நிலையில், வடசொற்களை அறவே களைந்து தூய தீந்தமிழில், உரைநடையும் செய்யுளுமாகிய இரு வடிவிலும், அறிவியல், சமயம், வரலாறு, ஆராய்ச்சி, திருமுகம், உரை, மொழிபெயர்ப்பு முதலிய பலதுறையிலும், ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்களை வெளியீட்டு, தமிழில் எந்நூலையும் இயற்றவும் மொழிபெயர்க்கவும் இயலும் என்பதைக் காட்டி, மறுமலர்ச்சித் தனித்தமிழ் ஊழியைத் தொடங்கிவைத்தவரும், தம் மும்மொழிப் புலமையால் இந்தியை இலக்கிய முறையில் எதிர்த்தவரும், ஒப்புயர்வற்ற மறைமலையடிகள் ஆவர்.

மறைமலை யென்னும் மறையா மலையின்
நிறைநிலை வாரத்தே நிற்க—இறையும்
தமிழன் வடமொழியால் தாழ்வின்றி வாழ
இமிழுங் கடல்குழ் இகம்.

(18) திருவரங்க நீலாம்பிகை அம்மையார்

தனித்தமிழ்த் தந்தையை அடியொற்றிப் பின்பற்றி, எளிய இனிய தூயநடையில் உரைநடை நூல்கள் எழுதியவரும், முதன்முதல் தனித்தமிழ்ச் சிற்றகரமுதலி தொகுத்தவரும், மறைமலையடிகள் மூத்த மகளார் நீலாம்பிகையம்மையார் ஆவர்.

(19) திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்

தமிழ்த்திருமணம் நடத்திவைத்தும், சமயத்துறையில் சமநிலையுணர்ச்சியைப் பரப்பியும், காதல்மணத்தை ஊக்கியும், பெண்ணுரிமையைப் பேணியும், தொழிலாளரை முன்னேற்றியும், நாட்டிற்குத் தொண்டுசெய்தவர் திரு. வி. க.

(20) கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை

திருநான்மறை விளக்கம், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார முன்னுரை, தமிழிலக்கிய வரலாறு முதலிய அரிய ஆராய்ச்சி

நூல்களியற்றித் தமிழுணர்ச்சியைப் பரப்பியவரும், இந்தியை எதிர்த்துத் தமிழைக் காத்தவரும், பேராசா: சுப்பிரமணியப்பிள்ளையாவார்.

(21) சோமசுந்தரம் பிள்ளை

சுப்பிரமணிய சாத்திரியாரின் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரக் குறிப்பை மறுத்து, குறாவளிபோற் சுழற்றியெறிந்தவர் மன்னார்குடிச் சோமசுந்தரம் பிள்ளையே.

(22) நாவலர் வேங்கடசாமி நாட்டார்

மு. இராகவையங்காரின் வேளிர் வரலாற்றை ஆராய்ச்சியால் வீசியெறிந்தவர் நாவலர் மு. வேங்கடசாமி நாட்டாராவார்.

(23) திருவரங்கம் பிள்ளை

மறைமலையடிகள் அச்சகத்திற்கும் நூல்வெளியீட்டிற்கும் பணந்தொகுத்துவியும், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தை நிறுவியும், இந்தியை எதிர்த்தும், அருந்தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர் திருவரங்கம் பிள்ளையாவார்.

(24) அண்ணாமலை யரசர்

தமிழிசைக் கிளர்ச்சி செய்து இசையரங்கைப் பெரும்பாலும் தமிழ் வண்ணமாக்கிய தனித்தொண்டு, அரசவயவர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரதே.

(25) மு. கதிரேசன் செட்டியார்

அண்ணாமலை யரசரின் தமிழிசைக்கிளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாயிருந்தவர், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாராவார்.

(26) மகிழ்நன்

தூய தமிழில் உரைநடைப் பாடப்பொத்தகங்களும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் வரைந்தும், ஆங்கிலக் குறியீடுகளை அழகாக மொழிபெயர்த்தும், நற்றமிழ்த் தொண்டாற்றியவர் க. ப. மகிழ்நனார் (சந்தோஷம்) ஆவார்.

(27) சாமிவேலாயுதம் பிள்ளை

தமிழிற் கலைச்சொல்லாக்கத்தைத் தொடங்கிவைத்த இருவருள் ஒருவர், சாமிவேலாயுதம் பிள்ளையாவார்.

(28) இ. மு. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை

தமிழிற் கலைச்சொல்லாக்கத்தைத் தொடங்கிவைத்த இருவரும் ஒருவரும், சென்னை மாநில ஆட்சிச்சொல் அகர வரிசையைத் தொகுத்தவரும், கணியர் இ. மு. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையாவார்.

(29) துடிசைகிழார்

நெஞ்சத்துடிப்பெல்லாம் தமிழ்த்துடிப்பாக வுள்ளவரும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்கட்குத் தக்க பாடவேறுபாடு கண்டவரும், உருத்திராக்க விளக்கம், சேரர் வரலாறு முதலிய பல அரிய நூல்களின் ஆசிரியரும், துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார் ஆவர்.

(30) சோமசுந்தரபாரதி

இந்தியை வன்மையாய் எதிர்த்தவரும், எவருக்கும் அஞ்சாது தமிழைத் தாங்கியவரும், நாவலர் சேரமசுந்தர பாரதியார் ஆவர்.

(31) இராமச்சந்திர தீட்சிதர் (V. R.)

தமிழர் தென்னாட்டுப் பழங்குடி மக்களே யென்றும், தமிழரே மேலையாகிய நாடுகட்கும் நண்ணிலக் கடற்கரை நாடுகட்கும் சென்று தமிழ் நாகரிகத்தைப் பரப்பின ரென்றும், உண்மையான வரலாற்றைச் சீறிவாச ஐயங்காருக்குப்பின் விரிவாக வெளியிட்டவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராயிருந்த இராமச்சந்திர தீட்சிதரே.

(32) பாரதிதாசன்

ஆரியத்தையும் இந்தியையும் வன்மையாய் எதிர்த்தும், குடும்ப வழக்கையைச் சீர்திருத்தியும் எளிய இனிய செந் தமிழ்ப்பாடல்களால் தமிழ்ப்பாதுகாப்பிற்கும் தமிழர் முன்னேற்றத்திற்கும் பாடுபட்டவர் புரட்சிப்பாவலர் பாரதி தாசனார் ஆவர்.

(33) சேலம் இராமசாமிக் கவுண்டர்

எத்தனைய ரோதமிழர் இந்நாட்டிற் கல்லூரி ஒத்த முதல்வரா யுற்றிருந்தும்—முத்தமிழ்ப் பற்றா லெனையமர்த்தப் பண்பா டிராமசாமி கற்றான் ஒருவனே காண்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளிங் ஓவா துழந்தே
 அயர்நிலை என்னை அழைத்தன்—றுயர்வளித்தான்
 சேலங்கல் லூரிச் சிறந்த தமிழ்த்தலைமை
 மேலன் இராமசாமி.

தொல்காப் பியமும் துணையாம் திருக்குறளும்
 பல்காற் பயின்று பயன்கண்ட—ஒல்காப்
 பெருந்தமிழ் வாழ்வு பெயர்பெற வாழ்ந்தான்
 விருந்திராம சாமி விழைந்து.

வீட்டிற்கும் தான்பிறந்த வெள்ளான் குடியினுக்கும்
 நாட்டிற்கும் செந்தமிழ் நல்லறிஞர்—கூட்டிற்கும்
 சேலங்கல் லூரிக்கும் சீரார் இராமசாமி
 சாலுங் கவுண்டனெனச் சாற்று.

மூவுலகும் ஆளும் முதல்வனே வந்திடினும்
 பாலுலகும் பைந்தமிழ்ப் பண்டிதன்—மேவுவதை
 இம்மியதும் தள்ளா இராமசாமிக்கவுண்டன்
 செம்மனிகர் வேறியார் செப்பு.

இந்நூலும் ஏனை எழில்மொழி யாராய்ச்சி
 நன்னூலும் நன்கிருந்து நான்செய்தேன்—எந்நாளும்
 ஓராள ஓய்வும் இணங்கும் இராமசாமி
 தாராளந் தந்தினால் தான்.

சேலங்கல் லூரி சிறந்திராம சாமியின்றேல்
 ஞாலம் பரவுதமிழ் மாராய்ச்சி—நூலியற்றும்
 தேவநே யன்எங்கே தீந்தமிழ்த் தொண்டெங்கே
 மேவுதமிழ் மீட் பெங்கே மேல்.

வள்ளுவன் மன்றமொன்று வைத்தும் உரைநடைநூல்
 தென்தமிழ்வரைந்தும் சொற்பொழிந்தும்—ஒள்ளிய
 ஆங்கிலச் சொற்பெயர்த்தும் ஆராய்ந் திராமசாமி
 தாங்கினன் செந்தமிழ் தான்.

வேலை யினிதியல வேண்டு முதவிசெய்து
 மாலையுங் கூடி மகிழ்ந்துலவி—மேலுந்தான்
 இன்னுரை யாடியெனக் கின்ப வுணவளித்தான்
 மன்னே இராமசாமி.

இராமசா மிக்கவுண்டன் இன்புகழ் வாழி
பராவு கனகம்மை வாழி—விராவி
அவர்நன்னான் மக்களும் வாழி வழியும்
இவரின்னார் என்ன இனிது.

(34) இராமநாதன் செட்டியார்

தமிழிசைக் கிளர்ச்சிக்குத் துணையாயிருந்தவரும்,
தமிழைப் பாதுகாக்க இயன்றவரை தொண்டாற்றி வருபவரும்,
பேரா. லெ. பெ. கரு. இராமநாதன் செட்டியார் ஆவர்.

(35) குன்றக்குடி அடிகள்

அருள்நெறித் திருக்கூட்டம் அமைத்தும், இந்தியை
எதிர்த்துத் தமிழைப் பாதுகாத்தும், தமிழ்நாடு முழுதும் இடை
விடாது சொற்பொழிவாற்றியும், தமிழரின் இருமை நலத்
திற்கும் அருந்தொண்டாற்றிவருபவர் தவத்திருக் குன்றக்குடி
அடிகளார் ஆவர்.

(36) சொக்கப்பா

ஆரியத்தை எதிர்த்தும், தனித்தமிழ்ப் புலவரை ஊக்கியும்.
தமிழ் நாகரிகச் சுறப்புப்பற்றி வரலாற்று நூல்கள் ஆங்கிலத்
திலும் தமிழிலும் வரைந்தும், தமிழைப் போற்றிவருபவர்
பேரா: சொக்கப்பா ஆவர்.

(37) மெ. சுந்தரனார்

மறைமலையடிகட்குப்பின், தந்நலமின்றித் தமிழைப்
பேண்பவரும், தமிழின் உயர்வைத் தெளிவாய் உணர்ந்தவரும்,
தனித்தமிழாளரை அழுக்காறின்றிப் போற்றுவவரும், தமிழுக்கு
ஆக்கந்தரும் நூல்கள் வெளிவர வழிவகுப்பவரும், பண்டாரகர்
மெ. சுந்தரனார் ஒருவரே.

(38) சி. இலக்குவனார்

தமிழ்ப் பாதுகாப்புக்கழம் அமைத்தும், மாணவர்க்குத்
தமிழுணர்ச்சி யூட்டியும், 'குறள்நெறி' என்னும் இருகிழமை
யிதழ் நடத்தியும். இந்தியை யெதிர்த்தும், அதனாற் பதவியை
இழந்தும் சிறைசென்றும், தமிழால் இடர்ப்பட்டு வருபவர்
பர். சி. இலக்குவனார் ஆவர்.

(39) பெருஞ்சித்திரன்

'தென்மொழி' என்னும் ஒரே தனித்தமிழ்த் திங்களிதழ் வாயிலாய், தமிழர்க்குத் தாய்மொழி யுணர்ச்சியூட்டி வருபவர் பெருஞ்சித்திரனார் ஆவர்.

(40) வ. சுப்பையாப் பிள்ளை

தமக்கு இயற்கையாகவுள்ள உண்மைத் தமிழ்ப்பற்றினாலும், அச்சீடும் கட்டடமும் பற்றிய கவின்கலைச் சிறப்புணர்வினாலும், வணிக மதிநுட்பத்தாலும், கிடைக்காத நூல்கள் கிடைக்குமாறும் விளங்காத நூல்கள் விளங்குமாறும், ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட அருந்தமிழ் நூல்களை உரையுடனும் அச்சிட்டு, உலகமுழுதும் பரப்பித் தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் வாகை சூடியும்; தமையனார்போல் தமிழ்க்காப்புத் துறையில் ஈடுபட்டும்; சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகப் பணித்துறையை முன்னிலும் பன்மடங்கு விரிவுபடுத்தியும்; தலைமைத் தமிழ்ப் புலவரையெல்லாம் கழக நூற்பணியில் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தும்; ஓய்வுபெற்ற தமிழ்ப்புலவர்க்கு வேலையளித் துதவியும்; சென்னைவாணர்க்குச் சிறப்பாகப் பயன்படும் மறைமலையடிகள் நூல் நிலையத்தை நிறுவியும்; பல்கலைக் கழகங்கள் செய்யாத பொதுநலத் தொண்டை இடைவிடாது செய்துவருபவர், திரு. வ. சுப்பையாப் பிள்ளையாவார்.

6. வருநிலைப்படலம்

முற்காலத்தில் தமிழைக் கெடுத்தவர் பல்வேள்விச்சாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதியும் சோழன் அரசவேள்விவேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் சேரமான் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் போலும் மூவேந்தர் ; இக்காலத்தில் தமிழைக் கெடுப்பவர் முத்தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

தமிழைக் கெடுக்கும் தமிழ்ப்புலவர், வாள்போற் பகைவரும் கேள்போற் பகைவரும் ஆக இருசாரார். இவர் தமிழ் வரலாற்றையும் தமிழ்ச்சொல் வளத்தையும் அறியாததனால், அவற்றை அறிந்தவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலிச் சீர்திருத்தமும் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் தொகுப்பும் செய்யவிடாது தடுக்க, ஒரு கெடுதலைச்சூழ்ச்சிக் கூட்டாகக் கூடியுள்ளார். இவ்விரு சாராரும், முன்னவர் வடமொழியடிப்படையில் தமிழ் கற்று வண்ணனை மொழிநூலைக் கையாள்பவர் ; பின்னவர் அவருடன் ஒத்துழைப்போரும் அவரடிநிற்போரும் அங்குமிங்கு மிருப்போருமாக மூவகையர்.

செந்தமிழைக் காக்கவேண்டுமெனின், இவ்விருசார்த்தமிழ்ப் பகைவரையும் புறக்கணித்தல்வேண்டும்.

வடமொழி தமிழைத் தாழ்த்தித் தொன்றுதொட்டு அதற்குரிய அரியணையில் தான் இருந்துவருவதால், அதனைத் தாக்காது தமிழைக் காக்க முடியாது. வடமொழியைத் தாக்காதே தமிழை வளர்க்கவேண்டுமென்பார் வரலாற்றை அறவே அறியாதார். வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் இடைப்பட்ட உறவுநிலை, வழக்காடிக்கும் எதிர்வழக்காடிக்கும் அல்லது தாக்குவோனுக்கும் தற்காப்போனுக்கும் இடைப்பட்டதாகும் எங்ஙனம் ஒரு வழக்காடி தன் எதிர்வழக்காடியைத் தாக்காது தன் வழக்கில் வெல்ல முடியாதோ, அங்ஙனமே தமிழையும் வடமொழியை விலக்காது அல்லது அதன் உயர்வொழிக்காது வளர்க்க முடியாது.

தமிழை ஆரியத்தினின்று மீட்டற்கும் காத்தற்கும் வளர்த்தற்கும் செய்யவேண்டிய பணிகள், உள்நாட்டிற் செய்வனவும் வெளிநாட்டிற் செய்வனவுமாக இருதிறப்படும்.

1. தமிழுக்குத் தமிழ்நாட்டிற் செய்யவேண்டியவை

(1) சென்னை மாநிலத்திற்குத் தமிழ் நாடு என்று பெயரிட்டு, மொழியியற் கலைநாகரிகத் தணைாட்சி (Linguistic and Cultural Autonomy) அமைத்தல்

(2) தனித்தமிழ்ப் பற்றும் தமிழிலக்கியவறிவும் உள்ள ஆசிரியரையே கல்வியமைச்சராக அமர்த்துதல்.

(3) தனித்தமிழ்ப்பற்றும் தமிழறிவும் உள்ளவராய் ஓய்வுபெற்றுள்ள, கல்வித்துறையியக்குநர், பெருங்கல்லூரி முதல்வர், தலைமைப் பேராசிரியர் ஆகியோரையே, தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களின் துணைக்கண்காணகராக (Vice-Chancellors) அமர்த்துதல்.

(4) இருவகை வழக்குத் தமிழ்ச்சொற்களையும் அறிந்த வரும், வண்ணனை மொழியியலையு ன்றி வரன்முறை மொழி நூலையே கடைப்பிடிப்பவரும், வடமொழியிந்தித் தாக்குத லினின்று தமிழைக்காப்பவரும், உண்மையை யுரைக்கும் தின்மையுள்ளவருமான தமிழ்ப் பேராசிரியரையே, சென்னை அண்ணாமலை மதுரையாகிய முப்பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக அமர்த்துதல்.

(5) தமிழுக்கு மாறாக வேலை செய்யும் தமிழாசிரியர், தலைமையாசிரியர், முதல்வர், துணைக்கண்காணகர் ஆகியோரைப் பதவியினின்று நீக்குதல்.

(6) இந்தியால் தமிழ் கெடுவது தின்னமாதலால், தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழித் திட்டத்தையே, கல்வி, ஆள்வினை (Administration), வழக்குத்தீர்ப்பு ஆகிய முத்துறையிலும் எல்லா மட்டத்திலும் கையாளுதல்.

(7) தமிழ்ப்பற்றற்ற பிராமணத் தமிழ்ப்பண்டிதர் கொண்டாண்மாரைத் துணைக்கொண்டு தொகுத்த செணனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதி என்னும் கலவைமொழி அகரமுதலியை உடனே திருத்துதல்.

(8) தமிழ்நாட்டு உண்மைவரலாற்றை எழுதுவித்துப் பாடமாக்கலும், தமிழ்ப்பகைவரால் எழுதப்பட்ட பொய்வரலாற்றைப் புறக்கணித்தலும்;

(9) செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியை முழுநிறைவாக உருவாக்குதல்.

(10) செம்மையான ஆங்கிலத் தமிழ்கரமுதலி யொன்று தொகுப்பித்தலும், கலையறிவியல் கம்மியக்குறியீடுகளைத் தூய தமிழில் மொழிபெயர்த்தலும்.

(11) பேராயக்கட்சியாளர் தொகுத்த கலைக்களஞ்சிய நடையையும், அதிலுள்ள தமிழைப்பற்றிய தவறான கருத்துக்களையும், திருத்துதல்.

(12) அச்சிற்கு வராத தமிழ்ச்சொற்களையும் தமிழ் ஏட்டுப் பொத்தகங்களையும் தக்க அறிஞரைக்கொண்டு தொகுப்பித்தல்.

(13) கல்வெட்டுத் தொகுப்பும் வெளியீடும் தக்க தமிழறிஞரைக்கொண்டு செய்வித்தல்.

(14) பாடப்பொத்தகங்களைத் தூய தமிழில் எழுது வித்தலும், தூயதமிழ் நூல்களை வெளியிடும் கழகங்களை ஊக்குதலும்.

(15) தூய தமிழிற் பேசும் மாணவர்க்கும் தூய தமிழிற் சிறந்த நூலியற்றும் அறிஞர்க்கும் பரிசளித்தல்.

(16) ஆட்பெயர், இடப்பெயர், பொருட்பெயர், பட்டப் பெயர், சிறப்புப்பெயர் ஆகிய எல்லாப்பெயரையும் தூய தமிழாக்கல்.

(17) இலக்கணம், இசை, நாடகம், கணியம், மருத்துவம் முதலிய பழந்தமிழ் அறிவியல்களையும் கலைகளையும் முன்போல் தூய்மைப்படுத்துதல்.

(18) அரசினர் அறிவிப்புக்களும் விளம்பரங்களும் எழுத்துப் பிழையும் இலக்கணப் பிழையுமின்றி வெளிவரச் செய்தல்.

(19) தமிழையும் பதினெண் திரவிட மொழிகளையும் ஒருங்கே கற்பிக்கும் ஒரு கல்லூரி நிறுவுதல்.

(20) தமிழ்ப்பற்றாளவரையே, சட்டசபை பாராளுமன்ற வேட்பாளராகத் தெரிந்தெடுக்கவும் தேர்ந்தெடுக்கவும் செய்தல்.

(21) வண்ணனை அடிப்படையின்றி வரலாற்றடிப்படையிலேயே மொழிநூலை வளர்த்தல்.

(22) கோயில்வழிபாடும், இருவகைச் சடங்குகளும் தமிழில் நடைபெறச்செய்தல்.

(23) தமிழுக்காக உயிரிழந்தோர் குடும்பத்திற்கு வாழ்க்கை நடைப்பொருள் அளித்தல்.

(24) தமிழ்ப்பற்றாற் பதவியிழந்தோரைப்பின்னோக்கிய வலிமையொடு (Retrospective effect) மீண்டும் பதவியில் இருத்துதல்.

(25) வருவாயற்ற பெருந்தமிழ்ப் புலவர்க்கு உதவிச் சம்பளம் அளித்தல்.

(26) தமிழுணர்ச்சியைப் பரப்பிப் பொதுமக்கட்குத் தமிழறிவு புகட்டும் தனித்தமிழ் இதழ்க்குப் பொருளுதவி செய்தல்.

(27) மேனாட்டாரைத் துணைக்கொண்டு, தென்மாவாரியில் ஆழ் மூழ்கிப் பழம்பொருளெடுத்த தாராய ஏற்பாடு செய்தல்.

(28) அலுக்கிற்கும் அளபெடைக்கும் போதிய இடைவெளி விட்டு, இம்மியும் பிசகாது தியாகராசையர் கீர்த்தனைகள் போன்றே இன்பமாய்ப் பாடக்கூடிய உயரிய மெட்டுப் பாடல்களை அறிவும் ஒழுக்கமும் தழுவிய பொதுப் பொருள்கள் பற்றி, இயற்றித்தரும் இசைவாணர்க்கும் பாவலர்க்கும் சிறந்த பரிசளித்தல்.

(29) ஊர்காவலர் படைத்துறையினர் உடற்பயிற்சியும் மெய்க்காட்டும் (Parade) தமிழ் ஏவற் சொற்களைக்கொண்டு நடப்பித்தல்.

(30) கூட்டங்களிலும் மாநாடுகளிலும் இறுதியில் உலக வாழ்த்துப்பாட்டு தமிழிற் பாடல்.

(31) மறைமலையடிகள், (P. T.) சிநிவாசையங்கார், (V. R.) இராமச்சந்திரதிட்சிதர் ஆகிய மூவர்க்கும் சென்னையில் படிமை நிறுவுதலும், அம்மூவர் முழுவுருவப்படங்களையும் முதன்மையான அரசியல் அலுவலகங்களிலும் பொதுக் கூடங்களிலும் மாட்டிவைத்தலும்.

(32) செய்யுட்கே சிறப்பாகவுரிய இலக்கணக்கறுகளை நீக்கிவிட்டு, உரைநடை யிலக்கணத்தை மட்டும் விரிவாகவும்

விளக்கமாகவும் எழுதிப் பொதுத்தமிழ் மாணவர்க்குப் பாடமாக வைத்தல்.

(33) இசுரத்தின் நெடிலைக் குறித்தற்கு, இடைக்காலத்தில் ஆரியராற் புகுத்தப்பட்ட, வாயிற்கால்போன்ற கிரந்த வரி வடிவை நீக்கிவிட்டு, இறுதியிற் சுழிகொண்ட பழைய இசுர வடிவையே கையாளுதல்.

(34) இங்கிலாந்தில் 1875-ஆம் ஆண்டிற் செய்தவாறு, தமிழ்நாட்டில் இலவசக் கட்டாயத் துவக்கக்கல்வியைச் சட்ட வாயிலாப்ப் புகுத்துதல்.

(35) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறைத்தொடக்கவிழாத்தலைவர் பர். சட்டர்யின் அச்சிட்ட (தமிழுக்கு மாறான்) தலைமையுரையை, அக்கழகத்தினின்று அகற்றுதல்.

(36) பர். சட்டர்சியும் பர். கத்திரேயும் இந்திய ஞால நூலியல் வரலாறு - முதன்மடலத்தில் (Gazetteer of India - Vol. I) தமிழைப்பற்றி வரைந்துள்ள தவறான கருத்துக்களைத் திருத்துதல்.

(37) திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியில், சமற்கிருத முதல்வரின் கீழிருக்கும் தமிழ்த்துறையைப் பிரித்துத் தமிழ் முதல்வரின் கீழ் அமைத்தல்.

23 தமிழுக்கு வெளிநாட்டிற் செய்யவேண்டியவை

(1) உண்மையான தமிழ் வரலாற்றை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டு உலக முழுதும் பரப்புதல்.

(2) வெளிநாடுகளிலுள்ள தமிழ்ச் சொற்கள், நூல்கள், கலைகள், பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள் முதலிய வற்றை ஆராயுமாறு, தக்க ஆராய்ச்சியாளரைக் கானா, எகிப்து, பிரனீசு மலைநாடு மெகசிக்கோ (Mexico), காம்போதியா, சையாம், மலேயா, சாலித்தீவு முதலிய நாடுகட்கு அனுப்புதல்.

(3) வெளிநாடுகளுடன் போன்றே, இந்திய நடுவணரசோடும் பிற இந்திய மாநிலங்களோடும், எழுத்துப்போக்கு வரத்து ஆங்கிலத்திலேயே நடத்துதல்.

(4) ஒவ்வொரு பெருநாட்டிலும் ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி ஏற்படச்செய்தல்.

(5) தமிழ்மொழி நாகரிகப் பண்பாட்டை எடுத்துரைக்கும் ஒரு விடைமுகர் குழுவை (Delegation), உலகஞ்சுற்றிவரச்செய்தல்:

(6) தமிழர் பெருந்தொகையினராயுள்ள இலங்கை போன்ற வெளிநாடுகளில், இந்தியத் தூதாண்மைக்குழுவில், தமிழ்ப் பற்றும் தமிழறிவுமுள்ள தூயதமிழர் ஒருவரும் இருக்கச் செய்தல்:

(7) ஆக்கசுப்போர்டு (Oxford) ஆங்கில அகரமுதலியிலும் பிரித்தானியக் கலைக்களஞ்சியத்திலும், (Encyclopaedia Britanica) தமிழைப்பற்றிய தவறான குறிப்புக்களையும் உடனே திருத்தச்செய்தல்.

தலைமை நிலையம் :

154, டி. டி. கே. சாலை,
ஆள்வார்பேட்டை, சென்னை-18.

கிளை நிலையங்கள் :

79, பிரகாசம் சாலை (பிராடுவே),
சென்னை-108.

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1.

கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1.

திருச்சி-2.

சேலம்-1.

விலை ரூ. 60 - 00

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.